

သုရိန်

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

စိစဉ်ဇယား

လူသဘာဝ

ဘဝါကဝင်

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

မြောင်းပြမောင်ကို၊ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး၊ မင်းသူရိန်၊ စိစဉ်
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ ဝေယျာမင်းသျှင်၊ ထောင်မှူးမ

စီစဉ်သူ
သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်	☐	၂၀၁၆၊ ဧပြီလ
အုပ်ချုပ်ရေး	☐	၅၀၀
မျက်နှာဖုံး	☐	မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာစီ	☐	Maw Maw (New Idea)
အတွင်းဖလင်	☐	Eagle

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်
(ဖြိုးဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၂၃၈)
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသူရိန်ထွန်း (မြ) (၀၀၄၃၆)
သူရိန်ထွန်းစာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

ကလောင်စုံ

လူ့သဘာဝအပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုတိုများ/
ကလောင်စုံ။ -ရန်ကုန်။
သူရိန်ထွန်းစာပေ ၂၀၁၆။

၂၂၀-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) လူ့သဘာဝအပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုတိုများ

၈၉၅ • ၈၃

မာသီကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-----	-------------	-----------

၁။	လူ့သဘာဝ မြောင်းမြဲမောင်ကို	၁
----	-------------------------------	---

၂။	ညောင်ပင်တစ္ဆေ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး	၂၃
----	---	----

၃။	အမေ မင်းသူရိန်	၃၃
----	-------------------	----

၄။	လမ်းသိပါလျက်အပြန်ခက် စိုးဝေ	၅၅
----	--------------------------------	----

၅။	ကြီးသမား ဝေလှမင်းသျှင်	၁၂၉
----	---------------------------	-----

၆။	ငွေယားတောင်လိုက် ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၁၇၃
----	--	-----

၇။	ကြမ္မာရင်ကွဲ ထောင်မှူးမမ	၁၉၂
----	-----------------------------	-----

ဝမ်းသာ
အောင်

နောက်ကြောင်းကို ပြန်တွေးမိသော ဦးရွှေမောင်အရူးသည် အတော် ရယ်ချင်လေသည်။ လူဆိုသည်မှာ မိမိလုပ်သည့်ကိစ္စမှန်သည် ဟုတ်သည်ဟုပင် ထင်လေ့ရှိကြလေသည်။ ဟုတ်မဟုတ် အများကသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြသည်။ သို့ရာ တွင် အများကဘာပြောပြော မိမိလုပ်ခဲ့ခြင်းကို မှန်သည်ဟုပင် ထင်မြဲထင်လျက် ရှိကြသည်မှာ လူတို့၏သဘာဝပင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးရွှေမောင်ထောင်မှူးကြီး ယူဆ ချက်မှာ မှန်ချင်မှန်မည်၊ မှားသော်မှားမည်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးရွှေမောင်မှာ သူတို့လူကြီးနှစ်ဦးအပေါ်တွင် လုပ်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ယခုသူ၏လုပ်ဆောင်ချက် ပြုမူ ချက်များမှာ မှန်သည်ဟုသာ ထင်မှတ်မြဲထင်မှတ်လျက်ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူလည်း လူဖြစ်၍ လူဆန်ဆန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။

ဦးရွှေမောင် ခေါင်းဆောင်သော ထောင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် နှစ်ကြိမ်တိုင် တိုင် ထောင်ပိုင်နှစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာသည်ကို စောင့်ကြိုခဲ့ကြလေသည်။ ဦးရွှေ မောင်မှာ ထောင်ပိုင်ကြီးအောက် ရာထူးအကြီးဆုံး ထောင်မှူးကြီးဖြစ်သည်။ အသစ် ရောက်လာမည့် ထောင်ပိုင်ကြီးကိုကြိုဆိုရန်မှာ သူ၏ တာဝန်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ထောင်ဥပဒေက ထောင်မှူးကြီးတစ်ဦးသည် ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ဦးပြောင်း လာလျှင် ကြိုဆိုရမည်၊ ထမင်းကျွေးရမည်၊ အစစလိုလေသေး မရှိအောင် စီမံ ထားရမည်ဟူ၍ကား ဆိုမထားပေ။ သို့ရာတွင် လူမှုရေးရာအရ အစိုးရဌာနတိုင်း တွင် လုပ်ကြရသည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ လုပ်ကြရာ၌ စေတနာရာ ဝေဒနာပါပါ ရှိမြဲဖြစ်၏။ စေတနာရှိ၍ လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ နောင်လာမည့်ဝေဒနာကို မခံစားရ

၂ ▲ မြောင်းမြမောင်ကို

အောင်ဖြစ်စေ၊ ဦးရွှေမောင်သည် အထက်လူပြောင်းလာ၍ ကြိုဆိုခဲ့ရသော အကြိမ် ပေါင်းကား ရေတွက်၍ရမည်မထင်။

အထူးသဖြင့် ဤဆရာနှစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့စဉ် ဝတ္တရားအရ ကြိုဆို ခဲ့သည်ကို မေ့မရအောင် ရှိနေလေသည်။

ယခုဖော်ပြပါ ဆရာကြီးနှစ်ဦးကို ကြိုဆိုခဲ့သည်အနက် တစ်ဦးသော ဆရာသမားကို ကြိုဆိုခဲ့စဉ်က အကြောင်းကိုစပြောရပေမည်။

သင်္ဘောကလည်း ကြာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ရောက်မည့်အချိန်ကို ကျော် လွန်သွားသည်မှာ တစ်နာရီမကရှိခဲ့ချေပြီ။ ဦးရွှေမောင်ခေါင်းဆောင်သည့် ထောင် အဖွဲ့သည် သင်္ဘောဆိပ်တွင် တင်္ဂူနှင့် စောင့်နေကြရလေသည်။ ဦးရွှေမောင်၏ အဖွဲ့တွင် သူ့အောက်ထောင်မှူးတစ်ယောက်၊ ထောင်ကြပ်ချုပ်တစ်ယောက်၊ ထောင်ကြပ်အုပ်တစ်ယောက်နှင့် ထောင်ကြပ်ခေါ် ထောင်ဝါဒါလေးဦးပါလေသည်။

သင်္ဘောစောင့်ရင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ စကားပြောကာနှင့် အချိန်ကိုဖြုန်းကြရလေသည်။ သင်္ဘောက တော်တော်နှင့်ပေါ်မလာ၊ မည်မျှစောင့်ရ မည်ကို မသိကြ။ သို့နှင့် ရောက်တတ်ရာရာ စကားပြောနေကြတော့သည်။

ထောင်မှူးလုပ်သူက အရင်စကားစလေသည်။

“ဆရာ ... ဒီအခုပြောင်းလာမယ့် ထောင်ပိုင်နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖူးသလား”

ထောင်မှူးက ဦးရွှေမောင်ကို လှမ်းမေးနေ၏။

“ဟင့်အင်း ... မလုပ်ဖူးပါဘူး”

“ဟာဆရာ ... ဒီလိုဆို ဆရာခေတ်မမီသေးပါဘူး”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျ ...”

“တွေ့ပါလိမ့်မယ်ဆရာ၊ သူက ဘယ်သူလုပ်တာမှ ကောင်းတယ်မထင်ဘူး”

“ပြောစမ်းပါဦး ...”

“ဟာ ... ဆရာ ... ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းဆော်ထည့် ဖူးတယ်”

“ခင်ဗျားကို ဆော်ထည့်ဖူးတာနဲ့ မကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်တော်တောင် ခင်ဗျားကို ဆော်ထည့်ပေးရဦးမယ်”

ထောင်မှူးသည် ခွက်ထိုးခွက်လံ ရယ်လေသည်။

“ဆရာ ... ဆော်ချင်ဆော်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ပေါ့တာ ရှိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တုန်းက သူ့အကြောင်းကို သိတာနဲ့ တစ်ချက် အလစ်မပေးခဲ့ဘူး။ ဒါတောင် ဆော်ဖြစ်အောင် ဆော်တာပဲ ...”

“အေးလေ ... တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆော်ချင်ပါတယ်ဆိုတိုင်း မလွယ်ပါ ဘူး။ ခြင်းထဲက ကြက်မှမဟုတ်ဘဲ။ လွတ်နေတဲ့ကြက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းကြည့်ပါ လား၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ရမတဲ့လား”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အထက်လူနဲ့အောက်လူပဲ ရေက အပေါ်ကစီးတယ် လေဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ညစ်ရင်တော့ ခံကြရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား တစ်ခုသာ မှတ်ထား။ အစိုးရအလုပ် အစိုးရပစ္စည်း၊ အစိုးရငွေကို ခိုးမစားလေနဲ့။ ဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်အဖေက မင်းကြီးဖြစ်တောင်မလွတ်ဘူး။ သာမန်ကိစ္စ ကတော့ ရှင်းခွင့်ရှိတယ် သက်သာခွင့်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ အခုပြောင်းလာမယ့်ဆရာဟာ ကျွန်တော်စိတ်ထင် သူ ဒီနေရာ နောက်ဆုံးပဲ။ သူက အသက်လည်းကြီးပြီ။ ဟိုတုန်းက ဆိုးတယ်ထားဦး။ အခုစိတ်က ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သေချင်လို့ မိုက်နေရင်လည်း မြန်မြန်သွေးတိုး ရောဂါနဲ့ ပါသွားအောင် ဝိုင်းလုပ်ကြတာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဆရာ့ကိုပဲ အားထားရမှာပါပဲ ဆရာ”

“အင်း သိပ်လည်း အထင်မကြီးနဲ့လေ။ တောင်ဝေးလဲတော့ ဖိုးသူတော် ထောင်နိုင်သေး။ ဖိုးသူတော်လဲတော့ တောင်ဝေးဘာမှတတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော် သူများအားကိုးနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အသုံးမကျဘူးဆိုရင် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဗျ”

ထောင်မှူးသည် ရယ်နေလေသည်။ ဤထောင်မှူးသည် ဤထောင် သို့ ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေး။ ဥပမီရပ်ရော အပြာအဆိုပါမဆိုးပေ။ သို့ရာ တွင် သူတွင်ချို့ယွင်းချက် အများကြီးရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် ထောင်မှူးကျောင်းဆင်း မဟုတ်။ ပြည်တော်သာ ပြာတော်သီ ထောင်မှူးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူကြီး ခိုင်းလိုက်လျှင် ပြာလောင်ပြာလောင်နှင့် သွားတော့သည်။ ပြန်လာတော့ ဘာမှ ဟန်မကျ ထိုမျှမကသေး။ ရုံးအလုပ်ကိုဘာမှ နားမလည်လျှင် ကြိုးစားပါလား အောက်ကျခံပြီး သင်ပါလား။ သူ့စိတ်မကူး။

သူလိုပင် ထောင်ဝါဒီမှ တွက်လာသော ထောင်မှူးများစွာ ရှိကြသည်။ ဒီလိုပင် တစ်စတစ်စနှင့် သင်ယူသောအခါ အဟုတ်ကြီးမဟုတ်တောင် အဆိုးကြီး မဟုတ်ကြတော့ပေ။ လုံးဝ သင်မရသူတော့ ရှိသည်။ ဤလိုလူစားထဲတွင် ရွှေမောင် ၏တပည့်ကျော် ဤထောင်မှူးတစ်ဦးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဤထောင်ကိုရောက်ပြီး မကြာမီ အလုပ်မတတ်သည့်အထဲ ထောင်မှူးသုံးဦးခန့်နှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုထောင်မှူးများက ဦးရွှေမောင် ပြောထား ၍ ငြိမ်နေကြရှာသည်။ သူပင် ယခုပြောင်းရွှေ့လာမည့် ထောင်ပိုင်အကြောင်းကို ပြောနေပြန်သည်။

ထောင်မှူးများသည် ပြောင်းရွှေ့လာမည့် ထောင်ပိုင်အကြောင်းကို စုံစမ်း တတ်ကြသည်။ အတူမလုပ်ဖူးက ဤကဲ့သို့ မေးစမ်းလေ့ ရှိထားကြသည်။ ထောင်မှူးများပင် ဤမျှမနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေကြလျှင် အထက်လူအောက် လူ လက်တစ်လုံးကွာ၊ လင်မယားကဲ့သို့ လုပ်ကြရမည့် ထောင်မှူးကြီးလုပ်သူက မစုံစမ်းဘဲ နေကြပါမည်လား။

ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်သည် ရောက်လာမည့် ထောင်ပိုင်နှင့် မည်သည့်ထောင်တွင်မှ မကြုံခဲ့ဖူးပေ။ ရောက်လာမည့် သူလည်း အင်္ဂလိပ်လုပ် ရေမရာထောင်မှူး၊ ဦးရွှေမောင်လည်း အင်္ဂလိပ်လုပ် ရေမရာ ထောင်မှူးဖြစ်သည်။ ဟိုက အသက်ကြီးသည်။ လုပ်သက်ကြီးသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မတွေ့ဖူးသည် တိုင် ပန်းသတင်းလေညှင်းဆောင် ကြားဖူးကြသည်သာဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ထောင်မှူးများများစားစား ရှိသည်မဟုတ်။ အမြဲတမ်း ထောင်မှူး-၁၅၄-ဦးသာရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဦးရွှေမောင်တို့ အမြဲတမ်း မရသေးမီ စစ်ဖြစ်ပွားကာ တိုင်းပြည်ပျက်ခဲ့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးထောင်မှူး လုပ်ဖက်ဟု ပြောရပေမည်။ ထောင်မှူးကြီးများအနက် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကို မမြင် ဖူးလိုက်သော ထောင်မှူးကြီးပေါင်းများစွာ ရှိကြသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးများ မည်မျှဆိုးဆိုး တစ်ကြောင်းမထောက်တစ်ကြောင်း ထောက်လိမ့်မည်ဟု ဦးရွှေမောင် က ထင်ထားသူဖြစ်သည်။

ပြောင်းလာမည့် ထောင်ပိုင်အကြောင်းကို သိရသမျှ အဆိုးလည်းပါ၍ အကောင်းလည်း ပါလေသည်။ မည်သူကား အကောင်းချည်း ရှိပါမည်နည်း။

ဦးရွှေမောင်တို့ ဆက်လက်စောင့်ကြည့်ပြန်သည်။ သင်္ဘောကို လမ်းတွင် မြွေကိုက်သလားမသိ ဒီနေ့မှ ထူးခြားစွာ နောက်ကျနေ၏။

ထောင်နှင့် သင်္ဘောဆိပ်သည် များစွာမဝေးပေ။ သင်္ဘောအချိန်မှန် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ပြီး ဦးရွှေမောင်သည် ထမင်းပင်မစားဘဲ သင်္ဘော ရောက်ချိန်တန်၍ ရုံးခန်းမှ ထွက်လိုက်လာခဲ့လေသည်။ အရေးထဲ တစ်နာရီနှင့် မရောက်၊ နှစ်နာရီနှင့်မရောက်သောအခါ မိုက်ထဲမှ တကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်လာလေ ရာ သူသည် ထောင်မှူးအား ပြောထားခဲ့ပြီး ထမင်းစားရန်စက်ဘီးနှင့် အိမ်သို့ လစ်လာခဲ့လေသည်။

ဦးရွှေမောင် ထမင်းစားကာ ရှိသေးသည်။ သင်္ဘောက ဥသြပေးဝင်လာ လေရာ မထူးပါဘူးဟုဆိုကာ ဝအောင်ပင် စားလိုက်တော့သည်။ ဦးရွှေမောင် ထမင်းစားစဉ်ပင် ထောင်ပိုင်ကြီး အိမ်သားများ ကားတစ်စီးနှင့်ရောက်သံကို ကြား ရ၏။ ပစ္စည်းများကိုမူထောင်မှူးနှင့် ကျန်ရစ်သူများ တာဝန်ယူထားကြမည်မှာ မေးစရာမလိုပါပေ။

ဦးရွှေမောင် ထမင်းစားပြီး ထောင်ပိုင်ထံသို့ တန်းသွားလေသည်။ ဦးရွှေ မောင်က သင်္ဘောနောက်ကျပုံ၊ မည်မျှစောင့်ရပုံကို ပြောပြသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကမူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိဆိုရာ၌ နဂိုရိုက် နှုတ်နည်းသူများ မှာ အေးစက်စက်ရှိတတ်ကြသည်။ ဦးရွှေမောင်က ကိုယ့်လူတေမိနဲ့ ဆွေမျိုးကိုး ဟု ထင်ပြီးပြန်ခဲ့သည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံကြလျှင် လောကဝတ်အရ ကျွေးရန်မှူးရန် တာဝန်က ရှိကြသည်။ မရောက်မီ လာလျှင်လာချင်း စားရအောင်ဟု ပြင်ဆင်ထား

ကြသည်လည်းရှိသည်။ အေးအေးဆေးဆေး တစ်နပ်တော့ ကျကျနန ကျွေးကြသည်လည်းရှိသည်။

ဤထောင်ပိုင်နှင့် ပတ်သက်၍အထက်ပါ နှစ်မျိုးအနက် မည်သည်က ကောင်းပါမည်နည်းဟု ရွှေမောင်စဉ်းစားခဲ့သည်။ လာလျှင်လာချင်း ကျွေးရအောင် လူ့ဘယ်နှစ်ယောက် ပါလာသလဲ၊ ဘာဘာသာကို ကိုးကွယ်သလဲ၊ ဘာဟင်းစား သလဲသိရန်မှာ သိဖူး ကြုံဖူးသူမဟုတ်၍ မသိပေ။ တချို့ကို ကြုံဖူးခဲ့သည်။ ချက် ပြုတ်ထားပြီးမှ ဘာသာမတူ၍ မစားသူ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် သူများအိမ်မှ ချက် သည်ကို မစားဘူးဟု မင်းတြားစိတ်လား၊ ခွေးစိတ်လားရှိသူများကို တွေ့ဖူးရာ ဒေါသပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးရသည်။ သို့နှင့် ဤဆရာအတွက် ဦးရွှေမောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် မှာ ရောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ ကျွေးမည်ဟူ၏။

မည်သည့်အိမ်ထောင်ပြောင်း ခရီးသွား လူသိုက်မဆို အစားအသောက် ကိုစီစဉ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့လာတတ်ကြပေသည်။ အလွန်ရင်းနှီးသူ ခရီးထောက်သူ များတို့သာ ရင်းနှီးသူကို အပူကပ်ပြီး စားသောက်ကြလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးရောက်၍ နောက်တစ်နေ့ ထောင်သို့ တောက်လျှောက် ဝင်တော့သည်။ ဤထောင်တွင် ထောင်ပိုင်ရရှိခဲ့သည်မှာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ ပေပြီ။ ထောင်ဥပဒေအရ ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ဦး မရှိစဉ်ထောင်ကို ထောင်မှူးကြီး က တာဝန်ခံရသည်မဟုတ်၊ ထောင်မှူးမှာသာ၍ ဝေးသေး၏။ ဥပဒေအရ မြို့ပေါ်မှ အကြီးဆုံး တရားသူကြီးတစ်ဦးကို ထောင်တာဝန်ယူရန် ခရိုင်ဝန်က လွှတ်ပေးရ၏။ တရားသူကြီးတစ်ဦး လာတော့လာပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အလုပ် မဟုတ်၍ စိတ်မဝင်စား၊ ထောင်အလုပ်ကိုသိလည်းမသိ တချို့များ သူထောင်ချထားသော အကျဉ်းသားနှင့် မတွေ့လိုဆိုကာ ထောင်ထဲသို့ ဝင်ပင်မဝင်ကြ၊ ဝင်လျှင်လည်း အကျဉ်းသားများက ထောင်ပိုင်အစစ်မဟုတ်၍ ထောင်မှူးကြီးကိုသာ ကြောက်ပြီး သူ့ကို မသိလိုက်မသိဖာသာ နေကြ၏။

တိုတိုပြောရလျှင် တရားသူကြီးသည် ထောင်ကိုလက်ခံပါသည်ဟု စတိ မျှသာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ထောင်သို့လာပင် မလာကြပေ။ အလွန်အရေးကြီးက အကြောင်းကြားပါရန်ဟု ထောင်မှူးကြီးလုပ်သူနှင့် နားလည်မှုယူထားသည်က များလေ၏။ ယင်းသို့လျှင် ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်ပိုင်မရောက်မီ တစ်ဦးတည်း စခန်းသွားနေခဲ့သည်ကို အထူးမေးနေစရာမလိုပေ။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မုဆိုးနောက်လိုက်ခွေး လိုက်ရသလို ဦးရွှေမောင်က လမ်းပြလိုက်ရလေတော့သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေသမ္ပတ္တိနှင့် ရှေ့ကလျှောက်သွား နေရာ လူကြီးကအကောင်း သူကလည်း နောက်မှ ကုတ်ကုတ်လေး လိုက်နေ လေ၏။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ထောင်ကြပ်တစ်ဦးအား မေးမြန်းလေသည်။

“မင်းလုပ်သက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ...”

“ကျွန်တော်ငါးနှစ်ရှိပြီဆရာ ...”

“ဘာကွ ... မင်းတို့က ထောင်မှူးကြီးကိုလည်းဆရာ ငါ့ကိုလည်း ဆရာလားကွ”

ထောင်ကြပ်ကလေးသည် မျက်နှာညှိုးသွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးက နောက်ထပ်ဘာမျှမမေးဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်တော်မူလေသည်။ ဦးရွှေမောင်က နောက်က လိုက်ရပြန်၏။

ထောင်တစ်ထောင်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်သေးသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ အမေးအစမ်းမရှိ။ အင်း ... ဆရာခေါ်တာတောင် မကြိုက်သေးတဲ့လူ နက်ဖြန်ထမင်းကျွေးမှာ ခဏထားလိုက်ဦးမှထင်ပါရဲ့ဟု ဦးရွှေမောင်က စဉ်းစားရင်း စေတနာတွေ ပိုလာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့အတွက် တောင်လုပ်မြောက်လုပ်နှင့် အချိန်ကုန်သွားလေသည်။ လုပ်စရာရှိသည်ကို စာရေးကြီးနှင့် စခန်းသွားနေသည်ကို မြင်ရသည်။ အခေါ်တော့မရှိ။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း ပျူပျူငှာငှာ လုပ်တတ်သူမဟုတ်၍ ခိုင်းသည့်အလုပ်ကိုလုပ်ရန် စောင့်နေခဲ့သည်။ ထောင်တစ်ပတ်ကြီး ငါးကေခန့် အတူလျှောက်သွား သွားခဲ့သည်ပင် ဘာစကားမျှ မပြောသူကို ရွှေမောင်က သူစကားပြောရန်လည်ပင်းကို ညှစ်နိုင်သလား။ နောက်တစ်နေ့ ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်းသို့ စောစောစီးစီး ဝင်သွားလေသည်။ ဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဈေးဦးပေါက် အတိုင်အတောနှင့် တွေ့ရတော့သည်။

“ဆရာ ... ဒီလူ ကျွန်တော့်ကို ခံရိုက်မလို့ လုပ်ပါတယ်”

ဦးရွှေမောင် စစ်ဆေးရတော့သည်။ တိုင်သူမှာ ထောင်ကြပ်အုပ်ဖြစ်သည်။ ထောင်ကြပ်အုပ်မှာ ရဲဘက်မှ စာသင်အဆင့်ဖြစ်သည်။ သေချာစွာ စစ်ဆေးရာ ထောင်ကြပ်အုပ်တိုင်ကြားသူသည် ထမင်းဖိုတွင် တာဝန်ကျသူဖြစ်သည်။ ထောင်ကန်ထရိုက်တာက ဟင်းသီးဟင်းရွက်လာသွင်းရာ ဖိုခေါင်းခေါ် ဖိုသူကြီးနှင့် ချိန်တွယ်ပြီး ယူထားလိုက်သည်။ ထောင်ကြပ်အုပ် ဖိုကိုပတ်နေစဉ် ယခုအတိုင်ခံရသော အကျဉ်းသားက ဟင်းရွက်ကို နှိုက်ယူ၏။ ဖိုခေါင်းနှင့် ဤအကျဉ်းသားစကားများကြလေသည်။ အမှန်မှာ သူနှင့် ဘာမှဆိုင်သည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူသည် နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် ထောင်တွင်း၌ နာမည်ကြီးရေပေါ်ဆီ ခေတ်စားနေသူဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသော ထောင်ကြပ်အုပ်က အကျဉ်းသားအား ‘ယူမသွားရန် ပြောသည်။ ထိုအခါ သူက ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း သွားကို ဖြေပြတော့သည်။ သွားကို ဖြေပြသော ထိုအကျဉ်းသားအား ထောင်ကြပ်အုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးရွှေမောင်ထံ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးရွှေမောင်သည် သူတို့အရှုပ်အရှင်းကို စစ်ရ၏။ စစ်နေစဉ်ပင်လျှင် အမောင်အကျဉ်းသားက ဦးရွှေမောင်ကို မထီလေးစားလုပ်လေရာ ခတ်မြန်လှ

သော ရွှေမောင်ထောင်မှူးကြီးသည် အကျဉ်းသားအား တိုက်ပိတ်ရန် အမိန့် တော်မြတ် ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ဦးရွှေမောင်က 'ခေါ်သွား၊ တိုက်ပိတ်ထားလိုက်' ဟု အော်လိုက်စဉ် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဦးရွှေမောင်အား ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

ကိုစွတစ်ခု အေးသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ဤအမှုကို ထောင်ပိုင်ထံ အမှုတင်မည်ဟု ဦးရွှေမောင်က ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်မည်ဟုအပြင် စာရေးလေးတစ်ဦးက ထောင်ပိုင်ကြီးထံမှ ပို့လိုက်သော စာရွက်တစ်ရွက်ကို လာ ပေးတော့သည်။

ဘာပါလိမ့်ဟု ဦးရွှေမောင်က အရေးတကြီး ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါ အတိုင်း တွေ့ရတော့သည်။

“အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ကျုပ်အမိန့်မရှိဘဲ မည်သည့်အတွက် တိုက် ပိတ်ထားသည်ကို အမြန်ထုချေပါ” ဟူ၏။

ရွှေမောင်၏ မျက်လုံးသည် ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးတစ်ဦး တိုက်ပိတ်ပြီး အမှုကို ဆက်လက်အရေးယူနေ သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်ပိုင်က ထုချေလွှာတောင်းသည်မှာ ဗမာပြည် တွင် ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဟု ဦးရွှေမောင်က ယူဆမိသည်။

အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တိုက်ပိတ်ထားခဲ့ခြင်းမှာ ပုလိပ်များက တရားခံကို ရုံးမတင်မီ ချုပ်ထားခြင်းသဘောနှင့် တူလေသည်။ ပုလိပ်များသည် တိုင်ချက်ရက အမှုဖွင့်သည်။ စစ်ဆေးသူအရာရှိက စစ်ဆေး၍ သက်သေခိုင်လုံလျှင် တရားခံကို ဖမ်းတော့သည်။ မည်သူ့ကိုမှ အမိန့်တောင်းခံ စရာမ လိုပေ။

သို့ရာတွင် ထောင်ဥပဒေဒဏ်း ထိုသို့မဟုတ်။ တိုက်ပိတ်နိုင်သော အမိန့်မှာ ထောင်ပိုင်နှင့် ထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိတို့တွင်သာ ရှိကြလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးတွင်မရှိ၊ ထောင်မှူးတွင် သာ၍မရှိ။

သို့သော် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထောင်မှူးနှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့သည် အကျဉ်းသားကို တိုက်ပိတ်ကြသည်မှာ ထောင်တည်စကပင် ဖြစ်သည်။ ပိတ်ပြီး လျှင် ပြီးချင်း ထောင်ပိုင်ကို ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တိုက်ပိတ်ထားပါသည်ဟု အစီရင်ခံလိုက်လျှင် ပြီးလေသည်။ အမှုကို ထောင်ပိုင်ရုံးသို့ တင်သောအခါ ထောင်ပိုင်သဘော လွတ်ချင်လွတ်၊ ပိတ်ချင်ပိတ်။ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်တာဝန်ခံ တို့နှင့် ပတ်သက်၍ အများသိစေရန် ဖော်ပြလိုသောအချက် ရှိနေ၏။

ယခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကလေးနှင့် ထောင်ပိုင်ဟု ရှိခဲ့လေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်ပိုင်ကလေးမှာ ဂေဇက်ငှက် အရာရှိများ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးများ ဖြစ်၍ ထောင်ပိုင်ကလေးမှာ ထောင်မှူးကြီးမှ တက်ဖြစ်သောသူဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခုခေတ်တွင် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိဟု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထောင်တာဝန်ခံနှင့် ထောင်ပိုင်မှာ မတူကြသော်လည်း တာဝန်မှာ အတူတူပင်ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ငွေရေးကြေးရေးတွင် တာဝန်ရှိ တာဝန်ခံကြရသော အရာရှိများဖြစ်ကြသည်။ ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးတွင်လည်း အာဏာအပ်နှင်းခြင်း ခံရသည်မှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ကွဲပြားသည်မှာ ထောင်ပိုင်ဝန်က ဗဟိုထောင်ကြီးနှင့် ခရိုင်ထောင်ကြီးများကို အုပ်ချုပ်၍ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက ခရိုင်ထောင်ကလေးများကို အုပ်ချုပ်ကြရသည်။ အစစ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်း၊ တာဝန်ခံကြရခြင်း အတူတူတွင် ထောင်ပိုင်က သာနေသောအချက်ပင် ရှိနေသည်။ သာသည်မှာ သူ့အောက်တွင် ထောင်မှူးကြီးထားပေးပြီး ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက ထောင်မှူးကြီးမရဘဲ ထောင်မှူးတစ်ဦး၊ နှစ်ဦးနှင့် ကုန်းနေအောင် လုပ်ကြရလေသည်။ ဤမျှ တာဝန်ကြီးစွာ လုပ်ရပါလျက် ထောင်ပိုင်ကို လစာရင်း (၃၅၀) ဝန်ထောက်တန်း၊ ဂေဇက်ဝင်လုပ်ပြီး ထောက်တာဝန်ခံမှာ လစာ (၃၃၀) နှင့် အထက်တန်းအရာရှိလည်းမမည်၊ အောက်တန်းမြို့ပိုင်တန်းထက်လည်း မကသော အရာရှိများအဖြစ် ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ထောင်ပိုင်ဝန်ဆိုသူ ကြီးကြီးမာမာတောနှင့် အထက်မကျအောက်မကျ အလုံးကြီး ဆို့နေသော အတန်းရှိ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိတို့မှာ နီးတစ်ခြမ်းကွာ ဘဝရောက်အောင် ဖန်တီးထားကြသည်မှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိသဖြင့် ပြုပြင်ရန်အချိန်သို့ ရောက်နေပြီဟု ယူဆရပေသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ထောင်ပိုင်ဝန်များအနက် အရွေးချယ်ခံတန်း အကြီးကြီးမာမာလေးဦး ရှိပြန်သည်။ သူတို့လစာရင်းမှာ (၈၀၀)ကျပ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် (၃၅၀)ကျပ်စားနှင့် နှာမည်ချင်းတူနေကြပြန်သည်။ တစ်ဦးကလည်း ထောင်ပိုင်ဝန်၊ တစ်ဦးကလည်း ထောင်ပိုင်ဝန်ပင်ဖြစ်သည်။ ခွဲခြားမှုမရှိပေ။ ဖြစ်သင့်သည်မှာ (၃၅၀)ကျပ်စား ထောင်ပိုင်မှာ ဝန်ထောက်တန်းသာဖြစ်၍ အတိကျ ခေါ်သင့်သည်မှာ ထောင်ပိုင်ဝန်ထောက်ဟု လွှဲပြောင်းခေါ်ကြရန် သင့်လေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိမှာ ဘာလိုလို၊ ညာလိုလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ အမည်မှာလည်း အဆင်မပြေပေ။ ထောင်ပိုင်လို ထောင်ကို တာဝန်ခံရသည်သာဖြစ်သည်။ ရုံးဝန်ထောက်ဟုခေါ်သော စာရေးအကြီးဆုံး အစားတစားသည် ရုံးကြီးများတွင် ရှိကြလေသည်။ သူတို့လည်း ထောင်တာဝန်ခံကို သို့လစာရင်း (၃၀၀)ကျပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝန်ထောက်ဟု လူအခေါ်ကောင်းကြလေသည်။ ရုံးဝန်ထောက်အလုပ်မှာ ထောင်တာဝန်ခံနှင့် တာဝန်ချင်း တူကြသည်မဟုတ်။ ထောင်တာဝန်ခံက အကျဉ်းသားလခစား အမှုထမ်းများနှင့် အထူးသဖြင့် ဂေဇက်ဝင်အရာရှိနှင့်အတူ ငွေကြေးထိန်းသိမ်းရသူဖြစ်၏။ ရုံးဝန်ထောက်မှာ စတုဂံပေါ်မှာ အလုပ်မျှသာရှိသည်။ ထောင်တာဝန်ခံအလုပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍မဖြစ်။ သို့သည်ပင်

ထောင်တာဝန်ခံမှာ ဝန်ထောက်ဟူသော အမည်နာမ မစားရသည့် ပညတ်လေး တစ်ခုကိုပင် မရရှာ၍ အပြင်လူများက ရှုပ်ထွေးလှသော ထောင်တာဝန်ခံအမည် ကို မခေါ်တတ်သဖြင့် ထောင်မှူးကြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထောင်ပိုင်ကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်နေကြသည်မှာ ငါးမည်ရ ပြည်ရွှေဘိုဘဝသို့ လှလှကြီး ရောက် နေကြလေသတည်း။

[၂]

ထောင်ပိုင်ကြီးက အကျဉ်းသားကို တိုက်ပိတ်မှုနှင့် ထောင်မှူးကြီးအား ထုချေလွှာတောင်းသည်မှာ အရှက်ခွဲခြင်း၊ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထောင်တစ်ထောင်တွင် ထောင်မှူးကြီးသည် များစွာ အရေးပါလှသည်။ စစ်တပ် တွင် 'အဂ္ဂတင့်'ခေါ် တပ်ရေးခိုလ်ကြီးနေရာနှင့် တူပေသည်။ ထောင်မှူးကြီး ကောင်းလျှင် ထောင်ပိုင်များ အိပ်စားနေနိုင်ကြသည်။ ယခု သူ့ကို လုပ်ကျွေးမည့် ထောင်မှူးကြီးကို အကြောင်းမဲ့ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ပေပြီ။ ရွှေမောင်သည် ကြောက် ပါပြီခင်ဗျား... နောင်ကို မလုပ်တော့ပါဘူးဟု ထုချေလွှာပေးလိုက်ပြီး ကျွေးရန် စီစဉ်ထားသည့် ထမင်းကိုလည်း ပိုက်ဆံအကုန်ခံ၍ မလုပ်တော့။ ကွေးနေလျှင် အားရှိပြီး အများကို နှိပ်စက်မည့်သူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးရွှေမောင်သည် ငွေကိုင်သည့်စာရင်းကိုလည်း အပ်လိုက် သည်။ ရုံးအလုပ်စက္ကူပေါ်မှလာသည့် ထောင်မှူးများ အလုပ်ကိုလည်း စစ်ဆေး ခြင်းမပြုတော့။ ဤအလုပ်များမှာ သူ့ဟာနှင့်သူ တာဝန်ရှိကြသည်သာဖြစ်သည်။ ရှေးက အလုပ်မတတ်သော ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင် အအော်အငေါက်ခံရသော ထောင်မှူးများကို သနား၍ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဘာသံမှ မကြား ရ။ အချိန်တန်က အလုပ်ပြီးသည်။ ဆူခြင်း၊ ပူခြင်းမရှိ။ လူကြီး နားအေးသည်။ ယခု ထောင်မှူးကြီးက ငွေစာရင်းကို မကိုင်သောအခါ ထောင်ပိုင်ကိုယ်တိုင် ကိုင်ရပေသည်။

ဦးရွှေမောင်သည် အလွန် အလုပ်သက်သာသွားလေသည်။ ဟိုယခင်က လချုပ်မသွားသေးဘူးလား၊ ငွေစာရင်း မပြီးသေးဘူးလားနှင့် ပူပန်ခဲ့ရသည်။ ယခု

ပူစရာမလို ကိုယ့်ဆရာ အရောက်ပင်နောက်ကျသည်ဟု ဦးရွှေမောင်က ထင်လေသည်။ အကျဉ်းသား တိုက်ပိတ်သည်မှာ ထောင်မှူးကြီးတိုင်းကို ထောင်ပိုင်က အခွင့်အရေး ပေးထားလေ့ရှိသည်။ ထောင်ပိုင်သည် ထောင်အတွင်းတွင် အမြဲရှိသူ မဟုတ်။ ရှိသူမှာ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်မှူးများသာဖြစ်သည်။ အရေးကြုံ၍ တိုက်ပိတ်ရန် ထောင်ပိုင်လာသည်အထိ စောင့်ရမည်ဆိုလျှင် ထောင်ကြီးကို မီးလောင်သည်အထိ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ အမှုဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းတိုက်ပိတ်သည်မှာ လုံခြုံမှု၊ စည်းကမ်းသေဝပ်မှုအတွက်သာဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်က ထောင်ကြီးတစ်ထောင်တွင် ထောင်မှူးကြီးကို ထောင်ပိုင်က တိုက်ပိတ်ခွင့်မပေးဘဲ ထားဖူးတယ်။ တစ်နေ့တွင် အကျဉ်းသားများ အုပ်လိုက် ချရိုက်ကြရာ တိုက်ပိတ်ခွင့် မရှိသော ထောင်မှူးများသည် ပိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။ နောင်အခါ ထောင်ပိုင်က ကြည့်လုပ်ကြပါဦးကွယ်ရုံဟု ငိုချင်းရှည်ကို ရွတ်ဆိုရှာလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် တစ်ထောင်လုံးကို တာဝန်အရှိဆုံးလူ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် လက်အောက်လူအရာရှိများကို ထိုက်တန်သော အခွင့်အာဏာကို မပေးလျှင် သူသည် သူ့မသာ သူလုပ်သည်နှင့် တူလေတော့သည်။

အကျဉ်းသားရန်ဖြစ် “ဟေ့ ... ထောင်ပိုင်ကြီးဆီခေါ်သွား” အမှုထမ်းလခစားကိစ္စပေါ် “ဟေ့ ... ထောင်ပိုင်ကြီးဆီခေါ်သွား” ဦးရွှေမောင်၏အလုပ်သည် လက်ညှိုးထိုးရုံနှင့် ပြီးလေသည်။

အဲ ... မကြာပါပေ။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဝလေချီးလည်လာတော့သည်။ သာ၍ခက်သည်မှာ ယခင်က ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် မတည့်ပါဘူးဟုဆိုသော ထောင်မှူးသည် ယခုထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အလွန်လေပေးဖြောင့်ကာ မှန်ပါတော့ ဘာတွေနှင့် ပြောဟောမှုကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ နားတွင်အတော်ကြီး ဆိမ့်နေသလားမသိ။ ထွက်စေ၊ ဝင်စေ၊ စေတစ်လုံးရပြီး အလွမ်းသင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထောင်မှူးများမှာ ကိုယ့်သားမယားနှင့်ကိုယ် အလုပ်ပြီးက အေးအေးနေကြသည်။ အလွန်ခင်ကြမ္မာ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ပိုင်ထောင်မှူးကြီးအိမ် လာလည်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မှန်ပါဟုပြောသော ထောင်မှူးမှာ နေ့စဉ် သားမယားနှင့် ခစားလေသောအခါ တခြားထောင်မှူးများ ငြိုဟ်ဝင်လေတော့သည်။

ရုံးအလုပ်လုပ်သည့် စာရေးကြီးသည် ခွင့်ယူဖို့ဖြေလေသည်။ ထောင်မှူးများ ရန်ဖြစ်ကြလေသည်။ အကျဉ်းသားများ သပိတ်မှောက်ကြလေသည်။ ထောင်ကြပ်များ စာထုပ်ကိုယ်စီနှင့် မင်းကြီးရုံးကို ပိုက်ဆံ ၁၅ ပြား အကုန်ခံ၍ ပစ်ကြလေသည်။ ဦးရွှေမောင်ကလည်းတစ်မှောင့် လာသမျှ ဖြန့်ဖြေခြင်းမရှိ၊ တွေ့သမျှ ဖမ်း အားလုံးရုံးတင် တစ်နေ့တစ်နေ့ကို အကျဉ်းသားရော၊ ဝါဒါထောင်မှူးသုံးဆယ်ခန့်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့သို့ ခပ်တည်တည် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ယခင်က

သုံးနှစ်ပေါင်း အပြစ်ဒဏ်စာရင်းမှာ ရွှေမောင်အလုပ်ပြုမှုနှင့် သုံးလအတွင်း သုံးနှစ်ပေါင်းစာရင်းကို ကျော်လွန်သွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မျက်လုံးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လည်၍လည်၍ လာသည်။ အသားအရေတို့သည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ စိတ်တိုလာသည်။ ရှူးချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။ မင်းကြီးရုံးက အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆော်ထည့်သည့်စာ ရောက်လာသည်။ အလုပ်တစ်ခုတစ်ခါနှင့်မပြီး နှစ်ခါနှင့်လည်းမပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံကြားရသည်။

တခြားအရေးထက် အကျဉ်းသားအရေးက စိတ်မအေးစရာ ကြုံလာသည်။ ထောင်တွင် ထောင်မှူးကြီးဝါဝါမရှိမှန်း သိသောအခါ ထောင်မှူးကို အကျဉ်းသားက မျောက်ဟုသာ ထင်သည်။ ဦးရွှေမောင်က အကျဉ်းသား ထောင်ဖောက်မပြေးရန်သာ ဂရုစိုက်တော့သည်။

မင်းသမီး မေမေဝင်း၏ ၁၂ လရာသီ သီချင်းကဲ့သို့ တန်ဆောင်မုန်းမောင်ဖုန်းမလာလို့ တပို့တွဲ မောင်နှင့်လွဲဆိုသလို တစ်လတွင် တစ်ခုမဖြစ် တစ်ခုဖြစ်ဖြစ်နေရာ နောင်တော့ ဆရာကြီး လဲလေတော့သတည်း။

ဆရာကြီး အသေကို ရွှေမောင်အမှန် စောင့်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် အတော်အသက်ပြင်းသူ ဖြစ်သည်။ သေခါနီးကျမှ ရွှေမောင်ကို ခေါ်သည်။ ခွင့်သွားရမှာ စိုးသည်ထင်၏။ ပင်စင်လည်းနီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထောင်ကြီးကို ဦးရွှေမောင်အား အပ်လေသည်။ ကြည့်ပါဦး ... ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်။ ပစ်မထားပါနှင့်ဟု ဆိုလေသည်။ ရွှေမောင်ကလည်း အလွန်မျက်ရည်မလွယ်သောသူဖြစ်နေရာ တံတွေးတွေ့ဘာတွေ့ဆွတ်၍ စိတ်ချပါဟု ပြောရသည်။ ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးကလည်း သနားစရာဖြစ်လာသည်။

“ကိုရွှေမောင်ရယ် ... ကြည့်လုပ်ပါဦး”

ဟု မပြောစဖူး ပြောလေသည်။ ရွှေမောင်က ကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုသည်။ ဤဆရာမကြီးလည်း ခေသူမဟုတ် ထောင်ပိုင်ကြီးထက် လက်စွမ်းသာသူဖြစ်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက နံနက်ခင်းက ဝါဒါတစ်ဦးကို ထုတ်ပစ်သည်။ ညနေတွင် အလုပ်ပြုတ်သော ကိုလူချောသည် အလုပ်ဆင်းလာလေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးပင် အံ့ဩယူရလေသည်။

“ဟကောင် ... မင်းကို ငါမနက်က အလုပ်က ထုတ်ပစ်ပြီလေ ... ဘာလုပ် အလုပ်ကိုလာသလဲ ...”

ဟု ထောင်ပိုင်ကြီးက ဆိုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီးထုတ်ပစ်ပေမဲ့ ဆရာမကြီးက ပြန်ခန့်ထား ဆရာကြီး မသိဘူးထင်တယ် ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

လထမ္မတ်ကို မွတ်ကရောဟု ထောင်မှူးတစ်ဦးဆိုသံကို နားပင်းနေသော ဝါဒါတစ်ဦးပင် ကြား၍ နားပင်းထိမ်းထင်းနှင့် တအားရယ်လေရာ အတော် ပွဲကျ သွားလေသည်။ သို့ကလို ပျော်စရာကောင်းချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီး သေနာပေါ် နေသည်က တဖုနာနေသည်ဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေ၏။

နောင်တော့ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင်သွားပြီး ဆုတောင်းပွဲမကျင်းပဘဲ အာဏာ ပြန်ရသွားသာ ရွှေမောင်ငနဲသားသည် လူမစွမ်း နတ်မအဖြစ် ထောင်တွင် ချယ် လှယ်ခွင့် ရသွားပြန်လေသတည်း။

“အဲ ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျ။ ရောက်စတုန်းက ဆို မာလကသွားပြီးတောင် အောက်မေ့တာလား အေးပေါ့လေ ... လူဆိုတာ တစ်နေ့ သေတောင်သေကြရတာပဲ ခင်ဗျားလည်း ဒေါသကြီးတယ်၊ ဒေါသကို ချုပ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ပင်စင်သွားပြီ”

ဟု ထောင်ပိုင်ကြီးသည် စေတနာနှင့် ရွှေမောင်အား ဆုံးမစကားပြောလေ ရာ ရွှေမောင်က အဘိုးကြီးမသွားမီ အကောင်းဆုံးထမင်း တစ်ရက်တွင် ညမနက် ကျွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသတည်း။

ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်တော့မည်ဆို၍ ရွှေမောင်ခေါင်းဆောင် သော ထောင်အဖွဲ့ သင်္ဘောဆိပ်တွင် တငူငူနှင့် စောင့်ကြရပြန်သည်။ ယခုပြောင်း လာမည့် ထောင်ပိုင်သည် ရွှေမောင်နှင့် လုပ်ကိုင်ဖူးသောသူဖြစ်၍ ဘာမှဝေဖန် စရာမလို အလွန်ခင်ကြ၏။ ချစ်ကြ၏။ ရွှေမောင်ဝမ်းသာသကဲ့သို့ ကိုယ့်ဆရာလည်း ဝမ်းသာ အားရဖြစ်နေသည်ကို စာပင်ရထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်ဆရာ ရောက်မယ် ထမင်းကောင်းကောင်းချက်စမ်း ...”

ရွှေမောင်က သူ့မယားမိကြည်ကို အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ်လေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲနေသူများ ယခုမှတွေ့ကြရပေမည်။ ရှေ့ဖြစ်နောက် ဟောင်း ပြောကြဦးမည်၊ ငယ်ငယ်ကပွဲခွဲကြပုံ၊ ရူးခွဲကြပုံကို စမြဲပြန်ကြရဦးမည်။ သင်္ဘောရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေမောင်က ကိုယ့်ဆရာစုံတို့ကို မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ချလာခဲ့သည်။ ထမင်းစားရင်း ပြောလိုက်ကြသည့်စကား မဆုံးတမ်း ပေတကား။

ဆရာတပည့်လည်းဟူ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းလည်း မည်သော ရွှေမောင်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ လေပန်းနေသည်ကို ကြည့်နေကြသူများမှာ ရွှေမောင်၏မိန်းမ မိကြည့်နှင့် ထောင်ပိုင်ကတော်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေမောင်သည် ကိုယ့်ဆရာ၏ ဇနီးကို မမြင်ဖူးပေ။ ရွှေမောင်နှင့်ကွဲပြီးမှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ရွှေမောင်သည် ကိုယ့်ဆရာ၏ တိုးတက်မှုဆုတ်ယုတ်မှုကို အကဲခတ်နေသည်။ ယခင်က အချိုးမျိုးပင်ဟု ယူဆရသည်။ စီးပွားရေး တိုးတက်မှု လုံးဝမရှိ၊ ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးခမျာ ငါတုံးလုံးဆိုသလို ရွှေငွေမမြင်၊ ကိုယ့်ဆရာက အမြဲသောက်သည်။ မြင်းလည်း လောင်းသည်။ ပျော်ပျော်နေသေခဲဆိုသော စကားပုံကို လက်ကိုင်ထားသူဖြစ်သည်။ သဘောကောင်းသည်မှာ ပြောစရာမလို လုပ်၍ ကိုင်၍ အလွန်ကောင်းလေသည်။

တစ်နေ့သောနေ့တွင် ဝါဒါတစ်ဦးက ရွှေမောင်အား လာပြောသံကြားရ၏။
“ဆရာ .. ဆရာကို ထောင်ပိုင်ကတော်က ပြောတယ်။ ဦးရွှေမောင် သိပ် ယာနကြီးတာပဲတဲ့။ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုတောင် ဆရာလို့မခေါ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်”

ဦးရွှေမောင်သည် ငေးသွားလေသည်။ ဦးရွှေမောင်မှာ ထောင်ပိုင်ကြီးအား ယခင်စိတ်၊ ယခင်နှလုံး ဒီကိုယ်ခန္ဓာက ဘယ်ကိုသွားမလဲဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့နှင့် ယခင်လိုပင် ခင်မင်မှုနှင့် ဘွင်းဘွင်းပင် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ဦးချင်းကျလျှင်သာ နေခဲ့ပြောခဲ့ပါသည်။ လူငယ်များရှေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအား အကြီးအကျယ် ဂါရဝပြုထားသည်။ မိမိ အဖေ၊ မိမိအမေ၊ မိမိဆရာသမားကို မိမိတို့က မရှိမသေလျှင် မည်သူကရှိသေပါမည်နည်းဟု ဦးရွှေမောင်က သဘောထားသည်။ အလုပ်သဘောနှင့်ပြင်ပရေးရာသို့ ဦးရွှေမောင်ကမရောရယုတ်ရန် အမြဲသတိထားခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ထမင်းစား ပါတီတစ်ခုမှ မင်းပေါင်းစုံ ဖိတ်လေသည်။ မိကြည့်က ကလေးများသူ ဖြစ်သည်။ ဇင်စုံမယားဖက် ကြွကြရန် ဖိတ်ထားရာ မိကြည့်မလိုက်က လူသစ်ဖြစ်သော ထောင်ပိုင်ကတော် ကြောင်နေမည်စိုး၍ ရွှေမောင်က ထောင်ပိုင်ကတော် လိုက်ရင်မင်းလိုက်မှဖြစ်မယ်၊ တိုးတိုးပြောဖော် မရှိဘူးဟု ပြောလေရာ မိကြည့်က ထောင်ပိုင်ကတော်ကို လိုက်၊ မလိုက် သွားမေးရတော့သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မော်ကတင်းက မိကြည့်မဖြစ်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့စမ်းပါဟု ဆိုလေရာ ထာဘီကစို သားကငိုသော မိကြည့်မှာ သနပ်ခါးနှင့် ကျောက်ပျဉ်နှင့် လုပ်ရပြန်လေသည်။

ဤလို မင်းပွဲသဘင်မျိုးတွင် ဘာမှမရှိသော မင်းကတော်များတို့သည် ဈာရမ်းဝတ်ဆင်ပြီးပင် လာတတ်ကြသည်ကို လူတိုင်းအသိဖြစ်သည်။

မိကြည့်အကျဉ်းတန်မသည် သူ့ကိုယ်သူ အလှဆုံး ဆင်ယင်လေသည်။ လှလောက်ပြီဟု စိတ်ချရသောအခါ ရွှေမောင်နှင့် ထောင်ပိုင်အိမ်သို့ သွားကြတော့သည်။ ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးက မိကြည့်ဝင်အလာတွင် ငေးကြည့်နေ၏။

“ကဲ ... အစ်မကြီး လုပ်လေ၊ ကျွန်မတော့ အလှဆုံးဆင်လာတာပဲ၊
ဟဲ ... ဟဲ ...”

မိကြည်က အရွန်းကလေးနှင့် ပြောလေသည်။

“ကဲ ... ဒါပဲလေ သွားပေါ့ ...”

ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးက များစွာ မျက်နှာမကောင်း။ မင်းပွဲသဘင်သို့
ရောက်သွားကြသည်။ မိကြည်က ...

“လာ ... အစ်မကြီး ဒီမှာထိုင်ရအောင်”

ဟုပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် နေပါစေဆိုကာ သူ့ယောက်ျားနှင့်အတူ
ထိုင်နေတော့သည်။ မင်းကတော်ဆိုပြီး ပဝါတစ်ထည် ခြုံမလာနိုင်။ အိမ်တွင်နေ
သည်လည်း ဒါမျိုးဝတ်၊ ပွဲထွက်သည်လည်း ဒါပဲမြင်ရသည်။ ဘာပဲပြောပြော စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မိကြည်က ...

“ဒီလိုမရှိမှန်းသိရင် အတူတူလာတာ ကိုယ်ကလည်း ဝတ်မလာပါဘူး”

ဟု အိမ်ရောက်မှ ပြောလေသည်။ မိကြည် စိတ်မကောင်းအဖြစ်ဆုံးမှာ
ထောင်ပိုင်ကတော်ပြောသော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုစကားမှာ-

“ထောင်မှူးကြီးကတော်က အတော်ရွှေမက်တာပဲနော်”

ဟု ပြောသည်ဟု ဆိုလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ရွှေမောင်တို့၊ မိကြည်တို့မှာ သားသမီးတစ်ကျိပ်ခန့်နှင့်
လူစဉ်မှီသောသူများ မဟုတ်ပေ။ လျှမ်းလျှမ်းတောက် စိန်နှင့်ရွှေနှင့်ရှိသူများမဟုတ်
ကြပေ။ သားသမီးများလွန်း၍ အလျင်မှီအောင် မဝရေစာစားနေကြသော အိမ်ထောင်
ကြီးသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကလေးများ တစ်နှစ်တစ်ယောက် မွေးသူများဖြစ်
ကြရာ ဘယ်ကလေးမှ အကူအညီရမည်ထား၍ လူလိုပြော၍ နားမလည်သူက
ဒါဇင်ဝက်ကျော် ရှိနေ၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည် ... ရွှေမောင်သည် အရက်မသောက်
ဖဲကိုလည်း ဘာအပွင့်မှ နားလည်သူမဟုတ်၊ မြင်းပွဲကို မြင်ဘူးတယ်ရှိအောင်
ရန်ကုန်ရောက်တုန်းက ငွေနှစ်ကျပ်ပေးပြီး တစ်ကြိမ်ဝင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

သားသမီးများက ဟိုဟာဝယ်ပေး ဒီကစားစရာ လိုချင်သည်ပြော၍
ငိုရုံမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မပေးဘူး ငိုလို့ သေသောကလေးမရှိ၊ တစ်ယောက်အရေး
မဟုတ်၊ တစ်ပြုံကြီးအရေး ...

မိကြည်ကလည်း ဈေးတစ်ခါသွားမည့်အရေး ညဦးပိုင်းက စီမံကိန်းဆွဲ
ကာ မြန်မြန်သွားမြန်မြန်လာ ကလေးများအကျီမှအစ စတင်စုတ်တစ်လုံးနှင့်
တကုတ်ကုတ်ချုပ် ဤကဲ့သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အိမ်ထောင်မှုကို ထိန်းသိမ်းနေကြသည်
ရုံပွဲမရောက်၊ ရုပ်ရှင်မှ တစ်လတစ်ကြိမ် လူစေတက်စေ မသွားနိုင် ...

ရွှေမောင်သည် အရက်ကိုလည်း သောက်ချင်သူဖြစ်သည်။ ပွဲဆိုလျှင်
လည်း ဗေထီးဗေထီးဆို သွားချင်လှသည်။ လူပျိုတုန်းက ကိုယ့်ဆရာထောင်ပိုင်နှင့်
ထောင်မှူးဘဝ အတူတူနေခဲ့စဉ်က သူများရှေ့ နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခု အရက်

www.burmeseclassic.com

သောက်လိုလျှင် သားသမီးမျက်နှာကို ကြည့်ရသည်။ အရက်တစ်ခါသောက် ငွေငါးကျပ်အောက်ထစ်ကုန်မည်။ ငွေငါးကျပ်သည် ကလေးနှစ်ဦးအတွက် ဖိနပ်ကလေးနှစ်ရံ ရမည်။ အကျိုးလေးနှစ်ထည်ရမည်ဟု တွက်လေသည်။ သို့နှင့် မသောက်ဖြစ်ပေ။ မည်သူသည် ရွှေမောင်အား နေ့စဉ် အလကားခေါ်တိုက်ပါမည်နည်း။ သို့အတွက် သူသည် အရက်မသောက်ဟုဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းလိုက်ပြီး ကလေးတပြုတ်ပြုတ် မွေးနေသော သူတော်ကောင်းမဟုတ်။ အရက်သောက်ချင်လျက်နှင့် မသောက်ရသော လူမိုက်တစ်ဦးသာ အမှန်ဖြစ်၏။

မိကြည်နှင့် ရွှေမောင်တို့ သားသမီးဒုက္ခကို ခံရင်း နှစ်ပြားတစ်ပဲကို စုကြသည်။ စု၍ စိန်မဟုတ်တောင် ဥဿဖယားလောက်တော့ မိကြည်ကဝတ်ပြီး ဂိုက်နှင့်ဆိုက်နှင့် သားသမီး တပြုကြီးနှင့် ထမိမနိုင်၊ ပဝါမနိုင် ပြုံးတစ်လှည့် ငိုတစ်လှည့် နေရသူဖြစ်သည်။ ဤမပြောစလောက်ကလေးပင် ထောင်ပိုင်ကတော် ဖွတ်ကျောပြာစုနှင့်ကျတော့ အနုထဲတွင် သူ့အလှဆုံးဆိုသလို ဖြစ်သွားလေသလားမသိ၊ ထောင်ပိုင်ကတော်က အတော်ရွှေမက်တာပဲနော်ဟု ချီးကျူးသံကို မကြားစဖူး ကြားရလေသည်။

[၄]

“ဟာ ... ဦးရွှေမောင်ကို ချီးကျူးသမျှ သားသမီးတပြုကြီးနဲ့ ဘယ်လိုစား ဘယ်လိုစုသလဲ ကျုပ်တော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ယောက်ျားသဘောဖြင့် ဆိုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား ... ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း စုရတာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လခစားများဟာ ကုန်သည်လိုမဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ပြားတစ်ပဲက စုရတယ်။ ဥပမာ အထည်ကြီးပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် လိုချင်တယ်ဆိုပါတော့ နှစ်ထောင်မျိုး သုံးထောင်မျိုးကို ဘယ်လား ဘတ်ခနဲပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရတယ်။ မိတ်ဆွေကောင်းကောင်းကို ရှာပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကူစမ်းဗျာ ... ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ် ကျွန်တော့်မှာ အခု ဒါပဲရှိတယ်။ တစ်လကို ကျွန်တော် ဘယ်မျှပေးမယ်၊ မပျက်ကွက်ရပါဘူး။ ခင်ဗျား အာမခံပေးစမ်းပါလို့ပြောရင် ခံပေးကြတာပါပဲ ကတိတည်ဖို့သာ လိုတယ်။ မှန်မှန်နာပဲ

နောက်တော့ ပစ္စည်းရှင်ကုန်သည်က ဒီလိုအပေးမှန်တဲ့ လူကိုယုံပြီး တစ်သောင်းမိုး အကြွေးယူဗျာ ရပါတယ်”

ရွှေမောင်က တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရွတ်လေတော့သည်။

“ကဲ ... ဒီလိုဆို ကျုပ်ကိုလည်း ယူပေးစမ်းပါ”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် မိကြည်ကို အမကြီးနဲ့ လွှတ်လိုက်မယ် လိုချင်တာယူပါ။ အဲ ... မှန်မှန်သာပေးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ လျော်စရာတော့ မရှိဘူး ... ဟဲ ... ဟဲ”

ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးသည် မှောင်ကုတ်သော မျက်နှာနှင့် ရွှေဆိုင်ကို ရောက်သွားလေသည်။ မိကြည်က အာမခံထားခဲ့သည်။ နောက်တော့ ထောင်ပိုင်ကတော်သည် မိကြည်၊ ရွှေမောင်အိမ်သို့ လုံးဝမလာတော့။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိပေ။ မိကြည်နှင့် ရွှေဆိုင်ကုန်သည်တို့ တစ်ခါ ဈေးတွင်တွေ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ကုန်သည်က ...

“ခက်တာပဲဗျ ... ခင်ဗျားအာမခံပေးတဲ့ ဆရာမကြီး သူ့ဟာသူတောင် ကြွေးမကျေသေးဘူး။ သူများတွေကို ခေါ်လာပြီး ကြွေးယူသွားတာ ကျွန်တော်တို့မှာ ခက်နေပြီ။ ပြောရမှာလည်းအားနား၊ သူတစ်ဆင့် အာမခံပေးတဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ထောင်မိုး လာယူသွားတယ်။ သွင်းငွေက ငါးဆယ် တစ်လကို သုံးဆယ်သာ လာပေးနေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်။ ဒီအထဲ ဒီလုတော့ မပေးနိုင်သေးလို့ ဆိုတာက ပါလိုက်သေးတယ်”

ဟု ချူသံပါအောင် ညည်းသံကို ကြားရသောအခါ ရွှေမောင်တို့မှာ ကုန်သည်မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲတော့ပေတကား။

ဤလောကတွင် လူမှုရေးရာကို နားလည်ရန် အလွန်ခက်လေသည်။ လူမှုရေးရာကို အထက်တန်းကျပါသည်ဆိုသော လူ့အသိုက် အဝန်းကပင် မသိနားမလည်ကြသည်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ တချို့ကို ဥပမာပြုရလျှင် ချေးထားသောပိုက်ဆံကို ကတိအတိုင်း အချိန်မှန်ပြန်မပေးခြင်း၊ ငှားယူသွားသော သူ့ပစ္စည်းကို အပျက်ကြီးလာပေးခြင်း အစရှိသော ကိစ္စများမှာ အသေးအနပ်ကိစ္စဟု ထင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း တစ်ဖက်သား၏ အထင်အမြင်သေးခြင်း၊ ညှူစူခြင်းကို ခံရခြင်းများ ဖြစ်တတ်ပေသည်။

တချို့တလေ မင်းကတော်ကြီးများဟု အခေါ်ခံနေကြသူများကို တွေ့ဖူးလေသည်။ သူတို့သားသမီးက မရှိသည့်တိုင် သူတို့တွင် အိမ်ခံစားနှင့်ဖြစ်ရာ အလွန်လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်ကြ၏။ ထိုမင်းကတော်ကြီးသည် လက်အောက်အရာရှိ ဇနီးများတို့ခေါ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းသလားနေကြသည်။ သွားတိုင်းလမ်းအောက်အရာရှိဇနီးကို ခေါ်တတ်သည်။ လက်အောက်အရာရှိ ဇနီးတွင် သားသမီးတပြုံကြီးနှင့် အိမ်တွင် ကလေးဘာဖြစ်နေသည်ကိုမသိ၊ ဆယ်ကြိမ် သွားခဲ့ပြီး နောက် တစ်ကြိမ်မလိုက်နိုင်သောအခါ အလိုလို ရန်ညှိုးဖွဲ့လေတော့သည်။ လောက

www.burmeseclassic.com

တွင် ဤကဲ့သို့ မသိဆိုးဝါးသော လူမှုရေးရာကို မသိသောသူများ၊ များစွာပင် ရှိနေကြ၏။ လူမှုရေးရာကိစ္စ သိကြသောသူများမှာ ပညာတတ်အခေါ်ခံတိုင်းလည်း မဟုတ်၊ ပညာတတ်ပြီး လူမှုရေးရာမတတ်သူများ ရှိကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ငါလူကြီး၊ ငါလုပ်ချင်သလို လုပ်မယ်၊ ငါ့ကိုကြောက်ရမယ်ဟူသော လူမှုရေးမသိသော ကိစ္စမှာ အဆိုးဆုံးဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြရာ၌ ယောက်ျားကောင်း၍ မိန်းမ မကောင်းသူ၊ မိန်းမက ရည်မှန်၍ ယောက်ျားက ဘုစာ၊ ဘယ်လိုလုပ်၍မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍မရသော အိမ်ထောင်စုများ ရှိတတ်ကြပြန်သည်။ အဆိုးဆုံးမှာ မိန်းမလုပ်သူက ဘာမသိညာမသိ ယောက်ျားအလုပ်တွင်ဝင်၍ ဩဇာအာဏာပေးခြင်းမှာ အတော်ကြီးကို ဆိုးလေသည်။ ဦးရွှေမောင်နှင့်ထောင်ပိုင်ကြီးတို့၏ ခင်မင်မှုကြားတွင် ပျက်စီးစေမည့်အကြောင်းက အလိုလိုနေရင်း ဖြစ်လာပြန်သည်။

ထောင်ဆိုသည်မှာ မိတစ်ရာသားနှင့် အလုပ်လုပ်ရလေရာ အထူးသဖြင့် အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများကို တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပြောရဆိုရသူမှာ ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်ပင်ဖြစ်သည်။ အလုပ်မကောင်းသူကို ခပ်မာမာပြောရသည်။ မမှတ်သေးလျှင် စာရွက်ပေရွက်နှင့် အရေးယူရသည်။ တစ်နေ့တွင် ထောင်ကြပ်လူလည်တစ်ဦးကို ဦးရွှေမောင် မတတ်နိုင်တော့၍ စပ်စပ်ကလေး လုပ်လိုက်သည်။ ထိုဝါဒါသည် ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်ထံ ချဉ်းကပ်လေသည်။

သူတို့ ဘာပြောကြမှာမန်းမသိ အဖြေကားတစ်နေ့တွင် ထောင်ပိုင်သည် အကျဉ်းသားလူလည်များကို တိုးတိုးခေါ်မေးသည်ဟု ကြားရသည်။ မေးသည့် အကြောင်းမှာ အထူးမဟုတ် ဤထောင်တွင် တစ်ထောင်လုံးကို ဦးရွှေမောင် အုပ်စားနေသည်ဟု အယူရှိပြီး သတင်းယူသည်ဟု သိရလေသည်။

ထိုမျှမက ထောင်ကြပ်လူလည်၏ အစီရင်ခံချက်အရ မည်သူသည် ထောင်မှူးကြီးလူ မည်သူက ထောင်မှူးကြီးအချစ်တော်ဟု ပြောထားပြန်ရာ ထိုသူများကို ထောင်ပိုင်ကြီးက မထိတထိနှင့် ...

“မင်းလားကွ ... ထောင်မှူးကြီးတပည့် ...”

ဟုအရေမရ အဖတ်မရ မေးလာပြန်လေသည်။

ဦးရွှေမောင်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ အတော်ပျော်ရွှင်စွာ လပေါင်းအတော်ကြာ လုပ်လာခဲ့ပြီးမှ ဦးရွှေမောင် အုတ်ရိုးကို ဖဲ့ရောင်းနေသလား။ ပါတီထောင်နေသလားဆိုသည်ကို မသိသည်ကပင် ကိုယ့်ဆရာ ညံ့လှပေသည်ဟု ပြောရန်မှ အပ ဘာမှမမြင်ပေ။ တကယ်ဆိုလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် လုပ်သင့်ပေသည်။

ထောင်တစ်ထောင်တွင် ထောင်မှူးကြီးသည် အမှန်းအခံရဆုံးသော ပုဏ္ဏားဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုပင် ထောင်ပိုင်ကြီးများက အလိမ္မာနှင့် ခိုင်းစားလိုက်နိုင်သည်။ ဤအကြောင်းကို သိပါလျက် ချစ်လျှင်အကျိုး မုန်းလျှင်အပြစ် လုပ်လာသည်မှာ အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ဦးရွှေမောင်က အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အကျဉ်းသား တစ်ဦး၊ လခစားတစ်ဦးကို ဤနေရာတွင်ချထားလျှင် ထောင်ပိုင်က ချက်ချင်းပြောင်း ဟု လုပ်ပစ်လေသည်။ သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်မှာ အလုပ်ဟူသမျှကို အသေးအမွှား ကစ သူ့ဆီသာ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့အဆင်မပြေ ဖြစ်လာ သည်ကို ရွှေမောင်ကတော့မသိ။ သို့ရာတွင် သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့ ရှိပေလိမ့် မည်။ ခင်မင်သောသူအချင်းချင်း ဇာတ်ကွဲခြင်းမှာ ဖဆပလ ကွဲသည်ထက် ဆိုး တတ်၍ ရွှေမောင်ဘာမှ မပြောတော့ပေ။

မပြောလွန်းမက မပြောဘဲ နေပြန်လျှင်လည်း လူတို့၏သဘောသည် ခက်လှပေသည်။ ငါ့ကို သူ့ကြောက်တာပဲ၊ လုပ်ရင် ငါဆော်ထည့်လိုက်လို့ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးရလိမ့်မယ်ဟုထင်ကာ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိမှန်းမသိ လုပ်ကြပြန် လေသည်။

“ထောင်ပိုင်နှင့် ထောင်မှူးကြီး အရင်လိုမဟုတ်ဘူးဟေ့”

ဟု လူငယ်များ အကဲခတ်မိသောအခါ ယခင်က ချစ်ပါသည်။ ခင်ပါ သည်ဆိုသော သူတို့သည် ရွှေမောင်ထံမှ ဖဲခွာကြလေသည်။ ဖဲခွာရုံက ကိစ္စမရှိ၊ ကိစ္စရှိသည်မှာ ထောင်ပိုင်နှင့် သူ့ကတော် အားရဝမ်းသာဖြစ်အောင် ရွှေမောင်၏ အကြောင်း၊ ရွှေမောင်၏ မိန်းမအကြောင်း၊ တစ်နေ့တစ်မျိုး သွားပြောနေသည်ဟု သိရလေရာ ဦးရွှေမောင်မှာ ခင်မင်သော သူတစ်ဦးနှင့် ကွဲအောင်လုပ်ကြသည်ကို အထူးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ခက်သည်မှာ ဖြေရှင်းရအောင်ကလည်း ဘာကနေဖြေရှင်းရမှန်း မသိ သည်က ခက်လှပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးရွှေမောင်၏ ရုံးအလုပ်နှင့် ခိုင်းနေသော ဝါဒါတစ်ဦး ခွင့် ယူသွား၏။ ထိုသူ ပြန်ချိန်နီးသောအခါ ဦးရွှေမောင်က ခွင့်ရက်တိုနှင့် တစ်နေရာ သို့ ထွက်သွားလေသည်။ မသွားမီ သက်ဆိုင်သော လက်အောက်အရာရှိတစ်ဦး အား ဒီဝါဒါပြန်လာလျှင် ယခင်သူ့နေရာတွင် ချထားလိုက်ပါဟု မှာသွား၏။

ဦးရွှေမောင်ပြန်ပြီး အလုပ်ဝင်သောအခါ လူသစ်တစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ သည်။ သို့ရာတွင် ဦးရွှေမောင် ဘာမျှမပြောပေ။ တဖြည်းဖြည်းမှ မှာခဲ့သူအား မေးကြည့်မိသည်။

“ဟာ ... ဆရာ၊ ဆရာမှာခဲ့တာ ... ဟုတ်ဇာယ်။ ဒါပေမဲ့ ထောင်ပိုင် က ဒီလူကို ဦးရွှေမောင်နှင့် မထားနဲ့၊ ပြောင်းပစ်လို့ပြောတယ်ခင်ဆရာ၊ သိပ်စိတ် ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ...”

ဟု ပြောသံကြားရလေရာ ရွှေမောင် ဘာပြောစရာ ရှိပါသနည်း။

[၅]

ထောင်ဥပဒေအရ ကြက်၊ ဘဲ၊ နွား မွေးမြူလိုလျှင် လက်အောက်အရာရှိ များသည် ထောင်ပိုင်ထောင်တာဝန်ခံများထံ ခွင့်တောင်းရလေသည်။ ကလေး သားသမီးများသူကို သင့်တော်သလို ခွင့်ပြု၏။ သို့ရာတွင် ထောင်ဥယျာဉ်ကို မဖျက်ရ၊ အချင်းချင်း ဤကိစ္စနှင့် ရန်မဖြစ်ရဟု မြွင်းချက်ဖြင့် ခွင့်ပြုလေ့ရှိသည်။

ဦးရွှေမောင် ဤထောင်ရောက်စက ကြက်၊ ဘဲ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အချင်းချင်း မိန်းမများသတ်ကြ၊ ယောက်ျားချင်းသတ်ကြနှင့် ကြုံလေ၍ အားလုံးကို တာမှမမွေးရဟု ယခင်ထောင်ပိုင်က အမိန့်ထုတ်လိုက်မှ အေးသွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ဤထောင်ပိုင်ရောက်ပြီး ဦးရွှေမောင်နှင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေ ကြသည်ဟု ထင်နေကြသော အချိန်တွင် ကြက်၊ ဘဲ မွေးကြလေတော့သည်။ ထောင်ပိုင်မပြော။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း ဘာမှမပြောပေ။ မွေးသောသူများမှာ အခြေ အနေအရ ထောင်ပိုင်၏လူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရွှေမောင်က ကြောက်ပြီး မပြော သည်တော့မဟုတ် ရန်မဖြစ်ကြသေး၍ ကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပြောလျှင် လည်း သာ၍ အထင်လွဲမည်မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တွင် နံနက်စောစောစီးစီး ဘဲအကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် ဦးရွှေ မောင်၏အိမ်အောက် ဝင်အော်လေ၍ ကလေးနေမကောင်းသဖြင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ရသော ရွှေမောင်သည် မှေးမယ်ကြံကာရှိသေးဘဲ အော်၍မအိပ်ရတော့ပေ။

ဘဲရှင်ကို အနီးအနား ထမေးရလေတော့သည်။ ဘဲရှင်မှာ ဦးရွှေမောင် မှုမန်းမှ ထောင်ပိုင် ပြောင်းပစ်သည့် ထောင်ဝါဒါဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဦးရွှေမောင် သည် ထိုသူအားခေါ် ပြောရတော့သည်။

“မင်းဘဲကွာ ... ငါ့ခြံထဲက သစ်ပင်တွေလည်း ကုန်ပြီ။ အော်တာကလည်း နေ့အော်ညအော်နဲ့ အတော်ကြာနေပြီကွ။ ငါ့မယ် ကလေးနှစ်ယောက်တောင် ဆရာဝန်ခေါ်ထားရတာ မင်းသိသားပဲ။ ကလေး မအိပ်ရ၊ လူကြီး မအိပ်ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ထိန်းဦးမှပေါ့ ...”

ထောင်ဝါဒါသည် ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဘဲကွာထိန်းသိမ်းခြင်းမရှိ၊ ရွှေမောင်တို့ ခြံထဲရောက်မြဲ၊ အော်မြဲပင်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ထိုသူအားခေါ်ပြောရပြန်သည်။

“ဟေး ... သိပ်အော်တဲ့ဘဲကို ရောင်းပစ်ပါလားကွ”

ထိုဝါဒါသည် ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားပြန်သည်။ ဤထိုဝါဒါသည် ယခင်က ရွှေမောင်ထံလုပ်နေ၍ ရွှေမောင်၏လူဟု ခေါ်ကြ၏။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း သဘောတူပါသည်။ သို့ရာတွင် သူများထက်ထူးပြီး ဘာအခွင့်အရေးမှ မပေးခဲ့ပေ။ ဦးရွှေမောင်ပေးသော အခွင့်အရေးတော့ရှိသည်။ ထိုအခွင့်အရေးမှာ ဦးရွှေမောင်သည် တိတ်တိတ်ကလေး အကျီ၊ လုံချည်၊ ဖိနပ် ကလေးအနီးကစ၍ အတတ်နိုင်ဆုံး ပေးခဲ့သည်။ နေ့တိုင်း ဟင်းတစ်ခွက်ခေါ်ပေးသည်။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း ခိုင်းစရာရှိ အချိန်မရွေး ခေါ်ခိုင်း၏။ ရုပ်ရှင်သွားလျှင်လည်း ခေါ်သွားလေသည်။

ဦးရွှေမောင်သည် သူ၏သားတစ်ဦးပမာ သူသည် ကလေးများကိုလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ၏။ ဤကဲ့သို့ ကြာမြင့်စွာ ခင်မင်ကြသူနှစ်ဦး ဘာဖြစ်လာမှန်း မသိ၊ ထောင်ပိုင်က ခွဲထုတ်လိုက် ထောင်ပိုင်ကတော်ထံ သူတို့လင်မယား ညစဉ် ခစားကြရသည်ကို မျက်စိနှင့် မြင်နေရလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဒေါဖောင်းကာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးရွှေမောင်အား ခေါ်မေးတော့သည်။

“ခင်ဗျားက ဟိုအကောင်ကို အတင်းဘဲ ရောင်းခိုင်းတယ်ဆို”

“ခင်ဗျာ ... ဘယ်အကောင်လဲ ...”

“ခင်ဗျား အိမ်နားကအကောင် ...”

ထောင်ပိုင်က ထန်ထန်ကလေး ပြောလေသည်။

“ဪ ... သိပြီခင်ဗျ။ မနေ့က ဒီအကောင်ကို ကျွန်တော်က အော်တာတတ်တဲ့ဘဲ ရောင်းပစ်ပါလားလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် အိမ်မယ်ကလေး နေမကောင်းဘူး၊ ဒါနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ နေပါဦးစင်ဗျ ... ဒီကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ် မေးသလဲ ဘယ်သူကပြောသလဲ ...”

“လက်အောက်ငယ်သားတွေကို အတင်းမလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ဗျ ...”

ဦးရွှေမောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ထောင်းကနဲ ဒေါပူနေတော့သည်။

“ကျွန်တော်က လူငယ်တွေကို အဓမ္မလုပ်တာထားပါဦး၊ ထောင်ပိုင်ကြီး အိမ်က၊ ချေးက၊ သေးကအစ အတိုင်အတောတွေ လက်မခံနဲ့ပါနဲ့ ဆန်စင်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက်လုပ်နေရင် တစ်နေ့ ဒုက္ခတွေ့ပါလိမ့်မည်”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက ဒီလောက်တောင် အထင်သေးသလား”

“နို့... ဒီအကောင်ကို ကျွန်တော်က အော်တဲ့ဘဲကို ရောင်းလိုက်ပါလား လို့ ပြောမိတာနဲ့ ကျွန်တော်က ရာဇဝတ်မှုသင့်ရောလား။ ဒီမယ် ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ပြောလက်စတော့မထူးဘူးဗျာ၊ နောက်တော့ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ဒီအကောင် ကို ကျွန်တော့်ရုံးက တစ်နေရာကို ချထားလိုက်တာကဘာကိစ္စ။ ကျွန်တော် ထောင်မှူးကြီးပါ။ ဒီအကောင် ကျွန်တော့်ဆီမှာလုပ်ရတာ မလုပ်ချင်ပါဘူးလို့ တစ်ခါ မှမပြောဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မလုပ်ချင်တယ်ထား ထောင်ပိုင်ကြီးက လူကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်ကို ခေါ်မေးရမယ်။ သူ့အပေါ် ကျွန်တော် ဘာမတရားလုပ်ဖူးသလဲ ခေါ်စစ်ရမယ်။ ကျွန်တော် ခွင့်မသွားခင်သူနဲ့ တွေ့ပြီးသား ဘာမှမပြောဘူး။

တကယ်ဆို သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မလုပ်ချင်ပါဘူးရယ်လို့ ပြောရင် ကျွန်တော် ဒီထောင်ကိုလာတာ သူ့ကိုအားကိုးလို့ လာတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ထောင် ပိုင်ကြီး ခေါ်မေးပါဦး။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားမိန်းမ ရွှေကြိုးဆွဲရအောင် လုပ်ပေး တဲ့သူပါ။ ဘာလဲ ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ ဥစ္စာအားလုံး ခိုးထားတဲ့ပစ္စည်းလို့ ထင်သလား။ ကျွန်တော်က ဘွင်းဘွင်းပဲ မှားရင်ခြေထောက်ကိုင် ရှိခိုးမယ်ဗျာ ... မမှားရင် ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ ပြောမှာပဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အထူး ဒေါပွသွားလေသည်။ သူသည်ချက်ချင်း သူ့လူလုပ်ထားသော ရွှေမောင်၏ တပည့်ဟောင်းကို ခေါ်ခိုင်းပြီး မေးလေရာ ဟိုအကောင် ဘာမှမပြောတော့ပေ။ သူ့လူ မပြောသကဲ့သို့ သူလည်း ရွှေမောင်အား မပြောတော့။ ပြောသူမှာ ရွှေမောင်သာဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ... ဟိုတုန်းကတော့ ဘဲရောင်းဖို့ မပြောခဲ့ပါဘူး။ အခုမှပဲ ပြောရ တော့မယ်၊ ဒီဘဲကို ထောင်ပိုင်ကြီးပဲ ရောင်းခိုင်းပါ။ ဒါ ထောင်ဥပဒေအရ ပြော တာပဲ မရောင်းခိုင်းရင် ကျွန်တော် ဆိုင်ရာကိုသွားမယ်”

ပေါက်ကွဲရန် အချိန်ယူနေခဲ့သော ဗုံးကြီးသည် ယနေ့မှ ပေါက်ကွဲလေ တော့သည်။ ဒေါသဗုံးအိုးသည် လူတိုင်းတွင်ရှိကြသည်။ ပေါက်ကွဲရန် စနက်တန် ကို တပ်ပေးသူရှိက ပေါက်ကွဲစမြဲပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းမဖြစ်သူ၏ မနာလို ဝန်တိုမှုကစပြီး သူ၏အကျိုးကို လိုလားသူ ခင်မင်သူ တစ်ဦးအပေါ် တစတစ စိတ်ပြောင်းပြီး ရန်သူလိုလုပ်လာသောသူကို ရွှေမောင်ကမားမားကြီး ရပ်ခံလေသောအခါ ဘာမှမပြောတော့ပေ။

“ခင်ဗျားရှင်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ရန်ရှာ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထားပါလေ၊ ကျွန်တော်လည်း လူကောင်းမဟုတ်ပါဘူး လို့ ပြောပြီးသားပဲ။ သူများမဟုတ်တာလုပ်ရင် ကျွန်တော် ငုံ့ခံနေမယ့် အစားထက် မဟုတ်ပါဘူး ...”

ခင်မင်သူအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲရပေပြီ။ လူဟူသမျှသည် ကိုယ့်မိန်းမကို ချစ်ကြသည်။ မိန်းမပြောသမျှ လင်များက ယုံကြည်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ပြောဖန်များ မိန်းမစကား အောင်သည်ဟု ဆိုရိုးရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမအချင်းချင်း စီးပွားပြိုင် ဂုဏ်ပြိုင်ကြသောအခါ ခင်မင်သော ယောက်ျားများ အချင်းချင်း အထင်လွဲမှု ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည်။

နောက်နေ့များတွင် နှစ်ဦးစလုံးစကားတော့ ပြောကြသည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိကြတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကုသိုလ်ကံကောင်းကြပေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး မကြာမီ ပြောင်းရွှေ့သွားရလေသည်။

ထောင်ပိုင်းကြီးပြောင်းအသွားတွင် ရွှေမောင်က ရောက်တုန်းကလို ထမင်းကျွေးရန် စိတ်မကူး။ အမှန်မှာ လူလိမ္မာအမျက် ပြင်မထွက်ဆိုသော သဘောကို ရွှေမောင်လူမိုက် သဘောမိုက်တတ်ပေ။ ရွှေမောင်က သဘောပိုက်သည်မှာ ဤလူသည် ယခင်ကလူကောင်း၊ ယခုသူ့တွင် ယခင်ကစိတ် မရှိတော့။ နောင်ကိုလည်း ဤသဘော ရှိကောင်းရှိပေမည်။ ရွှေမောင်က ဤသို့ စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။

ငယ်စဉ်က စတုတ္ထတန်း မြန်မာဖတ်စာတွင် ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် သားရေကုန်သည်နှင့် စပါးကုန်သည်တို့အား စပါးဝယ်အသွားတွင် စပါးကုန်သည်ကို နေရာကောင်းပေးပြီး၊ အပြန်တွင် သားရေကုန်သည်ကို နေရာကောင်း ပေးပြန်သည်။ ဘုန်းကြီး၏စိတ်တွင် ကုန်ဝယ်သွားစဉ်က စပါးကုန်သည်က ထိုအရပ်တွင် စပါးပေါပါစေဟု ဆုတောင်းမည်။ သားရေကုန်သည်က ကျွဲနွားများများသေမှ ဈေးပေါပေါရမည်ဟု စိတ်ကူးမည်။ အပြန်တွင် စပါးကုန်သည်က ရောင်းမည့်အရပ် စပါးရှားပါစေဟု ဆုတောင်းမည်။ သားရေကုန်သည်က ကျွဲနွားမသေပါစေနှင့် ဒါမှ ဈေးကောင်းနှင့် သူဝယ်လာသည့်သားရေ ရောင်းရမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးကြလိမ့်မည်ဟု ဘုန်းကြီးက ယူဆသည်ဆို၏။

ထို့အတူ ပထမထောင်ပိုင်အား လူဆိုးထင်ပြီး ရွှေမောင်က ထမင်းမကျွေးဘဲ သူ့စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ပင်စင်သွားမှ ကျကျနန ထမင်းကျွေးခဲ့လေသည်။

နောက်ထောင်ပိုင်ကို ယခင်ခင်မင်မှုနှင့် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ထမင်းကျကျနန ကျွေးခဲ့သည်။ သွားခါနီးတွင် ကျွေးရန် စိတ်မကူးတော့ပေ။ သူသည် ဟိုရောက်လျှင်လည်း ဒီလိုပင် ရှိလေမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။

ရွှေမောင်သည် လူ့သဘာဝ၊ ဟိုလူမကောင်း ဒီလူမကောင်းနှင့် ကောင်းကောင်းကြီး ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကောင်းသလား။ ဆိုးသလား ဆိုသည်ကို သူမပြောတတ်သည်မှာ လူ့သဘာဝပေတကား။

www.burmeseclassic.com

ဒါဟာ ဂရိတ် ဂရိတ်
ဂရိတ် ဂရိတ်

“ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ၊ နင်ဘယ်ကိုင်းမှာနေ ညောင်ကိုင်းမှာနေ၊ နင်ဘာသီးစား ညောင်သီးစား၊ နင်ဘာရေသောက် ညောင်ရေသောက် နင့်ခေါင်းပေါ် ကြက်ချေးတုံးကြီး” လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားခဲ့ကြတယ်။ ညောင်ပင်အကြောင်းလည်း မသိခဲ့ပါဘူး။ တစ္ဆေအကြောင်းလည်း မသိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို ကစားရတာကို အလွန်ပျော်မြူးခဲ့တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေရော၊ မိန်းကလေးတွေရော ရောပြီး ပြေးလွှားကစားခဲ့တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ နှစ်ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျမပြောနိုင်ဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက အသက် (၆၀)ကျော်လူကြီးတွေ မေးကြည့်တော့ သူတို့ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝအရွယ်ကတည်းကရှိတာတဲ့။ အနည်းဆုံးတော့ အနှစ်တစ်ရာကျော်ကျော် ရှိမှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုလည်း ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတယ်။ နတ်ကိုလည်း ယုံကြည်တယ်။ ကိုးကွယ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတာကတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမ တရားတော်တွေကို ယုံကြည်လို့ ကိုးကွယ်ကြတာ။ ဗုဒ္ဓက မကောင်းတာ မပြောဘူး။ မကောင်းတာ မဟောဘူး။ သူများအသက် မသတ်ရဘူး။ သူများပစ္စည်း မခိုးရဘူး။ မလိမ်ရဘူး။ မကောက်ရဘူး။ မေတ္တာထားရမယ်။ သည်းခံရမယ်။ ကရုဏာထားရမယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားရမယ်။ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတွေက အလွန်အေးချမ်းတဲ့တရား။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်သွားပြီး တရားအရိပ် ခိုလှုံလိုက်တာနဲ့ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းပြီး သောကာ၊ ဒေါသ၊ ဗျာပါဒတွေ ကင်းဝေးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ စစ်စစ်သိယောက်

ဖြစ်ရင် ဘာမှတခြားကိုးကွယ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့ ကောင်းတဲ့တရား အဆုံးအမတွေထက်သာတဲ့တရား ကမ္ဘာမှာမရှိဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေက နတ်ကိုလည်း ယုံကြည်ကြတယ်။ ကိုးကွယ်ကြတယ်။ မိရိုးဖလာအစဉ်အဆက်က ကိုးကွယ်လာကြတော့ သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်ကိုးကွယ်ကြတယ်။ နတ်အကြောင်းလည်း မသိပါဘူး။ နတ်ကတော်တွေက ဒါလုပ် ... ဒီလို ပူဇော်၊ ဒီလိုဆက်ကပ်၊ ဒါမှမလုပ်ရင် နတ်က ဖမ်းစားတယ်။ နတ်ကိုင်တယ်။ မိရိုးဖလာကနေပြီး အဆက်ဆက်လုပ်ခဲ့ကြပြီး ဆက်မလုပ်ရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်ဆိုတော့ မယုံကြည်ပေမယ့် ကြောက်လို့ နတ်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ကြတယ်။

ဘုရားစင်ဘေးမှာ နတ်ရုပ်တွေ၊ နတ်ပွဲတွေ၊ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတွေ အမွှေးတိုင်တွေ၊ ဆီမီးတွေနဲ့ မြိုင်နေတာပဲ။ နတ်ကတော်က ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ခုမကျန်လုပ်တယ်။ နတ်ပန်းမညှိုးရဘူး။ သောက်တော်ရေ မပြတ်ရဘူး။ ဘုရားမှာတော့ သောက်တော်ရေ မရှိဘူး။ ဘုရားပန်းတွေ ညှိုးနေတယ်။ ဘုရားမီးမပူဇော်မိကြဘူး။ မေ့လို့တဲ့ လျှပ်စစ်မီးနဲ့ ပူဇော်တဲ့ ဘုရားမီးခလုတ်ကလေးကိုတော့ မေ့လို့ မဖွင့်မိဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘုရားက သူတို့ကို မကိုင်ဘူးလေ။ မဖမ်းစားဘူးလေ။ ဒီတော့ မေ့တာပေါ့။ ဘုရားက တို့အပေါ်မှာ အမြဲခွင့်လွှတ်တယ်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ အမြဲထားတာတဲ့။ ဒီတော့ နတ်ပွဲတွေမှာက အစုံရှိတယ်။ အရက်ပုလင်းနဲ့ ကြက်ကောင်လုံးကြော်နဲ့ တင်ထားလိုက်ကြတာ ဘုရားကားအောက် မျောက်ကားအထက်ဆိုသလို ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးမှာဆို နတ်ကွန်းတွေရှိတယ်။ နတ်ရုပ်တွေနဲ့ နတ်ပန်းအိုးတွေကတော့ ညှိုးတယ်လို့မရှိဘူး။ သောက်တော်ရေကို မပြတ်လဲပေးကြတယ်။ မိုးကလေးချုပ်တာနဲ့ ညောင်ပင်မှာ မီးပူဇော်ကြတယ်။ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော် ကျနေတာပဲ။ အဲဒီညောင်ပင်မှာ ရုက္ခစိုးရှိတယ်တဲ့။ ရုက္ခစိုးက ဖမ်းစားတတ်တယ်။ ရွတ်နောက်နောက် သွားမလုပ်နဲ့၊ မယုံမကြည်မလုပ်နဲ့ မထီလေးစားမလုပ်နဲ့၊ တစ်ခါတည်း အသက်ပါ ပါသွားမယ်တဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရက်သမားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ညနေဆို မူးနေပြီး သောင်းကျန်းနေပြီ။ တွေ့တဲ့လူကို ရန်လုပ်တော့တာပဲ။ ခွေးတွေခွေးနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သူ့ကို အဖက်မလုပ်ကြတော့ဘူး လျစ်လျူရှုထားကြတယ်။ တစ်နေ့ မူးပြီးပြန်လာတယ်။ ညောင်ပင်အောက်ရောက်တော့ နတ်ပန်းအိုးတွေ ရိုက်ခွဲတယ်။ ထွန်းညှိပူဇော်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေရိုက်ချတယ်။ ငါက ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်တဲ့။ ဒါတွေ မလိုဘူးတဲ့။ အရူးတွေက လုပ်နေတာတဲ့။ တစ်ခါတလေ ညောင်ပင်ကို ပုဆိုးလှန်ပြီး ဝေးတောင် ငေါ့ပန်းသေးတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်က လူကြီးတွေ မေးကြည့်တယ်။ ညောင်ပင်စောင့်နတ်က ကြမ်းတယ်ဆို၊ ဖမ်းစားတယ်ဆို။ နတ်ကိုင်ရင် မလွယ်ဘူးဆို။ ခုတော့ သူ ဘာမှမဖြစ်ပါလားမေးတော့ ကံကောင်းနေတယ်။ ကံဇာတာမြင့်နေလို့ တစ်နေ့ သူ ကံဇာတာနိမ့်တာနဲ့ သူ့ကို နတ်ကကိုင်တော့မှာ၊ ဖမ်းစားတော့မှာ။ သေအောင် လုပ်တော့မှာတဲ့။ ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ဟင်္သာတ က ထွက်ခဲ့တဲ့အထိ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျာ ရှိနေတုန်းပဲ။ လူကြမ်းတော့ နတ်ကြမ်းမခံနိုင်ဘူးလား မသိဘူး။

ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ ၇ နှစ်၊ ၈ နှစ်အရွယ်တွေ သူငယ်ချင်း လေးငါး ယောက် မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးကြတာပေါ့။ လမ်းပေါ်လျှောက်ပြေးကြတယ်။ ဘော လုံးကန်ကြတယ်။ အဲဒီ ညောင်ပင်ကြီးပတ်ပြေးတယ်။ ညောင်ပင်ပေါ်ကိုလည်း ဖက်တက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ဖက်တက်ရင်း ချောကျလို့ ညောင်အောက်က ပုလင်းကွဲခဲ့ထိပြီး ကျွန်တော့် ညာဘက်ခြေထောက် ဟက်တက်ကြီး ကွဲသွား တယ်။ ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်လောက်တက်ခဲ့ရတယ်။ အိမ်မှာ တစ်လကျော်ကျော် လောက် အိပ်ရာထဲနဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ နေခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းနှစ်လလောက် မတက်နိုင်ဘူး။ ပြန်ကောင်းရင်တော့ ခြေထောက်က တစ်ဖက်နိမ့်ပြီး ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနဲ့ ဖြစ်နေမှာတဲ့။ ကံကောင်းတယ်ဗျာ။ ပြန်ကောင်းတော့ အကောင်း ပကတိပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမာရွတ်ကြီးကတော့ သေရွာပါမှာပဲ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ဝိုင်းပြောကြတယ်။ မင်း ဟိုနေ့ က ညောင်ပင်အောက်မှာ ပုဆိုးလှန်ပြီးသေးပေါက်တော့ တို့က မပေါက်နဲ့၊ ညောင်ပင် မှာ ညောင်ပင်စောင့်နတ် ရှိတယ်လို့ပြောတော့ မရဘူး။ မင်း အတင်းပုဆိုးလှန်ပြီး သေးပေါက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် မင်း ခုလိုဖြစ်တာ နတ်ဖမ်းစားတာတဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ အရက်သမားလို မရှိမသေ မလုပ်ပါဘူးဗျာ။ ကလေး ပီပီ မအောင့်နိုင်တာနဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာတော့ အပေါ့သွားမိတယ်ဗျာ။ သူတို့ ပြောတာများ ဟုတ်နေမလား မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်က စပြီးတော့ ညောင်ပင်နဲ့တွေ့ ရင် ဝေးဝေးကပဲ နေတော့တယ်ဗျာ။

စာရေးသူ ထောင်မှူးပေါက်စ ဟင်္သာတထောင် ရောက်သွားတယ်။ ထောင်ရှေ့မှာ ညောင်ပင်ကြီး တော်တော်ကြီးတယ်။ သူ့သက်တမ်းလည်း ခနည်း တော့ဘူးလို့ထင်တယ်။ နှစ်တစ်ရာလောက်တော့ ရှိမယ်။ လူလေးငါးယောက်ဖက် လို့ မမိဘူး။ အဲဒီ ညောင်ပင်ကြီးနားမှာ ထောင်မှူးအိမ်တစ်အိမ်ရှိတယ်။ ဒီအိမ် မှာ ဘယ်ထောင်မှူးမှ မနေရဲဘူး။ အယူသည်းမှုတွေကလည်း အမျိုးမျိုး။ ညောင်ပင် အရိပ်အောက် လောင်းရိပ်အောက်မှာနေတဲ့လူ ထိခိုက်တယ်တဲ့။ စီးပွား လာဘ် လာဘာလည်း မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီအိမ်မှာနေတဲ့ ထောင်မှူးတွေလည်း တယ်ကြာကြာ မနေရဘူး။ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ပြောင်းပြောင်းသွားရတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မနေရဲတော့ တံခါးပိတ်ထားရတယ်တဲ့ဗျာ။

www.burmeseclassic.com

ညောင်ပင်ကိုလည်း မခုတ်ရဲကြဘူး။ အိမ်ပေါ်ထိုးကျနေတဲ့ ညောင်ကိုင်းကြီးကိုလည်း မခုတ်ရဲကြဘူး။ ဒီတော့ ညောင်ပင်ကြီးဟာ ညောင်ကိုင်းတွေနဲ့ ညောင်ရွက်တွေနဲ့ နေပျောက်တောင် မထိုးဘူး။ မိုးရွာရင် အဲဒီညောင်ပင်အောက်မှာ မိုးခိုလို့ရတယ်။ နေပူရင် အဲဒီ ညောင်ပင်အောက်ဝင်ပြီး နားကြတယ်။ ထောင်ဝင်စာလာတဲ့သူတွေဆိုရင် အဲဒီညောင်ပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး ထောင်ဝင်စာတွေ့ဖို့ စောင့်ကြတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးဟာ အလွန်အရိပ်ကောင်းတော့ ခရီးသွားတွေ ခဏတဖြုတ်နားတဲ့ သာလာယံဇရပ်ကြီးပဲဗျာ။

ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ညောင်ပင်မှာ ညောင်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်ရှိတယ်ဆိုပြီး နတ်ကွန်းတွေထားကြတယ်။ ညဆို ရုက္ခစိုးကိုပူဇော်တဲ့ ဆီမီး၊ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေဟာ ထိန်နေတာပဲ။ အမွှေးတိုင်တွေနဲ့လည်း ပ,သကြတယ်။ ခရီးသွားတွေနားတဲ့နေရာ၊ ထောင်ဝင်စာတွေ့မယ့်သူတွေ စောင့်တဲ့နေရာဆိုတော့ ထောင်မှူးကြီးက သောက်ရေအိုးစင် ရေချမ်းစင်တောင်လုပ်ပေးထားတယ်။

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အပြင်ဘုတ်အကျဉ်းသားတွေက ညောင်ပင်တစ်ဝိုက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရတယ်။ သောက်ရေအိုးရေဖြည့်ရတယ်။

ညောင်ပင်ကြီးက ကြာလာတော့ ညောင်ကိုင်းတွေကရှည်၊ အောက်ထိုးကျနေတယ်။ အနားက ထောင်မှူးအိမ်ပေါ်ထိုးကျနေတယ်။ ထောင်အုတ်ရိုးအထိ ညောင်ကိုင်းကြီးက ရောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ညောင်ပင်အကိုင်းအခက်တွေကို ဘယ်သူမှ မခုတ်ရဲကြဘူး။ ကျိုးကျနေတဲ့ ညောင်ကိုင်းခြောက်ကိုတောင် မကောက်ရဲဘူး။

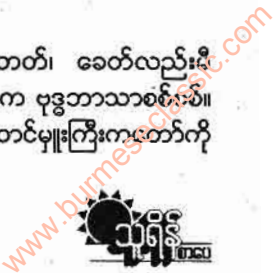
ထောင်ပိုင်အသစ် ပြောင်းလာတယ်။ အဲဒီထောင်ပိုင်က အင်္ဂလိပ်ကပြားကြီး၊ ကပြားဆိုပေမယ့် သူ့ပုံက သူ့ကိုယ်သူ တကယ့် အင်္ဂလိပ်စစ်ကြီးအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယူထားတာကဗမာမ မွေးထားတဲ့ သားတွေသမီးတွေက ဘိုရှုပ်ကလေးတကယ့် အင်္ဂလိပ်တွေလား အောက်မေ့ရတယ်။ ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးနဲ့ ကလေးတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သူ့ကတော့ ခရစ်ယာန်ဘာသာ။

ထောင်မှူးကြီးကတော့ ဗမာစစ်စစ်ကြီးပဲ။ ညောင်ပင်ကို မထိရဲဘူး။ အမြင်မတော်တာတွေ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာတွေ ကြည့်ကောင်းအောင် ရှင်းချင်တယ်။ ခုတ်ချင်တယ်။ ညောင်ပင်ဖြစ်နေတော့ သူလည်း မလုပ်ရဲဘူး။ ထောင်မှူးကြီးက ခုတ်ချင်ပေမယ့် ထောင်မှူးကြီးကတော်က ...

“အစ်ကို ... မလုပ်နဲ့နော်။ သူ့ဟာသူနေတာ ကိုယ့်မှာ ကလေးတွေနဲ့ အစ်ကို မထိဘဲ ကလေးတွေ ထိနေပါဦးမယ်။ မလုပ်ပါနဲ့”

လို့ တဖွဖွ တားတားနေရတယ်။

ထောင်မှူးကြီးလုပ်တဲ့သူက ပညာလည်းပညာတတ်၊ ခေတ်လည်းခေတ်တယ်။ ဒီအယူအဆတွေကိုလည်း မယုံဘူး။ ထောင်မှူးကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ပြောပြောနေတော့ ထောင်မှူးကြီးကတော်ကို

ကြောက်လို့လား။ နတ်ကိုင်မှာ၊ နတ်ဖမ်းစားမှာ ကြောက်လို့လားတော့ မသိဘူး။ ထောင်ရှေ့မှာ ရှုပ်နေတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကိုတော့ သူလည်း ခုတ်ချင်နေတယ်။ ကြည့်ကောင်းအောင် ရှင်းချင်နေတယ်။ အထူးသဖြင့် ထောင်မှူးအိမ်ပေါ် ထိုးကျနေတဲ့ ညောင်ကိုင်းကြီးကိုတော့ ခုတ်ချင်နေတယ်။ ဖနီးသည်က ဟန့်တားလို့ မထိနဲ့နော်၊ မတို့နဲ့နော်၊ ကျွန်မတို့မှာ ကလေးတွေနဲ့ မပြတ်သတိပေးပြီး ပြောပြောနေတော့ ထောင်မှူးကြီးလည်း ညောင်ပင်ကြီးကို မထိရဲဘူး။

အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ အင်္ဂလိပ်ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ ထောင်ရှေ့က ညောင်ပင်ကြီး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာမြင်တော့ ထောင်မှူးကြီးကိုခေါ်တယ်။ မလွတ်မကင်းဖြစ်ပြီး ကြည့်မကောင်းတဲ့ ညောင်ကိုင်းတွေကို အပြင်ဘုတ်က အကျဉ်းသားတွေနဲ့ ခုတ်လိုက်ပါလို့ အမိန့်ပေးတယ်။ ထောင်မှူးကြီးက မလုပ်ရဲဘူး။

ထောင်ပိုင်ကြီးကို ရှင်းပြတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်ဆိုတော့ ဗမာလို သိပ်မကျွမ်းဘူး။ သူ့ရှင်းပြရတာ မလွယ်။ အဲဒီညောင်ပင်မှာ ရုက္ခစိုးနတ်ရှိတယ်။ တစ္ဆေသရဲ၊ မှင်စာ၊ ပြိတ္တာတွေရှိတယ်။ ညောင်ပင်မှာ နေကြတယ်။ ညောင်ပင်ကိုထိရင် အဲဒီ သရဲတစ္ဆေတွေက လူကို ဒုက္ခပေးတယ်။ သူတို့မှာလည်း တန်ခိုးရှိတယ်။ ဘယ်သူမှ မခုတ်ရဲဘူးလို့ ရှင်းပြတယ်။

အဲဒီ အင်္ဂလိပ်ထောင်ပိုင်ကြီးက ရုက္ခစိုးတို့၊ သရဲတို့၊ တစ္ဆေတို့၊ မှင်စာတို့၊ ပြိတ္တာတို့ဆိုတာ သူ နားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာပဲ သိတယ်။ ထောင်မှူးကြီးက သူ့ရှင်းပြရတာ အလွန်ဦးနှောက်စားတယ်။ What ပြိတ္တာ၊ What တစ္ဆေ၊ What မှင်စာ ခဏခဏမေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးလို့ပြောတော့မှ သူ နားလည်သွားတယ်ဗျာ။

အခုလိုရှင်းပြပေမယ့် သူ သဘောမပေါက်ဘူး။ ဒီ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ လူတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပါဘူး။ ခုတ်ပါလို့ ထောင်မှူးကြီးကို ထပ်အမိန့်ပေးတယ်။ ထောင်မှူးကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထောင်ပိုင်ကြီးအခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လေးငါးရက်ရှိတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်မှူးကြီးခေါ်ပြီး ပြောပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မခုတ်သေးသလဲလို့ ထောင်မှူးကြီးက ထပ်ရှင်းတယ်။ ညောင်ပင်မှာ အစောင့်သရဲတွေ ရုက္ခစိုးတွေရှိတယ်။ သူတို့နေတဲ့နေရာ၊ သူတို့က အဲဒီမှာ နေကြတာ။ သူတို့နေတဲ့ အပင်၊ အကိုင်း၊ အလက်တွေ ခုတ်ပစ်ရင် သူတို့ နေရာမရှိ (နေရာမရှိ)ဖြစ်ပြီး ခုတ်တဲ့သူကို ဒုက္ခပေးတယ်။ ကျွန်တော်မခုတ်ရဲဘူး။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကလေးတွေနဲ့ ညောင်ပင်ကိုမခုတ်လို့ ထောင်ပိုင်ကြီးမကြိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်။ ကျွန်တော်တော့ မခုတ်ရဲဘူးလို့ပြောပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းက ထွက်ခဲ့တယ်။

ဒီတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်ကြပ်ချုပ် (Chief Warder) ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ (Chief Warder) ဆိုတာက ထောင်ကြပ်ချုပ်လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ကွင်းနီလို့ ခေါ်တယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ကွင်းနီလို့ပဲခေါ်ကြတော့တယ်။ ဘာဖြစ်

www.burmeseclassic.com

လို့ ကွင်းနီလို့ ခေါ်ကြသလဲဆိုတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး အကျဉ်းသားတွေကို တန်းစီ စစ်ဆေးတဲ့နေ့ ဝန်ထမ်းတွေ စစ်ရေးပြတာကို စစ်ဆေးတဲ့နေ့ဆိုရင် အဲဒီထောင်ကြပ် ချုပ်ကြီးက သူ့အဆောင်အယောင် အပြည့်ဝတ်ရတယ်။ အဲဒီအထဲ စလွယ်အနီကြီး ကို ပခုံးမှာစလွယ်သိုင်းပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးနောက်က လိုက်ရတယ်။ အလွယ်တကူ ကွင်းနီလို့ခေါ်ရာက ကာလရွေ့လျားလာတော့ ကွင်းနီကဝွေးနီဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။

အဲဒီ ထောင်ကြပ်ချုပ် ဝွေးနီကြီးဟာ ကုလားကြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း အရှည်ကြီး အရပ်ကလည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗလကလည်း ကောင်း ကောင်း။ သူ့ကြည့်ရင် ညာလက်နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး သ, နေတာပဲ။ အကျဉ်းသားတွေ သူ့ ကို သိပ်ကြောက်တယ်။ သူ့လက်ဝါးတစ်ချက်မိလို့ကတော့ ဖင်ထိုင်လဲသွားမယ်။

အဲဒီ ထောင်ကြပ်ချုပ် ဝွေးနီကုလားကြီးကို ထောင်ပိုင်ကြီးက ညောင်ပင် ကို အရှင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ ကြည့်ကောင်းအောင်ပေါ့။ ဝွေးနီကြီးက အရှင်းလွန် သွားတယ်။ အဓိကရ ညောင်ပင်ကြီးဟာ အကိုင်း၊ အခက်၊ အလက်အရွက်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ညောင်ပင်ကြီးဟာ ကတုံးကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ခိုင်းတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ဝင်မပြောရဲကြဘူး။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေကမြင်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ခုတ်လိုက်တာလဲ။ ညောင်ပင်ဆိုတာ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ရုက္ခစိုးတွေနေတာ ခိုက်တယ်။ ဒုက္ခပေးမှာ မကြောက်ကြဘူးလားလို့ ပြောဆိုသွားကြတယ်။ ထောင်ဝင်စာလာတဲ့ သူတွေကလည်း သူတို့ မိုးခိုတဲ့နေရာ ထောင်ဝင်စာတွေဖို့ ထိုင်စောင့်တဲ့နေရာ၊ နေပူရင်လည်း အရိပ်ခိုရတယ်။ မိုးရွာရင်လည်း မိုးခိုရတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေက လည်း စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ခြောက်လသားအရွယ် မြေးမကလေး ရှိတယ်။ ပြောင်းလာတော့ သမီးနဲ့မြေးမလေး ပါလာတယ်။ သမီးအကြီးက မွေး တာ။ မြေးဦးလေးဆိုပါတော့။ ထောင်ပိုင်ကြီးက သိပ်ချစ်တာ။ အငိုမခံဘူး။ အဲ့ခနဲ အသံထွက်တာနဲ့ ချက်ချင်း အမေက နို့တိုက်ရတယ်။ ချက်ချင်းနို့မတိုက်လို့ ကလေးသိပ်ငိုနေရင် သမီးကို ဆူတော့တာပဲ။

ညောင်ပင်ခုတ်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ရှိတော့ ညဘက်၊ ညောင်ပင် ကြီးနားက ဖြတ်သွားရင် လူလမ်းလျှောက်သွားတဲ့အသံ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံ ကြားရတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှမတွေ့ဘူး။ တချို့ ဖြတ်သွားတဲ့သူတွေက ဧတာ ညောင်ပင်နားရောက်ရင် စူးစူးဝါးဝါး အနံ့တွေရတယ်။ အပုပ်နံ့လိုလို၊ လူ မသကောင် မီးရှို့တဲ့အနံ့လိုလို ရတယ်တဲ့။ တချို့ကတော့ အဲဒီအနားရောက်သွား ရင် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသလို လူလုံးကတော့ မပေါ်ဘူး။ မဲမဲလုံးလုံးကြီး ဖြူဖြူ ကြီး။ မတ်တတ်ရပ်နေသလိုကြီး တွေကြတယ်လို့ အချင်းချင်းပြောကြတယ်။

အမှုထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီး အသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ကတော့ သူ က အဲဒီညောင်ပင်မှာ အမြဲလိုလို မီးပူဇော်တယ်။ ပန်းကပ်တယ်။ အမွှေးတိုင်ထွန်း တယ်။ နတ်ကွန်းလေးလည်း ဆောက်ပြီး လှူထားတယ်။

တစ်နေ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးကို ညဖက် အိပ်မက်ပေးတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးကို ခုတ်လိုက်လို့ သူတို့မှာ နေစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ နေစရာလုပ်ပေးပါလို့ အိပ်မက်ပေးတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးလည်း လန်နိုးပြီး အမျှအတမ်း ပေးဝေလိုက်တယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ထောင်မှူးကြီးကို သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ထောင်မှူးကြီးလည်း ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက်နဲ့ ခင်ဗျား စွဲလမ်းနေလို့ အခုလို အိပ်မက်တာ မကောင်းဆိုးဝါးကလာပြီး အိပ်မက်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ထဲသန့်သွားအောင် ကျွန်မ သူတို့နေဖို့ နတ်ကွန်းလေး လုပ်ပေးပါရစေဆိုတော့ ထောင်မှူးကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

အပါယ်လေးဘုံရှိတယ်။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဘုံတွေလို့ ဆိုကြတယ်။ ယင်းလေးဘုံမှာတော့ ငရဲဘုံဟာ နေရာဌာန အသီးသီးရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ အပါယ်သုံးဘုံက နေရာဌာန မရှိဘူး။

ပြိတ္တာဆိုတာ ချမ်းသာအပေါင်းမှ ဝေးသောကင်းသော သတ္တဝါကို ပြိတ္တာလို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့ နေထိုင်ရာနေရာတွေကတော့ တောတောင်မြစ်ချောင်း၊ သုသာန် စတဲ့အရပ်ဟာ ပြိတ္တာတွေနေတဲ့ ဘုံလို့ခေါ်တယ်။

ပြိတ္တာစာရင်းဝင်တွေက အများကြီး။ (၁၂)မျိုးရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ အစိမ်းသဘက်၊ ဖုတ်၊ ရုက္ခစိုး၊ မှင်စာ စတာတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပြိတ္တာအနွယ်ဝင်အချို့က ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား၊ ဇရပ်အိုဇရပ်ကြား၊ အိမ်ဟောင်းကြီးတွေနဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ မှာနေတယ်။ အထူးသဖြင့် ညောင်ပင်ကြီးတွေမှာ အနေများတယ်။ ဒါကြောင့် သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမားတွေဆို ကျွန်တော် တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက မခုတ်ရဲတော့ဘူး။

ဟင်္သာတထောင်ရောက်လာတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးတွေက အင်္ဂလိပ်ကပြားဆိုတော့ ဒါတွေ သိလည်းမသိဘူး။ နားလည်း မလည်ဘူး။ ပြောပြ၊ ရှင်းပြပြန်တော့လည်း မယုံဘူး။ ဘေးကလူတွေကတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး ဘာများဖြစ်မလဲပေါ့။ ရုက္ခစိုးဖမ်းစားတော့မှာပဲ။ အဲဒီညောင်ပင်မှာနေတဲ့ သရဲ၊ တစ္ဆေတွေကတော့ ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်တော့မယ်။ ဘယ်နေ့ ဘာသံကြားရမလဲဆိုပြီး နားစွင့်နေကြတယ်တဲ့ဗျာ။

ညောင်ပင်ကြီးခုတ်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ရှိတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးပြေးမ ဇလသားအရွယ်ဟာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရှောက်ရင် ငိုတော့တာပဲဗျာ။ အမေက နို့တိုက်ပြီးချောလို့လည်း မရဘူး။ ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ခမ်းညှောက်လို့လည်း မရဘူး။ လူကြီးတွေက ကလေး ဗိုက်နာလို့ဖြစ်မှာ၊ လေထိုးတာဖြစ်မှာ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ပြတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း ဆေးအကောင်းစားပေးတယ်။ ဆရာဝန်အကောင်းစားဆေးလည်း မတိုးဘူး။ ဆရာဝန်က ဆေးတိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်တယ်။ ကလေး အငိုမရဘူး။ ငိုတာမှ ဘယ်လိုမှ ချောလို့မရဘူး။ တစ်နာရီကျော်ကျော်၊ နှစ်နာရီလောက်ရှိတော့မှ သူ့ဟာသူ အလိုလို တိတ်သွားတယ်။

www.burmeseclassic.com

ညတိုင်းပဲ။ အခုလို အချိန်မှန်၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရောက်ပြီဆိုရင် ကလေးက အကြီးအကျယ်ငိုတော့တာပဲ။ အနားကအိမ်တွေကတောင် ကြားရတယ်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်၊ နှစ်နာရီလောက်ရှိရင် သူ့ဟာသူ အလိုလိုတိတ်သွားတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်အောက်မှာ ညဉ့်အိပ်တဲ့ အစောင့်ဝန်ထမ်းရှိတယ်။ အဲဒီအမှုထမ်းပြောတာက ကလေးမငိုခင် ခွေးတွေအူတာ ဆူနေတာပဲ။ ခွေးတွေက အူတော့ သူက ထထမောင်းရတယ်။ ခွေးတွေလိုက်မောင်းရင်းနဲ့ ခွေးတွေနားမှာ မဲမဲအလုံးကြီးတွေ၊ ဖြူဖြူကြီးတွေ လူငုတ်တုတ်ထိုင်နေသလို တွေ့ရတယ်တဲ့။

ခွေးတွေအူသံ၊ အော်သံတွေပျောက်သွားတာနဲ့ အိမ်ပေါ်က ထောင်ပိုင်ကြီးမြေး ငိုသံက စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်လာတယ်တဲ့။ အဲဒါက နေ့တိုင်းလိုလိုပဲတဲ့ ဗျာ။ ဒီတော့ ညောင်ပင်မှာ တစ္ဆေ သရဲ မှင်စာ၊ ပြိတ္တာတွေရှိတယ်ဆိုတာ လူတွေက ပိုပြီးယုံလာကြတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက ညောင်ပင်မထိရဲဘူး။ မတို့ရဲကြဘူး။ ကျိုးကျနေတဲ့ ညောင်ပင်အောက်က သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုတောင် မကောက်ရဲကြဘူး။ ထမင်းအိုးချက်ဖို့တောင် မယူရဲကြဘူး။

၁၉၆၂ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကောင်စီတက်တော့ ခြိတ်မြို့လယ်က ညောင်ပင်ကြီးကို မလွတ်မကင်းဘူးဆိုပြီး နလကဥက္ကဋ္ဌနဲ့ မြို့နယ်သာသနာရေးအရာရှိတို့က သူတို့အနေနဲ့ မခုတ်ရဲတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းအမိန့်အရဆိုပြီး ခုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဗျာ။ အဲဒီ နလကဥက္ကဋ္ဌနဲ့ မြို့နယ်သာသနာရေးအရာရှိတို့ ထောင်သုံးနှစ်စီ ကျသွားကြတယ်။

ဗိုလ်ကြီးသန်းနိုင်သည် ခြိတ်မြို့တွင် မြို့နယ်လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် မြူနီစီပါယ်အထူးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဦးသိမ်းဆွေသည် ထိုမြို့၌ သာသနာရေးအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ မြို့လယ်ခေါင်လမ်းလေးသွယ်ဆုံရာ၌ တည်ရှိသော နတ်ကွန်းနှင့် ညောင်ပင်ကြီးကို ဥက္ကဋ္ဌက ဦးစီးခေါင်းဆောင်၍ ၁၉၆၃ ခု၊ အောက်တိုဘာလ (၈)ရက်နေ့တွင် ရှင်းလင်းဖျက်ဆည်းခဲ့သည်။

ရှင်းလင်းဖျက်စီးခြင်းမပြုခင် နလက ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ကြီးသန်းနိုင်က တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ အမိန့်ဟု အမည်တပ်ထားသော နတ်နှင့်အမိန့်တစ်ရပ်ကို ဖတ်ကြားသည်။ အမိန့်အဆုံးတွင် (ပုံ) နေဝင်းဟု ရေးသားဖတ်ကြားခဲ့သည်။ အမိန့်ကို နလကဥက္ကဋ္ဌ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ သာသနာရေးဦးစီးမှူး ဦးသိမ်းဆွေက ရေးခဲ့သည်။ အမိန့်ကို နလက ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သာသနာရေးအရာရှိတို့နှစ်ဦးက ဖတ်ကြားသည်။

နလက ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သာသနာရေးအရာရှိတို့သည် အမိန့်ကို အတုပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ယခင်အခါက နတ်ကွန်းနှင့် ညောင်ပင်ကြီးကြောင့် မြို့၏လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ညအခါ၌ လူပြတ်သည်။ အသွားအလာ မပြုကြ။ အန္တရာယ်ရှိသည်။

နတ်ကွန်းနှင့် ညောင်ပင်ကြီးကို ရှင်းလင်းခတ်ထွင်ပြီးသောအခါတွင် ယာဉ်များကွေ့ရန် အဝိုင်းတစ်ခုကို မြို့နီစီပါယ်မှ လုပ်ပေးခဲ့သည်။ လမ်းမီးတိုင်များကိုလည်း စိုက်ထူပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာသည် လူသွားလူလာ အထူးပင်စည်ကားလာပြီး ယာဉ်အန္တရာယ်နှင့်လည်း ကင်းဝေးခဲ့သည့်အပြင် မြို့ကျက်သရေကိုလည်း ဖြစ်စေသည်။ မြို့မိမြို့ဖများကတော့ ယခုလို လုပ်ပေးသည့်အတွက် နုလကဥက္ကဋ္ဌအား အလွန်ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးသိန်းနိုင် မရောက်မီက လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီနှင့် မြို့နီစီပါယ်လူကြီးများက နတ်ကွန်းနှင့် ညောင်ပင်ကြီးကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသေးသည်။ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ဗိုလ်ကြီးသိန်းနိုင်ရောက်လာသည့်အခါ မြို့မိမြို့ဖများ၊ နတ်ကွန်းထိန်းများကို အစည်းအဝေးခေါ်၍ နတ်ကွန်းဖျက်ရန်နှင့် ညောင်ပင်ကို ဖယ်ရှားရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များ၏ သဘောဆန္ဒကိုလည်း ယူကြသေးသည်။ အားလုံးကပင် ရှင်းလင်းဖျက်သိမ်းရန် သဘောတူကြသော်လည်း မည်သူကမှ တာဝန်ယူခဲ့ကြပါ။ နတ်ကွန်းရွှေမယ်ဆိုရင်လည်း ရွှေပါ။ ကုန်ကျစရိတ် ပေးပါမယ်ဆိုပေမဲ့လည်း ရွှေပေးမည်သူ မရှိပါ။ မြို့နီစီပါယ်က တာဝန်ယူ၍လုပ်ပါဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။

နုလက ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ကြီးသိန်းနိုင်နှင့် သာသနာရေးအရာရှိ ဦးသိမ်းဆွေတို့သည် ရပ်ကွက်ကောင်းကျိုးအတွက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မနစ်နာစေဘဲ တာဝန်ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နတ်နှင့်အမိန့်နှင့် ညောင်ပင်ကြီး ဖယ်ရှားရန် အမိန့်ကို မိမိတို့သဘောဖြင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအမိန့်အရဟု ပြုလုပ်ဖတ်ကြားကြသည်မှာ ဥပဒေကြောင်းအရ ငြိစွန်းလျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအမိန့်ဟု မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်ရေးသား ဖတ်ကြားခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မြိတ်မြို့ မြို့နယ်လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးသိန်းနိုင်နှင့် မြို့နယ် သာသနာရေးအရာရှိတို့နှစ်ဦးအား အထူးရာဇဝတ်ရုံးတော်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၅/၄၇၁ တို့အရ ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

မြို့လူထုကတော့ ဒီလိုမထင်။ အဓိကရညောင်ပင်ကြီးနှင့် နတ်ကွန်းတို့ကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပစ်လို့ ညောင်ပင်စောင့်ရှောက်စဉ်းနှင့် နတ်ကွန်းမှာနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးနတ်တွေကြောင့် ထောင်ကျရတာလို့ ယုံကြည်နေကြတုန်းပါဗျာ။

သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။
အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

မြန်မာ
အနုပညာ

[၁]

အမေကို စ၍တွေ့ရသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှူး များအဖို့ အားလပ်ခွင့် မရကြပါ။ အဆောင်မှူးများမှာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များမှ အပ ကြားရက်များတွင်သာ အနားယူကြရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဆောင်မှူးတာဝန်အပြင် အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလုံး အတွင်းရှိ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ခံဆောင်ရွက်ရသော ဘာသာရေးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ ဘာသာပေါင်းစုံ စုဝေးနေသော ဗဟိုစံပြထောင်ကြီးအတွင်းမှာ ဘာသာရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသော ထောင်မှူးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သက်သာလှသည် မဟုတ်ပါ။ နွေကြီးရက်ကြီး မြန်မာသီတင်းကျွတ်၊ ဝါဆိုဦး၊ တန်ခူးလ အစရှိသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် ရာသီလိုက်ပွဲတော်များ ကျင်းပပေးရသောအခါ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့အတွက် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်၊ နှစ်သစ်ကူး၊ တရုတ်နှစ်သစ်ကူး၊ ကုလားအစ်နေ့ စသည်ဖြင့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်၍နေတတ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ နွေကြီးရက်ကြီးများတွင်သာ မဟုတ်ပါ။ အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလည်း ဘာသာပေါင်းစုံအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီး၊ ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာ၊ အစ္စလာမ်ဘာသာအတွက် မော်လဝီဆရာ၊ ဘုရင်ရှ်ဘုန်းတော်

ကြီး စသူတို့ကို ကျွန်တော်ပင် စောင့်ကြို၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးခြင်း၊ ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အကျဉ်းသားများ စုရုံးပေးရခြင်း၊ အစိုးရက ခွင့်ပြုထားသော ခရီးစရိတ်ငွေများ ထုတ်ပေးရခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရပါသည်။

အထူးသဖြင့် အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ များပြားရကား မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး (၃) ပါးမှာ အလှည့်ကျ တနင်္ဂနွေနေ့သာမက (၈) ရက်သီတင်း လပြည့်လကွယ်နေ့များတွင်လည်း ကြွရောက်၍ သီလပေးခြင်း၊ တရားဟောခြင်း၊ ဝိပဿနာတရားနည်းလမ်းပြခြင်းများ ပြုလုပ်ပါသေးသည်။

[၂]

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်စောစောပိုင်းတွင် မန္တလေးတောင်ခြေ ရွှေကျင်တောရ ဆရာတော်ကြီး ကြွရောက်ပြီး ဘုရားကုန်းတွင် တရားဟောခြင်း၊ သီလပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပါသည်။ တစ်ဖန်ဆက်၍ ကြီးတိုက်အတွင်းမှ ကြိုးသမားများ အား သီလပေး၍ တရားဓမ္မဟောကြားပြီးမှ ဆရာတော်ကြီး ပြန်ကြွသွားပါသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာများအတွက် ဘာသာရေးကိစ္စများ ပြီးစီးသွား၍ ကျွန်တော်ထမင်းစားပြန်ပြီး အလုပ်ပြန်ဝင်သည်နှင့် ခရစ်ယန်ဘာသာဝင်တို့အား တရားဟောရန်အတွက် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု၍ ခရစ်ယာန်အကျဉ်းသားများအား စုရုံးပေးရပါသည်။ ဆက်လက်၍ အစွလာမ်ဘာသာဝင်များအတွက် မော်လဝီဆရာ ကြွရောက်လာသဖြင့် ထောင်တွင်း၌ ဆောက်လုပ်ပေးထားသော ဗလီရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ပေးပို့၍ စီစဉ်ပေးရပြန်ပါသည်။

ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအား သမ္မာကျမ်းစာများ ဟောပြောပြသ၍ ဓမ္မသီချင်းများ သီဆိုနေသံကို ကြားမှ နံနက်ပိုင်းက ထောင်ပိုင်ဝန်မင်း လာရောက်စစ်ဆေးရင်း ကျွန်တော့်အား မှာကြားသွားသည်ကို သတိရလာမိသည်။

ထောင်ပိုင်ဝန်မင်းသည် ကျွန်တော့်အား နေ့လယ်ပိုင်း ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာကြွလာလျှင် မိန်းမထောင်မှ အမျိုးသမီးအချုပ်နှင့် ထောင်ကျခရစ်ယာန်

ဘာသာဝင်များအတွက် ဆရာအား မိန်းမထောင်သို့ပို့၍ တရားဟောခွင့်ပြုရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာအား အကျဉ်းသားများကိစ္စပြီး သည်နှင့် မိန်းမထောင်ဘက်သို့ ဖိတ်ကြားခေါ်ဆောင်သွားရသည်။ မိန်းမထောင် မှ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အမျိုးသမီးများကလည်း တရားဟောဆရာအား စောင့် ကြို၍နေရာ ထိုင်ခင်းများပေးကြသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ၎င်းတို့နှင့် မနီး မဝေးတွင် ကုလားထိုင်တလုံးခင်း၍ ထိုင်စေပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က ၎င်းတို့ဘာသာကိစ္စ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်းကို အနှောင့် အယှက် မပေးလိုသဖြင့် ၎င်းတို့အနားတွင် မထိုင်ဘဲ မနီးမဝေးတစ်ဝိုက်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။

အမှန်ကိုဆိုရသော် မိန်းမထောင်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်ဆိုင်သာ ဆိုင်၍ မပိုင်သောနေရာဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမထောင်အတွင်းသို့ ထောင်ဝင်စာလာ သည့်အခါ ညတာဝန်ကျစဉ် အရေးပေါ်ကိစ္စရှိသော အခါများတွင်သာ ဝင်ထွက် သွားလာဖူး၍ ဤမျှ အချိန်ကြာကြာ တစ်ခါမျှမနေဘူးပါ။ ခေတ္တခဏသာ ကြည့်ရှု မိဖူးပါသည်။

ယနေ့မှပင် အခါအခွင့်ကြုံကြိုက်၍ မိန်းမထောင်သို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့်ရ၍ နှံ့စပ်အောင် လိုက်လံကြည့်ရှုမိသည်။ နှံ့စပ်သည်ဆိုသော်လည်း လက်လှမ်းမီရာ အနီးအနားမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ချောင်ကျသော အမျိုးသမီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်များ ပေါများသော နေရာများကိုမူ ရှောင်ကွင်းရပါသည်။ အကြောင်းကို ဖော်ရပါလျှင် မိန်းမထောင်ထဲတွင် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သော အရွယ်အမျိုးမျိုး မိန်းမများထက် အပြင်လောကတွင် အကျင့်စာရိတ္တမကောင်း (ပြည့်တန်ဆာမ) သော အမျိုးသမီး ချောချောလှလှ ကလေးများ ပေါများသောကြောင့်ပါတည်း။

ကျွန်တော်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့သောအချိန် တွင် ထောင်မျိုးဘဝမှ နှုတ်ထွက်ပြီး စာရေးဆရာအဖြစ် စာပေလောကသို့ ခြေစုံ ပစ်ရန် ကြံစည်နေသူဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်လမ်းကောင်းကလေးများ ရလိုခြင်း မေးမြန်းရှာဖွေရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် အမျိုးသမီးငယ်အချို့မှာ တုံးလုံးပက်လက်အိပ်နေကြ၍ အချို့မှာ ၄-၅ ယောက် တစ်တွဲ ရယ်မော စကားပြောနေကြသည်။ အချို့က နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သန်းရှာ နေကြပြီး အချို့က အလှပြင်ရင်း သီချင်းတစ်ကျော်ကျော် အော်လိုက်သေး၏။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်မှာမူ သစ်သားတန်းကြားမှ အပြင်လောကသို့ လွှမ်းဟ ရှုမော မျှော်နေကြပုံရသည်။ ခပ်ငယ်ငယ်နှစ်ယောက်မှာမူ အချင်းချင်းလက်တို့၍ ကျွန်တော့်အား မေးဝေါ့ပြီး ရယ်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးများအား မျက်နှာလွဲ၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ ထိုနေရာတွင် ရက္ကန်းစင်များ၊ အပ်ချုပ်စက်နှင့် ချုပ်လက်စထောက်ပုံစံ အင်္ကျီများ၊ ဆန်များ၊ စကောများနှင့် ပြာလက်စ စက္ကဝါများ၊ ဖွဲနုမှုန်များဖြင့် ပြန့်ကြဲနေပါသည်။

ဆန်အိတ်ပုံများအကြား တစ်နေရာတွင် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်တိုကို ဖွာရှိုက်ရင်း အမေအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်မိပါသည်။ အသက် (၆၀) ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိလောက်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အမေအိုသည် ထောင်မှ ပေးသော ဟောင်းနွမ်း၍ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသည့် နီညိုရောင်ထဘီကို ဝတ်၍ ခေါင်းတွင်မူ ခပ်ဟောင်းဟောင်း မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ပတ်ထားလေ၏။

ပါးရေနားရေများတွင်၍ ပိန်လိုညှိုးနွမ်းနေသော်လည်း အမေမျက်နှာသည် ခက်ထန်ပုံရသည်။ အမေ၏ ဇရာထောင်း၍ ဟောင်းနွမ်းရင့်ရော်သော မျက်နှာတွင် ခက်ထန်မာကျောပုံရသောမျက်လုံးက အရောင်ထွက်ဆဲ ရှိသေး၏။ အမေအရွယ်၊ အမေအသက်နှင့် အမေကိုယ်ခန္ဓာကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမေသည် ချိုတိချိုနဲ့ ခပ်ယဲ့ယဲ့ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်တွင်ပင် အမေသည် ဆန်အိတ်ထဲမှ ဆန်အိတ်များကို ဒန်ဖလားဖြင့် ခပ်၍ခပ်၍ ဆန်ကောထဲသို့ လောင်းထည့်ပြီး စကောကိုမ၍ တပြန်းပြန်းနှင့် ဆန်ပြာနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆန်ကောကို တွေ့ရပါသည်။ ဆန်ကောကိုင်ထားသော အမေလက်အစုံသည် ကျူရီးသဏ္ဍာန် သေး၍မာကျောခါ အကြောတို့မှာ ဖြိုင်းဖြိုင်းထနေ၏။

သည်အရွယ်အမေအိုကို သည်လိုနေရာ သည်လိုဘဝတွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကျွန်တော်အဖို့ အံ့ဩကြေကွဲစရာ နှလုံးသားဝယ် တလှုပ်လှုပ်ရိုက်ခတ်၍ ကျွန်တော်ရင်တွင်း၌ ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အကြောင်းကို ရှာသောအခါ အိမ်ဦးခန်းတွင် ပုတီးစိတ်၍ ကျန်ရစ်သော ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် မွေးမိခင်ကြီးနှင့် အရွယ်တူသောကြောင့်ပါနည်း။

ကျွန်တော်သည် အမေအိုကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ သွားမိ၏။ ကျွန်တော့ပါးစပ်တွင် တရွရွနှင့် ဖြစ်လာသဖြင့် မအောင့်နိုင်ဘဲ “အမေ” ဟု ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်မိသည်။

အမေအိုသည် ပြာလက်စ ဆန်ကောကို ရုတ်ခနဲရပ်သွားပြီး ကျွန်တော်အား ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်က မထိန်းနိုင်၍သာ ခေါ်လိုက်မိသည်။ အမေက မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာကိုဆက်၍ ပြောရမှန်းမသိ။

“အမေ ... ဆန်ပြာရတယ်လား”

ရုတ်တရက်ပါးစပ်ထဲပေါ်လာသော စကားဖြင့် မိတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“အေးပေါ့... သားရယ်၊ အဲ... ထောင်မှူးကြီးရယ်”

အမေသည် ကျွန်တော့်အမေးကို ပြန်ဖြေရင်း မျက်နှာမှ ချွေးတို့ကို ထောင်မှပေးသော မျက်နှာသုတ်ပဝါဟောင်းကလေးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“အို... အမေကလည်း သားလို့ပဲခေါ်ပါ အမေ။ ထောင်မှူးပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အမေ့သားအရွယ်ပါ”

“အေး... အေး... အမေကနေ အားတဲ့နေ့မို့ ဆန်ဝင်ပြာတာပါ... သားရယ်။ အမေ့အလုပ်က ရက်ကန်းပါ”

“ဪ... အမေ ရက်ကန်းတတ်သလား”

“တတ်ဆို အမေတို့တစ်ရွာလုံးက ရက်ကန်းသမားချည့်ပဲကွယ်။ အမေကိုယ်တိုင်လည်း ရက်ကန်းထောင် တစ်ယောက်ပေါ့... သားရယ်။ အမေမွေးကတည်းက ရက်ကန်းစင်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့တာပါပဲ”

“ဪ... ဪ...”

ကျွန်တော်သည် အော်ရုံသာ အော်နိုင်သည်။ ရှေ့ဘာစကားဆက်ရမည် မသိ၍ အမေ့ကိုကြည့်ရင်း ခေတ္တစဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော်မေးချင်သည်မှာ အမေသည် ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကျမှ ဘယ်လိုအမှုအမျိုးနဲ့များ ထောင်ကျလာရသည်ကို သိချင်နေသည်။ သို့သော် မမေးရက်ပါ။

“အမေ... အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

အမေသည် ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေမီ ဘေးတွင်ချထားသော သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တိုကို ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က အိပ်ထောင်ထဲတွင် အသင့်ပါသော မီးခြစ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အမေ့အသက်လား... (၆၀) ကျော်ပြီပေါ့... သားရယ်”

“အသက်ခြောက်ဆယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“အမေ့မှာ သားသမီးကော မရှိဘူးလား... အမေ”

“ရှိတာပေါ့... သားရယ်။ သမီးတစ်ယောက်ရှိလို့ အဲဒီသမီးချစ်တဲ့ဇောနဲ့ အမေ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဪ... အမေ့မှာ သမီးရှိတယ်”

ကျွန်တော့်မှာ မေးရန်အကွက် လက်ခနဲ ပေါ်လာချေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း မဆိုင်းမတွ ကျွန်တော်က ဆက်၍မေးလိုက်သည်။

“အမေ့သမီးကို အမေချစ်တာနဲ့ အမေက ဘာပြုလို့ထောင်ထဲ ရောက်လာခဲ့ရတာလဲ အမေ”

အမေသည် တွန့်ကျနေသော မျက်ခွံရည်နှစ်ခုကို ပိတ်လိုက်ဖွင့် လိုက်ဖြင့် မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်ပေါက်တို့သည် အမေ့ရှေ့တွင် ချထားသော ဆန်ကောပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ချင်း ကျလာလေ၏။

“အို ... အမေ မငိုပါနဲ့ အမေ၊ ကျွန်တော်မသိလို့ မေးမိတာပါ အမေ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ... အမေရယ်”

ကျွန်တော်တကာယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။ သူများအကြောင်း စပ်စုတတ်ခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲနေသူတစ်ဦးအား အစဖော်ပေးခြင်းကို ပြုမိသော ကျွန်တော့်အား အပြစ်တင်ကောင်း တင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မိခင်ကို အသက်ထက် ပို၍ ချစ်သော တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်အမေနှင့် အရွယ်ချင်း တူသော အမေအိုတစ်ယောက်အား ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်း၍ ဒုက္ခမျိုးစုံလှသော ထောင်ကြီးအတွင်း ရာဇဝတ်အပြစ်ဒဏ် ခံစားနေရသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဝယ် ဖြစ်ပေါ်လာသော မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်နှင့် အမေချင်းစာသောစိတ်များက လှုံ့ဆော်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အမေသည် ခေါင်းမှ ညစ်ထေးထေး မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်စကို သုတ်ရင်း ...

“ပြောချင်တာပေါ့ ... သားရယ် ... ပြောချင်တာပေါ့၊ မျိုသိပ်ထားရတဲ့ အမေ့ရင်ထဲက အပူလုံးကြီးကို အမေ အန်ထုတ်ချင်လွန်းလို့ပါ။ အမေ့တကာ အမေထောင်ကျနေတာကို ဝမ်းနည်းလို့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမေ့ သမီးကလေး မျက်စေ့သူငယ် ဖြစ်နေမှာကို တွေးမိလို့ပါ။ အမေ့အတွက်ကတော့ အမေ့နှလုံးသားနဲ့တူတဲ့ အမေ့သမီးကို အမေ့နှလုံးသွေးနဲ့ဆေးပြီး ကယ်တင်ခဲ့ရပြီမို့ အမေ့ဘဝတော့ အမေ့ကျေနပ်ပါပြီ ... သားရယ်”

အမေ၏ လည်ချောင်းမှ အကြောတို့သည် ပြိုင်းပြိုင်းထ၍ စကားပြောရင်း တံတွေးကို မျိုချလိုက်သောအခါ အမေ၏ ပျော့အိအိနှင့် တွန့်နေသော လည်ပင်းမှ အရေပါးသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် အတိုင်းသားမြင်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အမေတို့ စကားပြောနေကြစဉ် တစ်ဖက်မှ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဆရာနှင့် ထောင်ကျအချုပ် အမျိုးသမီးများ၏ သံပြိုင်သီဆိုနေကြသော မိဘတို့၏မေတ္တာသည် သားသမီးများအပေါ်တွင် တသွင်သွင်စီး၍ နေသည် ဖိုသော ဓမ္မတေးသီချင်းသံသည် အမေနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် မိန်းမထောင် တစ်ခုလုံး ရိုက်ခတ်ကြည့်နူးနေပါတော့သည်။

ရွာသာယာပါတည်း။ အမေတို့ရွာကလေးသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အလွန်သာယာလှပါ၏။ မန္တလေးခရိုင်နှင့် ကျောက်ဆည်ခရိုင်တို့ ဆက်စပ်ရာ

ဒုဋ္ဌတီမြစ်ကမ်းခြေ၏ တစ်နေရာတွင် မေးတင်၍နေသောကြောင့် သဘာဝကျသော ဆိပ်ကမ်းသာသည့် ရွာသာယာပင်တည်း။

ပိုးထည်နှင့် ရက်ကန်းလုပ်ငန်းတွင် နာမည်ကြီး၍ ကျော်ကြားသော အမရပူရနယ် အပါအဝင် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရွာလုံး ရက်ကန်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြသူများသာဖြစ်သည်။

အမေတို့၏ လေးပင်သုံးခန်း နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ ရွာအလယ်တွင် ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိလှသည်။ အမေအိမ်သည် ဒုဋ္ဌတီမြစ်နှင့် အလှမ်းမကွာ။ အိမ်ပေါ်မှ လှမ်း၍ကြည့်လျှင် မြစ်ပြင်ကို အတိုင်းသားမြင်ရသည်။

ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ထပ်သာ ပျဉ်ကာ၍ အောက်ထပ်တွင် အလင်းရောင်နှင့် လေဝင်သာအောင် ဝါးရာဖေတ်ကွက်များ ကာထား၏။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် ရက်ကန်းစင်(၁၀)စင်ခန့်နှင့် ရက်ကန်းထောင်ဆရာကြီး ဦးဘိုမြ၊ ဒေါ်ချမ်းသာဆိုလျှင် မသိသူရှားသလောက်ပင် ထင်ရှားသည်။

မဟာဗလ၊ နန်းစဉ်ချိပ်၊ ချိပ်ကြီး၊ ကျစ်ပိုး၊ အစရှိသော ပိုးထည်အညွန့်အဖူးတို့ ထုတ်လုပ်ရာ အမရပူရနယ်အတွင်းရှိ ပန်းပဲ၊ လက်ပံစဉ်၊ သူငယ်တောင်၊ ဆင်ရွာ၊ ရေကြည်ပေါက်နှင့် ပိုးစစ်နှင့် ချိပ်ကြီးတွင် နာမည်ကြီးလှသော ခြောက်သွေးသောက်ရွာတို့အပါအဝင် အမေတို့ရွာသာယာလည်း ပိုးထည်လုပ်ငန်းတွင် နာမည်ကြီးခဲ့၏။

အမေတို့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ရက်ကန်းထောင်အိမ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ရက်ကန်းစင် ရက်ကန်းပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ထိုစဉ်က ပိုးတွဲလုံချည်များ ခေတ်စားနေခိုက်မို့ အမေရက်ကန်းစဉ်တို့မှာ ပိုးရောင်စုံတို့ဖြင့် ပန်ရနေသည်။ စင်တင်ပြီး ပိုးတန်းများအပြင် စဉ်တင်ရန် ခြားပုတ်နေသော တန်းသစ်များအတွက် ပိုးရောင်စုံ အဆင်ဖော်ထားသော တုံးလုံးခြားသည် တကွီကွီလည်နေသည်နှင့် အမျှ ပိုးရောင်စုံယောက်ထားသော ယောက်လုံးစဉ်မှ ယောက်လုံးလေးဆယ်ခန့်သည် ပိုးမျှင်တို့ကို ဖြေ၍ လွှတ်နေသည်။

ပိုးတန်းတို့တွင် အကွက်ဖော်၍ယက်ရန် လွန်းအတွင်းမှ ရက်ဖောက်များကို ရက်ဖောက်စက်တွင်တပ်၍ ယောက်လုံးမှ မှာဆရိုက်ချည်မျှင်ချောကို မိန်းကလေးများက ရက်ဖောက်ယောက်နေကြသည်။ အသက်ကြီးသော အဘွားအိုများ၊ ရက်ကန်းမတတ်သေးသော မိန်းကလေးငယ်များက ပိုးခင်စွပ်ထားသော ခြားကလေးမှ ပိုးမျှင်စကို တုတ်လုံးကလေး လျှိုထားသော ယောက်လုံးတွင်ရစ်၍ လက်ကလေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွလှည့်ပြီး ပိုးချနေကြသည်။

တစ်နေရာတွင် ယောက်ျားငယ်နှစ်ယောက်က စဉ်တင်တော့မည့် ရက်ကန်းလိပ်မှ ပိုးတန်းတစ်ခုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ နှပ်လွှားနှစ်ခုကို အလယ်မှထား

ပြီး နှစ်ကော်နေကြ၏။ ပိုးထည်များ အဆင်ဖော်ရာတွင် အရေးပါဆုံးသော နေရာ ဖြစ်၍ နှစ်ကော်သူများက စိတ်ရှည်၍ ဂရုစိုက်ရသည်။

တစ်ဖက်မှ လူငယ်က ယက်ဖောက်စဉ်မှ အပျိုကိုငေးရင်း နှစ်ကော်တံ ကို အပေါက်မှား၍ ထိုးနေသဖြင့် တစ်ဖက်မှ နှစ်ကော်သူ လူငယ်က အနီးရှိစံ (ဝါးကိုသပ်ထားသော တုတ်ပြား) တစ်ချောင်းဖြင့် ကောက်၍ ရိုက်လိုက်ရာ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားလေ၏။

နှစ်ကော်နှစ်ကောက်ပြီးပါမှ ယသွား (လက်ခပ်တွင် တက်ထားသည့် ဘီးစိတ်ကဲ့သို့ အပြားရှည်ကြီး) ပေါက်ရသေးသည်။ ရသွားပေါက်ပြီးမှ စဉ်တင်၍ လိုသောအဆင်ဖြစ်အောင် ယက်ယူရသည်။

ယခင် စက်ရက်ကန်းများ မပေါ်မီကဆိုလျှင် လက်ရက်ကန်းစဉ်များသာ များပြား၍ စင်များသလောက် အသံမကြားရချေ။ လက်ရက်ကန်းစင်များတွင် နှပ်လွှားမှ ဆွဲထားသော ကြိုးနှင့် ခြေနှင်းဝါးမှ ဆွဲထားသော ချူသံကလေး တချွင်ချွင်သာ ကြားရပေသည်။

နှစ်နှစ်လွှားနှင့် ယသွားကြားသို့ လက်ကလေးနှင့် တွန်း၍ပေးလိုက်သော လွန်းကလေးသည် ဟိုဘက်သည်ဘက် ငြိမ်သက်စွာ ကူးခပ်၍ အဆင်ကျအောင် အများအပြား အသုံးပြုနေကြပြီဖြစ်၍ ရွာအဝင်တံခါးမှပင် လက်ခတ်သံများ တည်ညံ့ ဆူ၍နေလေတော့သည်။

အမေ ဒေါ်ချမ်းသာ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သမီးကလေးလှယဉ် ဆယ် နှစ်သမီးကပင်ဖြစ်၏။ ယခုဆိုလျှင် လှယဉ်မှာ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ချေပြီ။ လှယဉ် သည် မြို့သူလို ခေတ်ဆန်ဆန် မချောသော်လည်း တောအလှမို့ ရိုးရိုးနှင့်ယဉ် သည်။ နှင်းဆီလို မလှသော်လည်း စံပယ်လို ယဉ်စစဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အလှတိုး၍ ဆူဖြိုးတက်ကြွ လှရည်ကြွနေသော လှယဉ်သည် ရွာလည်ဆွဲ အလှပုလဲသွယ်ကလေးမို့ ကာလသားတို့ ပါးစပ်ဝယ် မရုန်းစားနေသည်။

ဒါတွင်မက ရွာအလှူပွဲ၊ ဘုရားပွဲတို့တွင် ကွမ်းတောင်ကိုင်တသွယ်၊ ပန်းတောင်ကိုင်တမျိုးမို့ ဟိုးဟိုးကျော်လျက်ရှိပေသည်။ အမေသည် သမီးကလေး လှယဉ်အပျိုသွေးကြွစ လူတကာ ပါးစပ်ဖျားသီးအောင် နာမည်ကြီးနေသည်ကို တစ်ခါတစ်ခါ ဝိတိလှိုင်းဖြာမိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ မချီတရီနှင့် ပူမိပြန်လေ သည်။ သမီးကလေး လူမမယ်အရွယ်မှ လူလားမြောက်အောင် အမေဘဲ စောင့် ရှောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

လှယဉ်၏အဖေ ရက်ကန်းထောင်ကြီး ဦးဘိုးမြရှိစဉ်က ကြိုးစားပန်းစား ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ထောင်ထားခဲ့သော လက်ငုတ်ဘဝဖြင့် အမေပဲ ကြိုးစား လုပ်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် ရက်ကန်းဆယ်စင်မှာ လက်ခတ်သံမပြတ်ခဲ့ပေ။ သမီးကလေး ကိုလည်း မပူရမပင်ရ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် မြှောက်စား၍ ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် အမေအသက် (၅၀)နှစ်သို့ ချဉ်းနင်းခဲ့ပေပြီ။ ပြန်လည်၍ ရေတွက်ပါမူ အမေယောက်ျား ဦးဘိုမြ သေဆုံးခဲ့သည်မှာ (၁၀) နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ ချေပြီ။ အမေအသက် (၄၈) နှစ်တွင် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က လူမမယ် သမီးကလေးလှယဉ်မှာ (၈) နှစ်သမီးသာ ရှိသေးသည်။

ရိုးရိုးနှင့် မာနကြီးခဲ့သော အမေသည် (၃၅) နှစ်ကျော်မှ အိမ်ထောင် ကျပြီး သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သီလနည်းရှာသော သားငယ် (၂) ခါလည်သာသာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးပြီး သမီးငယ်လှယဉ်ကို မွေးခဲ့ရသည်။

ဒါကြောင့် အမေနှင့် အဖေတို့၏အချစ်ကို စုပုံ၍ ရခဲ့ရှာသော လှယဉ် သည် အယုယအမြောက်စားကို အများဆုံးခံခဲ့ရသည်။ ယခုဆိုလျှင် လှယဉ်က အပျိုသွေးကြွ၍ နုပျိုကျစ်လစ်သော ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ် ချစ်စရာကောင်းနေချိန် ဝယ် အမေသည် ဇရာထောင်း၍ ဟောင်းလေပြီဖြစ်၏။

လှယဉ်အဖေ ဦးဘိုးမြသည် မသေမီက သူ့သမီးကလေး အရွယ်ရောက် လျှင် ဆင်ဖိုပြင်ဖို့ ရှာဖွေကြိုးစား စုဆောင်းရှာသည်။ သူ့သမီးအရွယ်ရောက်၍ အလှပန်းပွင့်ချိန်တွင် အဖေမှာ မဆင်ရမမြင်ရရှာလေပြီ။ တစ်ခါက ရွာအလှူပွဲ ရှင်လောင်းလှည့်ရာတွင် သမီးချောလှယဉ်အား ကျောမော့နေအောင် အလှူပြင်၍ ကွမ်းတောင်ကိုင်လာသည်ကို အမေကကြည့်ပြီး ဦးဘိုးမြကို တမ်းတကာ မျက်ရည် ကျရရှာသည်။ တစ်နေ့တခြား အလှတိုးနေသော သမီးချောလှယဉ်ကို ကြည့်ပြီး အမေက သက်ပြင်းချမိသည်။

အရွယ်ကလေး ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် ဟိုလူကရီသဲ့သဲ့၊ ဒီလူက ရီသဲ့သဲ့ အမေနားဝယ် ကြားရပြန်သောအခါ အမေမှာ သွားစရာရှိလည်း ထားခဲ့ရ မှာ စိတ်မချ။ ခေါ်သွားရမှာလည်း နေရာတကာ မတင့်တယ်။ အရွယ်ရောက်နေ သော သမီးငယ်နှင့် မုဆိုးမအမေတို့ဘဝသည် မျက်နှာငယ်၍ မလွယ်လှချေ

ပါတကား။ တစ်ခါခါတော့လည်း အမေသည် သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင် ဆိုသည့်အတိုင်း သင့်တော်ရာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးလိုက်ချင်ပြီဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ယခုကာလ ရိုးသားစိတ်ချရသော ယောက်ျားက ရှားလှ ချေသဖြင့် အမေစိတ်မချနိုင်ပေ။ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါမြို့မို့ သူ့လင် သူ့သား နောက် ပါသွားချေကလည်း အမေ့အတွက် ခက်လှချည်း။

တစ်ရွာတည်းသား ကာလသားတို့ကျပြန်တော့လည်း အပြစ်ကင်းသူက ရှားပါး၍ စိတ်တိုင်းကျတွေ့ပြန်တော့လည်း တစ်နယ်တကျေးသား ဖြစ်နေပြန်၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီသမီးအပျိုနှင့် ဒီအမေမုဆိုးမ တာရှည်နေကြလို့ လူမလေး ခွေးမခန့်မို့ အမေတို့မှာ လန့်ရပြန်သေးသည်။ ဪ... အမေ့အတွက် ကြီးလေး လှသော တာဝန်ပါကလား။ သမီးပျိုလှယဉ်၏ ရှေ့ရေးကို တွေးမိသောညများသည် အမေ့အဖို့ အိပ်၍ပင်မပျော်ခဲ့ချေ။ ရင်နှစ်သည်းချာ သမီးရတနာဟုသာ အမည်ပေး ထားပါ၏။ တကယ်စင်စစ် သမီးအားချစ်ရသည်မှာ မီးထက် အဆတစ်ရာမက ပူ လောင်ပြင်းထန်သော ငရဲမီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးခြင်းနှင့် ထပ်တူပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဒုဋ္ဌဝတီ၏ ဆည်းဆာတွင် ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည်အောက်မှ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေပြင်သည် တလက်လက်တောက်ပနေသည်။

တောသဘာဝ ဆည်းဆာအလှဆိုသည်မှာ သဘာဝကျ၏။ ပြာလဲ့လဲ့ ရေပြင်သည် တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက် မိုးကောင်းကင်မှ တောက်ပနေသော တိမ်ရောင်စုံတို့ ရေဆလိုက်တို့သည် ရောင်ပြန်ဟပ်၍ ဒုဋ္ဌဝတီကမ်း ပါးဝယ် တောအလှမယ်ရွေးပွဲ ကျင်းပနေသည်နှင့် တူလေသည်။

အလှမယ်ရွေးပွဲတွင် အကဲဖြတ်လိုသူ ရွာကာလသားတစ်စုကလည်း ။ရဆိပ်အဆင်းအတက်တွင် ရေမျော၍ ကမ်းတင်ခဲ့သော သစ်မျောတုံးကြီးများ ။ပေါ်တွင် ခြေချ၍ တစ်မျိုး၊ ငုတ်တုတ်တစ်ဖုံ၊ ပုံမျိုးစုံထိုင်၍ လာလာသမျှ အမျိုး ။ဇာတို့ကို ရင်သပ်ရှုမောသောသောည့်မျှ ဖိုသံပေးကြ၏။

(၅)ယောက်တစ်တွဲ၊ (၆) ယောက်တစ်တွဲ ရွာအပျိုချောတို့ ရေခပ်ပြိုင်ပွဲ အလယ်တွင် လှယဉ်တစ်ယောက်မှာ ငွားငွားစွင့်စွင့် တင့်တယ်ထင်ရှားခဲ့သည်။

တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးဆံမြိတ်ချ၍ သနပ်ခါးရေကြိုကို ခပ်ကြကြ လိမ်းထား သော်လည်း လှယဉ်၏ ပင်ကိုအလှသည် ဆည်းဆာတွင် ပို၍ ပင်စာရနေသည်။

နိုင်လွန်၊ ဘရိုက်တံ အဖိုးတန်မပါသော တောသဘာဝ အဝတ်အစား ဖြစ်သော ပိတ်ဖြူအချောကိုပင် လက်ရှည်ပုံရိုးရိုးနှင့် သရက်ထည်လုံချည်အစပေါ် အချိုးကျသော ငါးရုံကိုယ်တွင် ယဉ်စစနှင့် လှနေ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... တင်မောင် ရေခပ်တော့ ဆင်းသွားပြီဟေ့”

ရေမျောတုံးကြီးပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်နေသော မြအေးက ကုက္ကိုပင်အကွယ်တွင် စောင့်နေသော တင်မောင်အား အချက်ပေးလိုက်သည်။

“အေးပါကွ ... အသင့်ပါပဲ”

တင်မောင်သည် အိတ်ထောင်ထဲတွင် အချိုးကျကျ ခေါက်ထည့်ထား သော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို တယုတယဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည်။ လှယဉ်အား အဖော်တစ်စုနှင့် ရေခပ်ဆင်းသွားသည်ကို မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော မြအေးက လှယဉ်၏ ရေအိုးရေပြည့်၍ ပြန်တက်လာ လျှင် အချက်ပေးရန် စောင့်နေရသည်။

လှယဉ်သည် ရေအိုးကို ရေဖြည့်ပြီး ခေါင်းပေါ်မ,တင်၍ ခေါင်းခုစုတ် ဖြင့် နေသားတကျ ပြုပြင်လိုက်၏။ အဖော်များမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကမ်းပါးသို့ တက်သွားနှင့်ကြသဖြင့် နောက်ကျနေသော လှယဉ်သည် နောက်ဆုံး မှနေ၍ ကမ်းပါးကို ခပ်သုတ်သုတ်တက်၍ လိုက်လာသည်။

လှယဉ်ကို စောင့်ကြည့်နေသော မြအေးသည် လှယဉ်တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တင်မောင်အား လှမ်း၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

မြအေး၏ အချက်ပေးသံကို ကြားသည်နှင့် တင်မောင်သည် ကွယ်နေသော သစ်မျောတုံးကြီးနောက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး စာခေါက်ကလေးကို လက်ထည့်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ လှယဉ်၏အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လှယဉ်နှင့်အတူ အပျိုချော ၄-၅ ယောက်သည် ရေအိုးကိုယ်စီနှင့် တန်းစီ၍ လာနေသည်ကို တင်မောင်က ရှေ့မှနေ၍ စပ်ဖြူမျှော်နှာထားဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးမှ အေးကြည်က ခြေဆောင့်ပြီး တင်မောင်အား မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်၏။

တင်မောင်သည် ပြုံးနေရာမှ အေးကြည်မျက်စောင်းကြောင့် အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထား၍ နောက်မှဆက်လိုက်သော မြရင်နှင့် လှယဉ် တို့ကိုပင် မော့မကြည့်တော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

လှယဉ်တစ်ယောက်သာ နောက်ဆုံးမှ ကျန်နေရစ်သဖြင့် အဖော်များ ကို မိလေအောင် ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာခဲ့ရာ ရေစိုနေသော ထဘီနားသည် ခြေလှမ်းတိုင်း တရွမ်းရွမ်းမြည်နေ၏။

အကွက်ကို စောင့်နေသော တင်မောင်သည် နောက်ဆုံးမှ ကျန်နေသော လှယဉ်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး တစ်ဖက်မှ ရေးအိုးကို ကိုင်ထား၍ လွတ်နေသော လက်ထဲသို့ စာခေါက်ကလေးကို အတင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

လှယဉ်သည် ကြောက်အား လန့်အားနှင့် “ဟင် ... အို” ဟု ပါးစပ်မှ အော်ရင်း စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ တင်မောင်သည် လွင့်ကျ သွားသော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကောက် ယူပြီး ...

“အောင်မာ ... နင်က ငါစာပေးတာများ စိတ်ဆိုးသလား”

ဟု ပြောရင်း စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှယဉ်လက်ထဲသို့ အတင်းလိုက် ၍ ထည့်ပြန်လေ၏။ လှယဉ်သည် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လက်ကိုသာ တွင်တွင်ယမ်း၍ အမြန်သွားနေသဖြင့် တင်မောင်သည် နောက်ဆုံး အကြံရသွား ကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထားသော ရေအိုးထဲသို့ အတင်းထည့်လိုက်လေသည်။

လှယဉ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် လျက် အိမ်သို့သာ အမြန်ရောက်အောင် သုတ်ခြေတင်ရရှာတော့သည်။ လှယဉ် သည် ခြေကုန်သုတ်၍ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသောကြောင့် ခေါင်းပေါ်မှ ရေအိုးမှာ စတင်ဘင်ခတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုသွားလေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ...

“ဗိုင်းတာမတွေ ... သေနာကျမတွေ ... ငါ့ကို မစောင့်ကြဘူး”

ဟု တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုရင်း အိမ်ပေါက်နားရောက်လျှင် မျက်ရည်ပိုင်း ၍ လာချေ၏။

မြအေးသည် တင်မောင်၏ အခြေအနေကို မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်နေရာ မှ တင်မောင်အားလှမ်း၍ ...

“ဘယ့်နယ့်လဲဟေ့ ... တင်မောင်၊ လှယဉ်တော့ ဒေါပွသွားပြီး မင်းဦး ။လားများ သွားတိုင်နေဦးမယ်နော်”

ဟု တင်မောင်ကို သရော်သလို ပြောလိုက်ရာ တင်မောင်က မျက်နှာ ကြီးနီလာကာ ...

“တိုင်ပေ့စေကွာ တိုင်ရင်တော့ တင်မောင်က အရယူပြီးသားပဲဟေ့”

ဟု သရော်သလို မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်နေကြသော အခြားကာလ များပါ ကြားအောင်အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

[၅]

လှယဉ်သည် အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်မိသည်နှင့် ခေါင်းပေါ်မှ ရေအိုးကို အိမ်ရှေ့ ကြမ်းပြင်တွင် ကပျာကယာချပြီး ခေါင်းခုတ်ဖြင့် မျက်နှာအုပ်၍ ထမင်းအိုးတည် နေသော အမေ့အနားသို့ပြေးကာ ချိုးမဲချ၍ ငိုလိုက်လေ၏။

အမေသည် လှယဉ်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ထမင်းအိုးမွှေရာမှ ယောက်မ ကို အသာချ၍ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ ...

“အလို ... ဘုရားရေ ကျုပ်သမီးကလေး ဘယ်သူကများ ဖော်ကား လိုက်ပါလိမ့်”

ဟု ပါးစပ်မှ တိုးတိုးညည်းလိုက်၏။

လှယဉ်သည် အမေ့အား တင်မောင်က ရေခပ်အပြန် ဇွတ်အတင်းစာလိုက် ပေးပုံကို ပြောပြလိုက်ရာ အမေ့မျှ ရင်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး နားထောင်ရလေသည်။

“အလို ... တင်မောင် ... ဟုတ်စ ... သူကြီးထူ တင်မောင်လား ... သမီးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဟို သူကြီးတူ အရက်သမား ဂျိုပီး တင်မောင်ပေါ့ ... အမေ့ရဲ့။ ကျုပ်လက်ကိုလည်း ဆွဲသေးတယ်။ စာကိုလည်း အတင်းလိုက်ပေးတယ်”

“အင်း ... ဘုရား ... ဘုရား”

အမေက ဘုရားတစ်ပါး မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ မုဆိုးမသမီးမို့ ငါ့ သမီးလေးကို စော်ကားကြတာထင်ပါရဲ့။ ဪ... ကိုဘိုးမြ... ကိုဘိုးမြ သူ့သာ ရှိရင် ဒီလို စော်ကားဝံ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သမီးထိရင် ဓားဆွဲလိုက်မှာ အခုတော့ အခုတော့ ငါ့သမီးကလေး အဖေမရှိလို့။

အမေသည် ပါးစပ်မှ အသံထွက်မလာဘဲ လှယဉ်မကြားအောင် တိုးတိုး ညည်း၍ လှယဉ်ကိုသာ ချောနေရှာသည်။

“တိတ်ပါ ... သမီးရယ် ... သူကြီးကို သွားတိုင်ကြတာပေါ့။ နောက် ကို ဒီကောင်မစော်ကားဝံ့ပါဘူး။ နောက်ကို ရေခပ်လည်း မထွက်နဲ့နော် ... ဟုတ်လားသမီး”

“ဟိုအဖော်ပါတဲ့ ကောင်မတွေကကော သမီးကို ဒီကောင် ဒီလိုစော်ကား တာ ကြည့်နေကြသလား”

လှယဉ်သည် အမေ့ရင်ခွင်တွင် မှောက်နေရာမှ ...

“အို ... တော်ပါ ... အမေရယ် ... အလကားဗိုင်းတာမတွေ။ ရှေ့က သွားလိုက်ကြတာ လှည့်တောင်ကြည့်ဖော်မရဘူး။ အလကားဟာတွေ”

“ကိုင်း ... သမီး ... လာ။ ဒါဖြင့်ရင် သူ့ဦးလေးကြီး သွားတိုင်မယ်။ ငါ့သမီးများစော်ကားလို့ ခံရိုးလားအေ ... ဘယ်မှာလဲ သူပေးလိုက်တဲ့စာ”

“ရေအိုးထဲ နေမှာပေါ့”

“တယ် ... ဒီသေချင်းဆိုးတွေနယ်၊ ရေအိုးထဲ စာထည့်ရသတဲ့တော်။ ရေတွေလည်း မကောင်းတော့ပါဘူး”

အမေက ဒေါပွပွနှင့် ရေအိုးထဲကစာကို ဆယ်ယူပြီး ရွာလယ်ရှိ သူကြီး အိမ်သို့ လှယဉ်အား လက်ဆွဲပြီး သွက်သွက်ကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

သူကြီးအိမ်ဝင်းထဲ ဝင်လိုက်လျှင် တင်မောင်နှင့် မြအေးတို့မှာ အိမ်ထဲ တွင် ရောက်နှင့်နေလေရာ အမေက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး သူကြီးရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာခဲ့သည်။

သူကြီးကလည်း အမေတို့သားအမိကို ခရီးဦးကြိုနှုတ်ဆက်၍ နေရာ ပေးနေစဉ် အမေက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ...

“သူကြီးမင်းရယ် ... သူကြီးမင်းရဲ့တူ တင်မောင်က ကျွန်မသမီးလေးကို ရေခပ်သွားရာလမ်းမမှာ အတင်းလက်ဆွဲပြီး စာပေးပါတယ် ... သူကြီးမင်းရယ်။ နောက်နှောင် ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ဆုံးမပေးပါ”

ဟု အမေက တိုင်လိုက်၏။ အမေက သူကြီးအား တိုင်နေစဉ် လှယဉ်သည် အမေ့အနားတွင် ထိုင်၍ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေလေ၏။ သူကြီးသည် အမေ့လက်ထဲမှ ရေရိ

၄၈ မင်းသူရိန်

နေသော စာခေါက်ကလေးကိုဆွဲယူပြီး သူ့တူတင်မောင်အား ဒေါပွ၍ ချက်ချင်းပင် အခေါ်ခိုင်းပြီး အမေနှင့် လှယဉ်တို့ရှေ့တွင် ရိုက်နှက်လေတော့သည်။

တင်မောင်သည် ဦးလေးအား ကြောက်၍သာ ငုံ့ခံလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်ခါ အံ့ကိုကြိတ်၍ “ဒါလောက် တောင် ရှိလှတာ လှယဉ်ကို ရအောင်ယူမယ်” ဟု ဦးလေး မကြားကြားအောင် တိုးတိုး ကြိမ်းဝါးလိုက်လေသည်။

[၆]

ထာဝစဉ် အလစ်ကိုချောင်းနေသော တင်မောင်သည် တစ်နေ့တွင် လှယဉ် သူ့လက်ထဲရောက်မည်ဆိုသော အစွဲအလမ်း ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အခွင့်အကောင်း ကိုသာ အမြဲရှာနေခဲ့သည်။

တင်မောင်သည် နဂိုကလည်း အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိ၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြင့် သားသမီးရင်းချာမရှိသော သူကြီး၏ တူအရင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရွာထဲ တွင် မူးယစ်သောက်စား၍ နေရာတကာ ဗိုလ်ကျနေသူဖြစ်၏။

အပေါင်းအသင်းများကလည်း တင်မောင်အား သူကြီးတူမွေးစားသား အနေဖြင့် မြှောက်ပင့်ပေါင်းသင်းနေကြသည်ဖြစ်ရာ တင်မောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီး၍ ဆောင့်ကြားကြားဖြစ်နေသည်။ ရွာထဲရှိ မိန်းကလေး အပျိုအရွယ်များ ကလည်း အလုပ်အကိုင်မလုပ် အမြဲလည်ပတ်စားသောက်၍ ဆောင့်ကြားကြားနှင့် ကြာသမား မျက်နှာရှူးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကြည့်မရကြပေ။

ယခုမှပင် တင်မောင်သည် လှယဉ်ကိစ္စနှင့် တရွာလုံးကျော်ကြား အရှက် ရခဲ့ရာ ပို၍ပင် ရှက်ရမ်းရမ်း၍ ဆိုးသွမ်းနေခဲ့သဖြင့် မွေးစားထားသော ဦးလေး အရင်း သူကြီးပင် သည်းမခံနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးလေး၏ငွေကို လွယ်လွယ်ရ၍ ပေါ့ပေါ့သုံးစွဲနေရာမှ တစ်စတစ်စ ဦးလေးလုပ်သူက အကြောင်းသိ၍ ချုပ်ချယ်လာခဲ့ရာ အခါတိုင်းကဲ့သို့ အသုံးအစွဲ မလွယ်တော့ပေ။ သုံးနေကျ စွဲနေကျဖြစ်နေသော တင်မောင်အဖို့

www.burmeseclassic.com

ဦးလေးက ချုပ်ချယ်လာခဲ့၍ မသုံးမစွဲရသောအခါ ဦးလေးငွေကို တိတ်တိတ်ခိုး၍ သုံးစွဲမိသဖြင့် ဦးလေးက ဒေါပွ၍ အိမ်မှ နှင်ချခံရလေတော့သည်။

အမေသည် တင်မောင်၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မလုပ်ချင်ဘဲ သောက်စားလည်ပတ်၍ နေတတ်သော အကျင့်ကို သိလေလေ သမီးကလေးအား စိတ်မချလေလေ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အမေသည် လှယဉ်အား အခါတိုင်းကဲ့သို့ ရေခပ်ပင်မလွှတ်ခဲ့တော့ဘဲ အစစအရာရာ သွားစရာ ဝယ်စရာများကိုပင် အမေကိုယ်တိုင် သွားလာလုပ်ကိုင်ရရှာလေတော့သည်။ တင်မောင်ကလည်း လှယဉ်အား မတွေ့ရလေ မနေနိုင်လေ ဖြစ်ခါ လှယဉ်တို့အိမ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် တရစ်သီသီ လုပ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် ရက်များမကြာမီ တင်မောင်တစ်ယောက် ဦးလေးက စိတ်ဆိုး၍ နှင်ချလိုက်သောကြောင့် ဖရဲကျန်းရွာရှိ အမထံ သွားရောက်နေထိုင်သည်ဆိုသော သတင်းနှင့်အတူ တင်မောင်လည်း အမေတို့ရှိရာ ရွာသာယာမှ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

[၇]

လသာသောညဖြစ်၍ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ရေပြင်သည် လရောင်အောက်တွင် တသွင်သွင်စီးလျက်ရှိပေသည်။

တည်ငြိမ်စွာ စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေပြင်တွင် ဆောင်းဦးလေတစ်ချက် ဝှေ့ရမ်းလိုက်သဖြင့် ရေမျက်နှာပြင်တို့သည် နိမ့်တုံမြင့်တုံ လှိုင်းကြွ၍ လရောင်နှင့် တလက်လက် ပဏာရနေသည်။

တစ်ရွာလုံးမှာ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ဘုရားပွဲတော်မို့ ကြက်ပျံမကျ လှုပ်လှုပ်ရွရွ စည်ကားလျက်ရှိပေသည်။ ရွာလယ်မှ အငြိမ့်ပွဲကလည်း ခြိမ့်ခြိမ့်သံ၍ ဆိုင်းသံပုံသံနှင့် နေရာလှသံ အော်သံဟစ်သံများဖြင့် ညညံစည်လျက်ရှိပေသည်။

ရွာရှိလူကုန် ပျိုအိုကြီးငယ် အရွယ်စုံတို့သည် ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု ဝတ်ကောင်းစားလှတို့ဖြင့် မြိုင်မြိုင်ကြီး ဟန်ရေးပြနေကြသည်။

လှယဉ်အဖို့မှာမူ တင်မောင်နှင့် အချင်းဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ပင် မထွက်ရဲဘဲ ကုတ်၍နေခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ရှာချေပြီ။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ရွာဘုရားပွဲ ဒြိမ်ဒြိမ်သဲ စည်ကားနေသည့်အခါ အပျိုဖော်တစ်စုနှင့် နှစ်တိုင်းကလိုပင် ပျော်ရွှင်ချင်ရှာသည်။ အများနည်းတူ ဝတ်စားဆင်ယင် လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ချင်သည်။

“အမေ ... ကျွန်မအေးခင်တို့၊ မြရင်တို့နဲ့ ဘုရားဘက် လျှောက်ကြည့်ရင်း ပွဲဈေးတန်း လမ်းလျှောက်ချေဦးမယ်နော်”

လှယဉ်က အမေအား သွေးထိုးစမ်း စကားပျိုးလိုက်သည်။

“အို ... သမီးကလည်းကွယ် ... မသွားပါနဲ့။ မတော်တဆ ဟိုကောင်နဲ့များ တွေ့နေရင် ဒုက္ခ။ ဒီတစ်ခါဆို ငါ့သမီးကို ဒီကောင်က အရှက်တကွဲလုပ်မှာ စိုးရပါတယ် ... သမီးရယ်”

အမေစကားမဆုံးမီ လှယဉ်အား စောင့်ခေါ်နေသော မြရင်က ...

“ကဲ ... ဒွေးလေးကလည်း တင်မောင်ဖြင့် သူဦးလေးသူကြီးက နှင်ချလို့ ဖရဲကျွန်းရောက်နေတာ ကြာလှပြီဟာ”

“ဟုတ်သားပဲ ... အမေကလည်း၊ အမေလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့ ... အမေရာ။ ကျုပ်တို့ ခဏပဲ ဘုရားဖူးပြီးရင် မြရင်တို့အိမ်ဝင်နေမှာပါ”

လှယဉ်သည် မြရင်၏ထောက်ခံချက်ကြောင့် အမေအား ထပ်၍ စောဒကတက်လိုက်ပြန်သည်။

“အမလေး ... ကျုပ်တော့ မလိုက်ချင်ပေါင်တော် ... တစ်နေ့လုံး ဆွမ်းလောင်းကိစ္စ၊ ဘုရားကိစ္စနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရတာ ခေါင်းကို ကိုက်နေပြီ။ ကဲ ... ညည်းတို့ဘာသာ သွားချင်ရင် မြန်မြန်သွား။ သိပ်မကြာစေနဲ့။ ပွဲကြည့်ဦးမှာနဲ့ ပွဲထွက်ရင် ပွဲခင်းထဲ အဝင်ခက်တယ်”

လှယဉ်သည် အမေ၏ ခွင့်ပြုချက်ရလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ဟု အော်ရင်း အိမ်ရှေ့တွင် ဧည့်ခံရန် ပြင်ထားသော ပန်းကန်ပြားထဲမှ ဖီးဖြူသီးဆားရည်စိမ်ကို အလုံးလိုက် ကျွမ်းခနဲကိုက်၍ ပါးစပ်ခဲမှ ဖီးဖြူသီးဖတ်ကို ပန်းကန်ပြားထဲမှ ငါးပိကြော်နှင့် တို့၍တို့၍ အားပါးတရ စားနေသည်။

မြရင်က ဖီးဖြူသီး ၄-၅လုံးကို လက်ကဆုပ်ရင်း ...

“ဒွေးလေးကလည်း ကျုပ်တို့အိမ်က ဧည့်ခံတဲ့ ကြာဖံဟင်းများ လာမြည်းပါဦးတော့။ ကျုပ်ဖြင့် ဒွေးလေးတို့အိမ်က ဖီးဖြူသီးနဲ့ ငါးပိကြော်ကောင်းလှနဲ့လို့ သွားကိုကြိမ်းသွားတာပဲ”

“တော်ပါ ... ကောင်မ၊ ဒီမှာတင်စားလို့ အားမရသေးဘူး။ အိမ်ကို
ပယ်ဦးမလို့ မဟုတ်လား”

အမေက မြရင်လက်မှ ဇီးဖြူသီးများကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်
သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒွေးလေးကလည်း ကျုပ်အိမ်က ကြာဇံဟင်းလည်း
လာပို့မှာ ပေါ့တော့”

မြရင်က အမေအား ရယ်သွမ်းသွေး၍ လှယဉ်အား လက်ဆွဲပြီး ထွက်
သွားကြလေသည်။ အမေသည် မြရင်နှင့် ထွက်သွားသော သမီးလှယဉ်အား မျက်စိ
တဆုံး ကြည့်၍ကျန်ရစ်သည်။

[၈]

“ဟေ့ ... မြအေး၊ မင်းပြောတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ကွ ... ဘုရားပွဲဈေးတန်းမှာ ငါကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာ
ပါကွ။ သူ့အမေကြီးလည်း မပါဘူး”

“ဟေ့ ဒါဖြင့် ဟန်ကျပြီ။ မင်းတို့ ငါပြောသလိုလုပ်ကြမလား”

တင်မောင်က မြအေးနားနားသို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးပြော
လိုက်သည်။ မြအေးက ...

“အေးပါ ... တင်မောင်ရာ၊ ဒါ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဘိုနီရယ်၊
ငါ့ရယ် သွားမယ်။ မင်းမျက်နှာသာ လူမမြင်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချဟေ့ ... စိတ်ချ”

“ဟေ့ တင်မောင်နေဦး၊ ဒါဖြင့် မင်းလေ့က ဘယ်နားမှာစောင့်မှာလဲ”

မြအေးက သေချာအောင်ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ငါက လှေနဲ့အတူ သွားပင်ကြီးဆိပ် မှောင်ရိပ်မှာ စောင့်နေမယ်။
မင်းတို့ကသာ ကိစ္စကို ချောချောမောမောဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြ။ အောင်မြင်ရင်
ကျန်းပေါ်ကနေ အချက်ပေးလိုက်။ ငါ့လှေ အသင့်ဖြစ်စေမယ်”

“အေး ... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ ငါတို့တာဝန်တော့ စိတ်ချ”

“ကိုင်း ... တို့သွားမယ်၊ မင်းကို လူမမြင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်၊ တို့ အချက်ပေးရင်လည်း အသင့်ဖြစ်အောင် သတိနဲ့နေဟေ့”

မြအေးသည် တင်မောင်အား စိတ်မချ၍ တစ်ခါထပ်ပြီး မှာကြားကာ ပွဲခင်းဆီသို့ ဘိုနီနှင့်အတူ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

တင်မောင်သည် မြအေးတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် လှေကိုသာ အသာ လှော်ပြီး လရောင်ကွယ်ရာ ညောင်ပင်ကြီး မှောင်ရိပ်တွင် လှေကိုဝှက်၍ ဆိုက်ထား လိုက်သည်။ ကမ်းပေါ်မှ မြအေးတို့ အချက်ပေးသံကြားလျှင် အသင့်ဖြစ်စေရန် လှော်တက်ကို အရံသင့်ကိုင်လျက် စောင်တစ်ထည်ကို ခေါင်းပါလှုံအောင် ခြုံထား လိုက်သည်။

တင်မောင်၏အကျိုးဆောင် မြအေးနှင့် ဘိုနီတို့သည် ပွဲဈေးတန်းအလယ် တွင် လှယဉ်အား ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာဖွေနေကြသည်။ သို့သော် လှယဉ်အား အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

လှယဉ်အား ပွဲခင်းထဲတွင်လည်း မတွေ့။ အိမ်ရှေ့မှသွား၍ ချောင်းကြည့် ပြန်သော်လည်း အိမ်တွင်မရှိ။ လှယဉ်ကို ခပ်စောစောက တွေ့လိုက်ပြီး ယခု ရှာ မရသဖြင့် ဘိုနီနှင့် မြအေးတို့ ဦးနှောက်ချောက်စ ပြုပေပြီ။

နှောက်ဆုံးတစ်ပတ် ရှာလို့မှမတွေ့လျှင် လက်လျှော့ရတော့မည့် အခြေ သို့ ရောက်နေခိုက် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် မြစ်ဆိပ်ဖက်သို့ ပြန်လာကြရာ မြရင်တို့ အိမ်ထဲမှ ရယ်သံတစ်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား တို့ခနဲ ခြေလှမ်းရပ် သွားကြသည်။

“ဟေ့ ... ဘိုနီ၊ ဒါ လှယဉ်အသံမဟုတ်လား”

မြအေးသည် ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေရာ တုန်ခနဲရပ်ပြီး ဘိုနီ အား တိုးတိုးလှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“အေး ... လှယဉ်အသံနဲ့ တူတာပဲ”

ဘိုနီက မသေချာသေးသဖြင့် နားစွင့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... လှယဉ်မှ အစစ်ပေါ့ကွ”

မြအေးသည် ခြုံထားသော ချည်စောင်ကို ခွာလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဘိုနီ၊ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ မြန်မြန်ကြွမှ”

မြအေးသည် လှယဉ်အသံကြားရာ မြရင်တို့အိမ်ထဲသို့ ကပျာကရာပြေး၍ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီး အရေးတကြီး စိုးရိမ်သော အမူအရာဖြင့် ...

“လှယဉ် ... လှယဉ် ... အမယ်လေး ... နင့်ကို ရှာလိုက်ရတာဟာ။ အိမ်မှာ ဒွေးလေးမူးနေလို့ နင့်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

လှယဉ်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့် ရယ်မောစကားပြောနေရာမှ ရုတ်တရက် ထိထိထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟောတော့ အမေ ဘယ်နှယ့်ဖြစ်ပါလိမ့်”

ဟု ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထ၍ မြအေးဆီသို့ လှမ်းထွက်လာသည်။

နောက်မှ မြရင်က ...

“လှယဉ် ... လှယဉ် ... နေဦးလေ။ ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်”

ဟုလှမ်း၍ အော်နေသော်လည်း လှယဉ်မှာ အမေ့စိတ်ဇောဖြင့် မြရင်အား မစောင့်တော့ဘဲ အတင်းပြေး၍ မြအေးတို့ခေါ်ရာ ထွက်လိုက်သွားလေသည်။

“မြန်မြန်လာ ... မြန်မြန်လာ လှယဉ်ရေ။ ငါဖြင့် နင့်ကို ရှာလိုက်ရတာ နှံ့နေပြီ”

မြအေးသည် အမေ့အတွက် စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် လှယဉ်အား အပြင်သို့ မြန်မြန် ရောက်အောင် အတင်းခေါ်သွားလေ၏။

အကြံသမား မြအေးသည် နောက်မှ မြရင်တို့ လိုက်လာကြသည်ကိုသိ၍ မှောင်ရိပ်အကွယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အသင့်ပါလာသော စောင်တစ်ထည်ဖြင့် လှယဉ်အား နောက်မှ တအားအုပ်၍ ခြုံလိုက်ပြီး ပါးစပ်ကိုပါ ပိတ်လိုက်၏။

လှယဉ်သည် ရုတ်တရက် လန့်၍အော်မည်ကြံသည်နှင့် ဘိုနီက ပါးစပ်ကို အတင်းဝင်၍ ပိတ်လိုက်ပြီး လှယဉ်၏ကိုယ်ကလေးကို စွေ့ခနဲပွေ့၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ပြေးကြလေသည်။ အိမ်ပေါက်မှ ထွက်လိုက်လာသော မြရင်နှင့် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး နှစ်ယောက်မှာ မျက်စိအောက်တွင် မြအေးက လှယဉ်အား ပွေ့ခေါ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်

“အမယ်လေး ... လာကြပါဦး ... လှယဉ်ကို ခိုးပြေးကြပါပြီ။ ကယ်တော်မူကြပါဦး”

ဟု ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေကြသည်။

သို့သော် ပွဲထွက်ချိန်ဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံး ယောက်ျားမိန်းမ အားလုံးလိုလိုပင် ပွဲခင်းသို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်ရာ ရုတ်တရက် မည်သူမျှ မကြားလိုက်ရချေ။

မြအေးနှင့် ဘိုနီသည် လှယဉ်အား အတင်းချုပ်ကိုင်ပွေ့ဖက်၍ ညောင်ပင်ကြီးဆိပ် တင်မောင်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားစဉ် မြရင်တို့အော်သံကြောင့် ရွာသားအချို့ ကြားသိကြပြီး မြအေးတို့သွားရာ ရေဆိပ်သို့ နောက်မှလိုက်ကြလေ၏။

မြအေးသည် လက်တစ်ဖက်မှ လှယဉ်၏ ပါးစပ်ကိုပိတ်ရင်း လှေပေါ်မှ တင်မောင်ကြားလောက်အောင် ...

“လှေလာပြီဟေ့ ... ရွက်ပြင်”

ဟု အသံကုန်ဟစ်၍ အချက်ပေးလိုက်လေသည်။

မြစ်လေအေးအေးကို စောင့်ခြံ၍ ကာကွယ်ရင်း တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေရသော တင်မောင်သည် မြအေး၏ အော်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး လှေကိုမှောင်ကွယ်၍ ဆိုက်ထားရာမှ အဆင်းအတက် နီးမည့်ကမ်းစပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လှော်၍ ကပ်လာခဲ့သည်။

လှယဉ်သည် ၎င်းအား စောင့်နှင့်အုပ်၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားသောကြောင့် မအော်နိုင်သော်လည်း ရေဆိပ်နားအရောက်တွင် အတင်းရုန်းကန်၍ လွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်ကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော် ခွန်အားခြင်းမမျှသဖြင့် မလွတ်နိုင်တော့ပေ။

တင်မောင်သည် လှော်တက်ကို မြမြဲဆုပ်ကိုင်ထားပြီး လှယဉ်လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့် ရှိသမျှခွန်အားကို အကုန်ထုတ်၍ လှော်ခပ်ရန် အသင့်စောင့်နေသည်။ မြအေးနှင့် ဘိနီတို့မှာလည်း ရေဆိပ်ရောက်ခါနီးတွင် လှယဉ်က ဇွတ်အတင်းရုန်းကန်နေသဖြင့် ကမ်းပါးမှ ရေဆိပ်အရောက် နှစ်ယောက်သား ဒရွတ်ဆွဲ၍ လှေပေါ်သို့ ဇွတ်တင်ကြလေသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် မြရင်နှင့် အဖော်တစ်စုတို့ မှီလာကြပြီး မြအေးတို့လူစုက လှယဉ်အား လှေပေါ်သို့ ဒရွတ်ဆွဲ၍ တင်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် အမြန်ပြေး၍ ဆင်းလိုက်ကြသော်လည်း တင်မောင်၏ လျင်မြန်သော လှော်အားကြောင့် လှေကို မမီလိုက်ကြတော့ချေ။

မြရင်၏အော်သံကြောင့် ရွာသားများအားလုံး ကြားသိကုန်ကြရကာ ရေဆိပ် လိုက်သူကလိုက်၊ သူကြီးအိမ် ပြေးပြောသူကပြော၊ အမေ့ထံသွား၍ သတင်းပေးသူကပေးနှင့် ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကာ ...

“လှယဉ်ကို သူကြီးတူတင်မောင်က လှေနှင့် တင်ပြေးလိုတဲ့”

ဆိုသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး ပြန့်နှံ့သွားလေတော့သည်။

အမေသည် အိမ်မှ သမီးပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေစဉ် ကြားလိုက်ရသော သတင်းကြောင့် ရင်ပတ်စည်တီး ငိုကြွေးချက်မ ရေဆိပ်သို့ ကဆုန်ချ၍ ပြေးရရှာလေသည်။

ရေဆိပ်ကမ်းပါးသို့ အမေရောက်သည်နှင့် လှယဉ်သည် ရေလယ်တွင် လှေငယ်နှင့် မျောနေလျက်ရှိချေပြီ။ အမေသည် လရောင်ဝိုးတဝါး မြစ်အလယ်တွင် လှေပေါ်မှ တစာစာအော်၍ ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားရှာသော သမီးအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ခါ “သမီး ... သမီး” နှင့် အော်၍ခေါ်နေရင်း အမေ့အသံသည် တစ်စတစ်စ တိမ်သွားခါ အပြင်သို့ မထွက်လာနိုင်ရှာတော့ပေ။

ချိနဲ့ညှိုးနွမ်း အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သော အမေသည် ရင်ထဲမှ ဆူပွက်၍ ထလာသော သောကမီးကို အမေမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မတ်တတ်ပူထိုင်၍ပင် လဲကျသွားရှာလေတော့သည်။

[၉]

အမေအား ဝိုင်းဝန်းနှိပ်နယ်ပြုစုသူများက ပြုစုနေခိုက် သူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် လက်နက်များဆွဲကိုင်၍ ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာချေ၏။ သူကြီးသည် ရေဆိပ်တွင် သတိမေ့၍ တက်နေသော အမေအား မြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“အို .. အို .. အဘွားကြီးကို လုပ်ကြပါဦး။ အိမ်ကို မြန်မြန်ပို့ကြပါ”

ဟု အမေအတွက် စီစဉ်ပြီး တင်မောင်နှင့် လှယဉ်တို့နောက်သို့ လှေနှင့်လိုက်ရန် သန်မာသော ရွာသား(ဘ်)ယောက်ခန့်ကို ရွေးချယ်၍ လှေနှစ်စင်းဖြင့် အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်သွားလေ၏။

“ကိုင်း ... အဘွားကြီးကို အိမ်ပို့။ ပွဲကို ကမြဲတိုင်း ဆက်ကပေစေ။ ငါ ဟိုကောင်တွေနောက် လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ရွာသားများအား မှာကြားပြီး အသင့်ဖြစ်နေသော လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်စဉ် အမေသည် သူကြီးအသံကို ကြားသဖြင့် ...

“သူကြီး ... သူကြီး ... ကျုပ်သမီးလေးကို ကယ်ပါ”

ဟု အားယူ၍ပြောရင်း ရွာသားများ၏ ပွေခေါ်ရာသို့ ပါသွားရှာလေတော့သည်။ တင်မောင်တို့လူစုသည် ရေလယ်ခေါင် လှေငယ်ပေါ်တွင် လှယဉ်က တွန်းတိုးရုန်းကန်နေသောကြောင့် လှယဉ်အား ချုပ်ကိုင်ကာ လှေမမှောက်ရန်ပင် မနည်းဂရုစိုက်၍ ထိန်းနေရသဖြင့် ချွေးဒီးဒီးကျ၍ပင် နေကြလေတော့သည်။

လှေပဲ့ပိုင်းမှ အားကုန်လှော်နေသော ဘိုနီက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဒီလိုပြေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ နောက်မှာ လူသံတွေ ကြားတယ်။ မင်းဦးလေးနဲ့ ရွာသားတွေ လိုက်လာကြပြီထင်တယ်။ နီးရာကိုင်း တောရိုတွဲ ကမ်းကိုကပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု လှမ်း၍ အကြံပေးလိုက်သည်။

“အေး ... ဒါဖြင့် မြန်မြန်လှော်လေကွာ”

တင်မောင်သည် လှယဉ်အားချုပ်ကိုင်ထားရာမှ စကားလှည့်၍ အပြောလိုက် တွင် လှယဉ်သည် နောက်က လိုက်လာကြပြီဆိုသည်နှင့် အားတက်လာပြီး ..

“ကယ်တော်မူပါ”

ဟု အသံကုန် ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။ တင်မောင်သည် ...

“ဟာ ... ကမ်းကို မြန်မြန်ကပ်မှဟေ့”

ဟု ပြောရင်း လှယဉ်အား မအော်နိုင်အောင် ပါးစပ်ကို အတင်းလှမ်း၍ ပိတ်ရပြန်သည်။

ခါးတစ်ဝက်မျှရှိသော ကိုင်းတောများထူထပ်သည့် ဒုဋ္ဌဝတီကမ်းပါး တစ်နေရာတွင် လှေကပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် (၃) ယောက်သား လှယဉ် အား အတင်းပွေ့၍ အောက်သို့ချပြီးလျှင် လှေခွံကို ရေစုန်အတိုင်း အရှိန်နှင့်မျှော၍ လွှတ်ချလိုက်ကြလေသည်။

မြအေးနှင့် တင်မောင်က လှယဉ်အား ပွေ့ချီ၍ ကိုင်းတောအလယ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားချိန်တွင် ဘိုနီက မြစ်ကမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

များမကြာမီ လရောင်အောက်တွင် သူကြီးဦးဘိုးငွေ ခေါင်းဆောင်သော ရွာသားများ၏ လှေနှစ်စင်းသည် မြစ်လယ်ရေစီးကြောင်းတွင် အပြိုင်လှော်ခပ် လာကြသည်မှာ တော်သလင်းလတွင် ကျင်းပသော အမရပူရနယ် မြစ်တူးလှေပြိုင် ပွဲထက်ပင် ကြည့်၍ကောင်းနေသည်။

ရွာသားတို့ ခွန်အားရှိသမျှ တွန်း၍ခတ်လိုက်သော တက်များမှ ဖြာထွက် လာသော မြစ်ရေပေါက်တို့သည် တဖွားဖွား ဖြန့်ကြဲလျက်ရှိရာ စိန်ထုပ်ကြီးကဲ့ ဖြည့် ၍ ဆုပ်ကာဆုပ်ကာ ပက်ကြဲလိုက်သကဲ့သို့ လရောင်အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေပေသည်။

သူကြီးဦးဘိုးငွေသည် လှေဦးမှ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တင်မောင်အား အံ့ကြိတ်၍ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှာဖွေရင်း လိုက်လာသည်။

အကယ်၍ တင်မောင်အား မြစ်ကြောင်းခရီးတွင် မတွေ့သည့်အလုံး၌ တင်မောင်သွားရောက်မည်ထင်သော သူ့တူမ (တင်မောင်၏အမေ) ရှိရာ ဖခင်ချွန်ရွာ အထိ အရောက်သွား၍ ရှာဖွေရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒုဋ္ဌဝတီခေါ် မြစ်ငယ်မြစ်သည် ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်မှ မြစ်ဖျားခံ၍ လာခဲ့ရာ သည်နေရာ သည်အကွေ့တွင် ရောဝတီမြစ်နှင့်ဆုံတွေ့၍ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်မှ မြစ်ကြီး အဖြစ် အသွင်ပြောင်းမည့် သန်လျက်စွန်း ရေစီးကြောင်းလည်း ဖြစ်ချေသည်။

ရောဝတီ စင်္ခါ ဒုဋ္ဌဝတီ ဇော်ဂျီ ပန်းလောင်း။ သည်မြစ်ငါးသွယ်သည် သည် နေရာဝယ် ပေါင်းစပ်ဆုံစည်း၍ တစ်ရောင်တည်း တစ်ရေတည်း ဖြစ်ကြလေ၏။

သည်မြစ်တို့ဆုံရာ သည်နေရာတွင် သဲသောင်ကြီးထွန်း၍ မြစ်ညာမှ မျောလာသော အရာဝတ္ထုမှန်သမျှသည် သည်နေရာတွင် ရပ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ရေနှစ်သေသူများ ရှာ၍မတွေ့ချေသော် အဆိုပါ သဲသောင်ရှိရာ မြစ်ဆုံကျွန်း တစ်နေရာသို့ သွား၍ရှာကြရသည်။ အလောင်းကိုစောင့်၍ ဆယ်ကြရသည်။ သည်နေရာ သည်သောင်ကျွန်းအား နောက်ချေးကျွန်း (နောက်ကြည့်ကျွန်း) ဟု ခေါ်ပါသတည်း။

ထိုဒေသ၏ ပတ်ဝန်းကျင် သဲသောင်ရေတင် မြေပေါ်တွင် ကျွန်းဖြစ်၍ စိုက်သီးစိုက်ပေါများဖြစ်ထွန်း၍ တင်မောင်တို့နေထိုင်ရာရွာသည် ဖရဲသီးအထွက် များသောကြောင့် ဖရဲကျွန်းဟု ခေါ်ကြသည်။

သူကြီးဦးဘိုးငွေသည် လှေဦးတွင် စိတ်မောကိုယ်မော ဇောချွေးများပြန် ၍ ဒေါသကြောထောင်လျက် တင်မောင်အတွက် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်နေစဉ် အမေ သည် လှယဉ်စိတ်ဖြင့် အိပ်ယာထက်တွင် ပက်လက်မျောလျက်ရှိသည်။

လှယဉ်တစ်ယောက်မှာမူ ထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်အောက်မှ ကိုင်းတောအတွင်း တစ်နေရာတွင် မချစ်မနှစ်သက်လှသော လူပေလူတေ တင်မောင် ၏ ရင်ခွင်ထက်၌ ရှိုက်၍ရှိက်၍ ငိုနေချေပြီ။

လှယဉ်ရှိက်၍ငိုနေစဉ် တစ်ခဏအတွင်း ငွေစင်လမ်းအား မှုံပြာပြာနှင်းထု အလယ်မှ တိမ်မှောင်တစ်တိုက်သည် ရုတ်တရက်ဖုံးကွယ်လိုက်ချေသော် သာယာ သောညနှင့် လ၏အရောင်သည် ပကတိအမှောင်အတိကျ သွားလေတော့သည်။

ကိုင်းတောတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုဖြင့် လွှမ်းမိုးဖုံးကွယ်သွားသည်နှင့် လှယဉ်၏ မွန်မြတ်သန်ရှင်းသော အပျိုဘဝသည် လရောင်ကို တိမ်ဖုံးသည့်နှယ် ယူကြိုးမရ ဆုံးရှုံးရချေပြီတကား။

ဒုဋ္ဌဝတီကမ်းခြေ အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ကိုင်းတောအလယ်မှ လှယဉ်၏ ယူကြိုးမရသော ရှိုက်သံသည် တသွင်သွင်စီးနေသည့် မြစ်အပြင်ဝယ် လွင့်၍လွင့်၍ ပါလေတော့သတည်း။

လိုက်သော်လည်းမမို၊ ရှာသော်လည်းမတွေ့၊ မေးသော်လည်းမရ၊ မျက်နှာပန်း မလှရှာသော သူကြီးဦးဘိုးငွေတစ်ယောက် ရေစုန်ကိုဆန်၍ ပြန်ရသောခရီးမှာ အမောနှင့်အရှုံးသာ ပါချေ၏။

အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောင်ပေါက်လာလျှင် အမေတစ်ယောက် အမောပြေစပြုပေပြီ။ အရှေ့ဆီမှ နေရောင်ခြည်ခပ်ကြဲကြဲသည် ရွာသာယာပေါ်သို့ မရဲတရဲ လွှမ်းခြုံနေပြီဖြစ်၏။ အမေသည် ဝါးထရံကြားမှဝင်လာသော နေခြည်ပြောက်တို့ မျက်နှာပေါ် ကျရောက်လာသည်နှင့် မျက်လုံးကို အသာအယာဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အမေ့မျက်စိ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်နေသော သူကြီးဦးဘိုးငွေကို လှမ်း၍မြင်လိုက်သည်။

“ဪ... သူကြီးမင်းရယ် ... ကျွန်မသမီးကလေး”

အမေ၏စကားမဆုံးမီ သူကြီးသည် အမေ့အနီးသို့ တိုးလာပြီး ...

“ဒေါ်ချမ်းသာ ... စိတ်အေးအေးနေပါ။ ကနေ့ ကျုပ်ဒီကောင့်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ခင်ဗျားသမီးကို ခေါ်ခဲ့မယ်။ မနေ့ညကတော့ ကျုပ်ရော ရွာသားတွေပါ ဖတ်ဖတ်မောရုံပါပဲ။ သူတို့ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ တင်မောင် ကျုပ်ကို လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ပါဘူးဗျာ။ စိတ်ချပါ”

အမေသည် သူကြီးပြောသည်ကို နားစိုက်ထောင်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူကြီးစကားနှင့် သူကြီးကို လေးစား၍သာ အမေက ခေါင်းညိတ်လိုက်

ရသည်။ အမှန်တော့ တစ်ညတာပျောက်ဆုံးခဲ့ရသော သမီးလေး၏ဘဝသည် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသည်ဟု အမေ မထင်ဝံ့ချေ။

“စိတ်ချပါ ... ဒေါ်ချမ်းသာရယ်။ ဒီကောင့်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဂါတ်တိုင်ပြီး ထောင်ချပြပါ့မယ်။ တင်မောင်တော့လားကွာ။ မနေ့ညက ငါနဲ့ မတွေ့တာ ကံကောင်းတယ်မှတ်လိုက်ဟေ့”

သူကြီးသည် သူ့တူအား ပြောရင်းပြောရင်းက ဒေါပွလာပြီး လက်သီးကို ဆုပ်၍ တင်မောင်အား ကြိမ်းလိုက်သည်။

“နေပါစေ သူကြီးမင်းရယ်။ ကျွန်မတို့မှာ အားကိုးရာမဲ့တဲ့ မုဆိုးမသားအမိပါ။ မုန်းစကို တိုချင်ပါတယ်။ ရန်ထပ်မပွားပါရစေနဲ့။ ကျွန်မသမီးကလေးသာ ကျွန်မအနား အမြန်ရောက်အောင် ခေါ်ပေးဖို့ ကျွန်မတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

အမေသည် ယမန်နေ့ညက စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ခံစားထားရသော ဒဏ်များကြောင့် စကားပြောရင်း မောနေရာ ပြောချင်သော စကားတို့ကို မနည်းအားယူ၍ ပြောနေရသည်။

အမေမျက်လုံးအစုံမှ အသွယ်သွယ်စီးကျနေသော မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ရင်း အမေသည် သူကြီးအား မချီတင်ကဲ ခံစားနေရသော လေသံဖြင့် ...

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ် ... သူကြီးမင်းရယ်။ ကျွန်မတို့သားအမိ အရှုံးနဲ့ပဲ သည်းခံပါရစေတော့”

ဟု နောက်ဆုံး အားယူ၍ပြောရင်း အမေ၏ တွန့်ကြေနေသော ပါးရေပေါ်သို့ မျက်ရည်များ တတွေတွေ စီးကျလာလေသည်။ သူကြီးလည်း အမေစကားနှင့် အမေကို မြင်ရသောအခါ ရင်ထုမနာဖြစ်ကာ ...

“ဟာ ... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... ဒေါ်ချမ်းသာရယ်။ ကျုပ်တူဖြစ်ပေမဲ့ တရားဥပဒေနဲ့ သူကြီးဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဝတ္တရားက ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ စိတ်ကောင်းအောင်သာနေပါ ... ဒေါ်ချမ်းသာရယ်။ ခင်ဗျားသမီးအတွက် ကျုပ်တာဝန်ထားပါ”

သူကြီး ဦးဘိုးငွေသည် အမေအား စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး အမေအနားမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ အမေသည် ကျောပေး၍ ထွက်ခွားတော့ သူကြီးဦးဘိုးငွေအား နောက်မှ လှမ်း၍ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေ၏။

ဆူးပေါ်ဖက်ကျသော် ဖက်ပင်ပေါက်၏။ ဖက်ပေါ် ဆူးကျသော်လည်း ဖက်ပင်ပေါက်ရပြန်၏။ သမီးကို မွေးရသော မိဘဟူသည်မှာ ဖက်နှင့်မခြား အရှုံးဘက်က များလှချေပါတကား။ အမေခမျာ ဇရာထောင်းကာမှ သမီးအတွက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ တခွေခွေဖြင့် ဝေဒနာလည်းစွဲ အသဲလည်း ကွဲခဲ့လေရာ တင်ရက်

တစ်ရက်နှင့် လက်ချိုး၍တွက်ရင်း စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရသည်မှာ အပျက်ပျက်နှင့် ရက်ပေါင်းပင် နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။

သို့သော် သမီးငယ်လှယဉ်အား အရိပ်အရောင်မျှပင် မမြင်ရချေ။ သူကြီး ဦးဘိုးငွေမှာလည်း တူဖြစ်သူ လူမိုက်အတွက် ဒေါ်ချမ်းသာအပေါ် ရှက်လည်းရှက်၊ သနားလည်း သနားသဖြင့် မနေမနား စိတ်ပန်းလှပန်းဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေ စုံစမ်း ပါသော်လည်း ဘယ်ဆီဘယ်စခန်းသို့ မြန်းလေသည်မသိအောင် တင်မောင်အတွက် စုံစမ်း၍ မရအောင်ပင် အခက်တွေ့နေရှာ၏။

သို့သော် စုံစမ်းရင်း မေးမြန်းရင်းက သတင်းအစ စုံစမ်း၍ရသဖြင့် ခဝဲ ကုန်းရွာသို့ သုတ်ချေတင်ခဲ့ရပြန်သည်။

တင်မောင်သည် သူ့အတွက် အလုံခြုံဆုံးဟု ယူဆ၍ စိတ်ချလက်ချ နေထိုင်ရာသို့ ဦးဘိုးငွေက သတင်းအစရသည်နှင့် “ပြန်ခနဲ” ရောက်သွားလေရာ ဦးလေးသူကြီးနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့လိုက်ရသော တင်မောင်မှာ မပြေးသာတော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အမိခံလိုက်ရသည်။

တင်မောင်ပြုသမျှနု၍ တင်မောင်စေထားရာ တဲအတွင်းရှိ မချီတင်ကဲ ငိုပွဲဆင်နေရရှာသူကား လှယဉ်ပင်ဖြစ်၏။ တင်မောင်သည် လှယဉ် ထွက်မပြေး နိုင်အောင် အစောင့်အမျိုးမျိုးချ ချောတစ်ခါ ချောက်တစ်လှည့်ဖြင့် ပြုချင်တိုင်းပြု၍ အပိုင်စီးထားလေရာ လှယဉ်ခမျာ အားမတန်၍ မာန်ကိုလျှော့ကာ အလိုက်သင့် နေပြီး အခွင့်ကောင်းကိုသာ စောင့်မျှော်ခဲ့ရရှာသည်။

လှယဉ်သည် ရုတ်တရက် ရောက်လာသော သူကြီးဦးဘိုးငွေအား မြင် လိုက်သည်နှင့် တအားပြေး၍ ဒူးကိုဖက်ကာ တင်မောင်အကြောင်း ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စဉ် ပြောပြတိုင်ကြားရှာလေ၏။ သူကြီးဦးဘိုးငွေသည် တင်မောင်အား တွေ့ လျှင်တွေ့ချင်း စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ရှိတိုင်း ရိုက်နှက်ဆုံးမပြီး လှယဉ်အား ခဝဲကုန်းမှ အမေရှိရာ ရွာသာယာသို့ လှည်းတစ်တန်၊ လှေတစ်တန်ဖြင့် နေ့ချင်း ပေါက် အရောက်ပို့ရပြန်လေ၏။

“အမေ”
“သမီး ...”

လှယဉ်သည် အမေ့ကိုမြင်သောအခါ ရင်မှပြောစရာစကားတို့သည် ပြောချင်လွန်း၍ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆိုပြီး မထွက်လာချေ။ အမေကလည်း သမီးကလေး၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များသာ ကျလာပြီး စကားမှ ပြော၍မရချေ။

လှယဉ်သည် အမေ့အားဖက်၍ ငိုနေရာမှ အမေ့မျက်နှာကို မော့၍ကြည့် လိုက်ပြီး တစ်ဆိုသော အသံကြီးဖြင့် ...

www.burmeseclassic.com

“အ ... မေ ... ကျုပ်တော့”

လှယဉ်သည် ရှေ့သို့ဆက်၍ပြောရမည့်စကားတို့ကို ပြော၍မထွက်ချေ။

“တော်ပါတော့ ... သမီးရယ် ... မပြောပါနဲ့တော့ ... သမီးကလေး

စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ နေပါတော့”

အမေသည် လှယဉ်ပြောလိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကြိုတင်သိပြီး တွေးမိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း လှယဉ်၏ အပြောကိုပင် လက်မခံတော့ဘဲ လှယဉ်၏ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ရင်း တားလိုက်သည်။

အမေသည် လှယဉ်အား ယခင်ကထက်ပို၍ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရှာသည်။ တတ်နိုင်သမျှ တင်မောင့်အကြောင်းနှင့် အဖြစ်ဟောင်းကို သမီးအား မေ့စေခဲ့သည်။ အမေကိုယ်တိုင်လည်း သမီးငယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် ရင်ထဲမှ နာကျည်းဖြေဖျောက်မရနိုင်သော်လည်း မပူရုပ်ဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရှာသည်။

အမှန်တော့ ပျော်လိုသောဘဝကို မရသောလူသည် ရလေသောဘဝကိုသာ ပျော်အောင်ဖန်တီးရချေတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

အမေအတွေးသည် မများ။ အမေတို့သားအမိ၏ဘဝသည် ဖက်၏အလား အရှုံးဘက်က များနေသည်ဖြစ်ရာ ယခုတစ်ခါ ဖက်ပေါ်သို့ ဆူးလာ၍ ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တဖန် ဆူးပေါ်သို့ ဖက်လိုက်၍ ကျရချေသော် ဖက်သာလျှင် နှစ်ခါပေါက်ရချေတော့မည်။

ဒါကြောင့်လည်း အမေသည် တင်မောင့်အပေါ် အမှုလုပ်ရမည့်အရေးထက် သမီးကလေးအား ရင်ဝယ်ပိုက်ကျွေး၍ အေးအေးသာ နေလိုက်ပေတော့သည်။

“အော် ... လူကြီးမင်း ကြွပါ ... ကြွပါ”

အမေသည် ရုတ်တရက်ဝင်လာကြသော လူကြီးနှင့် ရွာလူကြီးများအား မီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတွင် သူကြီးအလာထူး၍ ရွာလူကြီးများပါ ပါလာသောကြောင့် အမေရင်တွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဟိုကိစ္စများ လာပြောကြတာလား”

အမေသည် ရင်ကိုမ၍ဘုရားတရင်း လူကြီးများကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ချမ်းသာ ... နေကောင်းတယ်နော်”

ရွာလူကြီး ဦးဘိုးလှက စကားစလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေကောင်းလာပါပြီ”

အမေသည် စကားကို ဟန်မပျက် ပြောနေရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာမူ တအံ့နွေးနွေး စောင့်စားနေရသည်။ ရွာလူကြီး ဦးစံဝင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး အမေအား အားနာသောအမူအရာဖြင့် ...

“အင်း ... ကျုပ်တို့လာကြတဲ့ ကိစ္စကတော့ မပြောလည်းမပြီး ဆိုတာ လိုပေါ့။ ဒေါ်ချမ်းသာရယ် ... ကလေးများကိစ္စပါပဲ”

ဦးစံဝင်းသည် ရှေ့သို့စကားမဆက်နိုင်သေးဘဲ ကွမ်းအစ်ထဲမှ ကွမ်းတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထုံးဘူးထဲမှထုံးကို လက်ညှိုးနှင့်ကော်၍ ယူလိုက်သည်။

“ဪ ...”

အမေသည် ပါးစပ်မှ “အော်” တစ်လုံးသာ ထွက်နိုင်ပြီး မြေကြီးသို့ မျက်နှာကို ငုံ့လိုက်သည်။ အမေ့ရင်သည် တဆတ်ဆတ်တုံ၍ မျက်လုံးတို့သည် ပြာ၍ ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့ပေ။ အမေတွေေးသည့်အတိုင်း မှန်ချေပြီတကား။

“ဒီကောင်လည်း ကျုပ်ဆိုးမထားလို့ တော်တော်နောင်တရပြီး ကျိုးခွဲနေပါပြီ”

သူကြီးသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်ပေါ်လာရာ တင်မောင်ဆိုသော အသံကြောင့် အမေ့နားဝယ် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သကဲ့သို့ “ဒိန်း” ခနဲ ဆောင့်သွား၏

“ခင်ဗျားတို့မှာလည်း ယောက်ျားအားကိုး မရှိလေတော့ စိတ်တိုင်းက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမဲ့ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးဘူးဆိုသလိုပေါ့လေ”

သူကြီး ဦးဘိုးငွေက စကားလုံးတို့ကို အမေကြားအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြနေသည်။

“ကျုပ်ဘက်က တာဝန်ယူပါ့မယ် ... ဒေါ်ချမ်းသာ။ ဒီကောင်လည် အရင်ကလို မိုက်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးလည်း မျက်နှာမများရအောင်ပေါ့ ... ဒေါ်ချမ်းသာရယ်”

“ကျွန်မလည်း စဉ်းစားမိပါတယ် ... သူကြီးမင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သမီးလေးရဲ့သဘောကို မေးပါရစေဦး။ ကျွန်မတို့က မိန်းမသားပါ။ ကျွန်မတို့ဘဝကတော့ အရှုံးနဲ့စခဲ့ရတဲ့ဘဝပါ ... သူကြီး”

www.burmeseclassic.com

အမေသည် ပြောရင်းပြောရင်း မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာလေရာ သူကြီးမှာ အမေအားကြည့်၍ ကြင်နာသော အမူအရာဖြင့် ...

“အို ... အို ... ဒေါ်ချမ်းသာ ... ကျုပ်လာပြောတာ ဒေါ်ချမ်းသာတို့ အတွက်ပါ။ ကလေးမကိုလည်း တိုင်ပင်ပါဦးလေ။ ကျုပ်က ဒေါ်ချမ်းသာတို့ အရှုံးနဲ့ အဆုံးမသတ်စေချင်လို့ အနိုင်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ။ ကဲ ... ကျုပ်တို့ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားကြသော သူကြီးနှင့် ရွာလူကြီးများကို နောက်မှ စိုက်ကြည့်ရင်း ... “ခင်ဗျားတို့ အရှုံးနဲ့ အဆုံးမသတ်စေချင်လို့ အနိုင် ပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲလေ” သူကြီး နောက်ဆုံးပြောသွားသောစကားကို အမေက တစ်စုံစီမံတွေးရင်း အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်ကာ လှယဉ်အား တအားဖက်၍ ငိုလိုက်လေ တော့သည်။

“သမီး ...”

အမေသည် လှယဉ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သော စကား တို့မှာ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့၍ ပြောမထွက် မမေးရက်ရှာပေ။

လှယဉ်ကလည်း အမေ့လည်ချောင်းမှ မထွက်လာသော စကားကို ရိပ်မိ ပြီးဖြစ်၍ အမေမေးသော်လည်း လှယဉ်အဖို့ မဖြေရက်နိုင်ရှာပေ။

အတန်ကြာမှ အမေသည် လှယဉ်၏ပါးကလေးကို တရှုံ့ရှုံ့နှမ်းရင်း ..

“သမီး ... သမီး ... အမေတို့က မိန်းမတွေပါ ... သမီးရယ်။ မိန်းမ ကောင်းဆိုတာ တစ်မျက်နှာက နှစ်မျက်နှာ မများရရင် ကောင်းတာပဲ။ မဟုတ် ဘူးလား သမီးရယ်”

လှယဉ်သည် အမေပြောမည့်စကားကို ကြိုတင်သိထားပြီမို့ အမေအား တအားဖက်ပြီး ရှိုက်ခါရှိုက်ခါသာ ငိုနေရှာလေ၏။

“ပြီးတော့ ... သမီး ... သမီးမှာ”

အမေသည် ပြောလိုသောစကားကို ပါးစပ်မှ မထွက်လာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ စဉ် လှယဉ်သည် အမေပါးစပ်ကို လှမ်း၍ပိတ်လိုက်ပြီး ...

“တော်ပါတော့ ... အမေရယ်။ အမေပြောမယ့်စကား အမေမေးမယ့် စကားတွေ ကျုပ်မဖြေပါရစေနဲ့တော့ ကျုပ်ရှက်လွန်းလို့ပါ။ အမေကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ ... အမေရယ်”

လှယဉ်သည် အဓိပ္ပာယ်ပါသော စကားတစ်လုံးကိုသာ အမေအား ပြော ဖဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်၍ အိပ်ရာပေါ်တွင်မောက်ကာ အားရပါးရ ငိုချလိုက် စလေသည်။

အမေသည် လှယဉ်နောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်သွားပြီး ...

“သမီး ... သမီး ... ငိုမနေပါနဲ့တော့ ... သမီးရယ်။ အမေရိပ်မိပါတယ် ... သမီးရယ်။ အမေတို့ တစ်ခါပဲ အရှက်ကွဲခံကြပါစို့ရဲ့”

“တော်ပါတော့ ... အမေရယ်။ ကျုပ်ရှက်လွန်းလို့ပါ။ အမေ့သဘောအတိုင်းသာ စကားပြန်လိုက်ပါတော့”

လှယဉ်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ရှိုက်၍ ငိုလိုက်လေတော့သည်။

“မိန်းမဆိုတာ တကယ်တော့ အမေပြောတဲ့ ဖက်ပါပဲ အမေ”

[၁၂]

ကနေ့ဆိုလျှင် အမေတို့အိမ်သို့ တင်မောင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ (၃)လပင် ကျော်ခဲ့ချေပြီ။ တစ်နည်းဆိုသော် တင်မောင်နှင့် လှယဉ်တို့ လူကြီးစုံရာ လူသိနတ်ကြား လင်မယားဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း (၃)လကျော်ခဲ့လေပြီ။ တင်မောင်သည် သူကြီးဦးဘိုးငွေ ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုအချိန်ထိ ကျိုးကျိုးနွံနွံ အိမ်အလုပ်များကိုပင် ကူညီလုပ်ကိုင်ဖော်ရနေသဖြင့် အမေ့အဖို့ ရလေသောဘဝတွင် ပျော်ရသည်မဟုတ်တော့ဘဲ ပျော်လိုသောဘဝကိုပင် ရောက်နေသယောင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေရှာ၏။

လှယဉ်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာမှ သားဦးယောက်ျားကလေးပင် မွေးဖွားခဲ့လေပြီ။ တင်မောင်သည် လှယဉ်သားကလေး မွေးဖွားပြီးနောက် တစ်စတစ်စ ပင်ကိုယ်ရုပ် ပေါ်လာစပြုပြီဖြစ်၏။

တင်မောင်ကလေးငယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်ကာမှ ညဉ့်နက်အောင် လည်ပတ်တတ် အရက်ကလေး တဖြုဖြုနှင့် ပြန်လာတတ်သည်။ လှယဉ်အပေါ်တွင်လည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဆက်ဆံမှုနည်းပါး၍ အရက်မူးပြီး ပြန်လာလျှင် အော်လေးလျှာလေးနှင့် ရန်လုပ်လာတတ်ချေပြီ။

တစ်နေ့တစ်မျိုး ပို၍ဆိုးလာသော တင်မောင်သည် အစက အရက်မူးလာလျှင် တိုးတိုးငြိမ်ငြိမ် ပြန်လာသည်။ ယခုမှ ဆူဆူပူပူ ပြန်လာတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ညလုံးပေါက် ပြန်မလာတော့ချေ။

သည်အကြောင်းများကို အမေက သိသော်လည်း မသိဟန်ပြု၏။ ပြောလိုက်ချေသော် သမီးသာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရရှာမည်။

တင်မောင်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အတတ်မျိုးစုံလာခဲ့လေရာ ယခုဆိုလျှင် အရက်သောက်ရုံမျှမက ဖဲပါရိုက်တတ်လာခဲ့ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အချိန်မတော် ပြန်လာပြီး လှယဉ်ထံမှ ပိုက်ဆံတောင်းသေးသည်။ လွယ်လွယ်ကူကူ တောင်း၍မရပြန်လျှင် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်လိုက်ချင်သေး၏။

လှယဉ်ကမူ နားအေးရလေအောင် ရှိစုမဲ့စုကလေးများကို ပေးရရှာသည်။ မပေးဘဲနေလျှင်လည်း အတင်းလှယက် ရှာဖွေယူငင်သွားတတ်သေးသည်။

လှယဉ်အဖို့ မိမိယောက်ျား မူပျက်လာသည်ကို ကြိုတင်မှိတ်၍ ခံနေရသည်။ အမေသိပြန်လျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ နဂိုကမှ မနှစ်သက်သည့်အထဲ ပို၍ ကဲလာပေဦးမည်။ လှယဉ်ခမျာ သွေးနုနု အချိန်တွင်မှ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေရရှာလေ၏။ သူ့ဦးလေးသူကြီးအား တိုင်ကြားပြောပြပြန်လျှင်လည်း သူ့အကြောင်း တိုင်ရမည်လားဟု လှယဉ်ခမျာ နထင်နရင်းများ ပူခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ချေ။

ဦးလေးဖြစ်သူ သူကြီးကလည်း တင်မောင်အား နောက်တစ်ခါ အတိုင်ခံရလျှင် အသေသတ်မည်ဟု ကြိမ်းထား၍ တင်မောင်ငြိမ်သွားသလိုလို ရှိသော်လည်း ဖဲပိုင်းကတော့ အိမ်ကိုပြန်သည်မရှိပေ။

တစ်ခါက အမေရပူရ ပိုးကုန်သည်တစ်ဦးထံမှ အမေကဆိုပြီး ငွေတစ်ရာ တိတိ ချေးယူလာခဲ့ပြီး ဖဲပိုင်းတွင် တစ်ထိုင်တည်း ရှုံးပစ်လိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းကို အမေကကြား၍ ဆူပူပြောဆိုသောအခါ အမေ့ကိုပင် ပမာမခန့် ...

“ခင်ဗျားပိုက်ဆံ ကျုပ်ပြန်မေးမှာပါ။ ခင်ဗျားကြီး မဆူစမ်းနဲ့”

ဟု ကြိမ်းဝါးသွားသေးသည်။

အမေသည် သမီးနှင့်မြေးကလေးမျက်နှာကြောင့် အံကြိတ်၍ ခံရှာသည်။ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးရရှာသည့် သမီး၏ဘဝကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရရှာသော အမေသည် သမီးကလေးကွယ်ရာတွင် ကြိတ်၍သာ မျက်ရည်ကျရရှာလေ၏။

အမေ့စီးပွားသည် တစ်စတစ်စ ကျ၍ကျ၍ လာခဲ့သည်။ တင်မောင်သည် သားကိုလည်းမခင်၊ မယားကိုလည်း မခင်၊ အိမ်စီးပွားရေးကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ သောက်ဖော်သောက်ဖက်များနှင့် မိုက်မြဲပင် မိုက်လျက်ရှိချေသည်။

အမေကမူ တင်မောင်အား စီးပွားမရှာသည်ထက် သမီးနှင့် မြေးကလေးကို မချစ်မခင် မကြင်နာသည်ကို ပို၍ အသဲနာမိသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အမေ့ငွေပျောက်သည်။ ရောင်းချမည့်ပိုးထည်တွေ ပျောက်သည်။ အပြင်ကလာ၍ ခိုးသည်မဟုတ်၊ အိမ်တွင်းသူခိုးဖြစ်၍ အမေ့မှာ အပြော

၆၆ မင်းသူရိန်

ရခက်သဖြင့် သမီးမျက်နှာထောက်ပြီး မျက်ရည်စက်လက် ကြိတ်မှိတ်၍ခံရရှာ ပြန်သည်။

အမေငယ်စဉ်က အမေ့စိတ်သည် လေကဲ့သို့မြန်၏။ အမေ့သည် မဟုတ် မခံ ဆတ်ဆတ်ကြုံဖြစ်၍ "မချမ်းသာတဲ့...ဟေ့" ဆိုလျှင် အများက လန့်ရသည်။ အမေ့ကို သူများက မျက်စောင်းထိုးလျှင် အမေက ပါးကို တစ်ခါထည်းဆွဲ၍ ရိုက်သည်ဖြစ်၏။ ယခုမူ အမေသည် ဇရာထောင်း၍ စိတ်ပြောင်းခဲ့ရှာသည်။ ဘုရား...တရားနှင့် အေးအေးသာ နေလိုချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းပြုပြု ပေါ်ပေါက် လျက်ရှိချေပြီ။

အမေသည် သူရှာဖွေစုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းကလေးများအား သမီး နှင့် မြေးကလေးအတွက် စိတ်အေးချမ်းသာ ထားခဲ့ချင်၏။ သို့သော် တင်မောင်လို သားမက်မျိုးနှင့် အမေ့ပစ္စည်းကလေးသည် (၇)ရက်ပင် လည်မည်မဟုတ်ချေ။ အမေသည် သမီးနှင့် မြေးကလေးအတွက် တွေးမိတိုင်း ရင်လေးရှာသည်။

[၁၃]

တစ်နေ့တွင် အမေမရှိခိုက် အမေ့ခေါင်းအုံးအောက်မှ သေတ္တာသော့ကို ယူပြီး အမေ့သေတ္တာကို ဖွင့်သည်အထိ တင်မောင်သူရဲစီးနေပြီဖြစ်၏။ လှယဉ်က အိမ်အောက်တွင် ထမင်းချက်နေသဖြင့် မသိရှာပေ။

တင်မောင်သည် အမေ့သေတ္တာထဲမှ အမေ့စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထား သည့် ကျားခေါင်းလက်ကောက်တစ်ရံကို လစ်ပြေးလေသည်။ အမေ့ပြန်ရောက် လာသော် သေတ္တာမှာ ခြေရာလက်ရာပျက်နေ၍ အမေ့က သေတ္တာကို ကပျာကယာ ဖွင့်ကြည့်ရသည်။

အမေသည် "ဟင်" ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရင်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ မိုက်ခနဲပင် ဖြစ်သွားရှာသည်။

"ဟဲ့...ဟဲ့... လှယဉ်လာပါဦး၊ ငါ့သေတ္တာ နှင်ဖွင့်သလား"

အမေသည် အိမ်ပေါ်မှနေ၍ လှယဉ်အား လှမ်း၍မေးရင်း အသံပျားတုန် နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မဖွင့်ဘူး... အမေရေ... ကျုပ် အိမ်ပေါ်တောင် မတက်ရသေးဘူး”
အကြောင်းမသိရှာသေးသော လှယဉ်က အိမ်အောက်ထပ်မှ ထမင်းခူး
ရင်း လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟောတော့... ဒါဖြင့် နင့်လင်ပဲ... လှယဉ်ရေ... ငါ့လက်ကောက်
တစ်ရံ မရှိတော့ဘူး။ တယ်လေ... ဒီသေချင်းဆိုးတော့ ဒင်းသေမှ အေးမှာပဲ”
အမေအသားတို့သည် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် တွန့်၍နေသော ပါးပြင်
ပေါ်သို့ မျက်ရည်သည် တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာလေသည်။

ဒီလက်ကောက်သည် လှယဉ်၏အဖေက အမေ့ကိုတောင်းစဉ်က တင်
သော မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းဖြစ်၍ အမေက သည်ပစ္စည်းကလေးကို အသက်နှင့်အတူ ချစ်
ရှာသည်။ အမေမှာ မည်မျှပင် ကျပ်တည်းစေကာမူ အမေသည် အမေ့ယောက်ျားက
အမြတ်တနိုးပေးခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်၍ ဘယ်သောအခါမှ အသုံးမပြုချေ။

အမေ့ယောက်ျားသည် အမေ့ကို ချစ်သည်။ သမီးကိုလည်း ချစ်သည်။
သေသည်အထိ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးသွားရုံမက သူမရှိသည့်နောက် ဇနီးနှင့်
သားသမီးများ စားရန်ပင် ရှာဖွေထားခဲ့သေးသည်။

အမေ့သမီး လှယဉ်မှာမူ အမေနှင့်မတူ။ လင်ကံဆိုးရှာသူဖြစ်၏။ လှယဉ်
သည် မချစ်မနှစ်သက်သူကိုယူရပြီး သူကပင် လုပ်ကျွေးရ၏။ သူ့ယောက်ျားသည်
သားနှင့်မယားကို မချစ်တတ်သည့်အပြင် နှိပ်စက်ချင်သေးသည်။

“အင်း... ငါ့သမီးကလေး လင်ကံဆိုးလှပါတကား”

အမေသည် သမီးအကြောင်းတွေးတိုင်း မျက်ရည်ကျ၍ သက်ပြင်းချရ
သည်သာ များလေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ဦးလေး သူ့ကြီးကိုသွားတိုင်
မှဖြစ်မယ်”

အမေသည် လက်ကောက်အကြောင်း စိတ်ရောက်သွားသောအခါ တင်မောင်
အား အသည်းခိုက်အောင် နာကျည်းလာမိသည်။ သို့သော် တင်မောင်လိုသားမက်
လှမိုက်အား သူ့ဦးလေးတိုင်ရန်မှအပ အမေတို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ချေပါကလား။

အမေသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးကို ခေါင်းပေါ်တင်၍ တင်မောင်
အကြောင်းကို တိုင်ကြားရန် အားကိုးရှိရာ သူ့ကြီးအိမ်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ လှယဉ်
သည် သားငယ်ကလေးကို ချီမ၍ အမေထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ရက်ကန်း
စဉ်တိုင်ကိုမိလျက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

ညသည် မှောင်အတိမဲနေသည်။

တင်မောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာမရှိသဖြင့် လှယဉ်မှာ စောစော စီးစီး တံခါးပိတ်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အမေသည် ပါးစပ်မှ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို တိုးတိုးရွတ်ဆိုရင်း အိမ်မှုကိစ္စများကို တရွရွလုပ်ကိုင်နေသည်။

အချိန်မှာ ည၁၁နာရီခန့် သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်တွန်သံပင် ကြားရပြီဖြစ်၏။ အမေသည် အိမ်အောက်ထပ် ရက်ကန်းစင်မှ ပိုးချပြီး ယောက်လုံးများကို သစ်စေးသုတ်ထားသော ထန်းခေါက်တောင်းနှင့်ထည့်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ သယ်လာသည်။

အမေသည် လုပ်ဖွယ်ကိစ္စများ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ချလက်ချဝတ်ပြုရန် ဘုရားစဉ်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ဘုရားဆီမီးပူဖော်ရန် ဘုရားစင်ပေါ်သို့ ဖရောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးညှိ၍ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားစဉ်ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်၍ ဘုရားဝတ်ပြုရန် လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

အိမ်ခန်းထဲမှ လှယဉ်၏ အိပ်မောကျသံကို အမေက အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

အမေသည် ဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်သည်နှင့် လှယဉ်၏ အခန်းထဲမှ ကလေးငယ်သည် အိပ်ရာမှနိုး၍ အော်ငိုလိုက်သောအသံကို ကြားရသည်။ အမေ

www.burmeseclassic.com

သည် ကလေးငိုသံဘက်သို့ စိတ်ကရောက်သွားသည်နှင့် ဦးချမည့်ဆဲဆဲတွင် မချနိုင်သေးဘဲ လှယဉ်ကို နိုးရကောင်းမလားဟု နားစွင့်နေမိသည်။

“ဟယ် ... နိုးမှာပါပဲလေ”

အမေသည် ကလေးကို အာရုံဖြတ်၍ ဘုရားကိုယ်တော် ရုပ်ပွားတော်အား မော့၍ကြည့်ညှိပြီး ဦးဆံမြေချ သုံးကြိမ်မျှ ကန်တော့လိုက်သည်။

ကလေးငယ်က ပို၍ငိုလာသည်။ လှယဉ်က မနိုးပေ။ အမေသည် နဖူးပေါ် ယှက်တင်၍ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို အသာချ၍ အစိန္တေယျကို မဆိုနိုင်သေး။ မြေးကလေး အငိုသဲလာသဖြင့် သမီးအား နိုးရချေ၏။

“လှယဉ် ... လှယဉ် ... ဟဲ့ ... သမီး ... လှယဉ်”

သုံးလေးခွန်းခေါ်မှ လှယဉ်နိုးလာပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ၊ ကျွန်မ နိုးပါပြီ”

ဟု အမေကြားအောင် လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

အမေသည် ဒုတိယအကြိမ် ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြန်သည်။ အမေထွန်းညှိပူဇော်ထားသော ဖယောင်းတိုင်သည်ပင် လက်တဆစ်ကျသွားသည်။ အမေက ယခုမှ “အစိန္တေယျ- အစိန္တေယျ”ဟု ဘုရားကို အာရုံပြုရသည်။

လှယဉ်သည် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် သားငယ်အား တဖက်စောင်း၍ နို့တိုက်ရာ ကလေးငယ်က ချက်ချင်းမစိုရ၍ ဒေါပွပြီး တအားငိုပြန်သည်။ ထိုအခါမှ လှယဉ်မှာ အိပ်ပြီး နို့တိုက်၍ မရသဖြင့် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထ၍ထိုင်ရသည်။

အပြင်မှ အမေ၏ “သဗ္ဗေ သတ္တာ ဝေနေယျာ အဝေရာဟောန္တူ” ဆိုသော မေတ္တာပို့သံနှင့် ကလေးငိုသံတို့သည် ရောထွေး၍ ဆူညံနေရာ မကြာမီ ကလေးငယ်၏အသံ တိတ်သွား၍ အမေအသံသာ ကျန်ရစ်သည်။ လှယဉ်သည် တင်မောင်အိပ်ရာသို့ မသိမသာ လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။ အရှင်မဲ့သော အိပ်ရာသည် ဗလာကျင်း၍ ရှင်းနေသည်။ ‘ဟင်း’ခနဲ လှယဉ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိသည်။ တစ်နေ့ကောင်းလာနိုးနှင့် မျှော်ကိုးခဲ့ရသည်မှာလည်း ရက်လတွေ မရေနိုင်တော့ချေ။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်လထက်တစ်လ ဆိုးရွားလာသော လင်တော်မောင်၏ အရေးသည် မတွေးတတ်အောင်ပင် ရှိလှသည်။ နံနက်က အမေ၏ လက်ကောက်တစ်ရံကို ယူပြေးပြီး တစ်နေ့လုံး မပေါ်လာ၊ ငွေကုန်မှ ပြန်လာမှာ သေချာသည်။

အမေသည် ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ပုတီးစိပ်နေသည်။ ရွာလယ်လမ်းမဆီမှ ခွေးဟောင်သံတွေ ဆူဆူညံညံကြားရပြီး မရှေးမနှောင်းပင် မသဲမကွဲနှင့်

“ဟေ့ ... မအေးခွေးတွေ ... ဟင် ... ဘာလဲကွ၊ မိုက်ရင် လာကိုက်လို့။ ဟား ... ဟား ... တင်မောင်များ စမ်းသလား?”

အမေသည် ဘုရားကို အာရုံပြုနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။ နောက်မှ တင်မောင့်အသံမှန်းသိ၍ ဘုရားကို ပင်ပြန်၍ အာရုံပြုလိုက်သည်။

“ဝုံး ... ဒိုင်း ... ”

“ဟေ့ ... လှယဉ် ... တခါးဖွင့်။ ဟေ့ ... မိလှယဉ် တံခါးဖွင့်လေ”

“ဝုံး ... ”

“အောင်မာ ... ကောင်မက လင်ငယ်နဲ့ အိပ်နေပြီထင်တယ်။ ငါ့ကို ချက်ချင်းတံခါးဖွင့်ပေးဘူး”

“လာပါပြီတော်”

လှယဉ်က လက်ပေါ်မှ နို့တိုက်နေသော သားငယ်ကို အောက်သို့ချလိုက်ရာ ကလေးငယ်က နို့လွတ်သွားသဖြင့် “ဝါး” ခနဲ ငိုလိုက်သည်။ ကလေးငိုသည်ကို အသာထား၍ အိမ်ရှေ့မှ သူပုန်ထနေသောလင်ကို ပြေး၍ တံခါးဖွင့်ပေးရသည်။

“ကလေးနို့တိုက်နေလို့ တော်ရဲ့”

ဟု လှယဉ်က တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက်ရာ တင်မောင်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ...

“ဘာ ... ကောင်မ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် “ဖြန်း” ခနဲ အသံနှင့်အတူ လှယဉ်သည် ...

“အမယ်လေး ... ”

ဟု အော်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

အမေ့လက်မှ စိတ်ပုတီးသည်လည်း ဖြတ်ခနဲ ဖျာပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ အမေ့အသားပြောပြောသည် ဆတ်ဆတ်တုန်၍ အမေ့နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုသည် ကိုက်လို့မရအောင် လှုပ်ရှားလာသည်။ အမေ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှိသမျှ သွေးတို့သည် ငယ်ထိပ်ဆီသို့ တက်လေရာ အမေ့မျက်လုံးတို့သည် ပြာဝေလျက် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေသော အမေ့နှလုံးသည် ဆတ်ဆတ်ခါ လှုပ်ရှားလာလေသည်။

“ဟဲ့ ... တင်မောင် မင်းလွန်ပြီထင်တယ်။ မင်းဘာသာ လည်ချင်ရာလည်၊ သောက်ချင်ရာသောက် ငါ့သမီးကို မူးရှူးပြီးတော့ မနှိပ်စက်နဲ့။ မနက်ကလည်း ငါ့လက်ကောက်ခိုးသွားပြီး နင် ဖဲရှုံးခဲ့ပြီမဟုတ်လား ... ဟင်”

www.burmeseclassic.com

“အောင်မာ ... ခင်ဗျားက ဘာဆိုလို့လဲ။ ကျုပ်မယား ကျုပ်ရိုက်တာ။ ခင်ဗျားသမီး လင်ငယ်နေတာ ခင်ဗျားကပါ သဘောတူလို့ ကြည့်နေတာလား”

အမေခန္ဓာကိုယ်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်ကျော်ကလိုပင် ပေါ့ပါးလာသည်။ အမေစိတ်သည် လေကဲ့သို့မြန်၍ အမေမျက်လုံးအစုံသည် ဘုရားမီးရောင်တွင် လျှပ်လက်သလို ဝင်းကနဲ တောက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... တင်မောင် နင်တော်”

အမေသည် တင်မောင့်မျက်အား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခါးထောက်လိုက်သည်။ အမေတစ်ကိုယ်လုံးမှ အကြောတို့သည် တင်းကျပ်မာကြော၍ ခုံးကြွပြီး ဖြိုင်းဖြိုင်း ထလာသည်။

“အဘွားကြီးနော် ... ကိုင်ပေါက်လိုက်ရ”

တင်မောင်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အမေရိုရာသို့ တိုးလာသည်။ လှယဉ်သည် တင်မောင်က အမေအား တစ်ခုခုလုပ်မည်ကိုစိုး၍ အမေရှေ့မှ ဝင်၍ကာကွယ်လိုက်စဉ် တင်မောင်က လက်သီးဖြင့် လှမ်း၍ထိုးလိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားသော လှယဉ်အား ခြေထောက်နှင့် ဆက်ခါဆက်ခါ ပိတ်၍ကန်လိုက်သည်။

အမေသည် သမီးအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တော့ဘဲ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်သွားသည်။ အိမ်တွင်းဝါးထရံတွင် ထိုးထားသော အဖေ့လက်ထက်က ကျန်ခဲ့သည့် ငှက်ကြီးတောင် ဓားကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

အမေသည် ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့်အတူ ခုန်လွှား၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တင်မောင်သည် သူ့ခါးကြားတွင် ငှက်ကြီးကိုင်လေ့ရှိသော ဓားမြှောင်ကို လက်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

လှယဉ်သည် လဲကျနေရာမှ တင်မောင့်လက်မှ ဓားမြှောင်ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“အောင်မလေး ... အမေရဲ့”

ဟု အော်ရင်း အမေရိုရာသို့ ပြေး၍ဖက်လိုက်သည်။ အမေသည် လက်ထဲမှ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း လက်များသည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

တင်မောင်သည် အမေဆီသို့ ပြေးဖက်လိုက်သည်ကိုမြင်သည်နှင့် သားအမိနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ဓားမြှောင်ကိုကိုင်ခါ ဒယီးဒယိုင်တိုးလာပြီး လှယဉ်ကျောပြင်သို့ ထိုးတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ဓားမြှောင်ကို လေထဲတွင် မြှောက်လိုက်စဉ် အမေလက်ထဲမှ ငှက်ကြီးတောင်ဓားသည်လည်း လေထဲတွင် လက်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည်။

အမေသည် အံ့ကြိတ်၍ ဓားရိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ ဓားမြှောင်ဝင့်နေသော တင်မောင်၏ လည်ပင်းဆီသို့ ချိန်၍ မျက်စိ မှိတ်ပြီး တအားပိုင်းချလိုက်သည်။

အမေ့ဓားချက်ဖြင့် တင်မောင်သည် “အား...” ခနဲ တစ်ချက်သာ အော် နိုင်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ “ဝုန်း” ခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

လှယဉ်သည် ဝုန်းကနဲ အသံကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးအိုင်ထွန်း၍ လဲကျနေသော တင်မောင်နှင့် အမေ့လက်မှ သွေးစက်စက်ကျနေ သော ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် “အား...” ခနဲ အော်၍ နေရာ တွင် သတိမေ့၍ လဲကျသွားလေတော့သည်။

တင်မောင်သည် လည်ပင်းသွေးပြန်ကြောမှ ပန်းထွက်လာသော သွေး တို့သည် ဝါးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းရာမှ ကြမ်းကြားမှ အောက်သို့ တပေါက် ပေါက် စီးကျနေသည်။

အမေ့လက်နှစ်ဖက်သည် တင်မောင်လည်ပင်းမှ သွေးများဖြင့် စေးကပ်၍ ဓားရိုးလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်၍ ဝိုင်ဝိုင်ကြီးရပ်နေသည်။ အမေ့ခြေထောက်ရင်းတွင် လဲကျ၍ သတိမရဖြစ်နေသော သမီးလှယဉ်နှင့် လည်ချောင်းမှသွေးများ တသွင်သွင် စီးကျနေသော တင်မောင်တို့အား အမေသည် အံ့ကြိတ်ရင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် အခန်းထဲမှ လှယဉ်၏သားငယ်သည် လွန်လူး၍ အော်ဟစ်ငိုလိုက်သော အသံကို အမေ့နားဝယ် ကြားလိုက်သည်နှင့် အမေသည် သက်ပြင်းချ၍ မျက်ရည် ပါ ကျလာလေ၏။

တင်မောင်၏ လည်ပင်းမှ တပေါက်ပေါက်စီးကျနေသော သွေးနှင့်အပြိုင် အမေ့ရင်တွင်းနှလုံးသားမှလည်း သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော မေတ္တာသွေးရည် တို့ဖြင့် တဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျနေလေပြီတကား။

အမှန်ဆိုလျှင် လှယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးသည် အမေ့ရင်မှ ဖြစ်လာသော ရင်သွေးအစစ်ဖြစ်ချေ၏။ ယှဉ်ပြိုင်၍ စီးဆင်းနေသော သွေးနှစ်သွယ်တွင် တစ်သွယ် သောသွေးမှာ တင်မောင်လည်ပင်းမှ တစက်စက်ကျနေသော ဥပေက္ခာသွေးနှင့် တစ်သွယ်မှာမူ မမြင်နိုင်သော အမေ့ရင်တွင်းနှလုံးသားမှ မေတ္တာသွေးတို့ဖြစ်ကြရာ သွေးချင်းတူသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ချင်း ခြားနားလှချေ၏တကား။

အမေအား ကျွန်တော်တွေ့သည့်အချိန်မှာ အမေသည် ထောင်ကျ၍ လပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ အမေအား ထောင်အတွင်းမှ အယူခံထားသေးရာ အမေ ကံကြမ္မာသည် အမေစေတနာ၊ အမေမေတ္တာနှင့် အမေကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်ဘုရား၏ ကရုဏာနှင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့အပေါ်သာလျှင် တည်ပေတော့သည်။

အမေသည် ဤမျှကြီးမားသော ရာဇဝတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ရန် ဘယ် အခါမျှ မမျှော်လင့် မတွေးတောခဲ့မိချေ။ ယခုကဲ့သို့ အမေအား သည်းမခံနိုင်အောင် နှိပ်စက်ကလူ အန္တရာယ်ပြုလာသူ တင်မောင်၏ဘေးရန်အား အမေ သည်လိုမှ မကာကွယ်ချေသော် အမေတို့သားအမိသည် တင်မောင်လက်ချက်ဖြင့် ဘာဖြစ်ကြ မည်ကို မပြောနိုင်ချေ။

သို့သော် မေတ္တာနှင့် သစ္စာတရား ခန်းခြောက်လေသော တင်မောင် အား အမေသည် ခုခံကာကွယ်ရင်း လက်လွန်သွားမိသည် မှန်သော်လည်း တရား ဥပဒေသည် အမေအား ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

အမေအား မှန်သည်မှားသည်ဟု ကျွန်တော်မပြောဝံ့ပါ။ အမေခံစား နေရသော ဒုက္ခအပေါင်းမှသာ ချမ်းသာပါစေဟု မေတ္တာပို့ရသည်။

အမေသည် ကျွန်တော့်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် အဖြစ်အပျက်တို့ ကို ပြောပြရင်း မျက်ရည်တို့သည် တွန့်ကြေနေသော ပါးရေများပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အမေအား နှစ်သိမ့်စကားပြောရင်း အမေ အပါးမှ ခွဲခွာခဲ့ရပါတော့သည်။

ဘာသာတိုင်း ဘာသာတိုင်းတို့သည် မေတ္တာတရားကို အဓိကထား၍ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း မေတ္တာဓာတ် လွှမ်းမိုးရန် အားထုတ်ကြိုးစားနေကြသော အချိန်တွင် တင်မောင်ကဲ့သို့ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးသူများ လျော့နည်းပျောက်ကွယ်စေချင်၏။

ကျွန်တော် အမေ့အပါးမှ ခွာလာသည့်အချိန်တွင် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဆရာနှင့် ထောင်ကျအမျိုးသမီးတို့ သီဆိုနေကြသော မေတ္တာဓမ္မတေးသီချင်းသည် မိန်းမထောင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်း၍ ကြည်နူးနေပါသည်။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်စေခဲ့သော အမေအိုတစ်ယောက်၏အဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် အမေအိုအပါအဝင် သည်ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အမေတိုင်း အမေတိုင်းသည် ကြင်နာတတ်သော သားသမီးဆွေမျိုးများနှင့်သာ တွေ့ကြပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါတော့သတည်း။

မင်းသူရိန်

ဒါပေမယ့်
အလေးပေး
အားပေး

၁၉၇၉-ခုနှစ်ခန့်လောက်တွင် ကျွန်တော် မိုးကုတ်ထောင်သို့ ပို့ဆောင်ခြင်း ခံရသည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ရန်ကုန် ယာယီအချုပ်စခန်းတွင် ပြဿနာဖြစ်ပေါ်ခဲ့၍ အရေးယူသည့်အနေဖြင့် အဝေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၅)ရက်နေ့မှာ ထောင်မှူးရာထူး ခန့်ထားခြင်းခံရသည်။ ဖောင်ကြီးဗဟိုဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ်မှာ ဇေယျ (၂၇) သင်တန်းတက်ရောက်ခဲ့ပြီး အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်တွင် ဖိနပ်ချုပ်စတိုတာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ချထားခဲ့သည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်လောက် ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်းကြီးနေရာတွင် မဖျက်ဆိမ်းရသေးဘဲ ကျန်ရှိနေသော အိပ်ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ယာယီအချုပ်စခန်းအဖြစ် ပြန်လည်အသုံးပြုရန် သွားရောက်ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် အချုပ်သားများ၊ အချုပ်သူများအား နေ့စဉ် မြို့ပေါ်ရှိ တရားရုံးအသီးသီးသို့ ရုံးထုတ်ပေးနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းတွင် အချုပ်ရုံးထုတ်၊ ရုံးပြန်တာဝန်ခံအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ် တရားရုံးအသီးသီးသို့ ရုံးထွက်

www.burmeseclassic.com

သွားကြသော အချုပ်သား၊ အချုပ်သူများကို ညနေပိုင်းရုံးပြန်ချိန်တွင် ဘူးတံခါးမကြီးမှ လက်ခံရလေသည်။

များသောအားဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှု၊ သုံးစွဲမှုဖြင့် အမှုရင်ဆိုင်နေရဆဲ အချုပ်သားတရားခံများသည် ထိုခေတ်ကာလမှာ မူးယစ်ဆေးအမျိုးအစားဖြစ်သော ဘိန်းဖြူ၊ W ဝိုင်ဆေးပြား၊ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည် ကိုမိသားစုကို မူးယစ်ဆေးဝါးအဖြစ် အသုံးပြုနေသော အချိန်အခါဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲသူအများစုသည် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ၊ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများ၏ သားသမီးများ၊ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များ၊ တေးဂီတအဆိုတော်များ သုံးစွဲနေသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏တာဝန်မှာ ညနေပိုင်း တရားရုံးအသီးသီးမှ ရုံးထွက်ပြန်လာကြသော အချုပ်တရားခံများကို သက်ဆိုင်ရာလမ်းကြောင်း ရဲတာဝန်ခံများထံမှ ချုပ်ရိမန်နှင့် လူအရေအတွက်ကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးလက်ခံရသည်။

ထိုသို့ အချုပ်တရားခံများကို လမ်းကြောင်းရဲထံမှ လက်ခံပြီးသည်နှင့် လူခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေရေး (တလာစီ) လုပ်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မူးယစ်ဆေး W ဝိုင်ဆေးပြားများကို အချုပ်ခန်းထဲတွင် မြို့ချလာသူများသည် ဆေးတန်ခိုးအာနိသင်ပြလာကာ နှုတ်စလျှာစလေးပြီး မေးသည့်မေးခွန်းကို ကဘောက်တိကဘောက်ချာ ပြောနေသည်။

ယင်းတို့၏ မျက်လုံးများမှာ နီရဲမို့မောက်လာသည်။ စကားပြောလေးပြီး အရက်သမားများလို ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲလာသူများကို မကြာခဏ ဘူးတံခါးထဲတွင် ဆုံတွေ့နေရသည်။ ပြင်ပလောကတွင်သာမက အချုပ်ထောင်ထဲရောက်သည့်အခါမှာလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆေးသွင်းသုံးစွဲလေ့ရှိသည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်သည် အချုပ်ရုံးတာဝန်ခံ ဖြစ်နေသောကြောင့် ယင်းပြဿနာများကို နေ့တိုင်း ဖြေရှင်းနေရသည်။ တချို့သော မူးယစ်ဆေးဝါးရိုးသွင်းလာသူများကို ဖမ်းဆီးမိလျှင် ရဲထံ ချက်ချင်းအပ်၍ နောက်မှရုံးစွဲတင်သည်အထိ အရေးယူနေရသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အား မူးယစ်ဆေးသမားများက မကျေနပ်၍ ပြဿနာရှာခဲ့လေသည်။

ယင်းမှာ အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှ ရုံးထွက်ရမည့် အချုပ်သားများကို စနေနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ အပြောင်းအရွှေ့လုပ်ရသည်။ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရုံးထွက်ရမည့်သူများကို စနေနေ့ကတည်းမှ ကြိုပြောင်းရွှေ့ပေးရသလို

ကြာသပတေး၊ သောကြာနေ့ ရုံးထွက်သူများကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ပြောင်းရွှေ့ထားရသည်။

ထိုအခါ ယင်းအချုပ်သားများကို လက်ခံဆောင်ရွက်နေရသော ကျွန်တော်သည် ဘူးတံခါးဝရှေ့တွင် အချုပ်ယာဉ်ကားပြာကြီး ထိုးဆိုက်လာသည်နှင့် လူရေတွက် စစ်ဆေးလက်ခံနေရသည်။

ထိုစဉ် အချုပ်ယာဉ်ကားပြာကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကျော်ကျော်တိတ်(အဘ) ဦးမောင်မောင်တိတ်ဆိုသူသည် မည်သည့်နေရာမှာ W ဝိုင်ဆေးပြားကို ရလာသည်မသိ။ မြို့ချထားခဲ့ပြီး တံခါးထဲဝင်လာနေစဉ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။

ကျွန်တော်လည်း အချုပ်ကားများပေါ်မှ အချုပ်သားများကို လက်ခံနေချိန် မူးယစ်ရီဝေလျှောက်လာနေသဖြင့် ဒေါသဖြစ်ကာ နားရင်းတစ်ချက် ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုံးခန်းထဲခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်လာသော အချုပ်သားတစ်ဦးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ အမှတ်မထင်ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကာယကံရှင်၏ မိဘများက မကျေနပ်၍ လမ်းမတော်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ရိုက်မှုဖြင့် အမှုဖွင့်လှစ်တရားစွဲဆို ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့်အား လက်ရှိရာထူးမှချပြီး တရားစွဲဆိုခြင်းခံနေရပြီး အမှုရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနေရသည်။

နောက်ဆုံး တစ်နှစ်နီးပါးခန့်ကြာအောင် အမှုရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနေခဲ့ရာမှ လမ်းမတော်မြို့နယ်တရားရုံးမှ လုပ်ငန်းတာဝန်ချိန်တွင် ဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လုပ်မှားကိုင်မှားအဖြစ် ယူဆကာ ဒဏ်ငွေ ၅၀/- ကျပ် ဒဏ်ရိုက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်၏ ထောင်မှူးလစာငွေမှာ (၂၁၀/-၊ ၁၅/-၊ ၃၃၀/-) ဖြစ်လေသည်။

ယင်းအမှုကို တရားရုံးမှ ဒဏ်ငွေဖြင့် ပြီးပြတ်သွားသော်လည်း ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှ အချုပ်သားရိုက်နှက်မှုဖြင့် အကျဉ်းထောင်လက်စွဲဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ (၁) အရ ခုံဖွဲ့စစ်ဆေးကြသည်။

နောက်ဆုံးဌာနဆိုင်ရာ၏ စစ်ဆေးရေးယူချက်အရ ထောင်မှူးရာထူးမှာ ပြန်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်စေပြီး ရာထူးတိုးတက်မှု (၃) နှစ် ရပ်ဆိုင်းခံရခြင်း၊ ရာထူးချထားစဉ်ကာလ မိမိခံစားခွင့် လစာငွေများကို ပြန်လည်ခံစားခွင့်ပြုခြင်းနှင့် မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းထောင်လောကဝယ် မလည်မဝယ် နှင့် လူကြီးသားသမီးအား ရိုက်နှက်သည့်အမှုဖြင့် ပထမဆုံး အရေးယူခံရသော ထောင်မှူးအဖြစ် ဂရင်းနစ်စံချိန် ဝင်သွားလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကံစီမံရာအတိုင်း လူ့ဘဝကြီးက ဖြစ်ပျက်လာခဲ့မှတော့ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်မှနှုတ်ထွက်ရန်အထိ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ကြံရွယ်ခဲ့သော် လည်း ထောင်ဆိုသည်မှာ နတ်ကြီးသည်ဟူသော ကျွန်တော်တို့ လက်ဦးဆရာကြီး ထရာရန်အောင်မောင်မောင် သုံးသပ်ပြောဆိုသလိုပါပဲ။ ထွက်ခွင့်မသာတော့လည်း အထူးအထောင်းခံဘဝဖြင့် ကြိုတ်မှိတ်လျက် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေခဲ့ရသည်။

ယခင် မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်မှာ တာဝန်ကျနေသော ထောင်မှူး အိမ်ချီထန်ဒိုလန်းဆိုသူသည် ပျားမွေးမြူရေးသင်တန်း တက်ရောက်နေသော ကြောင့် ထောင်မှူးနေရာ လစ်လပ်နေသည်။

ဒါကြောင့် ... ၎င်းနေထိုင်ခဲ့သော အကျဉ်းထောင်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင်ရှိသော ဗိုလ်အိမ်တိုက်ပုလုံးချင်းအိမ်မှာ နေထိုင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် မန္တလေး-မိုးကုတ်ပြေးဆွဲသော မန်းနီလာဘတ်စ် ကားကြီးကိုစီးကာ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ကျွန်တော့်ဇနီး မသင်းသင်းရည်နှင့် တစ်ဦး တည်းသော သားလေး ဗိုလ်ဗိုလ်သိမ်း သုံးဦးသာရှိသည်။ မိုးကုတ်ထောင်လေး သည် အကျဉ်းသာ။ အချုပ်သားနှစ်ရာခန့်သာရှိသော (ဃ)အဆင့် ထောင်ငယ် လေးတစ်ထောင်ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်၏ တာဝန်ခံအရာရှိဖြစ်သူမှာ ထောင်မှူးကြီး ဦးကြည်လွင် (စာရေးဆရာမ မြမြလှိုင်အဖေ) ဖြစ်သည်။ တာဝန်ခံမှာ မိုးကုတ် အကျဉ်းထောင်၏ အပေါ်ထပ်မှာ နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ ဟိုးယခင်က ဗြိတိသျှအရေးပိုင်မင်းများ နေထိုင်သွားဟန်တူသည်။ မိုးကုတ်မြို့၏ အအေးဒဏ် ကိုကာကွယ်ရန် တစ်အိမ်လုံးတွင် မီးလင်းဖိုလေးများ ဆောက်ထားသည်။

တိုက်အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် သစ်တော်ပင်ပေါင်း နှစ်ရာခန့်စိုက်ထား သည်။ တိုက်အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ချယ်ရီပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိပြီး ချယ်ရီပန်း များ ဖူးပွင့်နေသည်။ တိုက်ခြေရင်းဘက်တွင် ရွှေဘိုဆရာတော်၏ စံကျောင်းတော် နှင့် ကျောင်းသင်္ကန်းများရှိသည်။ ရွှေဘိုဆရာတော်သည် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ကျောင်းဖွင့်ထားသည်။

ကျွန်တော် မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်မှာ စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ချိန်တွင် အကျဉ်းသားအချုပ်သားနှစ်ရာအနက် အကျဉ်းသူအချုပ်သူ (၁၀) ယောက်ခန့်သာ ရှိသည်။ အမှုအများဆုံးမှာ မိုးကုတ်မြို့၏ အစိုးရပိုင် ကျောက်ကွင်းနယ်မြေမှာ ကျောက်ခိုးတူးကြသော ကျောက်တွင်းမှုများသာ ရှိသည်။

ထိုစဉ်က မိုးကုတ်မြို့တွင် တရားဝင် ကျောက်တူးဖော်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်ထားသောကြောင့် တရားမဝင်ကျောက်ခိုးတူးရာမှ အမှုဖြစ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်မရသောကြောင့် နှစ်ဦးမှ အထက်လုပ်ကိုင်ရသည်။

ယောက်ျားများက ကျောက်တွင်းတူးသမားအဖြစ်လုပ်လျှင် မိန်းမဖြစ်သူက ရလာသောကျောက်ပွင့်ကို ထာပွဲမှာ သွားရောင်းဖြင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြသည့် မိသားစုများသည် ကျောက်တွင်းမှ ကျောက်ရလာလျှင်လည်း ဖောင်းလိုက်၊ ပိန်လိုက်နဲ့သမားပါးလိုဘဝတွေက ကျင်လည်နေရသည်က များသည်။

တူးရသည့် ကျောက်တွင်းမှာလည်း ဖောက်တွင်းလိုမဟုတ်ဘဲ ငွေကြေးမတတ်နိုင်သူများပီပီ မျောတွင်းကိုသာ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဖောက်တွင်းမှာ အကုန်အကျများသည့် သစ်ဝါးများအကူအညီယူပြီး မြေအောက်သို့ တွင်းတူးပြီးမှ ဆင်းရသဖြင့် အနည်းဆုံးအလုပ်သမား လေးငါးယောက်ငှားပြီး လုပ်မှရသည်။

မျောတွင်းမှာမူ တစ်ဦးတည်းလည်း မျောတိုက်၍ ရလေသည်။ များသောအားဖြင့် သူများလုပ်ကိုင်ထားပြီးသော တောင်တွန်းလျှိုလုပ်ကွက်ထဲတွင် တစ်ဦးတည်း မျောတွင်းလုပ်ကိုင်၍ရသည်။

မျောတွင်းထဲမှ သဲများကို ဇွဲနဘဲကြီးစွာဖြင့် ခလုတ်ထဲမှာ ရှိနေသော နောက်ဆုံးသဲတစ်လုံး ကျန်သည့်အချိန်ထိ တွင်းဆေးယူကြရသည်။ တွင်းဆေးရာတွင် မြောင်းမြီးထဲမှ သဲများစလုတ်ဦးတွင် ဆွဲပုံလိုက်။ စလုတ်သို့ဆင်းပြီး စလုတ်ထဲကို ဆွဲချကာ ဆန်ကာဖြင့် ခလောက်လိုက်လုပ်ပြီး ဆေးရသည်။

အထူးသဖြင့် လူများ နားလည်သဘောပေါက်ထားကြသည်မှာ ကျောက်ကိုသာလျှင် ပတ္တမြားဟု သိရှိထားကြသည်။ အမှန်မှာ ကျောက်နီ၊ ပတ္တမြား၊ ကျောက်ပြာနီလာ၊ ခရမ်းရောင်ဣန္ဒနီလာ၊ ဥဿာဖရား၊ ကျောက်ဖြူ၊ ဂေါ်ကြီ၊ အညံ့ရောင်စုံတို့သည်အားလုံး ပတ္တမြားစာရင်းဝင်သည်။

အနီမှာ ထိပ်ဆုံးပစ္စုရည် (ခေါ်) လယ်သီရည်မှသည် အနီရောင်မှန်သည်။ အပြာမှာလည်း ငှက်ခါးရည်၊ ကတ္တီပါရည်မှသည် အပြာရောင်စုံရှိပေသည်။ ဂေါ်ပါလာခဲလျှင် အနီ၊ အပြာ ဂေါ်ကြီးရောင်စုံရှိသည်။ ဣန္ဒနီလာတွင်လည်း

www.burmeseclassic.com

ဂေါ်ရိုသည်။ ထိုဂေါ်ကြီးကို ကုန်ကြီး (အိမ်ကြီး)ဟုခေါ်သည်။ အညံ့ကျောက်များမှာ ဂေါ်မပါပေ။ အထက်ပါအတိုင်း တွင်းဆေးသောနေ့ကို ကျပ်ပြင်ဈေးအဖိတ်နေ့ကို သတ်မှတ်ထားသည်။ ထိုနေ့မှာ တွင်းဆေး၍ရလာသော ကျောက်များကို ညနေ တွင်းအပြန်မှာ ရောင်းချကြပြီး ရလာသောငွေဖြင့် နောက်နေ့ ဈေးဝယ်ထွက်ကြ သည်။

ဤကဲ့သို့ မိုးကုတ်သူ၊ မိုးကုတ်သားများသည် သဘာဝကပေးသော မြေကမ္ဘာလားပေါ်မှာ ပေါက်တူးတစ်လက်ကိုင်စွဲလျက် တောထဲသို့ ဝင်သွားကာ ဖောက်တွင်းမျောတွင်းစသည်ဖြင့် အဆင်ပြေသလို လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင် ကြသည်။

ယောက်ျားများက ကျောက်တွင်းတူးရာမှ ရရှိလာသောကျောက်ကို မိန်းမ များက ခမောက်ကလေး ခေါင်းမှာဆောင်းလျက် စက်ဘီးကိုယ်စီ စီးကာ ကျောက် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သော ထာပွဲဈေးမှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။

ထာပွဲဈေးထဲတွင် ရှမ်း၊ လီဆူး၊ ပအို၊ ဂေါ်ရခါး စသည့် လူမျိုးစုံရှိ သည်။ မိမိတို့ရောင်းချလိုသော ကျောက်ပွင့်လေးများကို ခမောက်ကလေးပက်လက် လှန်ကာ ချိုင့်ခွက်နေရာမှာ လက်ကိုင်ပဝါအဖြူကိုခင်းလျက် ကိုယ်ရောင်းချချင် သော ကျောက်ကလေးများတင်ပြပြီး ရောင်းဝယ်ကြသည်။ အဓိကမှာ ပြင်သစ် ကျောက် (ခေါ်) ကျောက်တုကို မဝယ်မိရန် သတိထားကြည့်ရသည်။

ယမန်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ထောင်သို့ ရုံးပြန်လာသော အချုပ်သားများ နှင့်အတူ ထောင်ကျသစ်များလည်း ပါလာသည်။ ယနေ့နံနက်ပိုင်းဝယ် ယောက်ျား အချုပ်များကို မှတ်ပုံတင်စစ်ဆေးပြီးသွားသောအခါ အမျိုးသမီးအချုပ်သူများကို မှတ်ပုံတင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုရလေသည်။

တပ်သားအမာခင်မှ အချုပ်သူသုံးဦးကို ဘူးဝတံခါးကြီးထဲ ခေါ်လာနေ သည်။ အချုပ်သူသစ်တစ်ဦးစီ အမည်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ထိုင်နေသော ရုံးခန်းထဲ ခေါ်သွင်းလာသည်။

တပ်သားအမာခင်မှ အချုပ်သစ်များကို အမည်၊ အဘအမည် စသည့် ဖြင့် အချုပ်မှတ်ပုံတင်စာအုပ် (ထပစ-၂၆) မှာပါသည့် အချက်များအတိုင်း ခေါ်မေးနေသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ဦးချင်းစီ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို မှင်ဖြင့်ခြစ် နေသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ဦးကို တပ်သားအမာခင်က အမည်ခေါ်ဆိုသံ ကြားလိုက် ရသည်။

“ခင်ထွေးစံ ...”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားသည်။ သည်လိုနာမည်မျိုးမှာ ရှမ်းမျိုးနွယ်၊ လီဆူ၊ ဂေါ်ရမ်းမျိုးနွယ် နာမည်များမဟုတ်ဘဲ မြန်မာဆန်ဆန် နာမည်ဖြစ်နေ၍ ကြားဖူးနေသော နာမည်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူမ၏ ရုပ်ရည်သည် အနည်းငယ် ရင့်ရော်သွားသည်မှ အပ နဂိုမျက်နှာသွင်ပြင်မှာ မပြောင်းလဲပေ။ သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ထဲထဲဝင်ဝင် သိကျွမ်းနားလည်နေပြီးသား။ ဤမိုးကုတ်မြို့လို နေရာဒေသမှာ သူမကို ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မည်သို့မျှ တွေးထင်မထားခဲ့ပေ။ ခုတော့ သူမကို မျက်စိ ရှေ့မှောက်မှာ အရှင်လတ်လတ် မြင်တွေ့နေရပြီ။ အကြောင်းမသိသူများကတော့ ကျွန်တော်နှင့် သူမ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကို နားလည်သဘောပေါက် လိမ့်မည်မထင်။

အဲဒီတုန်းက သူမနှင့် ပထမဆုံး ဆုံစည်းခဲ့သော နေရာသည်ကား ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းတွင် တာဝန်ကျနေစဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူမသည် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် ကျခံနေစဉ်ဖြစ်သည်။

သူမသည် မူးယစ်ဆေးဝါးမှု ပုဒ်မ-၆ (ခ) ဖြင့် အမှုရှင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရစဉ် နေ့တိုင်းရုံးထုတ်ရုံးပြန်မှာ တွေ့မြင်နေရသဖြင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ယောက်ျား မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲနေသည်ကို ဘေးမှအဖော်လိုက်ပါပေးရင်း အမှုတွဲ ဖြစ်လာကြသည်။ သူမယောက်ျားမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲရင်း အငှားကားမောင်း နေသည်။ လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေ၍ ကားမောင်းနေစဉ် ရှေ့ခန်း ထဲမှာ အတူတူလိုက်ပါလျက်ရှိသည်။ ကားက B-600 လေးဘီးကားလေး။

သက်ဆိုင်ရာမှ သတင်းအရ ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့စဉ် ယောက်ျားဖြစ်သူထံမှ မူးယစ်ဆေးဝါးပါသော စီးကရက်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရာမှ မူးယစ်ဆေးကို တွေ့မြင် သွားသည်။ သူမက ယောက်ျားဘေးမှထိုင်ကာ စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကိုင် ဆောင် ဆေးလိပ်မီးညှိပေးနေရသူဖြစ်၍ အမှုတွဲဖြစ်သွားသည်။

ဒါကြောင့် သူမသည်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးကို အတူတူသုံးစွဲနေသည်ဟု ယူဆကာ ပုဒ်မ ၆(ခ) ဖြင့် အမှုတွဲတင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တရားရုံး မှ မူးယစ်ဆေးဝါးလက်ဝယ်တွေ့ရှိမှုဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူအပေါ် ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ် ချမှတ်ခဲ့သလို၊ မိန်းမဖြစ်သူ သူမအပေါ် အမှုတွဲအဖြစ် ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ် ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ရန်ကုန်ယာယီ အချုပ်စခန်းတွင် ဆက်လက်ရုံးထွက်

www.burmeseclassic.com

ရန် မလိုတော့ဘဲ ထောင်ကျသွားသဖြင့် အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရလေသည်။ ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြတော့မှ သူမဘဝဖြစ်စဉ်များကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြနေသည်။

[၂]

“ဆရာ ... ရန်ကုန် ယာယီအချုပ်စခန်းမှာရှိနေတုန်း ပြဿနာဖြစ်တယ်လို့ ထောင်ထဲက ရုံးထွက်ပြန်လာတဲ့ လူတွေဆီက ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာ ကျွန်မလည်း ထောင်ကျသွားတော့ အင်းစိန်ထောင်ထဲက ထောင်ကျဆောင်မှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ထောင်ကျနေတုန်းအချိန်မှာ အတွင်းထောင် ဝင်စာတွေ့ရတုန်း တစ်ခါပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံး ရဲဘက်စခန်းပါသွားတယ်လို့ သတင်းကြားလိုက်တယ်။ ကျွန်မကလည်း ထောင်ကျနေ၊ သူကလည်း ထောင်ကျနေချိန်မို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ကြဘူးလေ။ ကံစီမံရာအတိုင်းလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မူးယစ်ဆေးဝါးကို မသုံးစွဲခဲ့ရဘဲနဲ့ သံသယဝင်ပြီး ထောင်သုံးနှစ်ချမှတ်တာ ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာ သားသမီးလည်း မရှိတော့။ သူ့သွားလေရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေရတာပေါ့။ ဒီလိုလိုက် ခဲ့မိတဲ့အမှားက ထောင်ကျစေဖို့ ကံကြမ္မာက ဖန်လာခဲ့တယ်။

ဪ ... ပြောရဦးမယ် ... ဆရာရယ်။ သူ စခန်းမှာ ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကို ရောက်ပြီး ခြောက်လလောက်အကြာမှာပဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်မခံနိုင်လို့ ဆုံးသွားတာနေမှာပေါ့။ ကျွန်မဆီကို စခန်းက အကြောင်းကြားစာပို့လို့ ထောင်ပိုင်ကြီးခေါ်ပြောမှ သိခဲ့ရတာပါ။

သူ မိဘတွေလား ... ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်နေမှန်းတောင် မသိဘူး။ သူ့ကို မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲတာကို သိသွားပြီးကတည်းက မိဘတွေက စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာ

ကြာလှပြီ။ သူ့အဖေကြီးက ဌာနဆိုင်ရာက အရာရှိကြီးတစ်ဦးလို့ ပြောတယ်။ သူ့အမေကတော့ သားကို လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ဆုံးသွားတာ ကြာပြီ။

သူနဲ့ ကျွန်မ စတွေ့ကြတုန်းကလည်း တက္ကစီကားမောင်းရင်း ကားငှားစီးခဲ့ရာက ဆုံတွေ့ကြတာပါ။ ကျွန်မကလည်း မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဆိုတော့ အဒေါ်အိမ်မှာ ကပ်နေရတယ်။

မကြာခဏ သူနဲ့ လမ်းမှာဆုံတွေ့ကြရင်း ချစ်ကြိုက်သွားပြီး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်မကလည်း အားကိုးရှာနေချိန် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

သူ့ကိုပူးယစ်ဆေးစွဲနေလို့ အိမ်ပေါ်က နှင်ချထားခဲ့တယ်ဆိုတာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပြီးမှ သိခဲ့ရတာ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူပေါင်းသင်းနေကြတော့ မြို့စွန့်က ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ အိမ်အဖီလေးကို ငှားနေကြတာ။ အိမ်မကြီးဘေးမှာ အဖီချထားတဲ့ အခန်းစုတ်လေးပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကျွန်မအတွက်ကတော့ အဒေါ်အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရတာ နဲ့စာရင် ခုလို နှစ်ယောက်တစ်ဘဝနေရတာလေးကို ကျေနပ်တယ်။ သူက မိုးလင်းတာနဲ့ လေးဘီးကားလေး အုံနာဆီကသွားယူပြီး တစ်နေကုန်မောင်းတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မလုံမခြုံတဲ့ အဖီလေးမှာ နေရတာ မလုံခြုံဘူးဆရာ။ နောက်ပြီး မချက်မပြုတ်ရနဲ့ အလုပ်မရှိတော့ ပျင်းတယ်။

ဟိုတုန်းကဆို သူက ထမင်းစားပြီး ကျွန်မစားဖို့ ဝယ်လာပေးတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မက အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းနေနေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ သူ့နောက်လိုက်မယ်ချည်း ပူဆာတာနဲ့ နောက် ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားတယ်။

အဲဒီလို လေးဘီးကားလေးခေါင်းခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး လိုက်စီးရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ ဆရာ။ လင်မယားနှစ်ယောက် သွားအတူတူ၊ လာအတူတူ၊ စားအတူတူ ဆိုသလိုပဲ။ ကားငှားခရလာတဲ့ အချိန်မှာ သူက ထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်းရှိတဲ့နေရာ ခေါ်ခေါ်သွားပြီး ကျွေးမွေးတယ်။

“သူ ... ဖိုးစွဲနေမှန်း ညည်းမသိဘူးလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ ... ဆရာရယ်။ သူက ကားမောင်းနည်းပေး ပါးစပ်မှာ ဆေးလိပ်လေးခဲပြီး ဖိမ်နဲ့မောင်းနေတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူ စီးကရက်ကြိုက်လို့ သောက်တာပဲထင်တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်က လေးဘီးကားလေးယူပြီးတာနဲ့ လသာလမ်းဘက်ကို အရင်မောင်းတယ်။ သူက ပင်နီစလင်ပုလင်းလေးကို ယူလာပြီး တစ်နေရာရောက်မှ ကွမ်းယာဆိုင်ဝင် ဒူးယားစီးကရက်တစ်ဘူး ငယ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မြို့ပြင်ဘက်ကားအော်ဒါရလို့ လိုက်ပို့ ပြီးအပြန် လူပြတ်တဲ့နေရာရောက်မှ စောစောက ဒူးယားစီးကရက်တွေကို နည်း နည်းဖယ်ပြီး ပင်နီစလင်ပုလင်းထဲက ဖြူဖြူအမှုန့် ထည့်သိပ်တယ်။

ပြီးမှ ဆေးစာတွေ ပြန်ထည့်တယ်။ အဲဒီလို စီးကရက်တစ်ဘူးလုံး အကုန်ပြန်ထည့်ထားတယ်။ စီးကရက် အလိပ်နှစ်ဆယ်လုံးထည့်ပြီးမှ ဒူးယားဘူး ကို ကျွန်မဆီ အပ်ထားတယ်။ သူ စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်နေလို့ ကုန်ခါနီးကျရင် ကျွန်မဆီက တစ်လိပ်ကိုတောင်းပြီး မီးဆက်ညှိသောက်တယ်။

ဘာ ... အဲဒါ မူးယစ်ဆေးဝါးပါတဲ့စီးကရက် ... ဟုတ်လား ... ဆရာ။ ကျွန်မက သူများတွေ ပြောပြောနေလို့သာ ကြားဖူးတာ။ ခုမှပဲ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တော့တယ်။ သူက ဆေးစွဲနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဘယ်ပြတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါ ကြောင့် မိဘကစွန့်ပစ်တာ။ သူ့မိဘတွေက သတင်းစာထဲမှာထည့်ပြီး အမွေပြတ် ကြော်ငြာထားတယ်။

ကျွန်မဘဝက ဆုတ်လည်း ဆူး၊ စားလည်းရှူးဆိုတဲ့ ဘဝအခြေအနေ မျိုး။ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးဘဝကို ရောက်နေခဲ့ပြီ လေ။ ဘိန်းစားမယားလို့ အခေါ်ခံရမှာကို စိုးကြောက်ခဲ့ပေမဲ့ လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ ဘိန်းစားကို လင်လုပ်မိနေပြီလေ။

သူနဲ့ ကျွန်မ ညားခဲ့ကြတာပဲ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီ။ ဒီ တော့လည်း ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကျွန်မဘဝက ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပါဘူးလေ ဆိုပြီး ဇွတ်မှိတ်နေလာခဲ့ရတယ်။

သူကတော့ နဂိုကတည်းက ဘိန်းဖြူသုံးစွဲနေသူဆိုတော့ ကားမောင်း သွားနေရင်း စီးကရက်ခဲနေတာ သူ့စတိုင်လ်လို့ မှတ်ထင်နေမိတယ်။ ကျွန်မ ရိပ်မိသိရှိလာချိန်မှာ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ မူးယစ်ဆေးကို သုံးစွဲရတာလဲလို့မေးကြည့်တော့ သူက ပြောတယ်ဆရာ။ အရက်သောက်စား မူးယစ်နေရတဲ့ ဖီလင်ထက် ဒီမူးယစ်ဆေးက ပိုပြီး ဖီလင်ငြိမ်လို့တဲ့လေ။

ဆရာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ မူးယစ်ဆေးဝါးကို မှီဝဲနေရင်းကနေ ကားကို မောင်းနေတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များလိုက်မလဲ။ ဒီလို ကားဒရိုင်ဘာမောင်း နေတဲ့ကားကို ငှားစီးကြပေမဲ့ ကားရှေ့ခန်းက အနေအထားကို ဘယ်သိမလဲ။ သူ့ အကြောင်းကို ဂယနဏသိနေတာက ကျွန်မ တစ်ယောက်ပဲ။

အမှန်တော့ လူမှိုက်အားပေး လုပ်နေမိတာပါ။ ရှောင်လေဝေးဝေး မူးယစ် ဆေးလို့ စံနမူနာပြုပြီး ပညာပေးလို့ဆော်မှုတွေကို သိနေ ကြားနေခဲ့ပေမဲ့ ငှာကင်း

ကျိုးမပေး မူးယစ်ဆေးကို တရှိုက်မက်မက် နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းနေတဲ့ လင်ယောက်ျားကို ဘေးကနေ ကားအတူလိုက်စီးရင်း အဆိပ်ပင်ရေလောင်းပေးနေတာ ကျွန်မပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဒီမူးယစ်ဆေးသံသရာမှာ နွံနစ် ခဲ့ရတာပါ။ အစကသာ တာဝန်သိ ပြည်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကိုသာ သတင်းပေးထုတ်ဖော်ဖမ်းဆီးခိုင်းခဲ့ရင် ဒီလိုအမှုဖြစ်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်က မှားတာပါ။ သူ့အပေါ် ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာ ရောက်နေတယ်။ ခုတော့ ဆရာ ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲနေသူလို့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး မူးယစ်မှုနဲ့ အမှုတွဲဖြစ်လာခဲ့ရတာပါပဲ။ ပိုဆိုး တာက ကျွန်မကိုယ်တိုင် တရားရုံးမှာ ဒီအမှုကို မကျူးလွန်ပါဘူးလို့ အကြောက် အကန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပေမဲ့ ဆီးစစ်တော့ ကျတယ်တဲ့ဆရာ။

လင်က မူးယစ်ဆေးဝါးကို ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆောင်ပြီးတော့ သုံးစွဲနေခဲ့လို့ မူးယစ်ဆေးဝါး လက်ဝယ်တွေ့ရှိမှုနဲ့ ထောင်ငါးနှစ်ကျသွားခဲ့ရလို့ဘာမျှ မထိခိုက် မနစ်နာဘူး။ ကျွန်မသာ ကားအပေါ်မှာ အတူတူလိုက်ပါစီးနင်းခဲ့လို့ အားပေးကူညီမှု နဲ့ သုံးစွဲသည့်လက္ခဏာရှိသည်ဟု ယူဆပြီး ထောင်သုံးနှစ်ကျခဲ့ရတာပဲ အဖတ်တင် တယ်။ သူ့အတွက်တော့ ဘာအရေးလည်း ကိုယ်ပြုသောက် ပဲ့တင်သံ ကိုယ့်ထံ ပြန်လာခဲ့တာကြောင့် မဆန်းပေမဲ့ ကျွန်မမှာ အလကား ကြားက ဘဝနစ်မွန်းရ တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရုံးထွက်နေရင်း မူးယစ် ဆေးဝါးမှုနဲ့ ထောင်ကျသွားခဲ့ကြတာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဆရာနဲ့ မဆုံ တွေ့ရတော့ဘဲ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရတယ်။

နောက်တော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းကို ရုံးထွက် သွားကြပြီး ပြန်လာတဲ့ အကျဉ်းသူတွေကတစ်ဆင့် ကြားခဲ့ရတာတော့ ဆရာတစ် ယောက် အချုပ်သားတစ်ဦးကို ရိုက်နှက်ခဲ့မှုနဲ့ လမ်းမတော်တရားရုံးမှာ အမှုရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနေရတယ်လို့ ကြားခဲ့ရတာပဲ။

ကျွန်မ နားမလည်လို့ တစ်ခုမေးကြည့်ချင်တယ်။ ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ထဲက အချုပ်သားရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ကို ထောင်အာဏာပိုင်တစ် ယောက်က ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့တာကို အရေးယူခဲ့ကြတာလဲ။

တကယ်ဆို ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အဘက် လူကြီးက စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်လို့ ပြောဆိုဆုံးမရင်း လက်ပါတာနဲ့ပဲ တရားစွဲ

www.burmeseclassic.com

ကြမယ်ဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်ပွားလို့ ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တွေ တုတ်နဲ့တောင်ရိုက်နှက်ပြီး တိုက်ပိတ်တာတို့ကြတော့ အရေးမယူကြဘူးလား။ တရားမခွဲကြဘူးလား။ ကျောင်းသားငယ်လေးတစ်ယောက် ဆရာမ ဆိုဆုံးမတာကို မနာခံလို့ ရိုက်မိတဲ့ဆရာမတွေကိုသာ အရေးယူရင် ထောင်တောင် မဆံ့ဘူးနော်။

[၃]

သူမသည် ကျွန်တော်နှင့် ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းတွင် ဆုံတွေ့ခဲ့စဉ်က အကြောင်းများကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုးနှစ်နှစ်ကျော်ခန့်က သူမ၏ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ယခုတွေ့နေရသော ပုံရိပ်သွင်တို့မှာ ကွဲပြားခြားနားသွားသည်။ ဟိုတုန်းက သူမသည် အသက်ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ အမှုနှင့် ရုံးထွက်နေခဲ့သော အချိန်ကာလမှာ နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်လောက် ရှိမည်။

ယခုတစ်ကြိမ်ထောင်က လွတ်လာပြီးချိန်ဝယ် သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အလှက မပျက်ပြယ်သေး။ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ အသားဖြူဖြူ နက်မှောင်နေသော မျက်လုံးအစုံက ရွန်းရွန်းလက်နေဆဲ။ ဖြူလွန်းသော အသားအရည်ကြောင့် မျက်နှာပြင်ချောမွတ်နေပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှ အကြောစိမ်းလေးများ ပေါ်လွင်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ ယခု မှတ်ပုံတင်ရေးသွင်းကြည့်တော့မှ သူမ၏ အသက်သည် သုံးဆယ်ခန့် ရှိလာသော်လည်း နုပျိုနေသော ရုပ်ရည်ကြောင့် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ဟိုးယခင်က လင်ယောက်ျားနှင့်တပူးတွဲတွဲ သွားလာနေခဲ့ရာမှ ယောက်ျားဆုံးပါးသွားသောအခါ အဖော်မဲ့နေဟန်တူသည်။ သူမအား အချုပ်မှတ်ပုံတင်ခဲ့စဉ်က တပ်သားအမာခင်က လင်ယောက်ျား ရှိ မရှိ မေးမြန်းစဉ် မရှိဟုဖော်ပြထားသည်။

တကယ်ပဲ နောက်ထပ် မရှိသောကြောင့်သာ မရှိဟုဖြေခဲ့သည်လား။ တမင်ထိန်ချိန်၍ မပြောခဲ့သည်လားဆိုသည်ကို ကာယကံရှင် သူမသာလျှင် အသိ

ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်မှာ ထောင်ကျနေဆဲအချိန်မှ လွတ်မြောက်လာသည့် ကာလအပိုင်းခြား အခြေအနေမှာ ရှိသေးဟန်မတူပေ။

ယခု အချုပ်ကျလာခဲ့သော အမှုဖြစ်စဉ်ကို မေးမြန်းကြည့်ပြီး မှတ်ပုံတင်သောအခါ လိမ်လည်မှု ပုဒ်မ ၄၂၀ ဖြင့် တရားရုံးရီမန်ပေါ်တွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဒါက ထောင်မှလွတ်မြောက်လာပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်မံကျူးလွန်လာခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ သူမကို ယင်းအမှုဖြစ်ပွားလာပုံအား မေးမြန်းကြည့်တော့-

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာ၊ တချို့ဆို လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံနေကြရတာ။ ဟော ... လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်လည်း လာရော ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျနေကြသူတွေအားလုံးကို ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်တည်စေဆိုတော့ အဲသလိုပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လိုက်ရော ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ကျနေပြီးသူတွေ လွတ်ကုန်တာပေါ့။

စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ... ဆရာ။ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ သတင်းလဲ။ တချို့များဆို ယုံတောင်မယုံကြဘူး ... ဆရာရယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပျော်တဲ့သူတွေက ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာ ကခုန်နေကြတယ်။ ဝမ်းနည်းသူတွေကြတော့ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ချုံးပွဲချပြီး ငိုလိုက်ကြတာများ စခန်းတစ်ခုလုံး ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတစ်သက်မှာ လင်နဲ့သားသမီး၊ မိဘတွေကို ပြန်လည်မဆုံတွေ့ကြရတော့ဘူးလို့ အားငယ်စိုးရွံ့နေချိန်မှာ အခုလို နိုင်ငံတော်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ကြေညာပေးလိုက်တော့ ထောင်ထဲမှာချည်း နေသားရှစ်နှစ်လောက်ရှိနေကြတဲ့ အကျဉ်းသူတွေအားလုံး လွတ်ကုန်ကြတာပေါ့။

ကျွန်မလည်း ဘာထူးသေးလဲ ... ဆရာရယ်။ ထောင်သုံးနှစ်ကျ နေခဲ့တာ ထောင်ထဲမှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ နေခဲ့ရတယ်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ တစ်ခါတည်း လွတ်ခဲ့တာပဲ။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ရတယ်။ ဝမ်းသာတာကတော့ ကျွန်မ ထောင်က လွတ်သွားလို့လေ။ ဝမ်းနည်းတာက ကျွန်မယောက်ျားသား မသေရင် သူလည်း လွတ်မှာပဲ။

ကျွန်မ ယောက်ျားသား စခန်းမှာ အသေမစောခဲ့ရင် ပြန်လည်ဆုံစည်းကြမှာလေ။ ခုတော့ သူ့ခမျာ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ် မခံနိုင်စေ့ သွားသွားတော့ ကံကြမ္မာက ကွဲစေဖို့ ဖန်လာသလိုပဲ။

ပိုဆိုးတာက ကျွန်မ ထောင်ကလွတ်လာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်မှာ နေမှာလဲ။ အားကိုးစရာ လင်ယောက်ျားက ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်မမှာ ခိုကိုးရာမဲ့သူလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်ဆီဘယ်လမ်းကို ပြန်ရမလဲဆိုပြီး တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်လည်ပြီး ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာ၊ ကျွန်မနေရာက ဝင်

www.burmeseclassic.com

ပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ ထောင်က လွတ်လာပါပြီတဲ့ လင်မရှိ၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိနဲ့ ဘယ်ဆီဘယ်လမ်းကို ပြန်ရမလဲ။

လောလောဆယ် ကျွန်မအားကိုးနေရတဲ့ လင်ယောက်ျားက ရဲဘက် စခန်းမှာ သေဆုံးသွားပြီ။ ကျွန်မ အဒေါ်တွေဆိုတာလည်း နဂိုကတည်းက မတတ် သာလို့ လက်ခံထားရတာ။ ဘယ်ကြည်ဖြူပါ့မလဲ။ ဒီကြားထဲ ထောင်ထွက်ဆိုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ကြဦးမယ်။

ဒီတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထောင်ကပေးလိုက်တဲ့ လွတ်ဝရမ်း လေးကို လက်မှာကိုင်ထားရင်း စဉ်းစားရကျပ်နေတယ်။ ထုံးဘို (တမာတောင်) ကျောက်စခန်းရှေ့ကို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လျှောက်လာနေခဲ့တယ်။ တမာတောင် ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း ရှေ့နားမှာပဲ အကြံခက်ခက်နဲ့ မန္တလေး၊ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)ပြေးနေတဲ့ ကားလေးတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

အဲဒီလို တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီးရပ်နေတုန်းမှာပဲ ရဲဘက်စခန်းဝင်း ထဲကနေ ကျွန်မလို လွတ်လာတဲ့ အသက်လေးဆယ်အရွယ် အစ်မကြီးတစ်ယောက် နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတယ်။

“ညီမလေး ... ဘယ်အထိ ပြန်ရမှာလဲ”

“အင်း ... အဲ ... ဟို ...”

ကျွန်မလည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတာနဲ့ ဘာပြန်ပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူး။ အစ်မကြီးကလည်း ကျွန်မရဲ့ အခက်အခဲကို ရိပ်မိဟန် တူပါတယ်။ အစ်မကြီးက သဘောကောင်းပုံရတယ်။ ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေစွာနှင့် ...

“ညီမလေး ... အိမ်ပြန်ခက်နေတာလား၊ ဟိုးအဝေးကြီးထိအောင် ပြန် ရမယ်ဆိုရင်လည်း အစ်မအိမ်မှာပဲ တစ်ညတလေ တည်းခိုလို့ ရပါတယ်။ အစ်မ နဲ့ညီမတို့က စခန်းထဲမှာ ထောင်ကျလာခဲ့ကြတဲ့ အုတ်ရိုးဖော်မိတ်ဆွေတွေပဲ။ ကူညီ ပေးရတာပေါ့ကွယ်။ ညီမလေးလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေ နဲ့ ညရေးညတာ တည်းရခိုရခက်နေမယ်။ လောလောဆယ် ... အစ်မကြီးတို့ အိမ်မှာပဲ ခေတ္တအခိုက်အတန့် လိုက်တည်းခိုလို့ ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... အစ်မရယ်၊ ကျွန်မက လောလောဆယ်မှာ ဘယ် ပြန်ရမှန်းတောင် မသိဘဲ လမ်းပျောက်နေတဲ့သူပါ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီညတည်းခိုဖို့ အစ်မအိမ်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့တော့”

ဆရာရယ် ... ကျွန်မကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ကယ်တင်ရှင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာလို့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်မရဲ့ဒုက္ခကို ကယ်တင်စောင့် ရှောက်ဖို့ မိုးနတ်မင်းကြီးက ကူညီပေးလိုက်တာလား မသိဘူးနော်။

“ကဲ ... ညီမရေ ... ဟိုမှာ၊ တမာတောင် ဂိတ်ကိုထိုးလာတဲ့ အမှတ် (၁၁) ကားလာနေပြီ။ စီးကြရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အစ်မ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အမှတ် (၁၁) ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်ကို တက်လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်မလည်း လတ်တလောအခြေအနေ အဆင်ပြေစေနိုင်ဖို့ သူခေါ်ရာ နောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထုံးဘို မန္တလေးပြေးဆွဲနေတဲ့ အမှတ် (၁၁) ဘတ်စ်ကားကြီးကို စီးလာခဲ့ကြတယ်။

အစ်မကြီးနေထိုင်တဲ့အိမ်က အောင်ပင်လယ်နားက ရွာလေးမှာဖြစ်တယ်။ ထုံးဘို (တမာတောင်) စခန်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ကျွန်မဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့မှာပဲ တစ်သက်လုံးနေလာတာ၊ မန္တလေးမြို့ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးဆရာ။

ခုလို ထောင်ကျသွားမှပဲ အစိုးရစရိတ်နဲ့ မန္တလေးဘက်ကို ရောက်လာခဲ့ရတာလေ။ ကျွန်မတို့က မွေးလာကတည်းက တောမှာနေပြီး မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားလို့ အဒေါ်က ရန်ကုန်ခေါ်လာလို့ မြို့ပေါ်ရောက်လာခဲ့ရတာ။ ခုလို မန္တလေးလိုဒေသမှာ ကိုယ်တစ်ခါမှ ခြေမချဘူးတော့။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်သွားလာဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ မသွားတတ်မလာတတ် ဒုက္ခရောက်မယ့် အတူတူ အခိုက်အတန့်လောက် ခိုနားရလို့လည်း မဆိုးဘူးလေ။

ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဆရာက ဘာရယ်ကြံကြံ လုပ်နေတာလည်းလို့။ ကျွန်မအကြောင်းကို ကြိုတင်သိနေလို့လား။ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟုတ်မှာပါလေ။ ဆရာတို့လို ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက လူတကာနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေကြရတာဆိုတော့ ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်ပြီးသားဆိုတာ အတွေ့အကြုံက ရှိနှင့်နေပြီးသားလေ။

ဆရာတို့တွေက လူတိုင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရတာဆိုတော့ အရိပ်ပြာအကောင်ထင်ပြီးသားပဲ။ ကျွန်မကတော့ ထောင်က လွတ်လာလာချင်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိတဲ့ လူဆိုတော့ ကယ်တင်ရှင်ကိုပဲ မျက်စိစုံမှိတ်ယုံပြီး လိုက်သွားရတာပေါ့။

ဪ ... ဆရာကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ သူ့အမှုကလည် ပုဒ်မ ၅ (၁) လို့ ပြောတော့ ဥပဒေပုဒ်မတွေမှ နားမလည်တော့ ငါ့လိုပဲ ထောင်ကျလာခဲ့တဲ့ သူအချင်းချင်း မှတ်ထင်နေခဲ့တာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာ၊ ကျွန်မ ကျိန်ဆို ကျိန်ပြောရဲပါတယ်။ ဘုရားစူး
မိုးကြိုးပစ်ဆိုလည်း ကျိန်ဖို့ဝန်မလေးပါဘူး။ ဘယ့်နှယ်တော်... ဒီလို ပျဉ်ထောင်၊
ပျဉ်ခင်းအိမ်လေးတစ်လုံးကို ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ ကျကျနန နေနိုင်ပါလျက်နဲ့များ ဒီအလုပ်
မျိုး လုပ်စားနေတယ်ဆိုတာ အံ့ဩဖို့ပါရဲ့။

ကျွန်မကလည်း ဘုမသိဘမသိ ရောက်စညဘက်မှာပဲ အိမ်ကို ဝင်လိုက်
ထွက်လိုက်နဲ့ လာလိုက်ကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ အိမ်ပေါ်မှာ
ဆိုတာ ကျွန်မတို့လောက် အသက်အရွယ်က နှစ်ယောက်လောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်
တာတွေက ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေ အားလုံး ခြောက်ယောက်လောက်ရှိ
မယ်။

ဪ... ကျွန်မကိုခေါ်လာတဲ့ အစ်မကြီးလား။ ရှိတာပေါ့... ဆရာ။
သူက ဒီအိမ်ရှင်ကို။ ဒေးဗစ်ဆိုတာ သူ့ယောက်ျားပဲ။ သူက တစ်အိမ်လုံးကို စီမံ
စန့်ခွဲပေးတဲ့သူပဲ။ ကားတွေနဲ့ လာတဲ့လူ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့လာတဲ့ လူတွေဆိုတာကလည်း
များမှများ။ အညှီရှိရာ ယင်အုံတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ အလျှိုလျှို အိပ်ခန်း
တွေထဲ လက်ဆွဲဝင်ဝင် သွားလိုက်ကြတာ။ အပြင်မှာ တစ်ယောက်မှမကျန်ဘူး။

ကိစ္စဝိစ္စ ပြီးစီးသွားကြတဲ့အခါ ကိုဒေးဗစ်ဆီမှာ ငွေရာထောင်ချီ ရှင်းပေးရတယ်။ သူတို့လေးတွေကလည်း ဈေးမသေးကြဘူးဘဲ။ တချို့ဆို နာရီဝက်လောက်ပဲရှိမယ် အခန်းအပြင်ရောက်လို့ ငွေရှင်းတဲ့အခါ အနည်းဆုံး ငါးထောင်ကနေ တစ်သောင်းအထိရှိတယ်။ ဒါက အိမ်ပေါ်မှာတင် ကိစ္စပြီးသွားလို့လေ။ တစ်ညလုံးများ ခေါ်သွားမယ်ဆို ကျပ်သုံးသောင်းကနေ ငါးသောင်းထိ ဈေးရှိတယ်ဆရာ။

ကျွန်မနဲ့ စခန်းမှာ အတူတူထောင်ကျလာတဲ့ အစ်မကြီးက စန်းစန်းမော်လေ။ သူကလည်း ကျော်စောမှုနဲ့ ပြစ်ချက်ရှိနေလို့ဆိုလားပဲ။ ဒါတောင် သူက ကိုယ့်အိမ်မှာဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိန်ပန်းရပ်ထဲ အော်ဒါပါသွားရင်း ပြဿနာဖြစ်လို့ ထောင်သုံးနှစ် ကျလာခဲ့တာပဲ။

သူ့ကို မန္တလေးနန်းတွင်းထောင်ကနေ ရဲဘက်အကျဉ်းသူအဖြစ် ထုတ်လိုက်လို့ ထုံးဘို (တမာတောင်) စခန်းကို ရောက်လာခဲ့တာတဲ့။ သူ ထောင်ထဲရောက်လာချိန်မှာ ဒီပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းတွေကို ယောက်ျားဖြစ်သူက ဆက်လုပ်နေခဲ့တာပေါ့။ လင်ငုတ်တုတ်ရှိလျက် သူ့ယောက်ျားကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ထည့်ပေးခဲ့တာပဲ။

မူလနေရပ်မှာ နာမည်ထွက်လာလို့ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်မဖြစ်တော့ မြို့ပြင်ဘက် အောင်ပင်လယ်မှာလာပြီး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လာလုပ်စားနေတာ။ ဘာတဲ့ သူတို့လောကအပြောအရ ဝပ်ကျင်းပြောင်းလာတာလို့ ပြောနေခဲ့ကြတယ်။ သူက တမာတောင်စခန်း ပြောင်းရတော့ အိမ်နဲ့လည်း မဝေးတော့ ထောင်ဝင်စာကို ခဏခဏ လာတွေ့နေတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ထောင်ကလွတ်လွတ်ချင်း သူ့မိသားစုတွေ နေထိုင်နေတဲ့နေရာကို သိလို့ တန်းလာကြတာပေါ့။ သူတို့မှာ သားသမီးအရင်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ သမီးတွေအကုန်လုံးက သူတို့သမီးတွေတဲ့။

ကျွန်မ ရောက်ခါစ အချိန်တုန်းလောက်ကဆို မျက်စိရွှပ်နားရွှပ်နဲ့ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်းတောင် မသိဘူး။ အိမ်ပေါ်မှာဆိုတာ ယောက်ျားဆိုလို့ ဒေးဗစ်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တာ မိန်းမသားချည်းပဲလေ။ ကိုဒေးဗစ်နဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။

ဟင်း ... ဟင်း ... သူ့မိန်းမလား သိပ်သိတာပေါ့ ဆီရာ။ ဘာပြောသာမှာလည်း ဒီလောကမှာက ဖာခေါင်းကို အရင်ဆုံးပန်းဦးဆက်ပြီးမှ ခိုင်းစားကြတာလေ။ သူတို့တွေ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံတွေက အောက်ပိုင်းကိစ္စကို တစ်တင်ခွခွကြီး ပြောဆိုကြတာ နားရှက်စရာကြီးပါ .. ဆရာရယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မလည်း မြင်နေတွေ့နေရတော့ ယဉ်ပါးလာတယ်လေ။

www.burmeseclassic.com

ကောင်မလေးတွေက ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေ ... ဆရာ။ ဒီကိစ္စ တက်မှာတော့ သင်္ကြံဟ်ကုန်လို့ ဘွဲ့ရတဲ့အဆင့် ရောက်နေကြတယ်။ အသက်ကို မေးကြည့်တော့ ဆယ့်ခြောက်ဆယ့်ခွန်လို့သာ ပြောတာ အမှန်က ဆယ့်လေး ဆယ့်ငါးလောက်ပဲရှိမယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မ ကြောက်နေတယ် ဆရာ။ ရှက်တာလည်း ပါတာ ပေါ့။ ဒီလောကထဲမှာ ပျော်မွေ့ချင်လာအောင် ပထမဆုံး လက်ဦးဆရာက အစ်မ ကြီး စန်းစန်းမော် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့လို့ပဲ။

တကယ်တော့ သူကလည်း ပြည့်တန်ဆာခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရိုးနေပြီ။ ကျင်လည်ကျက်စားနေတာ အရိုးစွဲနေပြီ။ ဒါ ကြောင့်လည်း ကျွန်မ နားဝင်လာအောင် မက်လုံးပေး မြှူဆွယ်ခဲ့တာပေါ့။

ဟင်း ... ဟင်း ... ဆရာ့ကို အမှတ်တရ ရယ်စရာတစ်ခု ပြောရဦး မယ်။ ကျွန်မတို့ စခန်းထဲမှာ ထောင်ကျနေတဲ့ အချိန်တုန်းကာလမှာလေ ညဘက် အိပ်ဆောင်ပိတ်ပြီးလို့ ဘုရားရှိခိုးကြရတဲ့အခါ ရှေ့ကနေ အသံနေအသံထားနဲ့ ဘုရားစာကို တိုင်ပေးတဲ့လူက ဘယ်သူမှတ်သလဲ။

အစ်မကြီး စန်းစန်းမော်ပဲပေါ့။ ဟီး ဟီး ... ပြန်တွေးမိတိုင်း အရမ်းရယ် (ရယ်) ချင်တာပဲ။ အိပ်ဆောင်ဘုရားခန်းထိပ်ဦးကနေ ပုတီးလေး လက်မှာ အမြဲ ပတ်လို့ မွေစကြာတို့၊ (၂၄) ပစ္စည်းတို့များ ရွတ်နေလိုက်တာ ဥပါသကာ အရှုံးပေး ရမယ်။

အဲ ... ဘာတဲ့ ... သူ ဘုရားရှိခိုးပြီးသွားတိုင်း အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အမြဲ မေတ္တာပို့နေတာက 'သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ကင်းဝေးကြပါစေ' တဲ့။ ကဲ ... ဆရာ့ယုံပြီမဟုတ်လား။ လူက စိန်ကဲခတ်ရတာ မက်တယ်ဆိုတဲ့စကား သိပ်မှန်တာပဲ။

ခုကြည့်လေ ... ဖွတ်ထွက်မှတောင်ပို့မှန်းသိ ဆိုသလိုပါပဲ။ သူ ကြိုးဆွဲ ရာကရမယ့် ရုပ်သေးရုပ်ဘဝ ဖြစ်နေပြီလေ။ ကျွန်မကတော့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ နေထိုင်တုန်း ဘုရား၊ တရား ကိုးကွယ်နေတဲ့ သူတော်ကောင်းမကြီးထင်ပြီး မလေးစားကြည့်ညိုလိုက်ရတာ။

ခုလို ... နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ တွေ့တော့မှ ဘီလူးရုပ်ခေါင်းဆောင်ထားမှန်း သိခဲ့ရပြီလေ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ရှေ့တိုးတော့လည်းထမ်းပိုး နောက်ဆုတ် မတာ့လည်း ထမ်းတုတ် ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲ ရောက်နေပြီလေ။

“ညီမရယ် ... ဒါတွေက ထမင်းစားရေသောက် ကိစ္စတွေပါအေ။ ညီမ မလေးကလည်း အပျိုစင် နုနုထွတ်ထွတ်လေး မဟုတ်ဘူးလေ။ အိမ်ထောင်ဘျ

ပြီး အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူဆိုတော့ တစ်ရင်ခွင်မကောင်း တစ်ရင်ခွင်ပြောင်းတာ ဆန်းသလား။ ကိုယ်လည်း ယောက်ျားနဲ့ ဆက်ဆံဖူးခဲ့တာပဲ ဘာခက်တာ ... မှတ်လို့”

“ဟင့်အင်း ... အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မလေ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရမှာ ရှက်လွန်းလွန်းလို့ပါ”

“ကဲ ... ဒါဆို ညီမက အခြေအနေပေးရင် ရန်ကုန်မြို့ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ် ဆို၊ ဘယ်မလဲ ... ပြန်စရာလမ်းစရိတ်၊ ဘယ်မလဲ ... ရင်းနှီးစားဖို့ ငွေကြေး”

“ဟုတ်တော့ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက အတွေ့အကြုံမရှိတော့ ရှက်နေလို့ပါ”

“အို ... ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ ငါ့ယောက်ျား ကိုဒေးဗစ်နဲ့ တွေ့လိုက်၊ အားလုံး အိုကေမှာ စုံပြေသွားမယ်”

“ရှင် ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုဒေးဗစ်ကလည်း နင်နဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ဆက်ဆံနေတော့ ဘာရှက်စရာရှိလဲ”

အဲဒါပဲ ... ဆရာရယ်။ ကိုယ့်လင်တစ်ယောက်လုံးကို သူများနဲ့ နေဖို့ ရက်ရက်ရောရော ပေးလှူခဲ့တဲ့မိန်းမ။ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလဲ။ ဒီလောကမှာတော့ ကိုဒေးဗစ်က အနယ်အနယ်အရပ်ရပ်က သင်တန်းလာတက်သူတွေကို သင်တန်းကြေးမယူဘဲ လက်တွေ့နည်းနာ ပို့ချနေတာလေ။

အဲဒီလို အစ်မကြီးရဲ့ စေတနာရေးစီးကမ်းပြို ကောင်းလွန်းလို့ ညဘက်ဆို သူ့ယောက်ျားကိုဒေးဗစ်က သူ့မိန်းမနဲ့ အတူတူမအိပ်ဘဲ ကျွန်မရဲ့ခြင်ထောင်ထဲ ရောက်လာတော့တာပဲ။ မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှာ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်ပါ့မလားဆိုသလို အလကားထမင်းကျွေးပြီး သူ့မယားဖြစ်သွားရတာပဲ။

ဪ ... ဆရာ့ကို ပြောဖို့မေ့နေတယ်။ ဟား ... ဟား ... သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ ... ဆရာရယ်။ သူတို့ ဆင်တဲ့ဂွင်ထဲကို သားကောင်လိုက်တဲ့ မုဆိုးကြီးက တန်းဝင်လာတာများ ကားခနဲပဲဆရာ။

ကျွန်မတို့နေတဲ့ အိမ်ကို ဘဲလ်အဲယားကားကြီးစီးပြီး ရောက်လာတဲ့ ထောင်ကဲကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မအကြောင်း အမွမ်းတင် ပြောနေလိုက်ကြတာ အကြောင်းသိနေတဲ့ ကျွန်မမှာ ရယ်ချင်လိုက်တာ ဖတ်ဖတ်မောနေတာပဲ။

“ထောင်ကဲကြီး ... ဒီပစ္စည်းလေးက အသစ်ကျပ်ချွတ်လေးပေး၊ ဘယ်သူမှတောင် လက်ဖျားနဲ့ မတို့မထိရသေးဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ဖောက်သည်နဲ့ ဦးဦးဖျားဖျား စားသုံးခွင့်ရမှာ။ မနေ့ကပဲ ထောင်ကနေလွတ်လာတဲ့ အသစ်ကျပ်ချွတ်

www.burmeseclassic.com

လုံးတီးပါကင်လေးပါ။ ပစ္စည်း ရောင်းမှားဝယ်မှားဖြစ်ပြီး ထောင်ကျသွားတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ တောက တူမလေးပါ”

“ဟီး ... ဟီး ... ဝကလည်း ဒီလိုအရွယ်၊ ချောချောလှလှလေးမျိုး သိပ်သဘောကျတယ်။ ထောင်ထဲက ထွက်လာတာဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဟောဒီမှာ သူ့ထောင်ကလွတ်လာတဲ့ ဝရမ်းစာရွက်လေး”

“အာ ... ဟုတ်တာပဲ၊ သိပ်ကောင်းတယ် ... ဟီး ... ဟီး”

ထောင်ကဲကြီးကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ကျွန်မကို ထောင်ကနေ လွှတ်ပေးလိုက်တဲ့ လွှတ်ဝရမ်းလက်မှတ်လေးကို ထုတ်ပြတယ်။ ထောင်ကဲကြီးကလည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ကြီးဆိုတော့ ဒီလို လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ကိုပဲ သဘောကျတယ်တဲ့။ ကျွန်မကိုဖက်ထားပြီး တဟားဟားနဲ့ သဘောကျနေလိုက်တာ ပါးစပ်ထဲက ရွှေသွားတွေဆိုတာ လက်လက်ထနေတာပဲ။

ကျွန်မကို တစ်ညလုံး အော်ဒါခေါ်သွားမှာဆိုပြီး သူ့စီးလာတဲ့ ဘဲလ်အဲယားကားကြီးပေါ် ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါစီးရင်း ညဘက်ကြီး နီယွန်မီးရောင်အောက်က မြို့ပြအဆောက်အအုံတွေကို ငေးမောကြည့်ရင်း လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မက ထောင်ကျနေရာကလွတ်လာတဲ့ သူဆိုတော့ မှတ်ပုံတင်ပါမလာဘူး။ တည်းခိုခန်းက မန်နေဂျာကလည်းသူနဲ့ ဖောက်သည်ဖြစ်နေဟန် တူပါတယ်။ ဘာမျှမလိုဘူး တည်းလို့ရတယ်ဆိုတာနဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ပဲ ရေးမှတ်ယူထားလိုက်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်မရဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုကို ဆရာသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြဦးမယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်းထဲမှာ တည်းခိုရင်း ဇရိုးချိုးပြီး ညနေစာစားဖို့ အပြင်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီလို စားသောက်ဆိုင်မှာ ထမင်းစားသောက်ပြီး အပြန်မှာ ကျွန်မက ညဘက် ဗိုလ်အောင်တတ်လို့ ဆေးခဏဝင်ဝယ်မယ်ဆိုပြီးတော့ ကားရပ်ပေးတာနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆေးဝယ်ခဲ့တယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်မ ညည အိပ်မပျော်ရောဂါဖြစ်နေတတ်လို့ အိပ်ဆေးစင်ဝယ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ထောင်ကဲကြီး ယုံအောင် ဂျဲလ်မက်ဆေးကို ဝယ်ပြီးတော့ အိပ်ဆေးကို အသာငှက်ထားလိုက်တယ်။

ကျွန်မတို့ တည်းခိုခန်းကို ပြန်ရောက်ပြီး အနားယူခဲ့ကြတယ်။ ညဘက်ပိုင်းမှာ ဆေးသောက်ပြီးသောက်ဖို့ တည်းခိုခန်းက ကောင်လေးကို ကော်ဖီနှစ်ခွက် ပါထယ်ဝယ်ခိုင်းခဲ့တယ်။

ညဘက် စခန်းသွားပြီး တရားတမော မအိပ်ခင်မှာ ကျွန်မက ဆေး
သောက်ဖို့ ပြင်တယ်။ သူ ရေအိမ်သွားနေတုန်းပဲ သူ့သောက်မယ့် ကော်ဖီခွက်
ထဲကို အိပ်ဆေးခတ်ထည့်ထားလိုက်တယ်။ သူလည်း ကော်ဖီသောက်ပြီးသွား
ရော မကြာပါဘူး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်နေလိုက်တာများ ကုလားသေ
ကုလားမောကို အိပ်ပျော်နေတာရှင်။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်လျက် ...

“သူ ... ခုလို အိပ်ပျော်သွားတုန်းမှာ ညည်းက တည်းခိုခန်းက လစ်
ပြေးတာလား”

“ကျွန်မလား ... ဘယ်လစ်လိမ့်ဦးမလဲ ဆရာ။ အမျိုးမျိုး အကြံထုတ်
နေတယ်။ နောက်ဆုံး မနက်မိုးလင်းခါနီးမှာ တည်းခိုခန်းက ချာတိတ်လေးကို
ညဘက်က မိုက်အရမ်းဆာနေလို့ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်ဆိုပြီး တည်းခိုခန်းရှေ့
မှာ မိုးလင်းဖွင့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခု သွားစားချင်လို့ပြောပြီး
ထွက်လာခဲ့ရက တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးခဲ့တော့တာပဲ”

ကျွန်တော် သူမ၏စကားကို ကြားပြီး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်တယ်။

“ဒါဆို ... ဘယ်က လမ်းစရိတ်ရလို့ လစ်ပြေးသွားတာလဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... လမ်းစရိတ်မရှိဘဲ ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ ...
ဆရာရယ်။ ခင်ထွေးစံပါ ... သင်းတို့လောက်မှ မလည်ရင်လည်း လုပ်မစား
ဘူးလေ။ ကျွန်မဘဝက မထူးတော့ပါဘူး ဆရာ။ ရှင်ကြီးဝမ်းလည်း ဝင်ခဲ့ဖူးပြီ
ရှင်ငယ်ဝမ်းလည်း ဝင်ခဲ့ဖူးပြီပဲ။ ဒီလောကမှာက ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်နိုင်မှ
တန်ကာကျမယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ငွေလား ... ထောင်ကဲကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်
ဖောင်းဖောင်းကြီးထဲက ငွေသားအားလုံးဟာ ကိုယ့်ငွေတွေပဲပေါ့ ... ဟင်း ...
ဟင်း ... ငါးမူးသား လက်စွပ်တစ်ကွင်းတောင် ချွတ်ယူခဲ့သေးတယ်”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြီး ...

“အဲဒီငွေတွေယူပြီး ဟိုအိမ်ကို ပြန်သွားခဲ့တာလား”

“ဘယ်ပြန်မလဲ ... ဆရာ၊ ဝေးပါသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ...
ဆရာ။ ကျွန်မကို အော်ဒါထည့်ပေးလိုက်ပြီးကတည်းက ကျွန်မရဲ့ နောက်ကြောင်း
ပြန်မလှည့်တော့ဘူးလို့ စဉ်းစားပြီးသားပါ။ အမှန်တော့ အညွှန်းခိုခန်းက ပြန်ဖို့
တဲ့အခါ ထောင်ကဲကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လမ်းစရိတ်တောင်းမယ်
စိတ်ကူးထားတာ။ ဒီရောက်မှ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲက
အထပ်လိုက်မြင်တော့ ရေကန်အသင့်ကြာအသင့် ဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်မဟာ
ဟိုအိမ်ကို ပြန်သွားလို့ကတော့ ဒီလောကထဲမှာပဲ ကျင်လည်နေရဦးမယ်။ ပိုဆို
နေတာက စန်းစန်းမော်ယောက်ျားကြီးက စားနေကျ ကြောင်ဖားကြီးလေ။ တော်

www.burmeseclassic.com

ကြာ... မောင်ကျန်တစ်တို့နဲ့ အလကားမတ်တင်း၊ ခြေတော်တင်ပြီး သူ့မယားငယ် ခံနေရဦးမယ်”

“နောက်... ဘယ်ကို လစ်ပြေးသွားခဲ့တာလဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်မလည်း တည်းခိုခန်းကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာပြီး နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်ပဲ ရှိသေးတယ်။ လမ်းမှာ ဘူတာကြီးကို ဘယ်လိုသွားရသလဲဆိုပြီးတော့ မေးမြန်းရင်း ဈေးချိုနာရီစင်ကြီးနား ရောက်သွား တယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ထောင်ကြီးအိတ်ထဲက နှိုက်ယူလာတဲ့ ငွေတစ်သောင်း နီးပါး ပါလာတယ်။ ဒီငွေနဲ့ဆို ရန်ကုန်မြို့ကို ပြန်လို့ရတဲ့အပြင် လမ်းမှာသုံးစွဲဖို့ တောင် အပိုအလှူရှိနေပြီပဲ။

အဲဒီလို အတွေးနဲ့ လမ်းလျှောက်လာနေတုန်းမှာ ဘတ်စ်ကားကြီးလိုလို၊ ကားပြာကြီးတစ်စီး မောင်းလာနေတယ်။ ကားနောက်ဘက်ကနေ စပယ်ယာ တစ်ယောက်က သပိတ်ကျင်း၊ မိုးကုတ်လို့ အော်နေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ စိတ်ကူးပြောင်းသွားတယ်”

ဟုတ်တယ်... ဆရာ၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်မြေကို ဘာဖြစ်လို့ပြန်မှာလဲ။ နေရာဒေသတစ်ခုမှာ စီးပွားရှာပြီး အဆင်ပြေမှပဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မယ် လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မလို တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်နေသူအတွက် ရန်ကုန်ကို ပြန်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးလေ။

ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ခရီးစဉ်ကို ပြောင်းပြီး ခြေရာဖျောက်လစ်ဖို့ ကြံရွယ် ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ခုလို ကျူးလွန်လာခဲ့တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲကို တိုင်တန်း ခဲ့ရင်လည်း မီးခိုးကြွက်လျှောက် ပြဿနာဖြစ်နေမယ်။ ကံမကောင်းရင် ထပ်ပြီး အဖမ်းခံချင်ခံရနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဘာကိုမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားကြီးကို လက်ပြထားလိုက်တယ်။ အဲဒီကားပြာကြီးက မိုးကုတ်မြို့ကို ပြေးဆွဲနေတဲ့ ‘မန်း နီလာ’ ကားကြီးပဲ ဆရာ။ ကျွန်မလည်း လောလောဆယ် ခြေရာဖျောက်လစ်နိုင် ဖို့ပဲ တွေးနေခဲ့တယ်။

“မိုးကုတ်မြို့ကို ရောက်ပြီး ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ခဲ့သေးလဲ”

“အမှန်တကယ်... ကျွန်မ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ လတ်တလော အခြေ အနေ အကျဉ်းအကြပ်ထဲက ရှောင်ချင်တိမ်းချင်လို့သာ ကြုံရာကား စီးလိုက်မိတာ။ မန်းနီလာကားကြီးကတော့ သူ့ခရီးစဉ်အတိုင်း သပိတ်ကျင်းမြို့လေးကို ဖြတ်ကျော် မောင်းလာပြီး ဖောတောဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ ထမင်းစားနားတယ်။ နောက်ကား ဆက်ထွက်လာတော့ တောင်ပေါ်လမ်းကို ဆက်လက်မောင်းနေတယ်။ ပြီးမှ ရွှေ

ညောင်ပင်မှာ တစ်ထောက်နားတယ်။ အဲဒီဒေသကထွက်တဲ့မျှစ်ချဉ်က ပျဉ်းမနား၊ ပဲခူးဘက်ကထွက်တဲ့ မျှစ်ချဉ်ထက် အရမ်းကောင်းတယ်ဆရာ။

အဲဒီကနေ တောင်ပေါ်လမ်းတစ်လျှောက် ဆက်လက်မောင်းလာနေလိုက်တာ ညနေစောင်းလောက်မှာ ကျပ်ပြင်မြို့ကို ရောက်လာတယ်။ နည်းနည်း မှောင်စပျိုးချိန်လောက်မှာ မင်းတံတားရွာကို ဖြတ်ကျော်မောင်းလာပြီး မိုးကုတ်မြို့လယ်က ဖောင်တော်ဦးစေတီကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရတယ်။

တကယ်တော့ မိုးကုတ်မြို့ပုံသဏ္ဍာန်က ဒယ်အိုးကြီးပုံစံလိုပဲ သူများတွေ ပြောတာသိခဲ့ရတယ်။ ဟုတ်မယ်ဆရာ ... လမ်းတွေကလည်း မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြစ်နေပြီး တစ်ကုန်းကျော်တစ်တောင်တက်နဲ့ မောင်းနေကြတယ်။

ကျွန်မလည်း ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့အရပ်ဒေသဖြစ်နေလို့ ကြည့်လေ မြင်လေရာရာ အထူးဆန်းလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... ဆရာလတ်တလောမှာတော့ ကျွန်မဘဝအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာလေးပဲ။

ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်ကားသာစီးလာခဲ့တာ ဘယ်နေရာဒေသမှာ ဆင်းလို့ ဘယ်လိုတည်းရခိုရမယ်ဆိုတာ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲဘူး။ ကံအားလျော်စွာပဲ ကျွန်မဘေးခုံက အဒေါ်ကြီးက တော်တော် ဖော်ရွေပုံရတယ်ဆရာ။ တည်းစရာမရှိရင်လည်း သူ့အိမ်မှာ အခိုက်အတန့်လိုက်တည်းဖို့ ခေါ်နေတယ်။

[၅]

လုပ်ပြီ ... ဆရာကတော့ ဘာရီတာလဲလို့။

ဟင်း ... ဟင်း ... ဒီတစ်ခါ လူကောင်းပါ ဆရာရဲ့။ အဒေါ်ကြီးက ရှမ်းအမျိုးသမီးကြီးပါ။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေးဆင်းလာပြီး ပြန်လာခဲ့တဲ့သူပါ ... ဆရာရယ်။ ကျွန်မလည်း တစ်ခါသေဘူး ပျဉ်ဘိုးနားလည်နေပါပြီ။ အဲဒီလောက်လည်း မအတော့ပါဘူး။ ခုလုပ်လာတာပဲ ... ကြည့်လေ။ သူ့နားစရိတ်နဲ့ ကိုယ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ဒေသတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ။

နောက်ဆုံး ဘီးတောင်ရပ်ကွက်မှာ ကားရပ်တော့ အဒေါ်ကြီးက ဆင်းကြမယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မလည်း ဆင်းလိုက်သွားခဲ့တယ်။ လောလောဆယ် အဒေါ်ကြီးနဲ့ အတူတူအိမ်မှာ ဆွေတည်းခိုပြီး ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ တိုင်ပင်နေခဲ့တယ်။

ခု ... ကျွန်မ မိုးကုတ်မြို့ ရောက်လာတာ ခြောက်လလောက် ရှိနေပြီ။ ပါလာတဲ့ ငွေအရင်းအနှီးလေးနဲ့ မိုးကုတ်ထာပွဲမှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်စားနေခဲ့တယ်။ ထာပွဲဆိုတာ မိုးကုတ်ဒေသထွက် နီလာ၊ ပတ္တမြား၊ ကျောက်ပွင့်လေးတွေကို ရောင်းဝယ်ကြတဲ့နေရာပါ။

အဲဒီထာပွဲမှာ သိန်းကျောက်၊ သောင်းကျောက်တွေကို လက်ကြီးသမားကျောက်ကုန်သည်ကြီးတွေက ရောင်းကြဝယ်ကြတာ၊ ကျွန်မတို့လို လက်သေးသမားတွေက ထောင်ကျောက်။ ရာကျောက်လို့ခေါ်တဲ့ ထမင်းစားရရှိကျောက်လောက်ပဲ ရောင်းကြဝယ်ကြလုပ်နေကြတာပါ။ သိန်းကျောက်တန် ကျောက်ဆိုတန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ကျောက်ပွင့်မို့လို့ ကျောက်ကုန်သည်ကြီးတွေက အိမ်မှာပဲ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြတာများတယ်။

ကျွန်မတို့လို အရင်းအနှီးနည်းတဲ့ လူတွေကတော့ ထာပွဲမှာပဲ ကျောက်ဈေး ကစားနေရတယ်။ မိုးကုတ်သူလေးတွေဟာ ရှမ်းခမောက်လေးတွေကို ဆောင်းပြီး စက်ဘီးကလေးတွေ စီးလို့ ထာပွဲကိုလာကြတယ်။ ကျောက်အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ကြတဲ့အခါ သူတို့ဆောင်းလာတဲ့ ခမောက်ကလေးတွေ ပက်လက်လှန်ပြီး ဖျိုင့်ခွက်နေရာမှာ လက်ကိုင်ပဝါခင်းလို့ ထုတ်ယူလာတဲ့ ကျောက်တွေကို ဖြန့်ခင်းရောင်းချကြတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဗဟုသုတအနေနဲ့ ဆရာ့ကို ပြောပြရဦးမယ်။

အဲဒီလို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျောက်ပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ဈေးဖြတ်ပေးတဲ့နေရာမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မနှစ်နာရအောင် မှန်မှန်ကန်ကန် ဈေးဖြတ်ပေးဖို့တော့ လိုတယ်ဆရာ။ သစ္စာတရားကို ယုံကြည်နေကြသူတွေပဲ သစ္စာရှိဖို့တော့ လိုတယ်။

ကိုယ့်ကျောက်က ကံအားလျော်စွာ သောင်းကျောက်လောက်တန်နေခဲ့ရင် သောင်းဈေးကို အနီးကပ် ဆုံးဖြတ်ပေးရတယ်။ တမင်ဈေးနှိမ်ဝယ်ချင်တဲ့ သဘောနဲ့ လောဘတက်ရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။

ခုလို ကျောက်တန်ဖိုးကို ထောင်ကျောက်၊ သောင်းကျောက်တန်မှန်းသိပါလျက် တမင်ဈေးနှိမ်ဝယ်ယူလိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရာကျောက်လောက်ပဲ တန်တယ်လို့ ဈေးဖြတ်ပေးခဲ့ရင်တော့ နောက်တစ်နေရာမှာ သွားရောင်းရင် ရာကျောက်လောက်ပဲ တန်သွားတော့တယ်။

အဲဒါကို ကျောက်ဦးလည်တယ်လို့ ခေါ်ကြတယ် ... ဆရာရယ်။ ကျောက်ဈေးက အမှန်အတိုင်း မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ကံထိုက်လို့ သောင်းကျောက်၊ သိန်းကျောက်ဖြစ်သွားရင် မူလပိုင်ရှင်ကို ဈေးနှိမ်ဝယ်ခဲ့တာကြောင့် အဲဒီလူက ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ... မိုးကုတ်သူ၊ မိုးကုတ်သားတွေဟာ သစ္စာတရားကို ဦးထိပ်မှာပန်ဆင်ပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်စားခဲ့ကြတယ်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာဆိုတာကလည်း ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဘုရားပန်းတွေကို ဝေဝေဆာဆာထိုးထားပြီး အမြဲပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူပူဇော်ခဲ့ကြတယ်။ တကယ့်ကို ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းကြသူတွေများတယ်။ အားလုံးလိုလိုက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံကြပြီး သဘောမနောဖြူကြတယ်။

ဒီလို အရောင်းအဝယ်လုပ်နေကြတဲ့ကြားမှာ ကျွန်မ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်ဆရာ။ ကျွန်မ ကံဇာတာလေးတွေ တက်လာလို့လား၊ မသိဘူး။ တစ်နေ့ ကျောက်သမားတစ်ယောက်ဆီက ကျောက်တစ်ပွင့်ရတယ်။ ကျောက်တွင်းနယ်မြေထဲကနေ ကျောက်ခိုးတူးကြတဲ့ ကျောက်သမားလေးတစ်ယောက်ဆီကပါ။ ပတ္တမြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ နီလာကျောက်ရိုင်းလေးတစ်ပွင့်ပေါ့ဆရာ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ ကျောက်အရောင်းအဝယ်သမားတွေက ကျောက်ခို၊ တူးသွားတဲ့ လူတွေပြန်လာရာလမ်းကနေ တစ်နေ့ကုန် စောင့်နေပြီးတော့ ဝယ်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီလိုထိုင်စောင့်နေကြတဲ့အချိန်မှာ တချို့ကလည်း နှစ်ချောင်းထို၊ အပ်ကလေးတွေနဲ့ ချည်လုံးလေးတွေ ရှမ်းခမောက်ထဲထည့်ပြီး ဆွယ်တာထိုးသူကထိုး၊ ဦးထုပ်ထိုးသူထိုးနဲ့ ထိုင်စောင့်နေကြတာပါ။

အမှန်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို အလုပ်လည်းလုပ်ရင် ကျောက်အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေကြတာက များပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ရောက်ခါစဆိုတော့ ရှမ်းမလေးတွေ ချည်ထိုးနေတာ အချိန်အလဟဿ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး သူတို့ဆီက သင်ထိုးထိုးကျင့်နေခဲ့တာပါ။

အားလုံးက ဖော်ရွေကြတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် ရှိနေကြတယ်။ ကျွန်မတို့ ကျောက်သမားတွေက အဖိတ်နေ့ ဈေးနေ့မတိုင်မီမှာ ရောင်းချနိုင်ရင် ကျောက်အသစ်အဆန်းကို အပင်ပန်းခံပြီး ဝယ်ယူစုဆောင်းထားရတယ်။

ဒါမှ ဈေးနေ့ရောက်တဲ့အခါ ထာပွဲမှာ ခင်းကျင်းပြသလို့လည်း ကော်မှာလေ။ လက်ထဲက ကျောက်အဟောင်းကလည်း ကြိုက်တဲ့ လူတွေရင်လည်ဝယ်ကြတော့ ရောင်းရပါတယ်။ ကျောက်အသစ်ဘယ်အပိုင်းက ထွက်လာ၊ မှေ့တွင်းထဲက ရတာလို့ပြောရောင်းတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

www.burmeseclassic.com

ကျောက်တွင်းထဲက ကျောက်တူးသမားတွေ ပြန်လာနေခဲ့ကြတာ တွေ့လိုက်ရတော့ အနားကို အပြေးချဉ်းကပ်ပြီး ကျောက်ပါလားလို့ အမောတကောမေးခဲ့ရတာပေါ့။ တချို့ကလည်း မိမိတို့ရောင်းနေကျ ဖောက်သည်ဆီမှာပဲ ကျောက်ကို ရောင်းကြတယ်။ ကျွန်မက မျက်နှာစိမ်းဖြစ်နေတော့ ရောင်းမယ့်သူမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒီအခါမှာ ရှမ်းတရုတ်စပ် မျက်နှာပေါက်နဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ လူပုံစံက ခပ်အေးအေးလေးပါ။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ပေါက်တူးလေးတစ်လက်ထမ်းလာပြီး ပခုံးမှာတော့ လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံး လွယ်ထားတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမှန်း သူက သဘောပေါက်သွားဟန်တူပါတယ်။

“အစ်မ ... ကျောက်ဝယ်မလား”

“မင်းမှာပါလား ... ပါရင် ထုတ်ပြလေ။ အစ်မကြိုက်ရင် ဝယ်မယ်”

သူက ပါးစပ်ထဲမှာငုံလာတဲ့ ကျောက်ရိုင်းလေးတစ်ပွင့်ကို ထုတ်ပြီး သူ့အင်္ကျီနဲ့စင်ကြယ်အောင် သုတ်ပစ်နေတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မဆီ လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်မလည်း ကျောက်ရည်ဝနေပြီး ကျောက်အထာကို ကျွမ်းနေပြီလေ။ ဒီတော့ ...

“မင်း ... ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ”

“တစ်သောင်းရရင် ရောင်းမယ်ဗျာ”

ကျွန်မ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ နီလာကျောက်ရိုင်းပွင့်လေးကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီး နေရောင်မှာ ပဏ္ဏာကြည့်လိုက်တယ်။ ကျောက်ရိုင်းလေးက အရည်လဲ့နေပြီး ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ဖြစ်မှန်း ခန့်မှန်းမိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဟန်ကိုယ်ဖို့လုပ်ပြီး အင်တင်တင် မျက်နှာသေလေးနဲ့ ...

“မင်းဈေးက မများဘူးလားကွယ် ... အစ်မတို့ကလည်း ထာပွဲမှာ တစ်ဆင့် ပြန်ရောင်းရမှာလေ။ အစ်မတို့မှာ အမြတ်ဘယ်ကျန်တော့မလဲ။ အစ်မကတော့ ငါးထောင်လောက်ပဲ ဈေးဖြတ်ချင်တယ်”

“ဟာ ... ငါးထောင်တော့ နည်းလွန်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဖမ်းအဆီးတွေကြားကနေ သက်စွန့်ဆံဖျား ခိုးတူးလာရတာ”

“ဒါဆိုလည်း ... အခြားလူကိုပဲ ရောင်းကြည့်ပါကွယ်”

လို့ ပြောလိုက်တော့ သူ တွေဝေသွားခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ငါးထောင်ဆိုတဲ့ တန်ကြေးက နည်းမှမနည်းပဲ။ ကျွန်မကလည်း သူများမပေးတဲ့ တန်ကြေးကို ရောင်းချင်လာအောင် အရဲစွန့်ပေးလိုက်တာပါ။

နောက်ဆုံး ငါးထောင်နဲ့ပဲ အရောင်းအဝယ် တည့်သွားခဲ့ကြတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်မနဲ့ ကံစပ်လို့ ရခဲ့တာပါ။ သူကလည်း ကျွန်မပေးခဲ့တဲ့ ဈေးနှုန်းကို ကျေနပ်လို့ ရောင်းသွားခဲ့တာပဲ။

နောက်ပိုင်း အဖိတ်နေ့ဈေးနေ့ထာပွဲကို ကျွန်မဝယ်လာခဲ့တဲ့ နီလာကျောက်လေးကို ခင်းကျင်းပြသပြီး ရောင်းတဲ့အချိန်မှာ ဘော်ဘဒန်းရွာထဲက ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးက ငွေနှစ်သောင်းပေးပြီး ဝယ်သွားတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ... ဆရာရယ်၊ အဲဒီကျောက်ရိုင်းလေးကို ပြန်သွေးပြီး မီးစမ်းကြည့်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို မီးစက်နှိုးပြီး မီးစမ်းကြည့်တဲ့အခါမှာ ကျောက်တုမှန်ခဲ့လျှင် ခေတ္တခဏအတွင်း အရောင်ပြောင်းလဲသွားတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ် မီးစမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ ရှုန်းလဲ့လဲ့အရောင်ဟာ တပြောင်ပြောင်နဲ့ မိနစ်အတန်ကြာအောင် မပြောင်းမလဲ ရှိနေတယ်။

နောက်ပိုင်း သိခဲ့ရတာတော့ နီလာပတ္တမြားစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီသတင်းဟာ ကျောက်ဈေးကွက်ထဲ တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နားနဲ့ ကြားလာခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ပတ္တမြားအစစ်ဟူသည် ထိုက်သူထံသို့သာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ထာပွဲကနေ ဝယ်သွားပြီး နှစ်သောင်းနဲ့ ဈေးဖြတ်ခဲ့တဲ့ နီလာကျောက်ရိုင်းလေးတစ်ပွင့်ဟာ တကယ်ကျောက်ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ကျောက်သမားစစ်စစ်လက်ထဲ ရောက်သွားချိန်မှာ သိန်းကျောက်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားသွားခဲ့ရတယ်။

ဆရာရယ် ... ကျွန်မမှာတော့ ကျောက်အကြောင်းလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ နားလည်တတ်ကျွမ်းတာ မဟုတ်တော့ သူများတွေပြောတဲ့ ကျောက်ကြည့်ဈေးဖြတ်တဲ့ ဗဟုသုတနဲ့ စွတ်ဝယ်လိုက်တာပဲရှိတယ်။

ပတ္တမြားစစ်စစ်မှန်လျှင် ထိုက်သူဆီကိုသာ ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်မလို မိုးကုတ်မြေကို စမ်းတဝါးဝါး ခြေချာလာတဲ့သူက ကျောက်စာကျောက်စစ်မှန်းတောင် ဂယနဏမသိဘဲ ရမ်းသန်းပြီး ဈေးဖြတ်ဝယ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မဝယ်လိုက်တဲ့ ကျောက်တွင်းတူးသမားက သူ့ကို ဈေးနှိမ်ဖြတ်ဝယ်လိုက်တဲ့ ကျောက်ဟာ သိန်းကျောက်ဝင်ကျောက်ကြီး ဖြစ်သွားတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒါကလည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေနပ်ကြလို့ ရောင်းကြဝယ်ကြတာပဲဆရာ။ အခုကျမှ ကံထိုက်တဲ့လူလက်ထဲ ရောက်သွားတာပဲ။ သူ့ရော၊ ကျွန်မရော ကံ မထိုက်လို့ မရခဲ့ကြတာလေ။

နောက်ဆုံး ကျွန်မကို ရဲစခန်းမှာသွားပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ သူ့ဆီက ကျောက်ကို ရောင်းပေးမယ်ဆိုပြီး လိမ်လည်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်ခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မ မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း ပုဒ်မ ၄၂၀ ဖိုးတွင်တီးအမှုနဲ့ အချုပ်ထဲ ပို့လိုက်တာပဲ။ တကယ် တော့ ဒီကိစ္စမျိုးက မိုးကုတ်ကျောက်လောကမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အမှုမျိုးပါ။ တွင်းသမားဆိုတာ အပင်ပန်းခံကျောက်တူးပေမဲ့ ထိုက်မှ စံရတာပါ။ ခုကျောက် က ကျောက်ကုန်သည်ပဲ ကောင်းစားသွားတာမဟုတ်လား။

“ခင်ထွေးစံ ... ရန်ကုန် မပြန်တော့ဘူးလား”

“ပြန်ရမှာပေါ့ ... ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်ဇာတိမြေမှာပဲ ပျော်ချင်ကြတာ လူ့လောကသဘာဝပါ။ ခုချိန်မှာတော့ ... အထီးကျန်ဆန်နေတော့ ကျွန်မ ဘဝအတွက် အဓိကလိုအပ်နေတာ ငွေပါပဲ။ ငွေရှာလို့ ရနိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို ရိုးရိုးသားသား သမ္မာအာဇီဝနည်းနဲ့ပဲ ရှာဖွေချင်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အသွေးအသား ကို ရောင်းစားပြီး မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ငွေမရှာချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရှိစုမဲ့စု အရင်း အနီးလေးနဲ့ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ငွေရှာနေခဲ့ရင် ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ခံရတဲ့အဖြစ် နဲ့ ကြုံနေရပြီလေ”

စကားဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ခင်ထွေးစံကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက် သည်။ အချုပ်သူဘဝဖြင့် အမှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရဆဲအချိန်မှာ သူမ ဘဝ၏ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမည့် ဘဝခရီးလမ်းပေါ်ဝယ် လမ်းသိပါလျက် အပြန်ခက်သူ၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပေါ်မှာ လမ်းပျောက်သူဘဝ အခြေအနေမျိုးမှာ ဆိုက်ရောက်နေရှာသည်။

တကယ်တော့ ခင်ထွေးစံသည် လူကသာ အားမာန်အပြည့်ရှိနေဟန် တူသော်လည်း သူမဘဝလေးသည်ကား စိတ်ကူးယဉ် ဆပ်ပြာပူးပေါင်းလေးလို မှီပေါ်တက်ဟန်ပြုပြီး မြေပြင်ကိုသာ ပြန်ဆင်းရသော ဓမ္မတာလိုဖြစ်နေသည်။

အမှန်တော့ အထီးကျန်ဆန်သောဘဝဝယ် စက္ကူစွန်လေးလို လေနှင့်ရာ လွင့်ပျောနေရှာသူလို ဖြစ်နေသည်။

ခင်ထွေးစံတို့လို မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝသည် အားကိုးရှာချင်လို့ လင်ယူ မှီသော်လည်း လင်ကုန်ရှုံး၍ တစ်သက်လုံး မှောက်မည့်ကိန်းမျိုး ဆိုက်နေလေ တာ့သည်။

[၆]

ခင်ထွေးစံနှင့်ကျွန်တော်သည် မကြာခဏဆုံစည်းနေခဲ့သည်မှာ ထူးတော့ ထူးခြားနေသည်။ အကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် ခရီးသွားဟန်လွဲသော်လည်းကောင်း၊ ထောင်ကျလာနေစဉ်သော်လည်းကောင်း အမှတ်မထင် ရေစက်ဆုံခဲ့ကြသည်။

ဒီလို ဆုံတွေ့နေခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ ခင်ထွေးစံက တရားခံ ဥပဒေတားမြစ်ချက်တစ်ခုခုကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်လာလေ့ ရှိသူဖြစ် သောကြောင့် ရုံးပြင်ကနွားရောက်လာကာ နောက်ဆုံး ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်သောအခါ ထောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်နှင့်ခင်ထွေးစံ ခုလို မကြာခဏ ဆုံစည်းနေရ ခြင်းမှာ မဆန်းတော့ပေ။ ခင်ထွေးစံက အမှောင်လိမ်းပေါ်ကို လျှောက်လှမ်းနေ သောသူဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ‘သုတိစိန္တေယျ’၌ ...

“အမှောင်ကလာပြီး ... အမှောင်မှ အမှောင်ပြန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး”

ဒါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော ကုသိုလ်စရိုက်များ မထွန်းကားသော် အပါယ်လေးပါးမှလာသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုထိုဘဝများမှ အကြွင်းကျန် ကုသိုလ်ကံဖြင့် လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ကုသိုလ်ကံနည်းပါးသဖြင့် ဆင်းရဲမွဲတေပြီး တောင်းစား၊ ခိုးစားရသော ဘဝဆိုး၌ ကျရောက်နေကြရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် အပါယ် လေးပါးဟူသော အမှောင်ဘဝမှလာပြီး လူ့ဘဝဝယ် အသုံးမကျသော အမှောင် ဘဝ၌ ကျင်လည်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ သွားရာလမ်းသည်ကား အဘယ်နည်း။ လူ့ဘဝတွင် ဒုစရိုက်မှုတွေနှင့် အပြုများပြီးသောအခါ အပါယ်လေးပါးဟူသော အမှောင်သို့ ပြန်သွားရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒါကြောင့် ခင်ထွေးစံ၏ဘဝသည် အမှောင်လမ်းပေါ်မှာပဲ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းနေရင်း လမ်းပျောက်နေသောဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေရှာသည်။ မိမိ ဘဝကို ရိုးရိုးကျင့်၊ မြင့်မြင့်ကြစိတ်ဓာတ်မျိုး မမွေးမြူဘဲ ဘဝလမ်းကြိုသလို လှေကြိုစီးရင်းလိုက်ပါ လွင့်ပျောနေသော ဗေဒါပန်းနယ် ဘဝမျိုးဖြစ်နေသည်။

ခင်ထွေးစံသည် ရုပ်ရည်ရှုပကာ ချောမောသော အဆင်းရှိပြီး ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားမှာ ပြေပြစ်ချောမောသူဖြစ်သည်။ ခင်ထွေးစံ၏ အပြင်ဗဟိုဒွသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အဆင်းလှစာရင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အတွင်း အဇ္ဈတ္တအသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အကျည်းတန်လှပေသည်။

နဂိုဗီဇကောင်းခဲ့၍လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ ဗီဇအခြေခံ ညံ့ဖျင်း ခဲ့သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူ့လောကအလယ်မှာ ရပ်တည်နေရခိုက် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များကို ပြုကျင့်ရန်သာ စိတ်စေတသိက်မှာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ခင်ထွေးစံ၏ဘဝသည် ရေသာခို အချောင်လိုက်တတ်သည့် သဘောရှိ သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကို အကာအကွယ်ပြုကာ လက်တစ်လုံးခြား လိမ်းလည်လုပ် ဆောင်သွားမှ ယုံကြည်လက်ခံသွားတော့သည်။

ယခုဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်အတွက် သာဓကတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ တကယ်တော့ ခင်ထွေးစံသည် ညှို့အားပြင်းသူတစ် ယောက်ဖြစ်၍ လား၊ ကျွန်တော်သည်ပင် အားတုံ့အားနာ ရှိတတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့်လားဆို သည်ကို မဝေခွဲတတ်တော့ပေ။

ကျွန်တော်သည် (၈-၂-၈၀) နေ့တွင် မိုးကုတ်ထောင်အား ရဲတပ်ဖွဲ့ အချုပ်စခန်းအဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့သောကြောင့် အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလုံး အလုပ်လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရလေသည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် မြိတ်အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။ တာဝန်ခံအရာရှိမှာ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးတင်မြင့်ကို ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော်သည် မြိတ်အကျဉ်းထောင်တွင် မိသားစုနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ မြိတ်အကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ကျရုံး တာဝန်ခံထောင်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်း ဆောင်လျက်ရှိသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော် ဦးဆောင်ကွပ်ကဲတာဝန်ယူပြီး ဟားခါး သင်္ဘောဖြင့် မြိတ်အကျဉ်းထောင်မှ ထိုင်းငါးခိုးအကျဉ်းသား (၁၀၀) ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ တာဝန်ယူ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပို့ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပို့ဆောင်ရာတွင် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ထိုင်းဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်သူမရှိသဖြင့် အခက်တွေ့နေသည်။ ယင်းအခက်အခဲ ကို ကူညီဖြေရှင်းပေးလာသူမှာ ခင်ထွေးစံဖြစ်နေသည်။

သူမသည် မြိတ်မှပါလာသော သင်္ဘောစီးခရီးသည်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် မြိတ်ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ အကျဉ်းသားများနှင့် နှစ် ယောက်တစ်တွဲစီ လုံခြုံရေးစောင့်ကြပ်ပြီး တင်ဆောင်နေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ထိုင်းအကျဉ်းသားများကို ဟားခါးသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် တင် ပို့ပြီး လှေဝမ်းထဲမှာ နေရာချထားပေးပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှ လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

ဟားခါးသင်္ဘောကြီးသည် မြိတ်မြို့မှ စတင်ထွက်ခွာလာပြီး ခရီးစဉ်တိုင်း ရန်ကုန်မြို့ဆီ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သင်္ဘောပေါ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ကန်တင်းဆိုင်တွင် ဗိုက်ဆာလောင်လာသဖြင့် လက်ဖက်ရည်မှာ သောက်နေစဉ် ကျွန်တော်ထိုင်နေရာသို့ ခင်ထွေးစံ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

“ဆရာ ... ရဲဘက်ပို့ သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ထွေးစံ”

“အကျဉ်းသားတွေကြည့်ရတာ ထိုင်းလူမျိုးတွေထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ထိုင်းငါးဖမ်းစက်လှေကနေ တရားမဝင် ငါးခိုးဖမ်းကြ လို့ ထောင်ကျလာတဲ့ အကျဉ်းသားတွေလေ။ ခက်နေတာက သူတို့စကားလည်း ကိုယ်နားမလည်၊ ကိုယ့်စကားကိုလည်း သူတို့နားမလည်တော့ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ပဲ စကားပြောနေရတယ်”

“ဟင်း ... ဒါလေးများ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ... ခင်ထွေးစံ ကူညီ ပေးမယ် မပူစမ်းပါနဲ့”

“ဟုတ်လား ... ခင်ထွေးစံက ထိုင်စကားကို တတ်လို့လား”

“နည်းနည်းပါးပါး ... ပြောတတ်ဆိုတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ... ရနောင်း မြို့ဘက်မှာ အရောင်းအဝယ်သွားလုပ်ခဲ့တုန်းက နည်းနည်းပါးပါး သင်လာခဲ့ တာလေ”

“ဟာ ... ဒါဆိုအတော်ပဲ ခင်ထွေးစံတို့ကို ကူညီပေးပါဦး”

ဒီလိုနှင့် ခင်ထွေးစံသည် ကျွန်တော်၏ အခက်အခဲများကို ကူညီဖြေရှင်း ပေးနေသည်။ ခင်ထွေးစံသည် သင်္ဘောခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ ထိုင်းလူမျိုး များနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံစကားပြောဆိုနေသည်။

ငင်းတို့အားလုံးအား သင်္ဘောပေါ်တွင် ထမင်းကျွေးသောအခါ ခင်ထွေးစံ ပင် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုပြီး ကျွေးမွေးနေသည်။ သင်္ဘောခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ခင်ထွေးစံသည် ထိုင်းငါးခိုးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့်အတူ စကားပြောဆိုလိုက် လိုအပ် သည်များ ဝယ်ခြမ်းပေးလိုက်ဖြင့် အဖွဲ့ကျနေသည်။ ယခုလို ခင်ထွေးစံသင်္ဘော ပေါ်မှာ ခရီးသည်တစ်ယောက်အဖြစ် ပါလာ၍ အဆင်ပြေချောမွေ့သွားသည်။

ဒီလိုနှင့် သင်္ဘောကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ဆီ ရောက်လာသည်။ ဟားခါး သင်္ဘောကြီး ပန်းဆိုးတန်း နန်းသီတာဆိပ်မှာ ဆိုက်ကပ်သွားလေသည်။ ကျွန်

တော်က အရင်ဆုံး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် တက်ကာ သက်ဆိုင်ရာ အကောက်ခွန် အဖွဲ့ထံ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြောဆိုခဲ့သည်။

ဆိပ်ကမ်းမှ ရှာဖွေရေးပြုလုပ်မည့် အကောက်ခွန်အဖွဲ့မှ ခရီးသည်များ ကြားမှာ နိုင်ငံခြားသားများ ပါလာနေသဖြင့် ဦးစွာသင်္ဘောပေါ်မှနေ ဆင်းခွင့်ပြု လေသည်။

အကျဉ်းသား ထိုင်းလူမျိုးများကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာစေသည်။ ထိုင်းလူမျိုး အကျဉ်းသားများသည် လက်ထဲတွင် မိမိတို့ အသုံးအဆောင်နှင့် စားစရာများထည့်ထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးဆွဲကာ ဆင်းလာနေကြသည်။

ထိုခေတ်အချိန်အခါမှာ ဗြိတိ-ရန်ကုန်သွား ခရီးစဉ်ဖြင့် မှောင်ခိုကုန် များကို သယ်ချနေသော မှောင်ခိုအဖွဲ့များရှိနေ၍ ဆိပ်ကမ်းပေါ်မှ စောင့်ကာ ရှာဖွေရေးပြုလုပ်ပြီး ပစ္စည်းများကို ဖမ်းဆီးသိမ်းဆည်းနေစဉ်ဖြစ်သည်။

ထိုင်းအကျဉ်းသား (၁၀၀)ယောက်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဆိပ်ခံ တံတားကိုဖြတ်ကာ ရှာဖွေရေးရုံးထဲမှ ဖြတ်သန်းသွားစေသည်။ ၎င်းတို့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေခြင်းမလုပ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆိပ်ကမ်းပေါ်မှာ လာရောက်စောင့်ကြိုနေသော တိအီး ကားမောင်းသူထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အားလုံး လူပြည့်စုံသွားသော အခါ တိအီးကားတစ်စီးလျှင် လူငါးဆယ်စီခွဲတင်ရန် စီစဉ်နေသည်။

ထိုစဉ် ခင်ထွေးစံသည် စုဖွဲ့ထိုင်စောင့်နေသော ထိုင်းလူမျိုးများ၏ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးထဲမှ လုံချည်တစ်ထည်စီကို ဆာလာအိတ်ဖြင့် တောင်းပြီး လိုက်သိမ်းနေသည်။

အမှန်တော့ ယင်းပစ္စည်းများမှာ ဝက်ဝံတံဆိပ် တက်ထရပ်လုံချည်များ ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ထိုင်းလူမျိုးများကို ထိုင်းဘာသာစကား ပြောဆိုပြီး စည်းရုံးထားခဲ့ဟန်တူသည်။ ခင်ထွေးစံက ထိုင်းလူမျိုးများကို ဆေးလိပ်အစီးလေး ငါးစီး ဝယ်ခြမ်းပေးနေသည်။

ထကယ်တော့ ခင်ထွေးစံသည် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးနေမှုကို အခွင့် ကောင်းယူကာ အသုံးချသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ မှောင်ခိုချလာသော ဝက်ဝံ တံဆိပ်လုံချည်များကို ရှာဖွေရေးလက်မှ အဖမ်းအဆီးလွတ်ရန် ကျွန်တော့်ဘာသာစကားမကျွမ်းကျင်မှု အခက်အခဲကို ဝင်ကူညီပေးသလိုနှင့် အခွင့်အရေးကို အသုံးချသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူမ သယ်ယူလာသော ဝက်ဝံတံဆိပ် တက်ထရပ်လုံချည်သည် စိန်ဂျွန်း
ဈေးမှာ ပြန်သွင်းလျှင် တစ်ထည့်အစိတ်ခန့် မြတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤ
သို့ ခင်ထွေးစံ၏ လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားသွားခြင်းအပေါ် ကျွန်တော့်မှာတော့
အောင့်အီးအောင့်သက် ခံလိုက်ရလေသည်။

အမှန်မှာ ခင်ထွေးစံသည် မြိတ်နှင့် ကော့သောင်းမြို့ဘက်မှတစ်ဆင့်
ရန်ကုန်မြို့သို့ မှောင်ခိုကုန်ကူးနေသူဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်ကာလမှာ မှောင်ခိုလုပ်ကိုင်ကြသူအားလုံးသည် ဟားခါး၊
မြစ်ကြီးနားသင်္ဘောပတ်ကို စောင့်ပြီး စုန်ဆန်မှောင်ခိုလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့လို ဝန်ထမ်းများမှာမူ မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်
ပြဿနာဖြစ်သွားမည်စိုးကြောက်၍ မှောင်ခိုမချဝံ့ဘဲ ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ခင်ထွေး
စံလို လူတကာမျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြံလျှောက်နေသူများကတော့ ရလာသည့်
အခွင့်အရေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

[၈]

သို့သော်လည်း လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေးသင့်သည်ဆိုသော စကားနှင့်
အညီ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ထွေးစံကို မြိတ်အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့
လာရပြန်လေသည်။

တစ်နေ့ ကော့သောင်းမြို့မှအကျဉ်းသား (၅၀)ခန့်အား ရဲတပ်ဖွဲ့မှ မြိတ်
အကျဉ်းထောင်သို့လာရောက်ပို့ဆောင်စဉ် ခင်ထွေးစံတစ်ယောက် ထောင်ကျ
အကျဉ်းသူအဖြစ် ပါလာလေသည်။ စုစုပေါင်းအကျဉ်းသား (၄၅)ဦးနှင့် အကျဉ်းသူ
(၅) ဦးထဲမှာ ပါဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အမည်”

“ခင်ထွေးစံ”

“အဘအမည်”

“ဦးစံ”

“ဘာအမှုဖြစ်တာလဲ”

“မှတ်ပုံတင်ပျောက်ဆုံးမှု”

“ထောင်ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ခြောက်လ”

မြိတ်အကျဉ်းထောင်တံခါးကြီးထဲမှာ တရားခံများကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ လွှဲပြောင်းလက်ခံနေစဉ် တန်းစီးဖြစ်သူ ကြောင်ကြီးဆိုသူမှ ဝရမ်းခေါ်ပြီး စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထောင်ကျဝရမ်းပေါ်ပါ အချက်အလက်များအတိုင်း မှန်ကန်မှုရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးလက်ခံနေခြင်းဖြစ်သည်။

အားလုံးစစ်ဆေးပြီးစီးသွားသောအခါ ထောင်ကျအကျဉ်းသားများကို တံခါးလေးဖွင့်ပြီး ထောင်ကြီးထဲ ရေတွက်သွင်းနေသည်။ အမျိုးသမီးများကို တပ်သားစံပယ်သန်းမှ အမျိုးသမီးဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထောင်ကျလူသစ်များအား နောက်တစ်နေ့တွင် လူသစ်မှတ်ပုံတင်ကြည့်နေစဉ် ထောင်ကျအကျဉ်းသားများကို မှတ်ပုံတင်ပြီးနောက် အကျဉ်းသူများကို ဆက်လက်မှတ်ပုံတင်နေခဲ့သည်။ အကျဉ်းသူသစ် ခင်ထွေးစံတစ်ယောက် ကော့သောင်းမြို့မှာ မှတ်ပုံတင်မရှိဘဲ နေထိုင်နေခဲ့ခြင်းကြောင့် ရဲစခန်းမှ လ.ဝ. က အက် ၁၃(၁)ဖြင့် ဖမ်းဆီးရုံးတင်ရာမှ ထောင်ခြောက်လ ကျလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ခင်ထွေးစံသည် ထောင်ရေစက်များ ရှိနေလေသလား မသိ။ ကျွန်တော်တာဝန်ကျသည့် ထောင်တစ်ထောင်ကို ခင်ထွေးစံသည် ရောက်ရှိလာမြဲဖြစ်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူမ၏အဖြစ်စဉ်ကို မေးကြည့်တော့ ...

“ကျွန်မ ... ဆရာနဲ့ မိုးကုတ်ထောင်မှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီး ကျောက်လိမ်လည်မှုနဲ့ အမှုရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနေရတယ်။ ဆရာတို့ အကျဉ်းဦးစီးတာနေ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို လွှဲပြောင်းသွားရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ထွေးစံ၊ ကိုယ်တို့ဌာနက (၁၁) အဆင့် ထောင်အားလုံးကို ဖျက်သိမ်းပြီး (၂၈-၂-၁၉၈၀) နေ့မှာ ရဲတပ်ဖွဲ့အချုပ်ခန်းအဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဟာ မိုးကုတ်ထောင်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ ပရိဘောဂပစ္စည်းအားလုံးကို မန္တလေးထောင်မှာ အပ်နှံပိုင်ဖို့ တီအီးကား (၂) စီးနဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံး ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မလည်း ကျောက်လိမ်လည်မှုနဲ့ အချုပ်ခံရပြီး စစ်ဆေးနေတုန်း နောက်ဆုံး ကျောက်ပိုင်ရှင်ကောင်လေးကို ငွေငါးထောင်ထပ်ပေးပြီး ညှိလိုက် တော့မှ အမှုကျေအေးသွားလို့ အချုပ်က လွှတ်လာတယ်။ နောက်တော့ မိုးကုတ် မြို့မှာနေပြီး ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေမယ့်အစား ရန်ကုန်ပြန်တာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ပြန်လာတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြန်တော့လည်း နေရာထိုင် စရာမရှိ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဖြစ်နေတယ်”

နောက်တော့ အသိတစ်ယောက်အဆက်အသွယ်နဲ့ စိန်ဂျွန်းဈေးထဲက အထည်ဆိုင်မှာ အရောင်းစားရေး ဝင်လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ဆိုင်ကို ဖောက်သည် လွှမ်းနေတဲ့ ကော့သောင်းမြို့က ကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြ တယ်။

ကျွန်မလည်း ကော့သောင်းမြို့ဆိုတာ ကြားသာ ကြားဖူးနေပြီး မရောက် မှုးသေးလို့ အလည်သွားချင်ကြောင်း ပြောပြတော့ သူကလည်း ကော့သောင်း မြို့ရောက်ရင် တစ်ဖက်နိုင်ငံ ရနောင်းမြို့ထိ သွားလည်လို့ရကြောင်း ချီးမွမ်းပြော စရာတယ်။

အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်မြို့ဆီ မှောင်ခိုကုန်တွေ လာသွင်းပြီး အပြန်မှာ သူနဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်လည်ရင်း ပါသွားတယ်။ ဟုတ်တယ် ... ဝေရာ၊ ကော့သောင်းမြို့လေးဟာ နေချင်စရာမြို့လေးပဲ။ ကန္နားဆိပ်မှာ ဈေးကြီးရှိ စရာတယ်။ စက်လှေတွေ၊ သင်္ဘောတွေလည်း ဆိုက်ကပ်နေတယ်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သူခေါ်သွားတာနဲ့ပဲ ပဲ့ချိတ်လှေလေးစီးပြီး တစ်ဖက်ကမ်းဖန်ဖလားဆိုတဲ့ ဝလပ်လှေတွေ ငါးလာသွင်းတဲ့ ငါးဒိုင်တွေဆီ ရောက် လှူတယ်။ ဖန်ဖလားမှာ ကျွန်မတို့ဆီက ဝလပ်လှေလိုက်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ လည်း အများကြီးပဲ။

အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ရနောင်းမြို့ဘက် ဆက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မကို မှုးနောင်းမြို့ထဲက သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ကျွန်မလည်း ရနောင်းမှာ ဝလပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ငွေစုဆောင်းချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ အနိုင် မှုးနားတစ်ခုမှာ အပ်ပေးခဲ့တယ်။

သူ ကော့သောင်းပြန်သွားတော့ ကျွန်မ ပြန်မလိုက်သွားတော့ဘဲ မှုးနောင်းမြို့မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ငွေရှာနေတယ်။ အဲဒီမှာ လုပ်ငန်းတစ်ခု အဆင် မပြုရင် တစ်ခုပြောင်းနဲ့ ကြုံသလို လုပ်ကိုင်စားနေတယ်။ ကျွန်မလည်း အလုပ် လုပ်ရင်း ငွေရှာနေတာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာသွားတယ်။

တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်း ငွေရှာဖွေနေတာ အတော်အတန် စုမိဆောင်းမိလာတယ်။ ဒီတော့ ကော့သောင်းဘက်ဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း ကော့သောင်းနဲ့ ရနောင်းဘက်ကို ကုန်ကူးနေတယ်။

အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကော့သောင်းဘက်က ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ရန်ကုန် မြို့ဆီသယ်ရောင်းနိုင်ရင် ဈေးပိုရတယ်ဆိုတာနဲ့ ဝက်ဝံလုံချည်တွေကို ဈေးထဲကတစ်ဆင့်ယူပြီး ရန်ကုန်ထိ သယ်ပို့လုပ်လာတယ်။

ကျွန်မက ရန်ကုန်ဈေးကွက်ကို သိထားနေတော့ ကုန်ကိုသွင်းဖို့ မခဲယဉ်းဘူးလေ။ ကော့သောင်းဈေးထဲက အထည်တွေကို အိတ်ကြီးထဲမှာ ထည့်ပြီး နိုင်သလောက် ယူလာတယ်။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို ပြန်လာမှပေးဆပ်လို့ရတော့ ကျွန်မ အကြွေးယူလာရောင်းတာပေါ့။

လမ်းမှာ အဖမ်းအဆီးကများတော့ ရှာဖွေရေးလက်က လွတ်အောင် ကြံရဖန်ရတယ်။ ပေါင်းသင်းသင့်တဲ့လူတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး မျှဝေစားရတဲ့အခါလည်း ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ကတော့ ကော့သောင်းမြို့ကနေ စက်လှေစီးလာပြီး မြိတ်မြို့ရောက်မှ ရန်ကုန်ပြန်ထွက်မယ့် သင်္ဘောပတ်ကို စောင့်နေရတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ စီးလာတဲ့သင်္ဘောအခေါက်ဆရာနဲ့ တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဆရာကလည်း ထိုင်းဘာသာစကား မကျွမ်းကျင်တော့ ကျွန်မက စကားပြန်လုပ်ရင်း ထမင်းစားရေသောက် တတ်ထားတာတွေ ပြောနေရတာပေါ့။

ကျွန်မအတွက် ကုသိုလ်ကံကောင်းသွားတာက ဆရာနဲ့တိုးနေတော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ နို့မို့ဆို သင်္ဘော ရန်ကုန်အတက်ကျရင် အကောက်ခွန်က ရှာဖွေရေးတွေက ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာလို့ ကျွန်မအသိတွေမှာ ပစ္စည်းအသိမ်းသွားကြရတယ်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လ.ဝ.က အက်နဲ့ အဖမ်းခံရတာလဲ”

“ဒါကလည်း ... ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်သလို ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်မမှာ ထောင်ကလွတ်လာပြီးကတည်းက မှတ်ပုံတင် ပါမလာဘူးလေ။ အမှုစဖြူတုန်းအချိန်မှာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားကို ဆေးမှုမသင်္ကာမှုနဲ့ ရှာဖွေဖော်လုပ်တုန်း သိမ်းဆည်းသွားတာ။ အမှုပြီးမှ စခန်းမှာ သွားထုတ်ယူရမှာ။ ဆရာက တဲ့အတိုင်း ကျွန်မက ထောင်ကလွတ်ပြီး မကြာခင်မှာ ပြဿနာဖြစ်လို့ မိုးကုတ်ကို ရှောင်ပြေးလာရတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရဲစခန်းသွား မှတ်ပုံတင်ယူခဲ့မှာလဲ”

အဲဒီလို မှတ်ပုံတင်မရှိလို့ ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာလေးနဲ့ပဲ သွားလာတာ။ ရနောင်းဘက်ရောက်ပြီး ကျွန်မက မပြန်ဘဲ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတော့ ထောက်ခံစာလည်း ယူလို့မရတော့ဘူးလေ။

www.burmeseclassic.com

အဲဒါနဲ့ ကော့သောင်းက အသိအိမ်မှာနေရင်း သူတို့ရဲ့ မှတ်ပုံတင်နဲ့ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ကျွန်မက ကုန်ကူးနေခဲ့ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံး အသိအိမ်မှာ ကပ်နေတုန်း ညဘက်သန်းခေါင်စာရင်း လာစစ်တယ်လေ။ ကျွန်မက မှတ်ပုံတင် ထုတ်မပြနိုင်တာနဲ့ လ.ဝ. က အက်နဲ့ ထောင်ချခဲ့တယ်။

ကော့သောင်းမြို့မှာ ထောင်မရှိတော့ ထောင်ကျတဲ့လူတွေကို ဗြိတိ အကျဉ်းထောင် ပြောင်းပေးရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကော့သောင်းကနေ ထောင်ကျလာပြီး ဗြိတိအကျဉ်းထောင်ကို ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ။

ကျွန်မ ဒီကနေ လွတ်သွားပြီးရင်တော့ ကော့သောင်းဘက်ကို မပြန် တော့ဘူးဆရာ။ ရန်ကုန်မှာပဲပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဈေးရောင်းစားနေတာပဲ အေးပါတယ်။ ကျွန်မဘဝက လောကဝံ လှိုင်းတံပိုးအောက်မှာ ကံစီမံရာအတိုင်း ကျင်လည်နေရာမှာပေါ့ ... ဆရာရယ်။

[e]

ကျွန်တော်သည် ဗြိတိအကျဉ်းထောင်မှာ ထောင်ကျရုံး တာဝန်ယူထား လူဖြစ်သဖြင့် ထောင်ကျကိစ္စများကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေရလေသည်။ နေ့စဉ် ထုတ်ရုံးပြန်ကိစ္စများကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေရသလို ဗြိတိထောင်ထဲမှာ အိပ် ထောင်သစ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို အသစ်ထပ်မံ ဆောက်လုပ်နေရသည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်ရသည်။ ရုံးချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ကိပ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ရန် လိုအပ်သော သစ်အမျိုးအစားများ၊ ဘိလပ်မြေ၊ ပုံချောင်း စသည်များကို ရန်ကုန်ရှိ ဗဟိုပစ္စည်းသိုလှောင်ရေးမှ ထုတ်ယူ၍ ကောင်ဇေယျသင်္ဘော၊ ဟားခါး၊ မြစ်ကြီးနားသင်္ဘောနှင့် တင်ပေးသည်။

လူကတော့ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပြန်လိုက်လာသည်။ ဤကဲ့သို့ အဆောင်မှ ကိစ္စများကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေရသလို ကော့သောင်းမြို့တွင် အသစ်ဖွင့်လှစ်

မည့် ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေးအလုပ်စခန်းအတွက် ဆီအုန်းပျိုးပင်များကို တနင်္သာရီမြို့မှ ဝယ်ယူပြီးစက်လှေဖြင့် ကော့သောင်းမြို့ဆီ တင်ပို့ပေးရလေသည်။

ဒီကြားထဲ မြိတ်အကျဉ်းထောင်၏ တာဝန်မှူးတာဝန်ကိုလည်း ထမ်းဆောင်ရလေသည်။ ဤကဲ့သို့ တာဝန်မှူးတာဝန်ကျနေစဉ် တစ်ညတွင် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ မီးဖွားရန်ကိစ္စ အရေးပေါ် ပေါက်လာသေးသည်။

ညဘက်ကြီးမှ မွေးလူနာကိစ္စဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် မြို့ထဲမှာ နေထိုင်သော ထောင်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစိန်သွယ်ကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပြေးခေါ်ရသည်။ မြိတ်အကျဉ်းထောင်မှာ တာဝန်ကျသော ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မွေးလူနာအရေးပေါ်ဖြစ်နေချိန် တပ်သားစံပယ်သန်းမှာ တာဝန်ကျနေသည်။ သူမမှာ အိမ်ထောင်မရှိသေးသော အပျိုလေးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ညဘက်ကြီးဆိုင်ကယ်စီးပြီး မြို့ထဲမှာနေသော ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစိန်သွယ်ကို သွားခေါ်လာခဲ့သည်။ ထောင်ဆရာဝန်ကြီးမှာ မြို့ထဲမှာနေပြီး ဆေးခန်းဖွင့်ထားသောကြောင့် အရေးပေါ်ကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် သွားရောက်အကြောင်းကြား ခေါ်ယူရသည်။

မြိတ်အကျဉ်းထောင်သို့ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီ စီးလာပြီးရောက်ရှိလာလေသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ သော့ဖွင့်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ တာဝန်ကျဝန်ထမ်း မစံပယ်သန်းမှ လူနာရှိရာ ခေါ်သွားသည်။

မွေးလူနာအမျိုးသမီးမှာ မီးဖွားရန် အခြေအနေဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးမှအပြင် ဆေးရုံမပို့တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်မီးဖွားရန် စီစဉ်နေသည်။

“ကဲ ... ဆရာမ ... ကျုပ်ကို ဘေးက နည်းနည်းဝင်ကူညီပေးနော်”

“ဟင့်အင်း ... ဆရာ၊ ကျွန်မ မလုပ်ရဘူး ရှက်စရာကြီး”

ဟုပြောဆိုပြီး အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

“အဲဒါမှ ... ခက်တာပဲ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မွေးလို့မရဘူးဗျ”

ကျွန်တော့်မှာ မွေးလူနာအမျိုးသမီးကို ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးမည့်သူ မရှိ၍ အခက်တွေ့နေသည်။ မွေးလူနာအမျိုးသမီးမှာ ဟာလီးယားဆိုတဲ့ ပညာမလေးဖြစ်သည်။ ကော့သောင်းရဲစခန်းမှ ပို့လာသော အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ... ကျွန်မ ကူညီပေးမယ်”

“ဟာ ... အတော်ပဲ ... ခင်ထွေးစံ ... ညည်း ကလေးမေးတာပတ်သက်ပြီး နားလည်တတ်ကျွမ်းတယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါပေါ့ ... ဆရာရယ်၊ ကျွန်မက အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို အခက်အခဲမရှိ ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို၊ ဆရာ ... ကလေးမီးဖွားပေးနေတုန်းမှာ ဆရာမှာတဲ့ အတိုင်း လုပ်နော် ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

ဤသို့ဖြင့် မွေးလူနာအမျိုးသမီးကို မီးဖွားပေးသည့်ကိစ္စတွင် ခင်ထွေးစံသည် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ဆောင်ပေးနေသည်။

မကြာမီ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အောင်မြင်စွာ မီးဖွားပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးမှာလည်း မွေးလူနာအမျိုးသမီးကို မီးဖွားပေးရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး ချွေးဒီးဒီး ကျနေသည်။

ခင်ထွေးစံသည်လည်း မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို အနီးဖြင့်ထုပ်ကာ မိခင်ကိုယ်စား ထိမ်းပေးနေသည်။ ညဘက် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲတွင် မီးဖွားသည့်ကိစ္စကို ချောချောမောမော ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။

တကယ်တော့ ခင်ထွေးစံသည် ပင်ကိုစိတ်ရင်း ကောင်းသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်အခဲဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ခင်ထွေးစံသည် ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်လည်းမသိ မကြာခဏ ဆုံတွေ့နေတတ်သည်မှာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိနေ၍ များလားဟု စိတ်မှာ ထင်မှတ်နေသည်။

ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းသား(၅၀)ဦးကို ကော့သောင်းစီအုန်းစခန်းအတွက် ခြိတ်ထောင်မှ ရဲဘက်အဖြစ် သွားရောက်ပို့ဆောင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရဲဘက်အကျဉ်းသား (၅၀) ဦးကို အောင်ဇေယျသင်္ဘောဖြင့် ပို့ဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကော့သောင်းမြို့မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် ခင်ထွေးစံ တစ်ယောက် ထောင်မှ လွတ်ရက်စေသွား၍ လွတ်မြောက်သွားလေသည်။ ခင်ထွေးစံထောင်မှ လွတ်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော် ရဲဘက်ပို့သွားနေရသောကြောင့် မတွေ့ဆုံလိုက်ပေ။

ခင်ထွေးစံသည် မိမိဘဝခရီးလမ်းပေါ်မှန်မှန်ကန်ကန် လျှောက်လှမ်းသွားလေပြီလား။ ဘယ်နေရာမှာများ အခက်အခဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရမလဲ ဟုဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍မရပေ။

၁၁၆ ❀ စီးဝေ

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခင်ထွေးစံ၏ ဘဝခရီးလမ်းသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန် နေမည်မှာတော့ သေချာသည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ဘဝလမ်းပေါ် လျှောက်လှမ်းသွားဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်တော့မလွယ်ပေ။

အမှန်တော့ ခင်ထွေးစံတစ်ယောက် လမ်းသိပါလျက် အပြန်ခက်နေရသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ လမ်းပျောက်သူတစ်ယောက်လို စမ်း တံဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းသွားနေရမည်မှာ အသေအချာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ထွေးစံကို လောကဓံလှိုင်းတံပိုးအောက်မှာ မှန် ကန်သောတရားကို ရွေးချယ်လျှောက်လှမ်းစေလိုသော ဆန္ဒတွေ ရှိနေသည်။

သို့သော်လည်း ၁၉၉၄ ခုနှစ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက် မန္တလေးမြို့၊ မဟာမြို့ပတ်လမ်း ဖောက်လုပ်ရေးအလုပ်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိနေသည်။ မန္တလေးအကျဉ်းထောင်မှ ရဲဘက်အကျဉ်းသား (၅၀၀) ယောက်နှင့် မန္တလေးမြို့ပေါ် ရှိ စည်ပင်သာယာရေးလုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်နေရသည်။ ထို့ပြင် အကျဉ်းထောင်၏ လုံခြုံရေးအတွက် စစ်ဆေးပေးရသော တာဝန်မှူးကြီး တာဝန် ကိုလည်း ထမ်းဆောင်နေရသည်။

[၁၀]

တစ်နေ့ မန္တလေးအကျဉ်းထောင်၏ တာဝန်မှူးကြီး တာဝန်ကို ထမ်း ဆောင်နေစဉ် ကျွန်တော့်လက်အောက်မှာ လုပ်ငန်းတာဝန်ထို့ ဆောင်ရွက်ပြီးစီး သွားသဖြင့် ရဲဘက်အကျဉ်းသားများကို တံခါးကြီးထဲ ပြန်သွင်းနေလေသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်ခံဆောင်ရွက်နေသော မန္တလေးမြို့၊ မြို့ပတ်လမ်း ဖောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် စည်ပင်သာယာရေးလုပ်ငန်းမှာ ခိုင်းစေနေသော အကျဉ်းသား (၅၀၀)ယောက်ကို တံခါးကြီးထဲ သွင်းပြီးသွားသဖြင့် တံခါးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးဦးလှရွှေနှင့် ခေတ္တစကားပြောဆိုနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ် ထောင်ဘူးဝရှေ့သို့ အချုပ်ယာဉ် ကားပြာကြီးတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ မြို့ပေါ်သို့ ရုံးထွက်သွားသော တရားခံများကို တရားရုံးမှာ အမှုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပြီး၍ ထောင်သို့ပြန်ပို့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တံခါးတာဝန်ခံ ဝန်ထမ်းမှ ဂိတ်တံခါးကို သော့ဖွင့်ပေးပြီး အမှတ်မထင်သူမကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ခင်ထွေးစံကို သည်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ဆုံတွေ့ရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပေ။

ယခင်အချိန်ကဆို ခင်ထွေးစံ၏အလှတို့သည် နုပျိုစိုပြည်၍ နုနုဖတ်ဖတ်လေး လှလွန်းနေသည်။ ခင်ထွေးစံ၏အလှသည် သရဖူဆောင်းနိုင်လောက်အောင် လှပကြွရွလွန်းပြီး စိုပြည်ဝင်းမည့်လို့ နေသည်။

ယခု ခင်ထွေးစံကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မည်သို့မျှ ယုံနိုင်စရာမရှိအောင် ခင်ထွေးစံ၏အလှတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကုန်လေသည်။

ဪ... ဖြစ်ရလေ ခင်ထွေးစံရယ်လို့သာ နှုတ်မှဆိုသည်းရုံက လွဲ၍ အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့က ပြောင်းလဲသွားခဲ့ချေသည်။

- “နာမည်”
- “ခင်ထွေးစံ”
- “အဘအမည်”
- “ဦးစံ”
- “ဘာမှုဖြစ်လဲ”
- “ပြည့်တန်ဆာမှု”

တံခါးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးဦးလှရွှေ၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသော ချုပ်ရိမန်ပေါ်မှ အချက်အလက်များကို ခင်ထွေးစံက တစ်ချက်ချင်း ဖြေကြားနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တာဝန်မှူးကြီး တာဝန်ကျနေစဉ် ထိုနေ့ညနေ ရုံးပြန်လာကြသော အချုပ်နှင့်ထောင်ကျအကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားများနှင့် အချုပ်သူများကို တံခါးထဲမှာ လက်ခံကြည့်ရှုနေခိုက်ဖြစ်သည်။

တံခါးတာဝန်ခံဦးလှရွှေသည် ရုံးပြန်လာသော အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားများကိုရိမန်နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးနေသည်။ ပြီးမှ ၎င်းတို့ပါလာသော အထုပ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို တံခါးဝန်ထမ်းများအား ရှာဖွေရေး (တလာစီ) ပြုလုပ်ခိုင်းသည်။

ထို့တူ တံခါးထဲမှာ အမျိုးသမီးဆောင် ရှာဖွေရေးတာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ဒေါ်တင်စိန်သည် ရှာဖွေရေးပြုလုပ်ပြီး တံခါးထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

အားလုံး ရှာဖွေရေးကိစ္စပြီးသွားသောအခါ တံခါးထောင်မှူးဦးလှရွှေသည် တံခါးအဝင်အထွက် စာအုပ်ထောင်ပုံစံ(၂၀၄)မှာ စာရင်းရေးသွင်းသည်။ တံခါးအဝင်

အထွက် မှတ်တမ်းတင်သည့် တပ်ကြပ်ခင်မောင်သန်းအား ယနေ့ လူဝင်စာရင်း ကိုက်ညီသောအခါ ကျား (၅၀) ဦး၊ မ(၆) ဦးဟူ၍ စာရင်းရေးသွင်းထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် တံခါးကြီးထဲမှ အချုပ်သူများကို အမျိုးသမီးဆောင် တာဝန် ကျတပ်သား မအေးအေးနွယ်က အိပ်ဆောင်ဆီ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ အမျိုး သမီးဆောင်အဝမှတစ်ဆင့် အဆောင်တံခါးဖွင့်ပေး၍ ဝင်လာသော အမျိုးသမီး အချုပ်သူ၊ အကျဉ်းသူများအား အဆောင်ဝမှ ထောင်မှူးဒေါ်အေးအေးက စစ်ဆေး မေးမြန်းသောအခါ ချုပ်ဟောင်း-၂၊ ကျဟောင်း -၁၊ ချုပ်သစ်-၃ ပေါင်း (၆) ယောက်ဟူ၍ သတင်းပို့လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ညနေတန်းပိတ်ချိန်နီးနေပြီမို့ အမျိုးသမီးတို့ ဝသီအတိုင်း ထိုင်စကားပြောနေကြသည်မှာ လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို ဆူညံနေသည်။ အမျိုး သမီးတို့ဘာသာဘာဝ စကားဖောင်ဖွဲ့ ပြောဆိုနေသံများမှာ စိစိညံ့လို့နေသည်။

တချို့ အမျိုးသမီး ရုံးပြန်များမှာ တစ်နေကုန် ရုံးထွက်သွားနေရသဖြင့် ထောင်ပိတ်ချိန်နီးနေသဖြင့် ရေကန်မှာ ရေအပြေးအလွှားချိုးနေကြသည်။ တချို့ ကလည်း တောင်ယာခင်းထဲမှ ကန်စွန်းရွက်များခုပြီး ညဘက် ထမင်းစားစဉ် တို့စားရန် စီစဉ်နေကြသည်။

တချို့ အမျိုးသမီးအုပ်စုများသည် အိပ်ဆောင်ကြီး၏ဘေးဝယ် တမံ တလင်းပေါ်ထိုင်ကာ သန်းတုပ်နေကြသူများ၊ ဆံပင်ဖြူရှာနေသည့် လုပ်ငန်းကို ညဘက်အိပ်ဆောင်ထဲ အပျင်းပြေဖွာရှိုက်နိုင်ရန် ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်ပေးခိုင်းနေသည်။

တချို့ကလည်း ညနေစာ ထမင်းစားရသည်ကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင် ခြင်း မရှိသူများသည် လက်ဖက်သုပ်စားကာ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေကြသည်။ မိန်းမအချင်းချင်းမို့ ရောက်တတ်ရာရာစကားများ ပြောဆိုနေကြရာများသော အားဖြင့် ရုပ်ရှင်ဂီတမှ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများအကြောင်း နာမည်ကြီး အဆိုတော်များအကြောင်းကို ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြသည်။ ယနေ့မှ ဝင်လာသော အချုပ်သစ်များထံမှ ပါလာသောစားစရာများကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့် တောင်းစားသူ များလည်းရှိသည်။

သည်လို အမျိုးသမီးဆောင်ထဲဝယ်သူတို့ ကမ္ဘာနှင့် ချစ်စဉ်းစရာ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုများ ရှိနေသလို ထောင်အုတ်ရိုးကြီးအပြင်ဘက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ယောက်ျားနှင့်သားသမီးများကို လွမ်းမောတမ်းသနေကြသူများမှာလည်း မျက်ရည်ဝဲ လို့သာ အားငယ်ပူဆွေးနေရှာသည်။

အိပ်ဆောင်အောက်ထပ်ခန်းထဲဝယ် တက်တင်းဇာထိုးနေသော အဖွဲ့ ကလည်း သူတို့လုပ်ငန်းအချိန်မီ ပြီးစီးအောင် အားကျိုးမာန်တက် လုပ်ဆောင်

www.burmeseclassic.com

နေကြသည်။ အင်္ကျီဖြတ်စပိတ်များကို ကိုက်ဖြတ်ညှပ်နေသည့် အပ်ချုပ်လုပ်ငန်း လုပ်သော စက်ချုပ်နေကြသည့် ဘုတ်ကလည်း ကလေးအင်္ကျီများကို စက်ဖြင့် ချုပ်နေကြသည်။

အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းမလေး မိမိအောင်ကတော့ လက်သုံးကိရိယာအဖြစ် ထုတ်ပေးထားသော လက်သုံးကိရိယာကပ်ကြေး၊ ဓား စသည်များကို အဓိကထား စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အခန့်မသင့်၍ စကားများ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု ဖြစ်ပေါ်လာပါက အသုံးပြုမည်စိုး၍ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း ထောင်ပိတ်ချိန် နီးကပ်လာသဖြင့် လုပ်ငန်းအားလုံး သိမ်း ဆည်းစေသည်။ တချို့ အလုပ်အားလပ်ခွင့်ရနေသော ညနေခင်းအချိန်အခါဝယ် အကျဉ်းသူ၊ အကျဉ်းသားများမှာ တောင်လျှောက်၊ မြောက်လျှောက်လုပ်၍ လမ်း သလားနေကြသည်။ သူတို့လေးတွေကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစား များမှာ ထောင်တွင်းပုံစံအင်္ကျီဖြူ၊ ထဘီဖြူများမဟုတ်ဘဲ အချုပ်သူများနှင့်အပြိုင် ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

အမှန်တော့ မိန်းမဆိုတာမျိုးကလည်း ခက်သားကလား၊ ပြင်ပလောက မှာလို သူ့ထက်ငါ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ကြောင်း အပြိုင်အဆိုင် ရှိုးထုတ်နိုင်အောင် မိမိ တို့အိမ်မှ လူများထံ ထောင်ဝင်စာမှ မှာသွင်းဝတ်ဆင်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ညနေစောင်းမှောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာပဲ ဂါတ်မကြီးပေါ်မှ ထောင်ပိတ်ရန် သတိပေးသံချောင်း ငါးမောင်းခေါက်လိုက်သဖြင့် အိပ်ဆောင်ဘေး ပတ်ဝန်းကျင် မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသူများကို စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်မှ အိပ်ဆောင်သံ ဝင်ကြရန် လိုက်လံဆော်ကြနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခင်ထွေးစံတစ်ယောက် ဒီနေ့မှ ထောင်ထဲကို ပထမဆုံး တရားရုံးအချုပ်ကနေ ထောင်ကြီးချုပ်ထံ ဝင်ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အချုပ်သစ် တစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သော နေရာစိမ်းနေရာမှာ ဘာလုပ်ရ ကိုင်ရမုန်းမသိ ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေသည်။

မနေ့ညကတည်းက ရဲအချုပ်ခန်းမှာ အိပ်စက်ခဲ့ပြီတော့ ယနေ့မှ ရုံးတင်ပြီး ရိမန်ယူခဲ့သောကြောင့် ရိမန်ကြီး ဆယ့်လေးရက်မြောက်မှ နောက်အပတ် ရုံးချိန်းသို့ ထွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့လို အချုပ်သစ်များအတွက် ညနေရုံးပြန်လာချိန်မှာ ရေကို ချိုးချင်ပါလျက် ချိုးခွင့်မရဖြစ်နေသည်။ မိမိမှာ ထောင်အုတ်ရိုးတွင်းက ရေများပြည့်လျှံနေသော ရေကန်ကြီးကို မြင်ပါလျက် ရေချိုးချိန် လွန်သွား၍ထင်သည် ရေချိုးပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

ဒါကြောင့် ... ရေချိုးချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ပြီး ရေကန်နားဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းသွားကာ ရေကန်ဗာရာကို ခွင့်တောင်းပြီး မျက်နှာခြေလက် ဆေးကြောခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်ရသည်။

တကယ်တော့ မိန်းမဆိုတာ ရေတစ်ရက်နှစ်ရက်မချိုးဘဲ နေရလျှင် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လိုက်မလဲလို့ ရေကန်ထဲက ရေတွေကို မြင်နေပါလျက် သတ်မှတ်ချိန် ကျော်လွန်သွားလျှင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရေကို ထိခွင့်ကိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတဲ့ ထောင်စည်းကမ်း ဥပဒေကြောင့်ပါပဲ။

ဂါတ်မကြီးပေါ်ကနေ သံချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်ရပြီး အကျဉ်းသူအားလုံး အိပ်ထောင်ကြီးထဲကိုဝင် တန်းစီထိုင်နေကြရတယ်။ ညနေထောင်ပိတ်လူပေါင်း ကောက်ယူတော့မည်မို့ အိပ်ထောင်ထဲ ထောင်ပိတ်တာဝန်ခံထောင်မှူး ဒေါ်သီတာအောင် မလာခင်မှာ တန်းစီထိုင်နေသည့် အကျဉ်းသူ၊ အချုပ်သူများကို ညကင်းဗာရာအဖွဲ့တွေက အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စစ်ဆေးရေတွက်နေရတယ်။

မကြာခင်မှာ အိပ်ထောင်တံခါးကြီး ပွင့်လာပြီး အထဲကို ဝန်ထမ်းအဖွဲ့မှူး သမီးအဖွဲ့ ဝင်ရောက်လာနေတယ်။ ထောင်ပိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါ်သီတာအောင် ဦးဆောင်သည့် ဝန်ထမ်းအုပ်စုအခန်းထဲ ဝင်လာချိန်မှာ ...

“အမျိုးသမီးအိပ်ဆောင် .. ပေါင်းနှစ်ရာငါးယောက် တန်းစီပြီးအသင့်”

လို့ တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်က သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးက သတင်းပေးပို့သည့် လူဦးရေမှန်မမှန် ထပ်မံစစ်ဆေးနေသည်။ လူပေါင်းကိုက်ညီသွားကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သောအခါ ဒေါ်သီတာအောင်မှ လက်ခံအတည်ပြုလက်မှတ်ကို ဗာရာကတ်ပြားပေါ်မှာ ထိုးလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ပြီးမှ အိပ်ဆောင်ကို အပြင်မှ သော့ခတ်ပိတ်လိုက်သည်။ သော့ကို ခိုင်ခံ့မှု ရှိ၊ မရှိ ဆွဲခါလှုပ်ကြည့်တယ်။ နောက်မိန်းဂျေးလ်ရုံးမှာ သတင်းပို့ရန် ထွက် သွားခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး မိန်းဂျေးလ်ထောင်ပိတ်နေသည့်အဖွဲ့မှ တစ်ထောင်လုံး လူပေါင်းဦးရေ စာရင်းကိုကညီသွားသဖြင့် ထောင်ပိတ်ပြီးစီးသွားခဲ့တယ်။ ဂါတ်မ ကြီးပေါ်မှ ထောင်ပိတ်ပြီးစီးသွားကြောင်း အတည်ပြု သံချောင်းခေါက်သံကို အချက်ပေးခေါက်လိုက်တယ်။ သည်တော့မှ နေ့တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများအားလုံး ထောင်ပိတ်ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် နေအိမ်အသီးသီး ပြန်သွားခဲ့ကြတယ်။

ညဘက် တာဝန်ကျဝန်ထမ်းများမှ လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ဆက်လက် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေကြတယ်။ ယခုလို ထောင်ပိတ်ပြီးသွားချိန်မှာ အမျိုးသမီး ဆောင်ဝယ် တန်းစီမှူးကြီးခင်ခင်မှ ဦးဆောင်လျက် ညဘက်ဘုရားဝတ်ပြု ရှိခိုးခဲ့ ကြတယ်။ အားလုံးပြီးမှ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အိပ်ရာနေရာအသီးသီးကို ညကင်းဗာရာ အဖွဲ့မှ လိုက်လံနေရာချ ပေးတယ်။

မိမိတို့အားလုံးအတွက် တစ်ညတာ အိပ်စက်အနားယူဖို့ ကျောခင်းနေရာ ရသွားကြတယ်။ အချုပ်သူအကျဉ်းသူအားလုံး ကိုယ့်နေရာမှာ အိပ်စက်လဲလျောင်း အနားယူနေကြတယ်။ မအိပ်ချင်သေးသူများမှာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောနေကြတယ်။

ဒီတော့မှ ခင်ထွေးစံတစ်ယောက် မိမိအိပ်ရမည့်နေရာလေးမှာ ဂုန်နီစ လေး ဖြန့်ခင်းပြီး ပုံစံချည်စောင်လေးကို အထပ်ထပ်ခေါက်လျက် ခေါင်းအုံးနိုင် ရန် စီစဉ်ရလေသည်။

မိမိနှင့် ထောင်ရေစက်များ ပါလာလေသလားဟူသော အတွေးရေယာဉ် ကြောမှာ မျောပါစဉ်းစားကြည့်နေမိတယ်။ မိမိယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် အတူတူ ထောင်ကျလာပြီးနောက်ပိုင်း ထောင်သံသရာလည်နေရသည့် အဖြစ်များကို ပြန် လည်တွေးမိတိုင်း လွမ်းမပြေနိုင်အောင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

မိမိဘဝ၏ အထီးကျန်ဆန်နေသော ဘဝဝယ် တစ်ဦးတည်း လောကဝံ လှိုင်းတံပိုးအောက်မှာ စုန်ချည်ဆန်ချည် ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေခဲ့ရသောအဖြစ် ကို တွေးမိတိုင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

လောလောဆယ် မိမိ ယခုလို ထောင်ကထွက်လိုက် ပြန်ရောက်လာ လိုက်နှင့် ထောင်တကာ စုံနေရသောအဖြစ်ကို အတွေးရေယာဉ်ကြောမှာ မျောပါ သွားနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

[၁၂]

သူမရဲ့ ဘဝတွေကလည်း စုံခဲ့ပြီလေ။ လေလွင့်ရွက်ဝါလို ဘဝမျိုးနှင့် နယ်တကာ ခြေဆန့်သွားနေမိတယ်။ သူမ မြိတ်အကျဉ်းထောင်က နေလွတ်ရက် စေ့လို့ လွတ်လာခဲ့ချိန်မှာ မိမိဘဝ အစပြုခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်မြေဆီကိုပဲ မြစ်ကြီးနား သင်္ဘောကြီးကိုစီးလို့ ပြန်လာခဲ့တယ်။

ရန်ကုန်မြေကို ပြန်ရောက်ပြန်တော့လည်း ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝနဲ့ ကျင်လည် နေရပြန်တယ်။ စားဝတ်နေရေးတာဝန်က လိုအပ်လာပြန်တော့ ရုန်းကန်ရင်ဆိုင် ခဲ့ရပြန်တယ်။

ဒီတော့လည်း အရင်းအနှီးမရှိတဲ့ သူမအဖို့ ငွေကြေးက လိုအပ်နေ တယ်။ အသိတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခေတ္တအခိုက်အတန့် ခိုကပ်နေထိုင်ရင်း ငွေရှာ နိုင်ဖို့ လုံးပမ်းနေရပြန်တယ်။

ခင်ထွေးစံတစ်ယောက် စိတ်ထွေထွေနှင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲဆီ ခရီးဝက်ဘာ လှည့်လည်သွားလာနေမိတယ်။ ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်နားမှာ ကားစီးမလို့ ခို အိပ်ပွယ်မဲ့ ငေးမျှော်ကြည့်နေတယ်။

www.burmeseclassic.com

သူ့လို အရွယ်တွေရော၊ အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်လေးတွေပါ ကလူ သလိုလို မြူချိုချို မျက်နှာပေးနဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေသည့် ခရီးသည် တွေကြား ရစ်ဝဲရစ်ဝဲလုပ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေတယ်။

သူတို့ခမ္မာလည်း မိမိတို့ဝမ်းစာရေးအတွက် ကိုယ်လုံးထွက်ပြ မြူဆွယ် နေရတဲ့အဖြစ်ကို တွေ့မြင်လာတယ်။ တချို့လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြရင်း အလျှိုလျှို ပါသွားကြတယ်။

တချို့ကလည်း ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ဝိုက်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြရင်း ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာ ခေတ္တအဖော်လုပ်လို့ ရုံထဲ အတူလိုက်ပါသွားကြတယ်။ ရုပ်ရှင် တစ်ပွဲ မပြီးခင်မှာဘဲ ရုံထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး နောက်တစ်ပွဲ ဆက်ခံဖို့ လူရှာနေကြ ပြန်တယ်။

ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေက ရန်ကုန်မြေမှာ မထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတရံ အဖမ်းအဆီးရှိတဲ့ စီမံချက်ကာလဆိုလျှင်လည်း ရဲကားပေါ် တသိ တတန်းကြီး ပါသွားကြပြန်တယ်။

သူတို့ဘဝလေးတွေက ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးနေရသည့်နှယ် မိမိတို့အလုပ် ဖြစ်ဖို့ ကျီးလန့်စာစားဘဝနဲ့ အလုပ်လုပ်စားနေရတယ်။ ထောင်ဆိုတာလည်း သူ တို့အတွက် ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာနေရာဒေသမဟုတ်ဘဲ ထွက်ချည်ဝင်ချည် နဲ့ပဲ ဘဝကိုပေးဆပ်နေကြတယ်။

မိမိဘဝကလည်း ဘာထူးသေးလဲ၊ ခိုနားစရာ နေရာရှိပေမဲ့လည်း စား စရာမရှိတော့ အခက်တွေ့နေရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အသိတစ်ယောက်တလေ တွေ့ရင်လည်း ငွေကြေးအကူအညီ ဧလိုရငြား လှည့်လည်သွားလာ ရှာဖွေနေမိ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆူးလေကားမှတ်တိုင်မှာ လျှောက်ရလွန်းလို့ ခြေထောက် ညောင်းညာလာလို့ ခေတ္တနားရင်း ခပ်ငူငူလေး ထိုင်ငေးနေမိတယ်။ ကားမှတ်တိုင် မှာဆိုတာကလည်း မြို့ပေါ်ပြေးဆွဲနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဆိုက်လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်နဲ့ စုန်ဆန်မောင်းနေကြတယ်။

ခင်ထွေးစံတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်တည်း ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်လေးမှာ ဝင်လာတဲ့ကားတွေကို ထိုင်ငေးကြည့်နေရင်း အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့တယ်။

ထိုစဉ် ဆလင်းဘတ်အိတ်မည်းလွယ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတိ ပြုမိသွားတယ်။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်က ရှိုးအပြည့်နဲ့ ဂိုက်ဆိုက်ကျနေတာကြောင့် ငေးနေ

မိခြင်းဖြစ်တယ်။ မျက်နှာမှာ နေကာမျက်မှန်အနက်ကို တပ်ဆင်ထားပြီး လက်မှာလည်း ရိုလက်စံနာရီအကောင်းစား ပတ်ထားတယ်။

“ညီမက ... ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“အင်း ... အိမ်ပြန်ချင်စိတ် မရှိသေးလို့ ပျင်းပျင်းနဲ့ ထိုင်နေတာ”

“ဟုတ်လား ... ကိုယ်လည်း နယ်ကကုန်ဝယ်ဖို့ တက်လာရင်း ဘယ်သွားရမှန်း မသိလို့”

“အို ... ရန်ကုန်မှာက သွားစရာတွေ အပုံကြီး”

“အင်း ... ကိုယ်က လူရှုပ်မျက်စိရှုပ်လွန်းလို့ လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း အပန်းဖြေ အနားယူချင်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ကန်တော်ကြီးပန်းခြံထဲ သွားပေါ့”

“ခက်တာက ကိုယ်က နယ်ကဆိုတော့ မသွားတတ် မလာတတ်ဖူးလေ။ ညီမအဖော်ပြုပြီး လိုက်ပို့ပေးပါလား ကိုယ် ဒကာခံပါ့မယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကျွန်မကလည်း သူစိမ်းလူနဲ့ မသိမကျွမ်းဘဲ မသွားရဲ၊ မလာရဲဘူး”

“အို ... ဒီအတွက် စိတ်ချပါ။ ညီမကို အစွမ်းကုန် ဧည့်ဝတ်ပြုပါ့မယ်။ ဟုတ်လား ... ဝေးရင် တက္ကစီငှားသွားတာပေါ့”

ခင်ထွေးစံတစ်ကိုယ်တည်း ကြိုတင်ပြုလုပ်တယ်။ တိုးမဲ့တိုးတော့လည်း ယုန်ကမတိုး ပိုက်ကတိုးနေပြီလေ။ တမင် မူလကျီလုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်နေရတာ။ ဒကာခံမယ့်သူနဲ့ ဒက်ထိတိုးနေမှတော့ ငါးမရ ရေချိုးပြန်ရုံပဲ။

သူက လမ်းဘေးမှာရပ်ထားတဲ့ တက္ကစီကားလေးကို သွားမယ့်နေရာပြောပြီး ကားငှားနေတယ်။ နောက်နှစ်ယောက်သား ကားစီးပြီး သွားခဲ့ကြတယ်။ လမ်းမှာတော့ သူက နယ်ဘက်မှတက်လာတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ကုန်ဝယ်ဖို့ရောက်လာကြောင်း သူ့ ဟင်းနီဘက်အိတ်ကြီးကို ဖစ်ဖွင့်ပြတယ်။ အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေ အထပ်လိုက် မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ကျွန်မမျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားတယ်။

ကန်တော်ကြီး ပန်းခြံထဲကို နှစ်ယောက်သား တင်လာကြတယ်။ သူက နာမည်သာကြားဖူးပြီး တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးတဲ့။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အရိပ်အာဝါသကောင်းကောင်း ချုံကွယ်မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

သူကတော့ ရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရားပွဲ လှည့်နေမလားပဲ။ ကျွန်မတော့ မရွယ်ဘဲစော်ကဲမင်းဖြစ်ဖို့ ကိန်းဆိုက်ဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်နေတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ရေငတ်လိုက်တာ ...”

“ရေသောက်ချင်လို့လား ... အအေးသောက်မလား၊ ဆိုင်ကလည်း ဘယ်မှာရောင်းမှန်း မသိဘူး”

“ရှင်က လူစိမ်းဆိုတော့ သွားတတ်လာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံ ပေးလိုက် ... ကျွန်မ အပြင်ထွက်ဝယ်ပြီး ပြန်လာမယ်”

“ကောင်းသားပဲ ... ရော့ ... ရော့”

သူ ပေးတဲ့ငွေကိုယူပြီး ကန်တော်ကြီးပန်းခြံပေါက်ကို အသာထွက်လာ ခဲ့တယ်။ အအေးဆိုင်က အအေးဘူးဝယ်လာပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးထဲထည့် ပိုက်တံတပ်ယူလာတယ်။ လမ်းမဘက်က ဆေးဆိုင်ဝင်လိုက်တယ်။

“ကဲ ... ရော့ ... အအေးကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ပဲ ထည့်လာတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ... ဒါမှ အဆင်ပြေမယ်”

သူက ကျွန်မပေးတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးကို လှမ်းယူတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မလက်ထဲက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးထဲ ပိုက်တံသောက်နေရင်း ...

“ကိုရယ် ... ဒီနေရာက လူရှုပ်တယ်။ တစ်နေရာ ပြောင်းရအောင်”

“အင်း ... ကောင်းတယ်။ လာ ... ဟိုဘက်ချောင်ထဲ သွားမယ်”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လူသူလေးပါးကင်းရှင်းတဲ့ ချောင်လေးထဲ ဝင်သွား ပြီး ထိုင်နေကြတယ်။

မကြာပါဘူး သူက ကျွန်မပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ဖျားပြီး အအေးသောက် မနတယ်။ ကျွန်မကလည်း အကြံသမားဆိုတော့ သူ့ခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေ မွဲမွဲကစားရင်း ကြင်နာဟန်ပြနေတာကို သဘောတွေ လွတ်ကျနေတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်မပေါင်ပေါ်မှာပဲ တခေါခေါနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဒီ မတော့မှ သူ့ခေါင်းကို ပေါင်ပေါ်ကနေ မြက်ခင်းပေါ်ချပေးလိုက်တယ်။ နောက်ပတ်ဝန်း ကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ လူသူလေးပါးကင်းရှင်းနေတာနဲ့ ပိုစိတ် မျသွားအောင် ချုံပုတ်လေးထဲကို ခြေထောက်က ဆွဲယူသွင်းပေးထားခဲ့တယ်။

ပြီးမှ ... သူ့အိတ်ကောက်လွယ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ပန်းခြံထဲက လစ် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကန်တော်ကြီးပန်းခြံ အပြင်ဘက်ရောက်မှ တက္ကစီကားငှား ပြီး ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဘက် မောင်းခိုင်းလိုက်တယ်။

ခရီးသွားမလိုပုံစံနှင့် ဘူတာကြီးစကြိုထဲကို ဝင်လာတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ည(၆)နာရီထွက်မယ့် မန္တလေးရထားတွဲဆိုင်း ထိုးလာတာကိုမြင်မှ စိတ်ကူး ပါက်ပြီး ဘူတာထဲက လက်မှတ်ရုံမှာ လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။

နောက်တော့ မန္တလေးရထားကြီးစီးပြီး အထက်မြန်မာပြည် ခရီးဆက်ထွက် ဖြစ်သွားတယ်။ မန္တလေးဘူတာရောက်တော့ တည်းခိုခန်းကိုသွားပြီး အခန်းငှားနေ လိုက်တယ်။ နောက် ဈေးချိုဘက်ထွက်လာပြီး ကျွန်မအတွက် လိုအပ်မယ့် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေ သူ့အိတ်ထဲက ငွေနဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်။ နောက် တောင်ပြုန်း ပွဲတော်ချိန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ကားစီးပြီး လျှောက်လည်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်မလည်း တောင်ပြုန်းပွဲတော်ပြီးသွားတော့ မန္တလေးမှာ သောင်တင် နေတယ်။ စိန်ပန်းရပ်ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းခိုနေထိုင်တယ်။

အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာ အခြေပြုပြီး တည်းခိုခန်းလာတည်းတဲ့သူတွေကို မြူဆွယ်လို့ အလုပ်လုပ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ဘာကိုမှ တွယ်တာစရာမရှိ တော့ လေလွင့်ရာ လွင့်မျောနေတယ်။

ကျွန်မအတွက် ရေရှည်နေထိုင်နိုင်ဖို့ ငွေကိုပဲ အသဲအသန် ရှာနေရ တယ်။ ကျွန်မတို့လို မိန်းမသားဆိုတာ ရုပ်ရည်လေးဗန်းပြုပြီး ခန္ဓာကိုယ် အချိုး အဆက်လေး စွဲမက်စရာရှိနေတုန်းသာ ကိုယ့်အနားမှာ ပျားပိတုန်းတွေ တဝဲဝဲလည် နေကြတာလေ။ ဟော ... ဝတ်ရည်လည်း ခန်းစပြုလာရော အလျှိုလျှို ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြရော။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မဘဝရဲ့ သွေးသားခန်းခြောက်လာချိန်မှာ ဘယ် သူမှ လူရာမသွင်းကြတော့ဘူး။ ဟိုတုန်းက ဖူးစသစ်စအလှဆုံးအချိန်မှာ ကျွန်မ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူတွေဟာ ကျွန်မထက်လှတဲ့ အရွယ် ငယ်ငယ် ကောင်မလေးတွေနောက်ကို ပျားဝတ်ရည်သောက်စို့ဖို့ ချစ်ဝဲလည်လှည့်နေပြီ။

ကျွန်မမှာတော့ မီးဇာကုန်ဆီခန်းသလိုဘဝမျိုးနဲ့ ငွေနောက်လိုက်ရင်၊ ဟိုတုန်းက အမြင့်ဆုံးဈေးရခဲ့ပေမဲ့ ခုတော့ အရွယ်လွန်ခန္ဓာကျံနေတော့ ကြေးကြဲ လည်း မရတော့ဘူးလေ။

ဒီတော့လည်း ရောင်းကုန်ဈေးကို ဈေးလျှော့ရောင်းပြီး သွေးသားကို အရောင်းအဝယ်ပြုနေရင်း သက်ဆိုင်ရာစီမံချက်နဲ့ ဖမ်းဆီးလို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ ၃ (က)နဲ့ ထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဘဝကလည်း ထောင်စီ အရိပ်အာဝါသက မလွတ်ကင်းနိုင်သူမို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ထောင်သံသရာ လည်နေမှာ အသေအချာပါပဲ။

[၁၃]

ထောင်ထဲကိုရောက်လာမှပဲ ဗရမ်းဗတာနေရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေရာဆိုတာ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ မြင်တွေ့ခဲ့ရတော့တယ်။ အိပ်တဲ့နေရာ၊ စားတဲ့ နေရာ၊ သွားတဲ့နေရာကအစ အားလုံး ‘ပုံစံ’ နဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားတယ်။

မိမိအတွေးအာရုံ ဆုံးသွားတော့မှ ခန္ဓာကိုယ်က ဝေဒနာက ဖိစီးလာ နေတယ်။ ဆီးစပ်နေရာက တစ်ဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနာကျင်နေလို့ အပေါ့စွန့်သွားဖို့ ဗာရာကို လှမ်းသတင်းပို့ခဲ့တယ်။

“၁၄၃၇/ချုပ် ... ခင်ထွေးစံ ... သေးပေါက်”

အဲဒီလို စနစ်တကျ သတင်းပို့ပေးမှ ဗာရာညကင်းစောင့်ကလည်း ဖိပ်သာတက်သူ ရှိမရှိ လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ပြီးသွားလို့ ခွင့်ပြုပေးခဲ့တော့တယ်။ ဖိပ်သာနေရာမှာ ထရံတစ်ချပ် ရှေ့ကတစ်ဝက်ကာထားတဲ့ မိလ္လာခုံဆီကို လမ်း ထလျှောက်လာနေတုန်းမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လုံးဝသတိလစ်မေ့မျောသွားတယ်။

“ဆရာ ... ကျွန်မ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲရှင်”

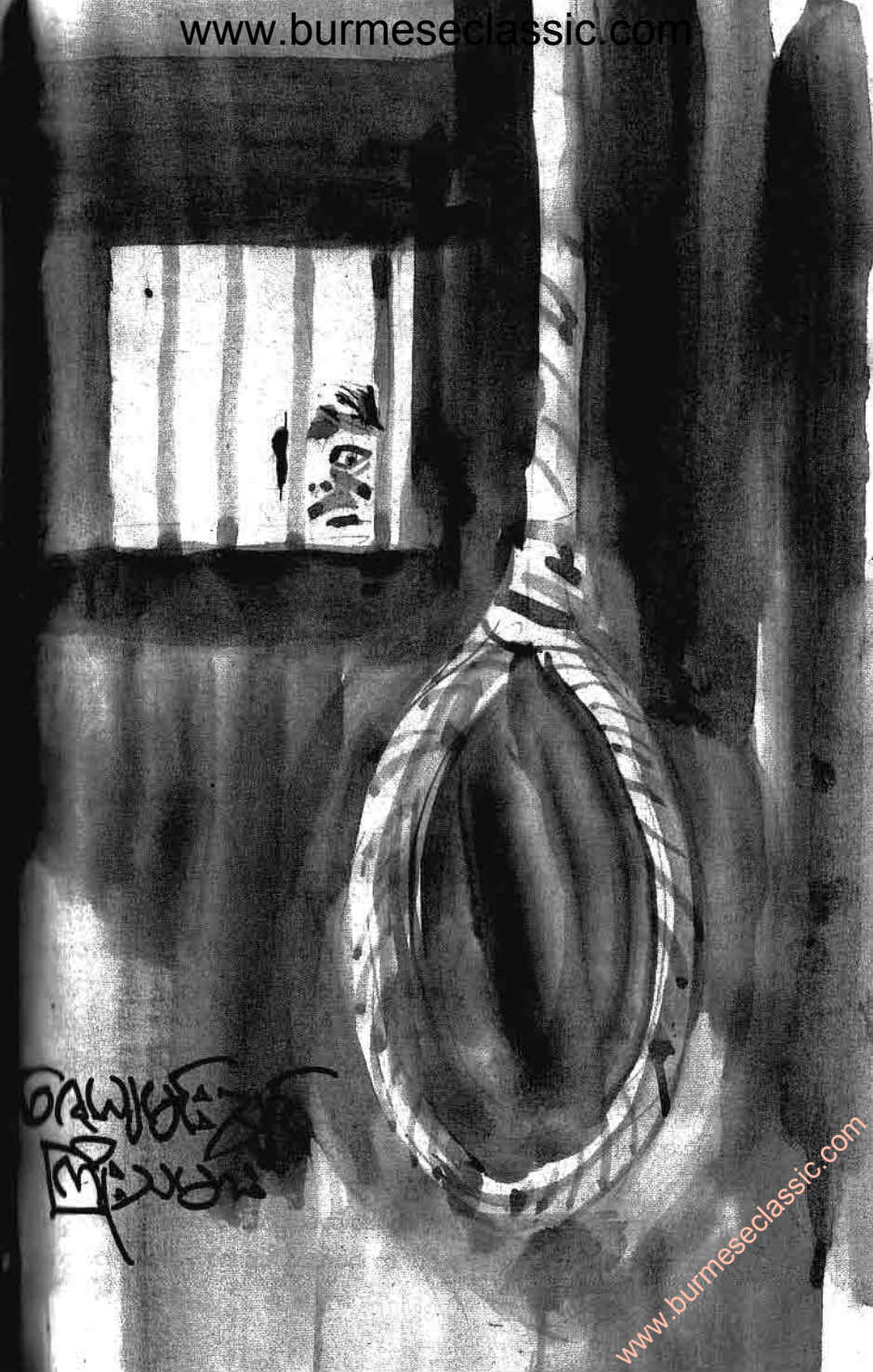
အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ တာဝန်မှူးကြီး ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ ဆရာဝန် ကြီးတို့ဟာ အရေးပေါ်လူနာခေါ်လို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေခဲ့တာ မြင်တယ်။

“နင့်မှာ AIDS ရောဂါဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ လက္ခဏာတွေ တွေ့နေရတယ်။
ဆရာမ . . . ဒီလူနာကို သီးခြားနေရာခွဲထားပေးပါ။ မနက်မှ ဆေးရုံပို့မယ်”

အဲဒီလိုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မှတ်ချက်ပြုစကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်မခေါင်း
ထဲ ချာချာလည်သွားတော့တယ်။ ခုတော့ ကျွန်မဘဝက နေဝင်ချိန်ရောက်တော့
မှာပါလားဆိုတဲ့ အသိစိတ် ဝင်လာနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ခင်ထွေးစံ
တစ်ယောက် ဒုစရိုက်နွံဝဲထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားရင်း အမှောင်မှလာခဲ့ပြီး
အမှောင်လမ်းကိုသာ ပြန်ရုံရှိနေပါတော့သတည်း။

မင်းသိန်း
မြတ်နိုးစွာ

ညရူး

စိတ်ရှိလက်ရှိ အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း တမေ့တမော တရွေ့တစ်
လွန်မရှိ တုံးခနဲ အိပ်မောကျသွားလေမှ ကောင်းသည်။

မျက်စိမှိတ်လျက် အိပ်မရ၊ မျက်ဝန်းပိတ်လျက်မှေး၍ မပျော်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ခက်
ဦးမည်။

နိုးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက် မကောမက 'ချောက်အိပ်မက်'တွေက တော
ခြောက်သလို နှိပ်စက်ခြောက်လှန့်နေဦးမည် ဆိုလျှင်လည်း ဒုက္ခ။

အိပ်သည်ဆိုလည်း ပျော်ပါမှ။

သည်ရက်တွေမှာ အိပ်မပျော်နိုင်သည့် အိပ်ပျက်ညတွေ အသချေယျ
ကပ်ကမ္ဘာကြီးထဲ တရွေ့ရွေ့ စီးပျောနေရသလို ကြာရှည်ကြာပျော များလွန်းလှပြီ။
သေခြင်းတရားက အစောင့်အကြပ်တွေ အထပ်ထပ်နှင့် အာသာငမ်းငမ်း မျှော်စေ
တတ်သည့် ညတွေ။ အကာလမရဏညတွေ။

နွေဦး၏ ပထမဆုံး ကြွေရွက်ကလေးတစ်ခြွေ လေမှာဝဲခနဲ ပြုလုပ်ကျသွား
ပြီးကတည်းက မတည်မငြိမ် ဖြစ်ချင်ခဲ့သောရင်သည် နောက် ... နောက်၊ ရွက်

ကြွေတွေ၊ ရွက်ကြွေတွေ ... ထပ်၍ထပ်၍ များလွန်းမက များများလာတော့ ခံနိုင်ရည်က မရှိချင်၊ တင်း၍မခံနိုင်တော့။

“ဒါဟာ ကြိုကိုကြိုရမယ့် အဖြစ်ပဲလေ။ ဘယ်လို ရှောင်လို့တိမ်းလို့မှ မလွတ်နိုင်တဲ့ ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးသား ဇာတ်ကွက်တစ်ခုပဲ” ဟု ကြုံစဉ်းက ဖြေတွေး တွေးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိဖူးသေး၏။ မရ။ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘဲလျက် အိပ်မက်ဆန်လွန်းနေသည့် တွေ့ဦးကြုံသစ် မရဏဇာတ်ကွက်ကြီးကို မယုံရဲ၊ ယုံရဲ မျက်စိမှိတ် လက်ခံလိုက်ရပြီဆိုကတည်းကပင် လောက၏မာယာ၊ ဘဝ၏ အကွေ့အချိုး အလှည့်အပြောင်းလော်လော်မာမာ ပရိယာယ်တွေကို နှလုံးနာ အော်ဂလီဆန်မိခဲ့သေး။

“အိပ်မက်ဆန်သော အိပ်မက်သည် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသည်” ဟု သူဖတ်ဖြစ်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

မဟုတ်။ ငြင်းချင်သည်။ ငြင်းကြည့်လိုက်ချင်သည်။

တကယ်ကြောက်ဖို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖို့ ကောင်းသည်မျိုးက နေ့အလင်း ထူထူထဲထဲကြီးထဲမှာ အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ပါဘဲလျက် ဇာတ်အစ ဇာတ်အဆုံးကို အိပ်မက်အစဉ်ကြီးတစ်ခုပမာ ဝိညာဉ်သေများဖြင့်သာ မလှုပ်မချောက် စီရင်ခင်းကျင်းသွားသည့် မြင်ကွင်းမျိုး။ ယင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရ၏။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်စီးပျောနေရသည့် အဖြစ်မျိုးကြီးမှန်း ကြေကြေကွဲကွဲ ဝမ်းပန်းတနည်းဘာသာသိသည်။

အိပ်မက်မမည်သည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ် ဇာတ်ကွက်ကြီးတွေက အိပ်မက်တစ်ခုကို အယောင်ဆောင်ဖန်ဆင်းလျက် နေနေညည မျက်ဝန်းအမှိတ်ကို စောင့်ချောင်း၍ ချောက်ဖို့လှန့်ဖို့ ပြင်ဆင်တာရှုံ့နေကြသည်ကို သိထားပြီးမှဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကြီးက ဗုန်းဗုန်းလဲ အိပ်ချင်မှူးရီနေစေဦး၊ မျက်ဝန်းကို စေ့စေ့ပိတ်၍ အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့ဖြင့် ခက်သည်။

“ဟ ... ကောင်လေးရ၊ ဘုရားသခင်က ကြိုတင်စီရင်ထားတဲ့ ကံတရားတွေပဲလို့ တွေးလိုက်ရင် ပြီးပြီပေါ့ဟ။ ခက်ခက်လွန်းလို့။ မင်းဘာသာ ဘာတွေ အတွေး ထွေနေရပြန်တာတုံး”

ချင်းဆရာကြီး ဦးထန်ဒိုလန်း ပြောပုံမျိုး သဘောထားနိုင်ခဲ့လျှင်လည်း အဟုတ်သာ။

သို့ပေသော်မှ ...

ခြေလှမ်းများ

မိုးရွာပြန်ပြီ။

သည်းလိုက်ဖွဲလိုက်ဖြင့် နေကုန်နေခန်း စွေနေဦးမည့်ပုံပေါ်သည်။ မည်းညို၊ နေသည်မဆိုသာသော်မှ ခဲသားရောင်တစ်ခွင်တစ်ပြင် မိုးလုံးပတ်လည် အံ့ဝေနေပုံ ကြီးက ခဏကလေးမျှပင် နေရောင်တစ်စက်ကလေး လက်ခွင့်ကြဲဦးမည်မထင်။

“အိုး... ဆရာလေး၊ မိုးဖွဲတွေပက်ပြီး စိုလို့ပါကော။ ဖျားပြုနေပြန်ဦး တော့မယ်။ ဒီလိုစွေမိုးကြီးမျိုးက နှာစေးချောင်းဆိုးနဲ့ အတန်ဒုက္ခပေးတတ်တာမျိုး ရယ်။ လာ... လာ... အထဲဝင်ထိုင်လှည့်ဦး၊ အခါးရည်လေး ပူပူတစ်ခွက်လောက် လည်း လာသောက်”

ပြုံးမိရ၏။

“အိမ်သာညွှေလာ” ထုံး နှလုံးငိုက်လျက် ပြုံးပြုံးကြိုး လောကဝတ်တွေ ကျေ၊ လောကွတ်တွေ ဒလဟောရေစီးကမ်းပြု လိုက်နေလေသည့် အဘမိုးကိုကြည့် ပြီးလည်း ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်မိရသည်။

“ငမိုးရယ်... မင်းကွာ၊ သောက်ကျင့်ကို မပျောက်ဘူး။ တကတည်း၊ မင်းကိုယ်မင်းများ ‘နေပြည်တော် သန်းထွန်း’တို့၊ ‘လပ်ကီးခင်မောင်သန်း’တို့လို ထင်နေသလား။ မင်း နေနေတဲ့ နှာခေါင်းပေါက်လောက် အခန်းကလေးကိုများ၊

လည်း “Lucky” တို့၊ “မြစ်ဖျားဇရာ” တို့၊ “မန္တလေးဟိုတယ်” တို့လို ညွှန်ကောင်း စောင်ကောင်းကြီးလို့ကောင်း၊ မျက်နှာလုပ် ဗန်းပြကောင်းတဲ့နေရာလို့များ ထင်နေ လား ... လခွီး။ ဒါ ကြိုးတိုက်ခန်းကောင်ရ ... ကြိုးတိုက်ခန်း။ မင်းကလည်း နေ့သေမလား ညသေမလားမသိ။ သေမယ့်ရက်ကို ပုံစံထမင်းစား စောင့်နေရတဲ့ သေဒဏ်ကြိုးသမား ... အသုဘအလောင်းအလျာ။ ရာရာစစကွာ ... ဆရာ ထောင်မှူးကိုများ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲအထိ ဖိတ်မန္တက ပြုနေရတယ်လို့ ... သောက် ရှူး။ ဆရာလေးရေ ... ငမိုးကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ဗျ။ ဒီကောင်က လူကြီး ကြီးပေတဲ့ အချိန် စီးတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးရယ်။ ဌာနာဌာနကောသလ္လတွေ ဘာတွေ သောင်မှန်း ကမ်းမှန်း နားလည်တတ်တဲ့ကောင်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အလကား တောသား၊ ရေငန်သောက် မြက်ခြောက်စား’

“တယ် ... ဒီနွားမသား ... အေးဖေ။ ဒီလောက် မိုးတွေသည်းပြီး ရွဲရွဲ စိုမလိုဖြစ်နေတဲ့ဟာ ဒီအခန်းထဲကို မခေါ်လို့ နင့်မှာ မျက်နှာလုပ်ချင့်စရာ ဘယ် အမေ့လင်ရဲ့ အခန်းရှိသေးလို့တုံး။ နက်ဖြန်သဘက်ပဲ စက်တိုင်မှာ မျက်လုံးပြူး လျှာထွက်နဲ့ အသက်ဖင်က ထွက်ရမလား။ ခေါင်းကထွက်ရမလား မသိ။ ဒီအထိ နင် အဆာကျယ်နေချင်တုန်းလား။ လုပ်မနေနဲ့ .. ပြတ်။ ‘ဓာတ်သိနဘတ်ချည်’ နင် အဲဒီသောက်ချိုးမျိုးတွေနဲ့ပဲ ကြိုးကျခဲ့ရတာ။ နင်နဲ့ပေါင်းမိလို့ ငရုတ်သီးနဲ့ရောပြီး အထောင်းခံရတဲ့ကြက်သွန်လို ငါပါ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး သေမင်းငင်လာခဲ့ရတာ။ ဟင် .. သေချင်ဆိုးရဲ့။ ဝင်သာလာခဲ့ ဆရာလေး။ လောလောဆယ်က မိုးမစိုဖို့ အဓိက။ အေးဖေနဲ့ဖက်ပြီး တောင်တောင်မြောက်မြောက်တွေ စဉ်းစားမနေနဲ့။ လာ လာ”

“ဟဲ့ကောင် ... ဟဲ့ကောင် ... ငမိုး”

“မင်း အသာနေစမ်းပါ အေးဖေရယ် ... ဆရာလေး လက်ထဲမှာ ကော်ဖီ မစ်ထုပ် နှစ်ထုပ်မြင်သကွ။ ရန်နိုင်ကြီးကို စောစောလေးကမှ ဆရာတင်မောင်လွင် ကိုယ်တိုင် ဖိုကြီးက ရေနွေးသွားယူပေးထားတာ။ ကော်ဖီပူပူကလေး ဖျော်သောက် ရလို့ကတော့ ဒီမိုး ဒီလေကို ဘာသောက်ရေးစိုက်စရာလဲ။ အရသာ ... အရသာ ပ ... ဟုတ်လား။ နော် ... ဆရာလေး”

“ငမိုးရယ် ... ငတ်ကြီးကျ။ မင်းတော့လားကွာ”

ကြိုးတိုက်ခန်းအဝင် လှေကားခုံကလေးခြေရင်း၌ ရွှံ့ပွက်တွေ ပေရေနေ သည့် ရှူးဖိနပ်ကို ဖျတ်ခနဲချွတ်လျက် မိုးအစင်လွတ်ရာ ဒေါင့်ကလေးတွင် အသာ ထောင်ထားခဲ့လိုက်ပြီး သူတို့ကြိုးတိုက်ခန်း အမှတ်(၉)ထဲကို ခြေချမိရသည်။ လက် တွင်ကိုင်လာသည့် (ဖီးကွက်)တံဆိပ်ကော်ဖီမစ်ထုပ် နှစ်ထုပ်နှင့် အိတ်ကပ်ထဲက

၁၃၄ ဇေယျမင်းသျှင်

နောက်ထပ်နှစ်ထုပ်တို့ကိုထုတ်၍ ကြိုးတိုက်ခန်းခေါင်းရင်း ဝါးနီးကြောဖျာနှမ်းနှမ်း ဝါကျင့်ကျင့်ကလေးပေါ်၌ ပိပိပြားပြားထိုင်လျက် သူ့ကို ပြုံးပြနေသည့် အညာသား အသားမည်း 'တောကျွဲကြီး' ကိုရန်နိုင်ထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကိုရန်နိုင်ကြီး ... ကြုပ်ကျက်လိလိုက်ပေတော့။ ရှိပူရသေး ကုန်မှအေး”

“ဟာ ... ဆရာထောင်မှူးကလည်း ... အားနာစရာ”

“အောင်မယ် ... ရုပ်ကြီးက ငါ လုပ်ပစ်လိုက်ရလို့။ အားမနာ လျှာမကျိုး အရှက်မရှိ။ ဇွတ်နုသားပါရ လုပ်ထားရတဲ့ ငါ့သောက်ခွက်ကြီးကိုမှ အားမနာ ... အေပေး”

“ဟုတ်တယ် ... ရန်နိုင်ရေ၊ မင်း အလကားရထားတဲ့ ရေခွေးပဲ အသား တင် စိုက်လိုက်ရတာကွာ။ ငါတို့ ဘူကောင်သုံးကောင်၊ သုံးကောင်ကြွက်တွေကို ထောင်ဝင်စာလာဖို့ဆိုတာက ဝေလားဝေ။ ကမ္ဘာကြီးသာ ပျက်ချင်ပျက်သွားမှာ တို့တွေကို ထောင်ဝင်စာလာဖြစ်ဖို့က အကျသား။ အဲဒီတော့ ကျောက်ခဲရေညှစ် ဆရာလေးက သဒ္ဓါဒေးယျပေးလာမှဖြင့် ဖျော်မှာသာ သွက်သွက်ကလေးဖျော်တော့ ကောင်ရေ ... ဆရာလေး စိတ်ပြောင်းမသွားခင် ... ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟော ... လုပ်ချလိုက်ပြီ၊ ငတ်ကြီးကျအေးဖေခွေးမျိုး၊ မင်းဟာလေ ရွယ်တော့မိုး ထိုးတော့မြေကြီးဆိုတဲ့ကောင်မျိုး။ ပါးစပ်ကတစ်မျိုး၊ ဝမ်းထဲရင်ထဲက တစ်မျိုးကောင်။ သူများချီးပုံ ခွထိုင်ပြီး “ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ခေါင်းမခဲ” လုပ်တတ် တဲ့ကောင်။ ခုကလေးတင် စာကလေးကြော် ... ခုချက်ချင်း ဆီထမင်း။ ပါးစပ် ပေါက်လား ... ဖင်ပေါက်လား ဘာမှန်းကို ခွဲမသိတဲ့ကောင်။ မင်းပဲ အပြော ကောင်း”

“ကဲပါ ... ကဲပါ ... ကိုရန်နိုင်ကြီးလည်း ကော်ဖီဖျော်နေတာ ပြီးတော့ မှာပါ အဘမိုးရယ်။ ပစ္စည်းမဲ့ဒေါသတွေ တစ်စိမ့်စိမ့် သင့်မနေပါနဲ့တော့။ လာ ... ထိုင်။ ရေခွေးကလေးသောက်ရင်း မိုးအေးအေးမှာ လေထိုင်ကန်နေကြရအောင်”

“အင်း ... အဲဒါပဲ ... ကောင်းတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရယ်စရာကြုံ၍သာ ရီလိုက်ရသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ အားပါးတရမဖြစ်မှန်း၊ ဘာသာသိ၏။ ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာက ချုပ်ခွဲထားသလို။ ခုတုတူ။

လွတ်လပ်ကြည်စင်စွာ တဟားဟားရယ်နေသည့် သူတို့သုံးဦးကို ဇေယျမင်း ရင်ထဲ၌ နင်တင့်တင့်၊ ဆို့တို့တို့ ဖြစ်ချင်သည်။

သူတို့၏ ရယ်သံ တဟားဟားတွေသည်ပင် သူတို့နေထိုင်ရာ ကြိုးတိုက်ခန်းနှင့် မအပ်မရာ။ လားလားကလေးမျှ မဆိုင်သလိုချည်း ခံစားနေရ၏။

“လာထိုင် ... ဆရာလေး၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်ပုံစံ ပုဆိုးဟောင်းကလေး ရှိလေရဲ့။ အောက်က ခင်းပြီးသာ ထိုင်လိုက်ပေတော့။ ဖျာက မကောင်းချင်တော့ဘူးရယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေပြေပြီး အနားစတွေဖွာ၊ အလယ်က ယက်သားအဆံတွေလည်း တစ်ချောင်းပြုတ်၊ နှစ်ချောင်းပြုတ်နဲ့ ဇကာပေါက်ဖြစ်နေပြီ။ သမံတလင်းက အေးသဗျ။ မိုးကလည်း စိမ့်နေတာ”

“ငမိုးရယ် ... မင်းလောကွတ်လုပ်နေတာတွေ ရပ်ပါတော့ဟ။ မင်း ခင်းပြီး ထိုင်ခိုင်းနေတဲ့ မင်းပုဆိုးပိုင်းက ဆရာထောင်မှူးအိမ်က လက်နှီးစုတ်လောက်တောင်မှ သန့်တော့လို့လား ... တကတည်း”

“ရော့ ... ရော့ ... ဆရာလေး၊ ကျုပ် အိပ်ရာလိပ်ပေါ်မှာသာထိုင်”

“ဟာ ... ကိုရန်နိုင်ကြီး ... နေပါစေဗျာ။ ကျွန်တော် ဖျာပေါ်မှာပဲ ထိုင်မှာပါ။ မိုးကာကမလုံတော့ တင်ပါးတစ်ခြမ်းလုံး ရွဲနေတာရယ်။ အိပ်ရာပါ စိုကုန်လိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ... ဆရာလေးရ ... ထိုင်ပါ”

“နေ ... နေ ... ဒီမှာပဲ ထိုင်လိုက်ပြီ”

“တော့ကွဲကြီးရေ ... ကော်ဖီပူပူလေး ဆရာ့ကို အရင်ပေးပါဟ။ မိုးရွာကြီးထဲ ဖြတ်လာခဲ့ရတာဟာကို ...”

“ရော့ ... ဆရာလေး”

“အား ... ကောင်းပျို။ ချိုချိုခါးခါး ပူပူပြင်းပြင်းလေး နေဦး။ အဘမိုးတို့လည်း သောက်ကြဦးလေ ... ကိုရန်နိုင်ကြီး ဖျော်ဦးဗျ။ အဘမိုးရယ် ... အဘအေးဖေရယ်။ ခင်ဗျားရော ကျန်သေးရဲ့မဟုတ်လား”

“ရတယ် ... ဆရာလေး ... ကျုပ်တို့က တစ်ခွက်ကို သုံးယောက်အတူတူ မျှသောက်ကြမှာ”

“ဗျာ”

“နေဖို့ညစာလေ ... ဆရာလေးရဲ့။ ကျန်တဲ့ ကော်ဖီမစ်နှစ်ထုပ်ကို သိမ်းထားပြီး နက်ဖြန်မနက် တစ်ထုပ် ညနေတစ်ထုပ်သောက်ဖြစ်ရင် သောက်ဖြစ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဆေးလိပ်နဲ့လဲပြီး မီးခိုးလိုင်းဘက်ကူးရင် ကူးဖြစ်လိုက်ဦးမှာ။ တစ်ခါတစ်လေမှ ကံထပြီး သောက်ခွင့်ကြုံတုန်း တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် အာဆွတ်လိုက်ရတော်ပေါ့။ အာသီသလည်းပြေ၊ အာလယလည်းငြိမ် ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဆရာလေးရဲ့ ... ကျန်တဲ့ ကော်ဖီနှစ်ထုပ်ကို မောင်ပိုင်စီးလိုက်ပြီလို့ပဲ
ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောလိုက်စမ်းပါတော့ အေးဖေရာ။ မင်းသောက်ကျင့်က ဒီလိုပဲ
ဝေ့လည်ဝေ့လည်နဲ့ ... ချီး”

“ဟာ ... ဟုတ်သေးပါဘူး။ ဖျော်လိုက်ပါဗျာ ... ကိုရန်နိုင်ကြီးရ။ နောက်
နေ့အတွက်က ကျွန်တော်လာရင် ယူလာခဲ့ဦးမှာပေါ့။ လုပ်ပါ။ ရှိရသေး ကုန်မှအေး
ပဲပေါ့”

“ရှိပစေလေ ... ဆရာလေး။ ဒီအဘိုးကြီးနှစ်ယောက် လက်ကို အပ်မိ
ပြီးမှတော့ ရှိပစေတော့။ ဆရာလေးသောက်မှာသာသောက်၊ မျှိုမကျဖြစ်မနေနဲ့”

“သေမထူး ... နေမထူးကောင်တွေလို့ပဲ တဲ့တိုးပြောလိုက်ပါလား ...
ငါ့လူရယ်။ တည့်တည့်ပြောမှ ရိပ်မိပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီအတ္တဘောကြီးကို အစာ
ကျွေးပြီး ယုယထားလို့လည်း ဘာလုပ်ရမှာတဲ့တုံး။ နက်ဖြန်သဘက်ပဲ ကြီးစင်ပေါ်
မှာ ကားခနဲ သေရင်သေရတော့မယ့်ဟာကြီးကို။ ဟိုးတစ်နေ့ကပဲ ကောင်ကလေး
ဝင်းမြင့်တစ်ယောက် သွားရှာခဲ့ပကော။ သူ့အရင်က အုန်းထွန်း။ ဟိုမျက်စိတစ်ဖက်
လပ် မုဒိမ်းလူသတ် အုန်းထွန်းလေး။ အမှည့်တဝင်းဝင်း အကင်းတဖြုတ်ဖြုတ်ဆို
ပေတဲ့။ ဒီတစ်ချိတော့ဖြင့် ဟောဒီ သက်ကျားကြီးနှစ်ကောင် အလှည့်ထင်တာပဲ။
အဲ ... ကျုပ်ကလည်း ဖြစ်ပါစေ။ ဟုတ်ပါစေချည်း ဆုတောင်းနေမိတော့တာ
ရယ်။ ကိုယ့်လှည့်ပင်း ကိုယ်စမ်းပြီး ဘယ်နေ့သေမလဲ၊ ဘယ်နေ့သေမလဲ စိတ်ယား
နေရတာနဲ့စာရင် သေစရာရှိသေ၊ ခံစရာရှိ ခံ၊ ဒုန်းခနဲ ... အုန်းခနဲ ပြီးပြီးကရော။
စောင့်ရတာ မောလွန်လွန်းလို့ ... ချီး”

သောက်လက်စတန်းလန်း ပလတ်စတစ်ကော်ခွက် မည်းညစ်ညစ်ထဲမှ
ခွက်ကပ်လက်ကျန် ကော်ဖီကို အသာငုံကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သည်။
ထောင်မှူးကြီး ဦးထန်ဒိုလန်းနှင့်အတူ လာတွေ့လှည့်ပါဟု တကူးတကခေါ်ခိုင်း
သဖြင့် သတင်းသွားပို့စဉ်က မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီး ပြောခဲ့သည့်
စကားတွေကို ကွက်ခနဲ သတိရလိုက်၏။

“ကဲဗျို ... ညွှန်မှူးကြီးရုံးမှာတော့ ‘ရွှေပေလွှာ’ စာနိကြီးနှစ်အိတ် ရောက်
နေပြန်ပေါ့တဲ့။ ဘယ်သူတွေ ထိပေါက်ကြဦးမလဲ မသိသေးဘူး။ အဲဒါ ... ကြီး
တိုက်ထောင်မှူး ကိုဇော်မြင့်နဲ့ ဦးစီးထောင်မှူးကြီးတို့ ကြိုတင်သိထားကြရအောင်
ခေါ်သတိပေးလိုက်တာ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာရယ်။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်ရယ်
ဆိုတာတွေကတော့ ညွှန်မှူးရုံးက ပြန်လာမှပဲ အတိအကျ သိရလိမ့်မယ်။ ငလာ
လောဆယ်တော့ ကြိုးတိုက်ခန်း လုံခြုံရေးနဲ့ ကြီးသမားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုပဲ

www.burmeseclassic.com

အထူးစိရိယထား၊ ထားလိုက်ကြဦး။ ဖြစ်နိုင်တာတော့ ဟိုလူသတ် ... အလောင်း
ဖျောက် အဘိုးအိုကြီးစုံတွဲအလှည့် ထင်တာပဲ။ သူတို့က အယူခံ အဆင့်ဆင့်ရှုံးပြီး
သမ္မတဆီ အသနားခံစာ တင်ထားတာတောင် ခြောက်လ တစ်နှစ်ရှိနေပေ။ သူတို့
လို့ ထင်တာပဲ။ အဲ ... ကိုဇော်မြင့် ခင်ဗျား အဘိုးကြီးအိုတွေ အခြေအနေ ဘယ့်
နယ်တုံး’

“ကောင်းပါတယ် ... ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကြီးတိုက်နေသားချည်းပဲ (၁၁)
နှစ်နီးပါး ရှိနေကြပြီဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေလူဆိုတာကိုတောင် မေ့နေကြ
တယ် ထင်တာပါပဲ။ ရယ်ရယ်မောမော ရွှင်ရွှင်ပျပျပါ”

“အေးလေ ... လုပ်ရမယ့် ကိုင်ရမယ့်နေ့မရောက်ခင်အထိတော့ နှုတ်
စည်းလည်း စောင့်ကြ၊ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကလည်း မပြောင်းမိစေနဲ့ဦး။ (Half
Death) ဆိုတာ ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လား။ တစ်ဝက်သေသွားတဲ့လူတွေဆိုတာ ကိုင်ရ
တွယ်ရ သိပ်ခက်သွားတတ်သတဲ့”

ကြမ္မာဆိုး၏ ကြီးကွင်းသည် သည်တစ်ခါ တန်းလန်းမတ်မတ်ကြီး သေ
ဒဏ်ကြီးသမား အဘအိုနှစ်ယောက်ထံ ဦးတည်မျက်နှာလှည့်လာခဲ့ပြီ ထင်
သည်။

“ရှေ့ ... ဆရာလေး ... ဘာပိုင်နေတာတုံး။ မျက်နှာလည်း သိပ်
မလန်းချင်သလိုပဲ။ နေရာ ကောင်းရဲ့လား”

“အင် ... အဲ ... ကောင်းပါတယ် အဘမိုး။ ကောင်းပါတယ်။ ညက
တာဝန်မှူးဝင်ထားတာ မအိပ်ခဲ့ရသေးလို့ သိပ်မလတ်ဆတ်ဖြစ်နေတာပါ။ အင်း ...
ကော်ဖီပူပူကလေး ဝင်သွားတော့လည်း မျက်စိတောင် ကျယ်လာသလိုပဲ”

“အေးဗျာ ... ဆရာလေးကလည်း ပညာတွေ ဒီလောက်တောင်သင်ပြီး
မှ လုပ်စရာအလုပ်က ဒီလောက်ပဲ ရှားသတဲ့လား။ ထောင်မှာများ လာလုပ်ရသေး
တယ်လို့၊ ပြီးတော့လည်း ထောင်ပိုင်ကြီးက ဆရာအရင်းခေါက်ခေါက်ဆို၊ ကြိုက်တဲ့
နေရာ ရွေးပါဆိုတာကို ‘ကြီးတိုက်ထောင်မှူး’ လုပ်ချင်သပဆိုပြီး ကျုပ်တို့ဆီ ဒုတ်
ဒုတ်ထိ ရောက်လာခဲ့တာ ... ဟုတ်စ၊ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ရော’

မိုးက ရက်ဆက်ကြီး စွေနေခဲ့သဖြင့် တစ်ရံတစ်ခါဆို ဟိုးနှစ်တစ်ရာ
ကျော်က တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် ကြီးတိုက်ခန်းကြီးထဲမှာ တိုက်အို တိုက်
ဆွေး အဟောင်းအမြင်းနဲ့တွေ ထောင်းထောင်းလှိုင်နေသည်။ ပြီးလျှင် ထောင်နှင့်
နီးစပ်သူတွေသာ သိသိမှတ်မှတ် ခံစားနားလည်နိုင်သည့် ထောင်နံ့၊ အံ့ဆောက်
အဦး အိုအိုဟောင်းဟောင်း၊ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကြီးတွေဆီမှ သစ်ဟောင်းသစ်ဆွေး

နဲ့၊ မှိုနဲ့၊ နိစ္စဂူဝထောင်ထဲ၌ပင် တဝဲရယ်တဲ့ တလည်လည် သံယောဇဉ်ဖွဲ့နေတတ်
သည့် ရေပုပ်ရေသိုး၊ ချဉ်အောက်အောက် ဟောင်စုတ်စုတ် ရေဆိုးနဲ့။ လူငါးထောင်
တစ်သောင်းက စွန့်ပစ်ထားသည့် ချိုး၊ သေး၊ မိလ္လာနဲ့၊ လူပေါင်းသောင်းခြောက်
ထောင်ထံက တရှိန်ရှိန်ထွက်နေသည့် သဗ္ဗနံပေါင်း လူငြီးနဲ့၊ ထိုထိုအနံ့ပေါင်းစုံတွေ
ရောသမမွေ့ထားသည့် ထောင်နံ့ဆိုသည်ကြီးက နှာဝကို အတင်းကလိလျက်။

မိုးကလည်း ပေကပ်ကပ်ဖြင့် တဖျောက်ဖျောက် ရွာမြဲရွာလျက်။

အဘမိုး၊ အဘအေးဖေ၊ ကိုရန်နိုင်ကြီး သူတို့သုံးဦးနှင့်အတူ ကြီးသမား
(၅၁) ဦးတို့ နေနေညည နေထိုင်ရာ ကြိုးတိုက်ခန်းမည်းမည်းကြီးသည် ဘယ်
သောအခါက နောက်ဆုံးထုံးဖြူသုတ်ထားခဲ့သည်ကိုပင် သိနိုင်ခက်ခဲလှစွာ ဖြူညစ်
ညစ်၊ ဝါကျင့်ကျင့်၊ မည်းချိတ်ချိတ် အကွက်ပေါင်းစုံတို့ဖြင့် မြွေပွေးကွက် ထနေ
သည်။ မိုးရေတွေစိမ့်လျက် စိုထိုင်းကြီးဖြစ်နေပြီး ရေညှိစိမ်းစိမ်းကလေးတွေက
ဟိုနားသည်နားမှာ။

အောက်ခင်းအဖြစ် ထောင်ကထုတ်ပေးထားသည့် နီးသားဖျာကြမ်းသုံး
ချပ်ကလည်း အနားစတွေ ဖွာလန်ကြလျက် တစ်ဝက်သာသာပဲ ရှိရာတော့သည်။
သူတို့ စားအိုးသောက်ခွက် ကော်ဇော်၊ ပလတ်စတစ် ပန်းကန်ဟောင်းကလေး
တွေက ထောင့်ကွေးကလေးထဲမှာ ပိုးလှီးပက်လက်တချို့၊ မှောက်ခုံကားရား လဲ
နေသည်က တစ်ဝက်။

“နေပါဦး ... ဆရာလေးရဲ့၊ ကျုပ် မေးစမ်းပါရစေဦး။ တစ်လနေနေ
တစ်လဆန်းဆန်း နေလို့မှ ခြူးတစ်ပြားတောင် ထွက်ကျမလာနိုင်တတ်တဲ့ ကျုပ်
တို့သေမင်းငင်တွေချည်း စုနေကြတဲ့ ကြိုးတိုက်လိုဟာကိုများ တကူးတကတောင်း
ပြီး တာဝန်ကျချင်ရတယ်လို့ ဆရာလေးဥစ္စာ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘာလို့တဲ့တုံး။
ကျုပ်က အဲတာကို လွှတ်သိချင်ရန်ကောဆို ...”

“မင်းကွာ ... ငမိုးရာ၊ စပ်စပ်စုစု”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ... အဘမိုးရာ၊ အဘမိုးတို့လို သေဒဏ်ကြီး
သမားတွေနဲ့ နီးနီး နေဖူးချင်လို့ပါ”

“ဘာရယ်”

“အိုး ... ဆရာထောင်မှူးကလည်း အရူးမဟုတ်၊ အကောင်းမဟုတ်။
အဝီစိကို တစ်နေ့သုံးကြိမ်လောက် ပုံမှန်မျက်စောင်း တခဲခဲ လုပ်နေကြရမှာ
အကုသိုလ်တုံး၊ အကုသိုလ်ခဲ အစုအပုံ ဒီကြမ္မာဆိုးဘုံကြီးကိုများ ဘယ်လို့ကမ္ဘာ
အောက်မေ့နေလို့တုံး ... တကတည်း”

“အေးလေကွာ ... ငါလည်း အဲတာပြောနေတာပေါ့ ... အေးဖေရာ။
စာတွေတတ်၊ ပညာတွေအားရအောင် သင်ခဲ့လည်း တို့ဆရာကလေးက နည်းနည်း
တော့ ကြောင်ချင်ပေသကိုး”

“ဟာ ... ငမိုး”

“ဟား ဟား ဟား ... ကြောင်တယ်ဆိုလည်း ကြောင်တယ်ပေါ့ အဘ
အေးဖေရာ။ နေပါစေ မှန်တာပြောတာပဲဟာ။ မှန်တာပြော ချမ်းသာသတဲ့။ ဤမှန်
သော သစ္စာစကားကြောင့် ‘လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာကြီး’ လာပါစေခင်ဗျာ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟယ် ... တယ်လည်း ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိလိုက်တဲ့ စကားပါလား။
ဖွဟဲ့ သူတော်ကောင်းစကား တည်ပါစေဗျား”

“ဟာ ... နင့်မေကလိန်းတဲ့။ ခုနတုန်းကတော့ ‘ကြောင်’သလေး ‘ကြက်’
သလေးနဲ့။ အခု လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ လာပါစေလည်းဆိုရော ဖြစ်သွားလိုက်တာ။
ဘာတဲ့ ... သူတော်ကောင်းတဲ့ ဟုတ်စ။ ကျလည်း ကျတဲ့ကောင်။ လျှာအရိုးမရှိ
ယောက်ျားဖာသည်ကြီး ... ဖွတ်”

“ဟ ... ဒါတော့ တကယ် ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်။ တစ်ခဏတော့
ရင်ထဲအေးသွား ငြိမ်းသွားသေးတာကိုး ဘုရားသားရဲ့။ ကိုင်း ... နေပါဦး။ တကယ်
လို့များ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာလာခဲ့မယ်ဆိုရင်ကော နင်တစ်ယောက်တည်း ဒီကြိုး
တိုက်ကြီးဖက်ပြီး ကုတ်ကပ်နေရစ်ခဲ့မှာတဲ့လား နွားမျိုး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

မိုးတစ်စိတ်စိတ်ကြီးထဲမှာ တဟားဟား တဟီးဟီးအသံတွေ ပေါင်းလန်
အောင် ထွက်နေသည့် သူတို့အခန်းမှတ် (၉)ကို ကျန်သည့်ကြိုးသမားတစ်တွေက
မေတ္တာပို့ကြရောမည်။ မျက်စောင်း ဧွေကြရောမည်။

အသားအရေ ပြာမွဲမွဲ၊ နက်ကြောကြော လူပလံဖိုးကြီးအို အဘမိုးနှင့်
အရပ်ရှည်ကိုင်းကိုင်း၊ မျက်နှာရှည်ကြီးနှင့် အောက်သွားတွေ တစ်ချောင်းမှ မရှိ
တော့သည့် ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် အဘဦးအေးဖေတို့ နှစ်ဦးသား ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်
နေလိုက်ကြပုံမှာ အူလှိုက်သဲလှိုက် ရှိလှသည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝင်းလက်ရွဲစို
နေသည့် သန့်စင်မှုအရောင်အသွေးတစ်ခုခုကို သဲ့သဲ့မှုန်မှုန်ကလေး တွေ့နေမိ
သလိုလို။

သို့နှင့်တိုင် ...

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိပေးလိုက်သံကြီးက သူ့ကို ရင်နှိုး
အောင် ဖိစီးနေသဖြင့် သူ့ရယ်သံက အလိုလို ငိုသံပေါက်နေလိမ့်မည်ထင်သည်။

၁၄၀ ဇေယျမင်းသျှင်

“အဘမိုး ...”

“ဗျား ...”

“အခုလို မိုးကလေးတစ်စုံမှာ အဘမိုးရဲ့ အိမ်က ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ဘွားတော်ကြီးကို မလွမ်းဘူးလား”

“ဘာရယ် ...”

“ဪ ... အိမ်ကို မလွမ်းဘူးလားလို့”

“ဘာကို လွမ်းရမယ်”

“အိမ်ကိုလေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အံ့ပါရဲ့ ... ဆရာထောင်မှူးရယ်။ ငမိုးဆိုတဲ့ သင်္ကေတသားက အပြေးအလွှား ပြေးကြည့်မှ ရှေ့မှာ ရင်ဘတ်၊ နောက်မှာ ကျောပဲရိုတဲ့ ဥတစ်လုံးတစ်ကောင်ကြွက် သစ်ခေါင်းပေါက်ဥစွာ”

“ဗျာ ...”

“ဪ ... ဆရာလေးက ကျုပ်ကို ပစ်စလက်ခတ်လွှတ် အထင်ကြီးထားလိုက်တော့တာကိုး။ ဟုတ်တယ် ... ဆရာလေးရဲ့။ အေးဖေကြီးပြောသလို ကျုပ်က လူမှန်းသိကတည်းက တစ်ကောင်ကြွက်ရယ်။ ပြောရရင် အေးဖေတို့ လင်မယားက ကျုပ်ရဲ့ ဝမ်းမနာအဖေနဲ့ အမေပဲ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... အဘမိုး”

“ဒီလိုလေ ... အေးဖေက ကျုပ် သူငယ်ချင်းဆိုပေတဲ့ ကျုပ် စကားပီနားကြားကတည်းက အေးဖေတို့အိမ်မှာ အေးဖေနဲ့ လည်ပင်းဖက်ပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ။ အေးဖေ အိမ်ထောင်ကျပြန်တော့လည်း အေးဖေတို့အိမ်က ကျုပ်ရဲ့စားအိမ်သောက်အိမ်လေ။ အိမ်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဇရပ်တစ်လှည့်၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ရဲ့ ဆွမ်းချက်ထန်းတဲကြီးမှာ တစ်လှည့်။ ရွာနီးချုပ်စပ်က မသာအိမ်အသုဘဖဲဝိုင်းဘေးနဲ့ အရက်ပုန်းဆိုင်၊ ထန်းရေဆိုင်တွေမှာ ခေါင်းဆိုက်ပြီး တစ်လှည့်ဆိုတာလို့ ကျုပ်ဆရာ”

“ဟောဗျာ ...”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အဲတာတောင် ဆရာလေးက ကြားတယ်ထင်မှာစိုးလို့ လျှော့ပြောထားသေးတာ။ တကယ်က တစ်နှစ်မှာ သုံးလေးလပဲ ကျုပ်က ရွာခြေရွာနားကို ကပ်နိုင်တာ။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ မဟာမြိုင်တောကြီးအစပ်နားက မင်းကင်းနယ်ထဲမှာချည်းပဲ နေရတာက များတာဗျား”

“အဲဒီမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာလား ... အဘမိုး”

www.burmeseclassic.com

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“အေးဖေ ... ခွေးသား၊ အူမြူးမနေစမ်းနဲ့။ အသာငြိမ်ငြိမ် ကူခြေရရ နေစမ်း။ အလုပ်ရှိလို့ မဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရေ။ ကျုပ်က ခြေချုပ်နဲ့ နယ်လွှဲ ခံရတာ”

“ဘယ်လို ... အဘ”

“ရော် ... ဆရာထောင်မှူးကလည်း ငမိုးက ကျုပ်တို့ နယ်တစ်ရိုးမှာ ‘ဟော်လေးတစ်ကျိုး၊ ဟိုးလေးတစ်ကျော်’ သူခိုးကြီးတက်ပြား ခင်ဗျ။ သူခိုးချင် ရင် အိမ်ရှေ့ကို မြောင်စာချပြီး မရေရအောင် တက်ခိုးတတ်တဲ့ စောရနကွတ်ပါတဲ့ သူခိုးရယ်။ အဲဒါကြောင့် သူငယ်ငယ် ‘ဘုရားဒကာနု’ အစိုးရလက်ထက်တုန်း ကတည်းက အမြဲနယ်ကျဉ်နယ်လွှဲခံရတတ်တာ ဘယ်တစ်နှစ်မှ လွတ်ခဲ့ဖူးတယ် မရှိဘူး”

“အလဲ့လဲ့ ... အဘ မိုးက ပေတဲ့ ခေသူ မဟုတ်ပါကလား”

“ဟဲ့ကောင် ... အေးဖေ၊ နင် ... ဒီလောက်တောင် သောင်မြစ်တူးပြီး ပုတ်သင်ဥဖော်ချင်သပဆိုလည်း အစအဆုံး အကုန်ဖော်ကောင် လုပ်တော့လေ နွားမသားရဲ့။ ဘယ်နှယ် ... သောက်ရှက်ကွဲရမယ့် ငါ့သိက္ခာထုပ်ကို ဖြေရုံပဲ ဖြေ ပြတော့မလား။ ငမိုးဆိုတဲ့အကောင်က ဘုရားဒကာ သူခိုးကြီးတက်ပြားတို့လို ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားများအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးတတ်တဲ့ သူတော်ကောင်း သူခိုး ဆိုတာများလည်း မင့်သောက်ပေါက်ကြီးက ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ထွက်လာဦးမှ ပေါ့ဟ ... နွားမျိုးရဲ့”

“အဲ ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ... ဆရာထောင်မှူးရေ။ ငမိုးကပေတဲ့ နယ်ထဲမှာ ကြေးရေတတ်တွေ မျက်လုံးပြူး ရွာဆူတတ်ကြသလောက် မရှိနီးနား ဆင်းရဲသားများ အဖို့ကတော့ အားကိုးတနာကြီးကို မေတ္တာထားခံရသားခင်ဗျ။ သူကလည်း သောက်ကျင့်မဖျောက်နိုင်လွန်းလို့ နာမည်ပျက်ရုံ အယားပြေခိုးမဲ့သာ ခိုးနေတာကိုး။ ခိုးရာပါပစ္စည်းကို စုံရေမက်ရေ သုံးပစ်တတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နွမ်း ပါးတဲ့ သူတွေကိုသာ တိုးတိုးကြိတ်ကြိမ်လျှောက် ‘ရှော့ ... အင့်’ ပေးပစ်တတ် တာပဲဟာ။ ပြီးတော့ ... ငမိုးက ငွေစင်၊ ငွေဖြူသက်သက်ကိုပဲ ခိုးတာ။ ဘာ ပစ္စည်းပစ္စယကိုမှ ခိုးတတ်တာ မဟုတ်ဘူးရယ်”

“ဟေ့ကောင် ... အေးဖေ၊ သူခိုးကို ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် မဖြစ်ဖြစ် အောင် အဲသလောက်ကြီးများလည်း ပုံကြီးချဲ့မနေနဲ့ဦးလကွာ။ ငတ်တဲ့ပြတ်တဲ့အခါ ကြုံရာရရာ ကြက်ကလေး၊ ဘဲကလေး ခိုးတတ်ဝှက်တတ် ကပ္ပိတတ်တာများလည်း

ထည့်ပြောဦးမှပေါ့ ... ဟီး ဟီး ဟီး ပြောရင်းဆိုရင်း ကြက်သားရေကျိုကာလသား
ချက်ကလေးကို လွမ်းလိုက်ပ ... လူရာ။ သွားရည်ကိုလည်ရော ဟီး ဟီး ဟီး”

ဘဘိုးအိုက သူငယ်ဘဝ ကြက်သားရေကျိုကလေးကို မြင်မိတမ်းယောင်
တဟီးဟီး လုပ်နေပြန်သေးသည်။

သို့တိုင် ... သူကမူ သူနှင့် မျက်စိတစ်ကမ်းက အနားပဲ့ ကော်လေ့ထဲရှိ
ဖြူညစ်ညစ် ထောင်ပုံစံထမင်းကျန် တစ်ဆုပ်တစ်ခဲနှင့် ဝီသံပေးနေသည့် ယင်မည်း
သုံးလေးကောင်ကိုသာ မြင်နေရသည်။

အတိတ်နှင့် အဟပ်ကွာလွန်းသည့် သူတို့ပစ္စက္ခကို ဆွတ်ကျင်စွာ ပင့်
သက်တချချ။

“ဆရာဦးဇော်မြင့် ... ဆရာဦးဇော်မြင့်”

“ဗျို ... ဒီမှာရှိတယ် ... အဘအုန်းရေ ... ကိုးခန်းမှာ”

ခြေသံ တဖျပ်ဖျပ်ကို ကြား၏။ ရေးကြီးသုတ်ပျာ။

“ဟော ... ဆရာက ဒီမှာကိုး။ ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါ်နေတယ်တဲ့ ဆရာ။
မိန်းဂျေးလ်က စည်းကမ်းထိန်းဘုတ်ကိုင် လာပြောနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ရင်ထဲ၌ ဒိုင်းခနဲ ခုန်သွားလိုက်ပုံကြီးမှာ ခြေတွေ လက်တွေကိုပင် တော်
တော်နှင့် သယ်မ၍ မရတတ်ချင်။ နွမ်းရိရိ နုံးချိုချို။

“ဒီမိုးကလည်းကွာ ... ရပ်မယ်ဆိုရပ်။ ရွာမယ်ဆိုရွာ။ ခုတော့ ...
အလကား တပြုပြုလုပ်နေတယ်။ သောက်လကားမိုး ...”

“ကဲ ... ခဏပြေးလိုက်ဦးမယ် အဘရေ။ အဲဒီကပြီးရင် အိမ်တန်းပြန်
လိုက်တော့မယ်။ ဒီကနေ့က ထောင်ပိတ်မဝင်ရဘူး။ မနက်ကျမှပဲ တွေကြစို့”

“မိုးကာတော့ လုံအောင်ခြုံသွား ဆရာလေးရေ ... သောက်မိုးက ဒုက္ခ
ပေးမယ့်မိုးရယ်။ ‘မရွာနေ ရွာစေ’ဆိုတဲ့ အညာမိုး။ အရူးမိုး။ မိုးတစ်ပျောက် နှစ်
ပျောက်ကပေတဲ့ ဂဂျီဂဂျောင် ဒုက္ခပေးချင်ပေးနေတတ်သေးတာ ... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘမိုး”

မိုးကား မတိတ်။ တဖျိုးဖျိုး တပျောက်ပျောက် ရွာအေး

“အချိန်ဆိုတာ တို့တစ်တွေ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေထဲမှာ အနည်းဆုံး အရာပါ
ကလား”

လောလောဆယ်ဖြင့် သည်အသိ တစ်ခုတည်းကသာ သူ့ရင်တစ်ပြင်လုံး
ဖိညှစ်ဆုပ်နယ်လျက်ရှိ၏။ အချိန်က သူ့ကို တမင်ဖိအားပေးနေခြင်းကားမဟုတ်။
စိတ်ပေးမှု အတွေးမဝင်မိခဲ့ဖူးသည့် အချိန်ဆိုသည်ကြီးက သူ့နောက်ကျောကို
ဦးချွန်ဖြင့် ထောက်ထားသလို စူးစူးနက်နက် တွန်းဖိလာနေခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။

“သေခါနီးအချိန်မှာ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေတတ်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံ
မတတ်နိုင်ဘူးဗျ။ အဲ... တချို့တလေများကျတော့လည်း နေခွင့်ကို မရ
မကြုံခဲ့ရဘဲ သေသွားကြရတာ”

အသံတွေက အခန်းနံရံများကို ထိမှန်ပြီးစဉ်လျက် အကွဲကွဲအရှုရှု သူ့ထံ
ကပ်ပြန်လာနေကြသည်။ သူကား ကြိုးပေးစီရင်ခြင်း ခံရလုဆဲဆဲ ‘သေဒဏ်
တည်ပြုမိန့်’၌ စာရင်းပါလာသူ ကြိုးသမားနှစ်ယောက် အမည်နာမကို သိလိုက်
ကတည်းက မတုန်မလှုပ်။ ထုံပေပေကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးပြောနေသည့် စကားသံတွေ၊ ထောင်မှူးကြီး ဦးထန်နီလန်းနှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ အချီအချပြောဆိုနေသံတွေ ဘာဆိုဘာမျှ သိသိမှတ်မှတ်မကြား။ သူ့နားစည်ထဲသို့ ဝင်လာလေလျက်နှင့် သူ့အသိအာရုံတွေဆီ မရောက်သည်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့ ထုံတုံတုံကြီး။

“ဒီလိုမှန်းသာ ကြိုသိခဲ့ရင် ဒီကြီးတိုက် ထောင်မှူးအလုပ်ကို စောစောကတည်းက ဝေရာမဏိခဲ့ပါရဲ့” ဟုလည်း မတွေ့သာတွေ့သာ တွေးနေမိသေး၏။ ကံပစ်ချရာကို လွယ်လင့်တကူ မျက်စိမမှိတ် ခေါင်းမညိတ်တတ်သည့် သူ့ဗီဇ သူ့ညာဉ်က ထိုးထိုးထောင်ထောင် လွန်လာလူးလာချင်ပြန်သေးရာ မနည်းကြီး မျိုသိပ်ချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

“ကြီးစင်အခြေအနေကြည့်ဖို့နဲ့ လိုအပ်ရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ဖို့ရယ်၊ မြို့နယ်တရားရုံးတို့ တိုင်းတရားရုံးတို့နဲ့ ရက်ချိန်းကြိုညှိဖို့တွေရယ်ကို ဦးထန်နီလန်းကပဲ ဦးစီးပြီးလုပ်လိုက်ပါ။ ကြီးစင်ပြင်ပြီဆိုကတည်းက ကြီးသမားတွေကတော့ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်၊ မတည်မငြိမ်ဖြစ်ကြဦးမှာပဲ။ ဘယ်သူရယ် . . . ဘယ်ဝါရယ် အပ်ချမတ်ချမသိပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သေချာပေါက်ကြီးပေးခံရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေမှဖြင့် ကြက်ဈေးက ဝါးခြင်းထဲမှာ လှောင်ထားခံရတဲ့ ကြက်တွေကို ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ရှိဦးတော့မပေါ့။ သွေးနံ့ ညှိနံ့ရလာလေလေခြင်းကြားထဲကို ဇွတ်တိုးလေလေ။ အဲတော့ . . . ကိုဇော်မြင့်က ဒီရက်ပိုင်း ဝိရိယကလေး နည်းနည်းပိုထားပြီး ကြီးတိုက်မှာ အချိန်ပြည့်နေပေးဦး။ ဖိုကြီးတာဝန်နဲ့ ဦးထွန်းဟန်ကြီးကိုလည်း ထမင်းပုံစံ ဖြူတာကောင်းတာကလေးကို ပိုပိုသာသာကလေး ထိုးပေးဖို့နဲ့ ပဲဟင်း၊ အသားဟင်းကို ကုလားဖိုက ချက်ခိုင်းပြီးပေးဖို့ ပြောထားပြီးပြီ။ ရေခွေးလည်း အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးကြလိမ့်မယ်။

ရေချိုးချတဲ့အချိန်ရယ်၊ လမ်းလျှောက်ထုတ်တဲ့အချိန်ရယ်ကို ပိုသတိထား အရင်ကလို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့နဲ့ ကြီးတိုက်ခန်း အတွင်းသံတံခါးရော၊ အပြင်တိုက်တံတိုင်း သစ်သားတံခါးရော နှစ်ချပ်စလုံး မဖွင့်မိစေနဲ့။ ပြီးတော့ ရေချိုးလူတွေနဲ့ တိုက်ခန်း ‘ချိန်း’ဖို့ လဲဖို့တွေလည်း မမေ့နဲ့။ ကြီးအသား’

ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့ ရုံးစားပွဲပေါ်မှ စားအိတ်နီကြီးတစ်အိတ်က ဖြ၍ ခြေပြု လှန်ပြလျက်ရှိသည်။ စားအိတ်နီကို သေဒဏ်ကိစ္စများတွင်သာ သုံးလေ့ရှိကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သော်လည်း ယခုမှသာ ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံ ဖြစ်ရတော့တာကို

စားအိတ်နီကြီးကို တမင်အကြည့်လွှဲထားပါလျက် မျက်ဝန်းလဲလာ တစ်လှိုမှ မထွက်။

“ပြီးတော့ ... ကိုဇော်မြင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ဒေါက်တာအေးချိုတို့အဖွဲ့နဲ့ ကြိုးသမားအားလုံးကို ဆေးစစ်ဖို့ ကိုယ်
အလေးချိန် ချိန်ဖို့ကို ဒီညနေကစပြီး နေ့တိုင်းပြန်လုပ်ပေတော့”

“ဟုတ်”

“အေး ... အဲဒါလည်း အခန်း (၁)ကနေ အခန်းအစဉ်လိုက်အတိုင်းပဲ
လုပ်ဦးနော်။ လက်သင့်ရာကို အရင်ရွေးလုပ်လို့ ပထမဆုံးကျတဲ့အခန်းက ကြိုး
သမားက ယုန်ထင်ကြောင်ထင် သူ့ကိုပဲ ကြိုးပေးတော့မှာလိုလို ထင်ပြီး ရှော့(တ်)
ရသွားလို့ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့် ထပ်ဖြစ်နေဦးမယ်။ ကြားလား ... ကိုရင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လို့သာ ထွက်လာခဲ့လိုက်ရသည်။ တစ်
ကိုယ်လုံး ပူသလိုလို အေးသလို၊ နွေးလိုက် အေးလိုက်။ ဖျားချင်လာပြန်ပြီ ထင်
သည်။ ကရင်ပြည်နယ်နှင့် မွန်ပြည်နယ်စပ်ကြားက အလုပ်စခန်းကလေးတစ်ခုမှာ
တုန်းက ရလာခဲ့သည့် ငှက်ဖျားကလည်း ယခုတိုင် အမြစ်မပြတ်ချင်။

ဖျားခဲ့လျှင်လည်း သုံးလေးလ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်အောင်ကို လဲနေခဲ့
လျှင် ကောင်းမည်။ မကြံကောင်း မကြံရာတွေကို ပစ်စလက်ခတ် မျက်နှာလွှဲထား
လိုက်ချင်သည်။

သို့နှင့်တိုင် ဆုတောင်းက မပြည့်။

လုပ်ငြိုး

“အေးဖေ”

ခရမ်းချဉ်သီးသာသာ မျက်နှာကြက်မီးသီးမှ အလင်းသဲ့သဲ့မှုန်မှုန် ပက်
ထားသည့် တိုက်ခန်းထောင့် မှောင်ရိပ်ထဲက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုး
ယဲ့ယဲ့ အသံကလေး ပေါ်လာသည်။ ‘ငမိုး’၏ အသံပဲ ဖြစ်မည်။

သူတို့ထက် အသက်အားဖြင့်လည်း များစွာနုပျိုငယ်ရွယ်သေးသည့် ကာယ အားလည်း ပြည့်တင်းသန်မာသေးသည့် အိပ်စက်ခြင်းကို တမ်းတမ်းမက်မက် ရှိလွန်းသေးသည့် ‘တောကျွဲကြီး’ ရန်နိုင်တစ်ယောက်ကဖြင့် တခုခု တခေါခေါ ဟောက်သံတွေပေးလျက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်မောကျနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ထန်းသီးမှုတ်သာသာ အခန်းဂျင်ဂလယ်လေးထဲမှာ သူ့ဟောက်သံတွေချည်း။

“အေး”

“အိပ်ပြီလား”

“ပျော်သေးပါဘူးကွာ”

“မင်း ဘာတွေကို တွေးနေတုံး ... အေးဖေ”

“မင်းလိုပဲပေါ့ကွာ”

“မနက်က ဆရာထောင်မှူးကလေး မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူးနော်။ ပြီး တော့ ရှားတောင့်ရှားပါး ငါတို့တိုက်ခန်းထဲအထိ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်သွား လိုက်သေးတာရယ်”

“အင်း ...”

“မဟုတ်မှလွဲရော ကေဇွ”

“ကွာ ... ငမိုးရာ၊ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ နက်ဖြန်လား သဘက်ခါ လား ရောက်လာမှာက သေချာနေတာကြီးကို။ အဲဒါကြီးကိုစောင့်ပြီး ဒီအခန်းကျဉ်း ကလေးထဲမှာ မသေထမင်း မသေဟင်းနဲ့ အသက်ဆက်နေခဲ့ရတာပဲ။ ဆယ်နေ့ ဆယ်မိုးကျော်ခဲ့မင်းရော မဟုတ်လားကွာ။ တော်သင့်ပါပြီကွာ ... မင်းတို့၊ ငါတို့ အရွယ်နဲ့ သေမယ်ဆိုလည်း သေပျော်နေပါပြီကွာ”

“အင်းလေ ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ... မင်း ကြောက်နေပြီလား”

ခဏကလေး အသံတိတ်သွား၏။

ရန်နိုင်ကြီး၏ ဟောက်သံက အချို့အချမှန်မှန် စိတ်အေးလက်အေး ရှိ လွန်းလှသည်။ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေရသည့်တဝကိုပင် သင်းတစ်ယောက် မေ့နေဟန်တူသည်။

“ဆရာလေးရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲက ထူးတယ်နော်။ တစ်ခုခုကို သေသေချာချာ ဒန်သေကြီး သိနေသလိုချည်းပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲတော့ ဒီတစ်ချို့ မင်းနဲ့တို့ အလှည့်တော့ မခေါ်ပင့်ချေ ရောက်လာခဲ့ပြီလို့ ကံသေကံမချည်း ဥပဒ်နေမိလောက် တာပဲ မောင်။ ဆရာလေး စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့သာ စကားရောဖာရှေး ရံစရာ

မောစရာတွေကို ဇွတ်ပေဖျစ်ညှစ်လုပ်နေရပေတဲ့။ ရင်ထဲတော့ မကောင်းချင်လှဘူးကွ။ မင်းရော ... ဘယ်လိုထင်တုံး”

“ငမိုးရာ ... မင်းလည်း တောသားပဲ။ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး သတ်ဖူး၊ ဝက်ပေါ်ဖူး စိတ်မထင်ရင် ဂျီကတုံးတောင် ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ် စားခဲ့ဖူးတာပဲဟာ။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များတောင်မှ လူ့စကား မတတ်ပေတဲ့ ‘ဒီလူကတော့ ငါတို့ကို သတ်တော့မှာပဲ’ ဆိုတာ သူတို့ဘာသာဘာဝ ဗီအေသိနဲ့ သူတို့ တပ်အပ်သိနိုင်ကြ။ ရုန်းကန်ခဲ့ကြသေးတဲ့ဟာ။ မနက်က တိုက်ခန်းထဲကိုဝင်လာတဲ့ ဆရာလေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရကတည်းက ဒီတစ်ချီတော့ တိုအလှည့် မလွဲတော့ဘူး ဒက်ထိပ်ဆိုတာ တုံးတုံးချ သိလိုက်သလိုပဲ။ ကြောက်လှချည်ရဲ့ မဟုတ်ပေတဲ့ ကတုန်ကယင်ကြီးကွ။ ဘယ့်နှယ်ကြီး ဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူး။ ဆရာလေးနဲ့ပြောနေတဲ့ စကားတွေလည်း ပါးစပ်ဖျားကသာ အလိုလို သူ့ဘာသာ အသံထွက်နေတာ။ နားထဲမတော့ ဖိတ်တစ်ဝက် စင်တစ်ဝက်ဟ”

“ဪ ... မင်းလည်း ငါ့လိုပဲကိုး”

တိတ်သွားကြပြန်သည်။

ထောင်မပိတ်မီကလေးကတည်းက တစ်အောင့်တစ်ဖြုတ် တန့်နားနေခဲ့သောမိုးသည် တစ်ပွင့်တလေ ကြွေသလိုလိုနှင့် တဖျောက်ဖျောက် အသံပေးလျက် ခပ်စိပ်စိပ်ကလေး ရွာဟန်ပြင်ဖို့ လုပ်ချင်လာခဲ့ပြန်ပြီ။

ဘိုးအေးဖေသည် ပုံစံစောင့် အခင်းဟောင်းကလေးနှင့် ကြီးတိုက်သံတံခါးအောက်ခြေ ဒူးပိတ်သုံး၊ လေးပေသာသာကို မိုးမဟက်၊ မိုးမစင်အောင် ထကာလိုက်သည်။ သံတိုင်ပြုတင်းကိုကိုင်၍ အပြင်ဘက်ကောင်းကင်ယံမှ မိုးရိပ်မိုးဆင်ကို မော့ကြည့်အကဲခတ်ရင်း ...

“ဝိုး ... တစ်မိုးလုံးမှောင်ပြီး မည်းလို့ဟေ့။ ဒီနေ့လည်း တစ်ညလုံး ဇွတ်ကယ်စွတ်ကယ် လုပ်နေဦးမယ့်ပုံပဲဟ”

“ကွာ ... ရှောင်မရလို့ ကြုံရမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုမိုးတွေ စိုတိစိုစွတ်ကြီးနဲ့တော့ဖြင့် လွတ်ချင်ပကွာ။ ကံများ လမိုင်းမကပ်လိုက်ပုံတော့ ခြေခင်းလက်ခင်း မသာတဲ့ ဒီလိုရာသီကြီးမျိုးနဲ့မှ တည့်တည့်ညားပြန်ဦးတော့မယ်နဲ့ တူရဲ့”

“ခွီးတဲ့မှ လူရာ၊ မင်းဟာက ‘သေမှာမကြောက်ပါဘူး၊ ငါသေရင် နှာခေါင်းထဲ တီကောင်တွေ ဝင်မှာရွံ့လွန်းလို့’ ဆိုသလို ဖြစ်နေပေါ့။ သေရင် ပြီးပြီပေါ့ကွ။ မိုးရွာရွာ လေတိုက်တိုက် မသာနဲ့ ဘာဆိုင်တော့လို့တုံး”

“အေး ... ဟုတ်ပဲ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

၁၄၈ ဇေယျမင်းသျှင်

“ခွေးက ချီးတွေ့သလို တဟီးဟီး လုပ်မနေစမ်းနဲ့ကွာ။ တောကျွဲကြီး နိုးလာနေဦးမယ်။ ဒီကောင်ကြီးက အအိပ်မက်ရှာတယ်ဟ”

“အေးဖေ”

“အေး”

“မင်း ... အဘွားကြီး မယ်သိုင်းနဲ့ မင်းတူ ကံပွန်တို့ နောက်ဆုံးလာသွားတာ အခါလည်နီးပါးတော့ ရှိပြီထင်ရဲ့နော်။ ဟို ... ယုန်သားကြပ်တိုက်တွေနဲ့ ပျားရည်တွေရယ်၊ တဖောင်းချဉ်၊ ဆူးပုပ်ကလေးနဲ့ ကင်းပုံရွက်တွေပါ မြုတ်စပြင်းတောင်း ပါလာတဲ့အခေါက်လေကွာ။ မယ်သိုင်းတောင် ပြန်ခါနီးတော့ ငိုရင်းတက်သွားလို့ ဆေးမှူးကလေးကို ပြေးခေါ်ခဲ့ရသေးတာကော”

“အင်းပါ... မှတ်မိပါတယ် ... အခါမလည်တတ်သေးပါဘူးဟ။ လာမယ့်တပေါင်းလပြည့်နီးမှ ဆယ်လသာသာ ရှိဦးမှာပါ။ ဘာလို့တုံး”

“ဒီရက်ပိုင်း တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းလောက် ပေါက်ချလာကြရင် ကောင်းသားကွာ ... နော်”

“ခွီးတဲ့မှ။ လွယ်မလားဟ။ သွားစရိတ် လာစရိတ်နဲ့။ စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်လာရမှာနဲ့။ မသေနိုင်သေးတဲ့ အရှင်လတ်လတ် အသုဘအလောင်းကောင်ကြီး နှစ်ကောင်ကို လာတွေ့ဖို့ဆိုတာဟာ စရိတ်စကက ကြီးလိုက်ပါဘိသနဲ့။ ပြီးတော့ မျက်ချေးထွက် နှပ်ထွက်။ ရင်ကွဲပက်လက်နဲ့ ပြန်ကြရတာရယ်။ နို့ ... နေပါဦး။ မင်းက မမျှော်စဖူးမျှော်လို့ ဘာလုပ်ဖို့တုံး”

“အော် ... ဘာရယ်ဟုတ်ပေါင်ကွာ။ ရင်မောင်ကောင်လေးနဲ့ လုံမလေးတို့ကို သတိရသွားလို့ဟေ့။ ငါတို့ အသက်နဲ့ကိုယ်မြဲနေတုန်း ရွာက သတင်းပလင်းကလေးများလည်း စုံတကာစေ့ ကြားရ။ မသေခင် မှာစရာရှိတာလေးများလည်း ပါးခဲ့လို့ ရတာပေါ့ ... လူရ”

“ရော် ... ကိုယ့်အသက်ကလေးကိုတောင်မှ ‘ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ အူစိတ်’ မစိုးမပိုင်နိုင်တော့တဲ့ဟာ။ ဘာတွေများ မင်းက သံယောဇဉ် ကရွတ်ကင်း လျှောက်ချင်နေရပြန်တာတုံး ... ဟကောင်ရ ... တမ်းတမ်းတတ”

“အေးဖေ”

“အေး ... ဘာတုံးဟ”

“လူဆိုတာမျိုးဟာ သေခါနီးမှ အိမ်ခင်တတ်တာမျိုးနဲ့ တူရဲ့ထင်ပါကွာ။ ငါဖြင့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေနေစေ့ပြီလို့ သေမိမိတ်တွေ မြင်နေ ကြားနေရလို့

www.burmeseclassic.com

လား မသိပါဘူး။ ဒီရက်ပိုင်း ရွာကိုပဲ စိတ်က တဝဲဝဲတလည်လည်နဲ့ လွမ်းလိုက် ချဉ်းကွာ”

“ဟ ... ကောင်ရ၊ နွားသတ်ရုံထဲ ရောက်နေတဲ့ နွားတောင်မှ မိုးကလေး ညှို့လာရင် သူ့အိမ်က ချည်တိုင်ကို လွမ်းတတ်သေးသတဲ့။ လူပဲကွ၊ စိတ်ဦးတည့် ရာ တည့်ရာပ။ အေး ... ဒါပေတဲ့။ ပြီးရင်ပြီးသွားတာပဲကွာ။ ပြာလဲ့ ဇာချဲ့နေလို့ လည်း ထူးမထင်ပါဘူး”

“သေရင် ပြီးပြီလို့ မင်းတကယ် ထင်နေသလား ... အေးဖေ”

“ဟာ ... ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို အပေါက်ကလေးနဲ့လား ဆိုတဲ့ကောင် နဲ့ လာတိုးနေပြန်ပါပြီ။ ‘သေရင် ပြီးပြီ’ ဆိုတာ သေချာလို့ပဲ တို့ကို ‘သေဒဏ်’ ဆို ပြီး နှိပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ဟ ... ငတုံးရဲ့ ... က”

“သေစားသေစေ ဆိုတာကြီးကို ပြစ်ဒဏ်လို့ မင်းက ထင်နေတာကိုး”

“နို့မဟုတ်ဘူးလား”

“အသက်ရှူမရပ်သေးခင် နေ့နေ့ညည ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြီးက ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန် အရိုးထ တွန်လာလေဦးမလဲလို့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် အသက် အောင်ပြီး စောင့်နေရတဲ့ ငရဲမျိုးကမှ တကယ်ပြစ်ဒဏ်လို့ မင်းမတွေးမိဘူးလား”

“ငမိုး”

“အေး ...”

“မင်းက ချေးခြောက်ရေနှူး နောက်ကြောင်းတွေကို သတိရနေပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ခွန်းတံ့ခွန်းတင် တစ်ခွန်းသာလေမျှ ပြန်စောင်းမခတ်။

စကားသံအစား အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းတွေကသာ အဘိုးမိုးတစ်ယောက် အိပ်၍ မပျော်နိုင်သေးကြောင်း အသိပေးနေသလို ရှိသည်။

စိမ့်စိမ့်စိမ့်ကြီး စွတ်အေးနေသည့်ညက အဆွေးတာကို ပို၍ရှည်စေ၏။

“ဝိုး ... ပူလိုက်တဲ့နေကွာ”

ရက်ရက်ရောရောကြီး အပူရည်တွေ ဒရဟော သွန်ချနေသည့်နေကို လက်ဖြင့် အသာကာ၍ မော့ကြည့်ရင်း ညည်းမိသည်။ တကယ်ပင် အပူရက်စက် သည့် အညာနွေ၊ အညာနေ။

“ဟေ့ကောင် ... ငမိုး၊ ပြီးသေးဘူးလားဟာ ... မင်းနယ်။ မရှိလို့မှ ခိုးစားပါတယ်ဆို။ ဒီလောက် စိမ်ပြေနပြေလုပ်နေရအောင် မင်းအမေ့လင်က အပိုင် စား အမေ့ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေများ အောက်မေ့နေလို့လား”

“အေးဖေ ... မင်း နားမလည်ရင်လည်း ပါးစပ်ပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်နေစမ်းကွာ တဆိတ်။ ကျောပူရတဲ့အထဲ နားပူလွန်းလို့ဟာ။ ငါ ခိုင်းတာပဲလုပ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အေးပါ ... ဘုရားသားရယ် ... အေးပါ”

ဘိုးအေဖေက နဖူးထက်မှ အားကြီးခန္ဓာ စီးကျလာနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကို လက်ခုံဖြင့် အတွင်သားသုတ်ချရင်းက ဖြုတ်လက်စ ဇလီဖားတုံးဟောင်းမှ သံလမ်းထိန်းမှုလီငုတ်များကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်း လက်ထက်တုန်းကတည်းက သစ်ရထားဝင်ခဲ့ဖူးသည့်ဆိုသည့် သံလမ်းပိုင်းအဟောင်းများမှ မီးရထားသံလမ်းများကို ဖြုတ်၍ ခိုးသည့်အလုပ်ကလေးဖြင့် သည်ရက်ပိုင်း သူတို့နေ့တွက်ကိုက် ဆူဖြိုးရွှင်ပျနေခဲ့ကြသည်မှာ ရက်တစ်ပတ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

သည် ‘ခွင်’ကလေးကို ဖွေဖွေရှာရှာ ကပ်သီးကပ်သပ် လက်ထောက်ချခဲ့သူက ရင်မောင်ကောင်လေး။ နွားခြံပိုင်ရှင် ကိုချစ်တီးကြီးနှင့် ဒေါ်ကြည်မတို့၏ နွားခြံမှ နွားထီး၊ နွားမကြီးငယ် ရောတိရောရာ ကောင်ရေနှစ်ရာနီးပါးမျှကို နိစ္စဂူဝစားကျက်လွတ်ကျောင်းရသည့် သူရင်းငှားကောင်ကလေး။ “မြန်မာပြည်ကောင်းဘို့ရင်’ ဟု သူ့ဘာသာအမည်ပေးလျက် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် သူတို့အပေါ် ဒုပေနာပေ ခံတတ်လွန်းသည့် တစ်မြေတစ်ရွာသား ကောင်ကလေးဖြစ်၏။ အသက် ၂၀ စွန်းစ၊ အဆက်အပေါက်ကောင်းကောင်း။ ရုပ်ရည်က သနရပူ။

“အဘမိုးရေ ... ကျုပ်အပေါက်ကောင်းတစ်ခု တွေ့လာခဲ့သဗျ။ ‘ဇ’ရှိလို့ လုပ်ရဲရင်ဖြင့် တကယ့် ‘ကော်ပေါက်’ ကြီးပဲ ... အဘရ ... သိလား”

“အံ့မာမင်းဟဲ့ ... ရာရာစစ။ အားအားရှိ နွားတွေနဲ့ပဲ အဖော်လုပ်ပြီး ချိုပေါက်တော့မယ့် မင်းလိုအကောင်ကပြေးရင်း ချိုးပုံဟပ်မိတဲ့ခွေးကြီးလို ငါ့ကိုများငွေသံကြေးသံတွေ ဘာတွေပေးလို့။ ဘာတဲ့ ‘ဇ’ရှိပြီး လုပ်ရဲရဦးမတဲ့။ ဟုတ်စ ... ဖို့ ... ဟေ့ ... ကောင်နာလေးရ။ လူကိုများလည်း မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောစမ်းပါဦးဟာ။ ဒီမှာလေ ... ငမိုးဗျ ... ငမိုး။ ဟုတ်စ ... ငါ့လူ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အဘကလည်း ဒေါနချည်းပဲ”

“မင်းပြောပုံ ပြောပေါက်လည်း ကြည့်ဦးလေ ... ငါ့လခွေး”

“ကဲပါ ... အဘရယ်၊ ကန်တော့ပါရဲ့။ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင်လည်း ခွင်လွတ်ပါတော့”

“ကဲ ... ကဲ ... လုပ်ပါဦး မင်းရဲ့ ‘ကော်ပေါက်’ ကြီး”

“ဒီလိုအဘရဲ့ ... ကျုပ် ဟိုနေ့က နွားအုပ်တွေ ပြန်သိမ်းဖို့မပြီး ရေ
သောက်ချမယ် လုပ်နေတုန်း သံလမ်းဟောင်းတွေဖက်က တောစနားမှာ ကုလား
ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရသေးဗျ။ ‘အိစမန်အင်’ နဲ့။
‘ကိုကျင်စိန်’ တဲ့”

“အင်း ... အင်း ...”

“အဲဒါ အခု ရထားမဝင်တော့တဲ့ သံလမ်းဟောင်းတွေ ရှိပါရောလား”

“အင်း ... အင်း ...”

“အဲတာတွေကို ဖြုတ်ပေးရင် မြီးမြီးမြက်မြက်ကလေး ပေးမတဲ့ဗျ ...
သူတို့က”

“ဘာလုပ်မလို့တဲ့တုံး”

“ဟာ ... အဘကလည်း သူတို့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့။ ကိုယ်က
သံလမ်းကလေးဖြုတ်ပေးရုံနဲ့ ငွေအလွယ်ရမယ့် ဥစ္စာ”

“အေး ... မင်းဟာ မဆိုးဘူးဟ။ ဘယ်လောက်ပေးမှာတဲ့တုံး”

“အဲတာတော့ အဘတို့ဘာသာ ကြည့်ပြောကြလေဗျာ။ ကျုပ်က ဘာသိ
မှာတုံး။ ဒီလိုဒီကြောင်းရယ်လို့ ပြောခိုင်းဆိုခိုင်းလိုက်လို့သာ ပြောရတဲ့ဥစ္စာ”

“တန် ... တန် ... အကောင် ... ဝါးနုက ဝါးရင့်လာပတ်မနေနဲ့။
နင် ... ဘယ်လောက်ရ”

“ဟာ ... အဘကလည်း ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

သို့ဖြင့် ‘အိစမန်အင်’ကြီး၊ ‘ကျင်စိန်’ကြီးတို့ဖြင့် တွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရွာကျော်
ရပ်ကျော် ဘုရားဒကာ သူခိုးအတွက် ငှက်ပျောသီး အခွံခွာစားရသလောက်ထက်
လွယ်လွန်းသည့်အလုပ်။ ထမင်းစားရေသောက်အလုပ်။ သူတို့အသက်အရွယ်နှင့်
ဆို နည်းနည်းပင်ပန်းသည်ဆိုစေဦး။ စိမ့်စိမ့် မြီးမြီးမျက်မျက်ကလေးဖြင့် သုံးရစွဲရ
သည်။ လျှာဦးစိုသည်။

တိုပုံထိုနည်းဖြင့် သံလမ်းဟောင်းတွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဖြုတ်ခိုး
ပြီး အလုပ်ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်မှာ တစ်ပတ်ကိုးသီတင်း။

“ဝိုး ... ပူချက်ကတော့ကွာ၊ တံလျှပ်တွေတောင် ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်ထလို့။
ခြစ်မှာ တအောင့်တဖြုတ် နားလိုက်ကြဦးမလား။ မင့်ဟာ ပြီးလုပြီလား”

“နည်းနည်းလိုလိမ့်ဦးမယ်ဟ။ မင်း အဲဒီဘက်က နည်းနည်းခွန်ကလေး
အားကလေး စိုက်ပြီးများလည်း သံတူရွင်းနဲ့ ကုတ်ထား၊ ကော်ထား၊ ထိန်းထား၊
ပေးစမ်းပါဦး။ ဒီတစ်ချောင်း ပြီးတော့မှပဲ တစ်ခါတည်း ထမင်းကလေးစားရင်း နား

လိုက်ကြတာပေါ့။ ဒီကနေ့မှ ရင်မောင်ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာကွာ။ ဒီ
ကောင်ကလေးရှိရင် မင်းက သူ့နွားတွေ ကြည့်ပေးထား။ သင်းကလေးကို ဒီမှာ
ကူတက်လုပ်ခိုင်း။ နေရာကျသားကွာ။ အလုပ်တွင် အလုပ်ပြီးတယ်”

“ဟုတ်ပကွာ ... ဒီမြွေပွေးကိုက်ကလေးက ဘယ်သွားသဝေထိုးနေပြန်
လဲမှမသိ။ မဟုတ်မှလွဲရော ...။ လုံမတို့ ထန်းသုံးပင်တဲစုဆီ ရောက်နေပြန်
သလားပဲ။ ဒီရက်ပိုင်း အားအားရှိရင် အဲဒီဘက်ပဲ စက်ကျနေတော့တာ”

“အေး ... ဒီဝါအကျွတ်မှာ မင်းတို့လင်မယားပဲ မိအရာ ဖအရာထား
ဦးစီးပြီး တောင်းရမ်းနေရာချပေးလိုက်မှ ဒီအကောင် ကနာငြိမ်တော့မှာရယ်။ ဟို
တလောက ဖိုးချစ်တီးကြီးနဲ့ ရှင်ကြည်မတို့ကို တီးခေါက်ကြည့်ပြန်တော့ သင်းတို့
သဘောကလည်း ကြည်ကြည်နူးနူးပဲ။ နွားစာဥသားအမိတစ်တွဲတောင် လက်ဖွဲ့ဖို့
ရွေးထားပြီးကြပတဲ့”

“အေး ... ခင်ရာဆွေမျိုး ... မြိန်ရာဟင်းကောင်းကိုးကွာ။ ဇာတိမည်ရည်
တိတိပပ မသိရပေတဲ့ ဒီအကောင်လေးက သန္ဓေမိတော့ အကောင်းသားဟ။
လုပ်ချင် ကိုင်ချင် ထထကြွကြွရယ်။ အသောက်အစားလည်းကင်း။ မိန်းကလေး
ဘက်ကနေကြည့်တော့ မဆိုးဘူးရယ်ဟ”

“သူ့အိုးနဲ့ သူ့ဆန်တန်ရုံပ လကွာ”

“အဲဒီသေမင်းငင်လေး အသာထားဦး။ တို့လုပ်ငန်း လက်စသတ်ကြ
ရအောင်”

“အေး”

မွန်းတည့်နေက ပူချက်ကြီးလှသည်။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သား လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ချွေးများပင် တုတ်တုတ်ကျ
ရွဲနေတော့၏။

“ငမိုး”

“ဟေ ... လကွာ”

“မနေ့ညနေတုန်းက ချစ်ရင်တို့ထန်းရေဆိုင်မှာ သာမောင်ကြီးနဲ့ ဇော့ခဲ
တယ်”

“အေး”

“အဲဒါ ... ဒီရက်ပိုင်းမှာ မီးရထားဘက်ကလိုလို၊ ရဲဘက်ကလိုလိုနဲ့
တို့သံလမ်းဟောင်းတွေကိစ္စကို ဟိုဟိုဒီဒီ မေးတဲ့စမ်းတဲ့ လူတွေရှိနေသတဲ့။ အိစမံ
အင်ကြီးကိုပဲ ဖမ်းထားသလိုလို၊ ကျင်စိန်ကြီးပဲ ဝရမ်းပြေး ပြေးနေရသပေဘဲ
ယောင် လေသံပစ်နေသတဲ့ကွာ”

“အဲတော့ ...”

“သတိဝီရိယလေး ဘာလေးထားဖို့ သတိပေးတာပေါ့ဟာ။ တို့ကသာ တို့လုပ်နေတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုံလှပြီအောက်မေ့နေတာ။ အနံ့ကလေး သိုးသိုးသန့်သန့် နားရွက်ခတ်မိထားကြတဲ့သူတွေ မနည်းဘူးတဲ့ မောင်”

“အဲ့လိုဆိုလည်း ဒီကနေ့ အီစမ်အင်ကြီးတို့ လာလို့ တစ်ချီတစ်လော ငွေကိစ္စ ရှင်းပြီးကြရင် မလိုလည်းလိုလည်း ခဏနားထားလိုက်ကြတာပေါ့လကွာ။ တစ်မိုးစာတော့ ခေါင်းပြားအောင် အိပ်နိုင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဦးဖင်းကလေးတို့ မန္တလေးဘက်ဆီ ဘုရားလေး ဘာလေးဖူးရင်း တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ဆင်းလိုက်ကြ သေးတာပေါ့။ နည်းနည်း အေးဆေးမှပဲ ပြန်လှုပ်ရှားကြတာပဲ”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ”

စကားတပြောပြောဖြင့် မူလီသံငုတ် သုံးလေးချောင်းကျွတ်ခဲ့လျှင် သူတို့ အလုပ် ပြီးတော့မည်။ မီးရထားလမ်းမှ သီးခြားကွာထွက်လာသည့် ရထားသံချောင်း ကြီးကို နှစ်ဦးသား သယ်ကာပိုးကာဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက နဖူးချုံထဲ ဝှက်သိမ်းပြီး လျှင် ကိစ္စပြတ်ပြီ။

ကျန်တာတွေက ကျင်စိန်ကြီးတို့ကိစ္စ။ သူတို့အပိုင်။ သူတို့ဘာသာ ပုံတော် သလို ကြည့်လုပ်ကြလိမ့်မည်။

“ဝိုး ... ရှင်မောဂ္ဂလန် ငရဲမီးလိုက်တာကျနေတာပဲ။ ဟာ ... မအေ ပေး နေပူချက်ကြီးက လွန်ပဲ”

အဘမိုးက ရေခန်းနေသည့် ပတ်ကြားအက် လယ်ပြင်ထက်က ရေဝေး ငါးတစ်ကောင်နှယ် ပါးစပ်ဟစ်စဟိဖြင့် လေပူတွေကို တလုံးတထွေး ရှူရင်းပူလွန်း သည့်နေကို ရန်ရှာနေပြန်သည်။

“ငမိုး ... ရေ”

“အာ ... သောက်ရေးထဲ ... ဒီနွားမသား သေမင်းငင်က တစ်မှောင့်၊ နင်အမေလင်တဲ့မှ။ အားတိုင်းယားတိုင်း ‘ငမိုး’ ချည်းပဲ လွှတ်အော်နေ။ ချီးတဲ့မှ ဘာတုံး”

“ရဲတွေဟာ ... ရဲတွေ”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဟေ့ကောင် ... ရဲတွေဟာ ... ပြေး ... ပြေး”

ဘိုးအေးဖေက ပြောပြောပြေးပြေး ထပြေးတော့သည်။

သူ သံတူရွင်းဖြင့် ကလန်ပေးထားသည်ကိုလည်း သည်အတိုင်းတိုင်း ချည်း လက်လွတ်ခြေလွတ်ထားပစ်ခဲ့သည်။

“အေးဟာ ... ရဲတွေ ... ရဲတွေ။ ခွေးသေကောင်ပုပ်ရှိတဲ့ နေရာများ အတပ်သိတဲ့ လင်းတတွေ ကျနေတာပဲ။ ကြည့်စမ်း။ တို့ဆီ လာနေလိုက်ကြတာများ တန်းလို့။ အား ... အား ... အံ့မယ်လေး ... ခွေးသား ... အေးဖေ ... ဘယ်နှယ် လုပ်တာလဲဟာ ... အောင်မယ်လေး ... ကျိုးပါပြီဗျာ”

ဘိုးအေးဖေဘက်က ကလန်ထားသည့် သံတူရွင်းကို လွှတ်ပစ်လိုက် သည်နှင့် ကွေ့ချိုးသံလမ်း အဟောင်းကြား ခြေတစ်ဖက်ချထားမိသည့် အဘမိုး၏ ခြေကျင်းဝတ်ကို သူ့ဖြုတ်လက်စ သံလမ်းဟောင်းကြီးက အရှိန်ဖြင့် ကန်၍ညှပ် ထားသလို ဖြစ်သွားတော့၏။ သံဖြုတ်တူကြီးဖြင့် ဖိညှစ်ထားသလို။

ခြေကျင်းဝတ်ဖြင့် သွင်သွင်ကျိုးသွားပြီ ထင်သည်။

ရဲတွေလက်က ထွက်ပြေးဖို့ မစဉ်းစားအားသေး။ သံလမ်းကြီး ညှပ်မိထား သဖြင့် နာလွန်းမက အနာကြီးနာလျက် ‘ကယ်ပါ ... ယူပါ’ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ် နှယ် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေတော့၏။

“လာပါ ... လာပါ ... ဖမ်းလှည့်ကြပါ။ မှားမိပါတယ် ... မှတ်မိပါ တယ် ဆရာကြီးတို့ရယ်။ ကျုပ် ... ကျုပ် ... ခြေထောက်ကို အရင်ဖြုတ်ပေး ကြပါဦး။ အောင်မယ်လေး ... ကျိုးပါပြီဗျာ။ မြန်မြန်လာဖမ်းလှည့်ကြပါ ဆရာကြီး တို့ရဲ့ ... လာပါ ... လာပါ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ခွေး သား အေးဖေပါ ပါပါသေးတယ်။ ဟော ... ဟောဟိုက မိုးနံ့ချုံတွေ ကြားထဲမှာ ပုန်းနေပါတယ်ဗျို့။ အောင်မယ်လေး ... နာလှချေရဲ့ဗျာ။ သူတောင်းစား ... အေးဖေ ... နင်လည်း ပြေးမလွတ်စေရဘူးဟေ့ မှတ်ထား။ လာ ... လာ ... ဆရာကြီးတို့”

“ကဲ ... မှတ်ကရော မဟုတ်လား။ ငါးကျည်းရတော့ အတူတူ ငါးခု ရတော့ ခွဲခြမ်းခွဲခြမ်း လုပ်ချင်တဲ့အကောင် လုပ်ဦးဟာ။ ဒီမှာ ကျိုးမှန်းမသိ၊ ကန်း မှန်းမသိ။ ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ဖင်သနီတန်းအောင် ပြေးချင်တဲ့အကောင်။ မှတ်ရောဟာ” စိတ်ထဲကလည်း အားရပါးရ လက်မထောင်လျက် ကြိုးဝါးပစ်လိုက် ဖိသေး၏။

လျှာရည်တရွဲရွဲ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဂြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာက သူတို့၏ သွေးရဲရဲ သံ ရဲရဲ ကိုက်ဖဲ့ဝါးမြို့ပစ်ဖို့ သွားကြီးတွေ အဖိုးသားဖြင့် စောင့်ကြိုနေခဲ့မှန်း သူတို့လည်း မသိ။ မည်သူမှလည်း မသိခဲ့။

“ဟေ့ ... ဟေ့လူ ... အဘိုးကြီး။ အံ့မယ် ... အံ့မယ်။ ဖင်ပူးတောင်း ကြီး ကားနေအောင်ထောင်ပြီး မလုံ့တလုံ ပုန်းမနေနဲ့ဗျာ။ သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်လို့ ပစ်မလွဲကြီးဖင်စလောင်း လန်သွားဦးမယ်။ ဘာမှတ်လဲ ... ထထွက်ခဲ့”

“လာပါပြီ ... လာပါပြီခင်ဗျာ။ မပစ်ပါနဲ့ ... ကျုပ် ... ကျုပ်က နောက်လိုက်သက်သက်ပါ။ အဲ ... အဲဒီ သူ့ခိုးငမိုးက ခေါင်းဆောင်ပါခင်ဗျာ။ ကျုပ် ... ကျုပ်၊ အကုန်လုံး ဖော်ပါမယ်။ အသက်တော့ ချမ်းသာပေးကြပါ”

“လုပ်ပြီ ... ခွေးသား။ သောက်ကျင့်က ချက်ချင်း ယုတ်ကန်းပစ်လိုက်ပြီ ... ဖေတစ်ရာမသား”

“မှတ်ကရောဟ ... သောက်ငမိုး”

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီးရေ ... ဟောဒီမှာ ဂုန်နီအိတ်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်တွေ့တယ်။ ဒီအဘိုးကြီးတွေ ဘာလုပ်ထားကြပြန်တာလဲ မသိဘူး။ ပုပ်စော်ကလည်း နံ့ပ။ ဟောင်နေတာပဲ။ ဖြေကြည့်လိုက်ရမလား”

“အေး”

“အား ... အံ့မယ်လေး ... လူသေအလောင်းကြီးဗျ”

“ဘာကွ”

“မိန်းကလေး ... မိန်းကလေး အလောင်းကြီးရယ် ... ဆရာကြီး။ အဝတ်အစားပါတယ်ဆိုရုံသာ ရှိတော့တယ်။ လည်ပင်းမှာလည်း အညိုအမည်းတွေနဲ့။ မတော်မတရားကျင့်ပြီး လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်လိုက်ကြတာနဲ့ တူတယ်။ အနံ့တောင် နည်းနည်းထွက်စ ပြုနေပြီ”

“ဟာ ... ဒီအဘိုးကြီးတွေ အိုမင်းရွတ်တွနဲ့ သောက်ရေးမဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်ကြထားပြန်ပြီ။ မုဒိမ်း၊ လူသတ်၊ အလောင်းဖျောက်မှုကြီးက ကြီးစင်ကို တန်းခနဲရောက်မယ့် သောက်ကျိုးနည်း လောင်မီးကျပြီပဲလကွာ။ အိပ်ရာအောက်ရေဝင်ဖြစ်ပြန်ပဟေ့။ ဒုက္ခပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... လက်ထိပ်ခတ်လိုက်။ နီးရာရွာခြေကိုသာ ကပ်ကြစို့”

“အောင်မယ်လေးဗျာ ... ကျုပ်တို့က ရိုးရိုးသံလမ်းခိုးတဲ့ သူ့ခိုးတွေပါဗျ။ အဲ ... အဲဒါကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့က မ ... မဆိုင်”

“တိတ်စမ်းအဘိုးကြီး၊ လက်ပူးလက်ကြပ်ကြီး မိနေတာကို မုန်လာဥ လုပ်ချင်နေသေးသလား။ လာ ... ဒီကိုလာကြည့်လှည့်။ ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လူတုံး။ တောက် ... ကြည့်စမ်း ရှိလှမှ ၁၉၊ ၂၀ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်ရက်ပလေကွာ။ တယ်လေ ... ငါ လုပ်ပစ်လိုက်ရ။ သတ္တဝါနဲ့လက်နက် မမျှရှိပြန်ရောမယ်။ တဏှာအိုး သေမင်းငင်ကြီးတွေ ... ဟင်း”

ကြမ္မာငင်ပြီ။

မကြားဝံ့မနာသာ ရှက်ဖွယ်လိလိ အမှုဆိုးကြီးက သူတို့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းကြီးစွပ်သလို တပ်တပ်အပ်အပ် စွပ်မိနေပြီ။

ရှက်လည်းရှက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်။

မျက်နှာပူပူဖြင့်ပင် သူတို့နှစ်ဦးသား ဂုန်နီအိတ်ထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ အလောင်းကောင်ကြီးကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြ၏။ ‘ဗုဒ္ဓေါ ... မြတ်စွာ ဘုရား ... ဘုရား ကယ်တော်မူပါ’

သူတို့ နှလုံးကလီစာတွေ ဂုန်းခနဲ လွင့်စင်ပြုတ်ထွက်သွားသလို မူးခနဲ မိုက်ခနဲ။

“လုံမ ... လုံမ ... အမယ်လေး ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... မိန်းကလေး ရယ်”

အဘမိုးရော အဘအေးဖေပါ နှစ်ဦးစလုံး ခေါက်ခနဲ အရုပ်ကြိုးပြတ် ပုံ၍ပစ်လဲကျသွားကြတော့၏။ ‘ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် အကျိုးနည်းကြပေါ့’

သူတို့ ကမ္ဘာကလေးပျက်ပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံ အထောက်အထားအရပြစ်မှုကို ကျူးလွန် ကြောင်းတွေ့ရှိသဖြင့် သေဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ တရားခံများ အား (၇) ရက်အတွင်း အယူခံနိုင်ကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။

လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပုံမှန်ကြားနေကျ ငြီးငွေ့ဖွယ်အသံဖြင့် စီရင်ချက်အမိန့် ဖတ်ကြားနေသံသည် သံပတ်ပေးထားသည့် အရုပ်တစ်ရုပ် သံပတ်ကုန်သွားသလို တိခနဲ ရပ်သွား၏။ တရားရုံးသေးသေး ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ စကားပြောနိုင် လောက်အောင်ပင် အားအင်မရှိရာကြောင့်တော့သည့် တရားခံများနှင့် သူတို့မိသားစု များသာ ဆွံ့ဆွံ့အအ ယောင်နနကြီးတွေဖြစ်လျက် ရပ်၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

ခန်းလုံးပြည့်မျှ ပြည့်ညပ်ကျပ်သိပ်နေခဲ့သည့် ခြေထောက်အစုံအစုံများ စွာက အားရကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းများကို ဖိနင်းလျက် ခြေသံတရုန်းရုန်းပေး၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပြီ။

အမိုးမျက်နှာကြက်၌ ကာလတာရှည် ကုပ်တွယ်ထားည့် ပန်ကာအပျက် အဟောင်းကြီးကို လေတိုးသဖြင့် တချောက်ချောက် တရဲရဲဖြင့် မြည်နေသံကြား ကသာ သူတို့တွေ ရင်ကို ဖိစီးလေးလံ မူးနောက်စေလျက်ရှိ၏။

ဥပဒေအကြံပေးအရာရှိက အဆင်သင့် ရေးပေးထားခဲ့သည့် ‘အမှုစီရင် ချက်နှင့်အမိန့်’ စာရွက်လွတ်များက တရားသူကြီးရှေ့ စားပွဲပေါ်၌ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ မညီမညာပြန်ကျဲ၍နေသည်။ အသံငြိမ်အောင် ဟန်မပျက်ထိန်း၊ ဖိတ်နေခဲ့သော်ငြားလည်း သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်လျှောက်လုံး ခွေနေခဲ့သည့် မငွေ့မရာ မတင်မကျစိတ်တွေက သူ သေဒဏ်စီရင်ခဲ့သည့် အပြစ်သား အဘိုးနီနှစ်ဦး၏

မျက်နှာကို ရဲရဲကြီးကြည့်နိုင်ဖို့ စိတ်မလုံစေခဲ့။ တရားသူကြီးသည် မငြိမ်သောရင်ကို ဖုံးဖုံးဖိဖိပြုံးရင်း ဟန်တင်း၍ ကြီးစွာသောကူခြေဖြင့် သူ့ရှေ့က စာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း စုယူစိထပ်လျက်။ စီရင်ချက် မိတ္တူများနှင့် အရေးကြီးသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်မိတ္တူများကို တစ်ပါတည်း ပါသွားမသွား ‘စီအာအို’ ရဲအရာခံကြီးအား စကားမရှိ စကားရှာကာ အမှာအထားပြုနေသည်။

တကယ်တမ်းက တရားခံများနှင့် သူတို့၏ မိသားစုများအခြေအနေကို တစေ့တစောင်း စောင့်ကြည့်လိုသေးသဖြင့်သာ တရားခွင်မှ ထမသွားသေးဘဲ ဟိုလိုလို သည်လိုလို ဟန်ခင်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“မယ်သိုင်း... မယ်သိုင်း... ငိုချလိုက်လေ။ ဟဲ့... အံ့ပုန်းကြီး ကြိတ်ပြီး မြဲမထားနဲ့ ငိုချလိုက်... ငိုချလိုက်”

သူမ၏ မျက်စိရှေ့မှာပင် လောလောလတ်လတ်ကြီး သေစားသေစေကျခံသွားခဲ့ရသည့် သူမ၏ချစ်လင် ဘိုးအေးဖေကို မျက်လုံးကြီးတွေ လည်လျက် မျက်ရည်တောင် ကြည်လည်နှင့် ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်ရင်း ကိုယ်နှင့် စိတ်မကပ်အားတော့သည့် ဇနီးသည်ကို အရိုးလေးစောမာက လေသံကလေးမျှဖြင့် ကြိတ်၍ သတိပေးနေသံသည် ဘိုးအေးဖေ၏ရင်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အရှက်တက် တုံးကြီးနက်သလို တဒုန်းဒုန်း ထုရိုက်နေတော့သည်။ သူ့ရင်တစ်ပြင်လုံး ဗလာဟင်းလင်း ပွင့်နေသလိုချည်း။

“အေးဖေရေ... ကျားရဲရာ ကြမ္မာ မယိုးသာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ခဲ့ပြီကောကွ။ တစ်လောကလုံးကလည်း ထင်ကြေးတွေ တပ်တောင်တာခိုလ်ထုနဲ့ ဝိုင်းဖိကုန်ကြပြီ။ အိုကြီးအိုမ တွင်းဆုံးကျ ဘဝရောက်လေမှ ကြုံရတဲ့ကုန်ယ်။ ရေခဲတုံးအငွေ့ပြန်သလို လူမသိ သူမသိ အငွေ့ပြန်ပြီး မြန်းခနဲ ပျောက်သွားခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသားကွာချီး။ မင်း... မယ်သိုင်းကို တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့လိုက်ဦး”

အဘမိုးက နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးလေသံဖြင့် သတိပေးလိုက်၏။

မလိုအပ်တော့ဟု ထင်သည်။ တရားသူကြီးက သူ့စင်ကလေးပေါ်မှ သူတို့၏ ပြစ်မှုအခြင်းအရာတွေကို ကရားရေလွှတ် တွင်တွင်ကြီး ဖတ်ပြနေခဲ့သည့် တစ်လျှောက်လုံး သူ့ဇနီးသည်က သူ့မျက်နှာ၊ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အမှန်ကရားကို ရှာဖွေဖတ်ရှုနေခဲ့မှန်း သူသိပြီးဖြစ်သည်။ သူ အသက် (၂၀)စွန်းစ၊ သူမ အသက် (၁၇) နှစ်သမီးအရွယ် အုပ်လုံးသိမ်းပြီး ဆံရစ်ဝိုင်းကလေးနှင့်ကတည်းက ကပ်အိုးတစ်အိမ် ထူခဲ့ကြသည့် သူတို့အိမ်ထောင်သက်အတွင်းမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အကြည့်တစ်ချက်၊ မျက်ဝန်းတစ်ဝေမျှဖြင့်ပင် သူ့ရင်ကိုယ့်ရင် တိုးလျှိုပေါက်ပွင်း၍ မြင်နိုင်သိနိုင်ခဲ့ကြပြီ။ အထူးသဖြင့် သူ့အသက် (၄၀)တွင်းမှာ ခြံတိုင်ခုတ်

ရင်း သစ်ကိုင်းပိ၍ ခါးဆစ်လွဲခဲ့ပြီးနောက် သူ့ယောက်ျားစိတ်၊ ယောက်ျားမာန်
တွေ လုံးဝဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ (မရှိသေစကား) သူ 'ပန်းသေ' သွားခဲ့ရသည်ကို တစ်တစ်
ခွခွ သိသူဆို၍လည်း ကမ္ဘာလောက၌ မိသိုင်းတစ်ဦးတည်း။

သူ့အကျင့်၊ သူ့ဗီဇ၊ သူ့ဓလေ့၊ သူ့သွေးတွေထဲမှာ ယုတ်ယုတ်ညံ့ညံ့
စာကဆိုးဆိုးတွေ မရှိ၊ မပါလာခဲ့သည်ကို ပြောစရာမလိုလောက်အောင် အတွင်းသိ
သိသူမှာလည်း မိသိုင်းသာဖြစ်သည်။

သည်အခြေအနေ၊ သည်အချိန်ကြီးထဲမှာ မိသိုင်းကို သူ ဘာတွေပြောခဲ့
ရပါ။

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တတ်စွမ်းသ၍တော့
ကြိုးစားကြည့်ခဲ့သေးပေမဲ့ ဒီထက်ပိုပြီးအဖြေကို ပြောင်းမပေးနိုင်ခဲ့တာမို့ စိတ်
မကောင်းပါဘူး”

“ဟော ... ဆရာကလေး”

သူတို့အမှုတွင် သူ့သဘောဆန္ဒအလျောက် သူတို့ဘက်မှ အခကြေးငွေ
တစ်ပြားတစ်ချပ်မယူဘဲ အခမဲ့လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည့် အထက်တန်းရှေ့နေ
ကလေး ဦးမြင့်မောင်။ မဖွယ်မရာ မကြားဝံ့မနာသာ စွဲချက်ကြီးတွေဖြင့် သူတို့
ဘိုးကြီးအိုနှစ်ယောက်သာ သူတစ်ပါး တံတွေးကွက်မှာ ပက်လက်ကြီး မျောခဲ့ရသည်
ကို ဖိုးကြီးပစ်ရာ ထန်းလက်နှင့် ဝင်ကာခဲ့သည့် သူ့ခမျာမှာလည်း လူသူတကာ
၏ ပြက်ရယ်ပြု ရယ်ပွဲဖွဲ့ခြင်းကို လည်စင်း၍ ခံခဲ့ရရှာသူ။

“အမှုက မမှန်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ခဲ့ပေတဲ့။ အဘ
တို့က တအားကြီးရိုးနေကြတော့ ဘယ်လိုမှကို ဆွဲတင်လို့မရ။ ရုန်းလို့ပြုလို့မရ
အောင် ကျွံသွားနှစ်သွားခဲ့တာခင်ဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ မဟုတ်
တမ်းတရားတွေကို ‘ဖြောင့်ချက်’ ပေးဖြစ်ခဲ့ကြတာက ပိုဆိုးသွားတယ်။ သူများက
မတော်တရော် သင်ဉာဏ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း တုတ်တိုးအိုးပေါက် အလွဲလွဲအချော်
ချော်တွေချည်း လျှောက်ထွက်သွားခဲ့ကြတာ။ ဒါပေတဲ့ ... အဲဒီဖြောင့်ချက်တွေက
တရားစွဲအဖွဲ့အစည်းက စနစ်တကျ တည်ဆောက်ပြီး တင်လာတဲ့ ပတ်စန်းကျပ်
သက်သေခံချက်တွေနဲ့ အကုန်လုံးနီးပါး ကွက်တီအီဝင် သွားဖြစ်နေခဲ့တယ်လေ။

အချင်းဖြစ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ပုန်ကန်မှု၊ ဝှံ့ယျိုးနေခဲ့ကြ
တယ်ဆိုတာ အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့ညကလည်း အချင်းဖြစ်နေရာနားမှာပဲ ညအိပ်ညနေ
နေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ အဲဒီညက သောက်ဖို့စားဖို့အတွက် မပြားကြီးတို့အရက်ဆို
က တောအရက်နှစ်လုံးနဲ့ အမဲဝမ်းတွင်းသား ဟင်းတွေ ဝယ်သွားခဲ့တယ်လို့
အဘက မပြားကြီးတို့ လူတိုက်တွေကို

“ဟေ့ ... ယောက်ျားမှန်ရင် ဖွဲ့တစ်ဆုပ်ပဲ မ, နိုင်သေးရင်တောင် တဏှာ အာသဝေါ မကုန်ချင်တတ်သေးဘူးကွ” လို့ ပြောခဲ့တာ။ အဲဒီရက်ပိုင်းကလေးမှာပဲ အချင်းဖြစ်နေရာမှာ သေသူမိန်းကလေးနဲ့ သူ့ ရည်းစားကောင်လေးတို့ ခဏခဏ ချိန်းတွေ့ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ကြတာ။ အချင်းဖြစ်မယ့်နေ့မှာမှ ကောင်ကလေးကို ငွေတောင်းဖို့အကြောင်းပြပြီး မြို့လေးဆီကို လွှတ်ခဲ့တာ။ ရဲတွေက လက်ပူးလက် ကြပ် ဖမ်းမိတဲ့အချိန်မှာ သေသူမိန်းကလေးရဲ့အလောင်းထည့်ထားတဲ့ ဂုန်နီအိတ် ကြီးနဲ့အတူ အဘဦးအေးဖေကို မိခဲ့တာ။ အို ... အဲဒီလို ကြမ္မာငင်ချင်တဲ့ အချက် တွေက အများကြီး အများကြီး။ ဘယ်လိုမှကို ပြောအောင် မဖြည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အရေး ထဲမှာ အဘတို့ကလည်း “ကံပြစ်ချတဲ့ အတိုင်းပဲလကွာ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ရော့” ဆိုပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကြီးတွေကျ၊ နှုတ်မဖွင့် လျှာမဖွင့် အချောင်းသားကြီး ပေပြီး ကုန်းခံနေကြတော့ ပိုဆိုးကုန်ရော။ ရွာခံနယ်ခံနဲ့ မြို့ခံလူထုတွေရဲ့ တစ်ဖက်သတ် ကြီး ဟုတ်နိုးနိုး ထင်ယောင်စိုးဝါး မြေနှိမ်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြတဲ့ အထင်မှား အမြင် မှား ‘အမနာပစ္စကား’တွေကလည်း တရားသူကြီးအဖွဲ့အပေါ် တော်တော်ကြီး ဖိအား ပေးနိုင်ခဲ့သေးတာကိုး။ ကံများ ဆိုးချင်တော့ အဲဒီတွန်းအားကြီးကိုလည်း ဘယ်လို မှ မလှန်နိုင်ခဲ့ကြဘူးနဲ့ တူပါရဲ့”

“ရပါတယ် ... ဆရာလေးရယ်။ ဆရာလေးလည်း စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ ထားမနေပါနဲ့တော့။ ကြမ္မာငင်ပြီဆိုမှဖြင့် မထင်တာတွေ ထဖြစ်ကုန်တတ်တာမျိုး ဟာကိုး။ ကျုပ်တို့ ကံကိုက ဒီလိုတွေကြုံဖို့ ဇာတာပါလာခဲ့ပြီသား။ ကံက စီရင်ခဲ့ ပြီသားဆိုတော့လည်း ဘာကြီးဘယ်လိုလုပ်လုပ်၊ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့တုံး”

“ကဲ ... ကဲ ... သွားကြရအောင်။ အိမ်ကလူတွေက တွေ့ချင်သေးသပ ဆိုရင် ရဲအချုပ်ပဲ လိုက်လာခဲ့ကြ။ နောက်သုံးလေးရက်မှာ မန္တလေးထောင်ကြီးချုပ် ကို ပို့ဖြစ်မှာဆိုတော့ လိုရမယ်ရ ပေးချင်ရာရာကလေးတွေကိုလည်း တစ်ပါတည်း လာယူခဲ့ကြ”

ရဲအရာခံကြီး၏အသံက သောကတွေ တစ်လှေကြီးကို ကြိမ်တို့၍ စေ တော့သည်။ လက်ထိပ်သံ၊ ခြေကျင်းသံ ချိုးချိုးချင်ချင်တွေသည် ချက်ချင်းပင် ငိုသံကြီးတွေပေါက်လျက်။

“ကဲ ... နေရစ်ခဲ့ပေတော့ ... မယ်သိုင်းရေ”

မျက်ရည်တွေအိုင်လျက် တက်မတတ် ချက်မတတ် နင့်နင့်သီးသီး ရှိုက် ငင်တကြီး ငိုကြွေးနေရာသည့် အမယ်ကြီးအိုကို စောင်းငဲ့၍မျှ အကြည့်မဝေဖြစ် တော့ဘဲ ရင်နာနာဖြင့်သာ မျက်နှာလွှဲထားခဲ့မိတော့သည်။

ကြာခဲ့ပြီ။ ဟိုးခပ်ဝေးဝေး အတိတ်ဆီမှာ ကြာလေလှခဲ့ပြီ။

“အေးဖေ”

“....”

“ဟဲ့ကောင် ... အေးဖေ”

“အေး”

“အိပ်နေပြီလားဟ”

“အင်း ... ကြိုးစားတုန်းပဲ။ ပျော်နိုင်သေးပါဘူးကွာ”

“အေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရေးရရ တစ်မေးပဲပျော်ပျော် အိပ်လို့ရ အောင်တော့ အိပ်လိုက်ဦးဟေ့။ အချိန်လည်း နည်းလှတော့တာမဟုတ်ဘူးရယ်”

“သန်းခေါင်ကျော် ... နှစ်မောင်းကွ”

“အေး အေး ကဲ အိပ်ဦး။ ငါလည်း မျက်ကြောတွေ စင်းလာနေပြီ”

“အေးလကွာ ... မင်းပဲကောင်းတယ်။ ငါတော့ မကြာခင် ရောက်လာ တော့မယ့် ကိစ္စကြီးကို စဉ်းစားမိလိုက်ရင် စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အိပ် ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ပယောဂ၊ ကိုယ့်စေတနာ တစ်မှုန်တစ်စ မပါ ဘဲနဲ့ မကြားဝံ့မနာသာအမှုကြီးနဲ့မှ စပ်စပ်ယှက်ယှက် တည့်တည့်တိုးပြီး အသေ ဆိုးကြီး သေရမယ်လို့ကွာ။ ငါ့နယ် ယုံတောင်မယုံချင်ဘူး။ အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုကို မက်နေရသလိုချည်းပဲ”

“ကံပဲပေါ့ကွာ ...”

“အေး ... ကံ ... ကံ ... အဲဒီ သောက်ကမြင်းမကံဆိုတဲ့ ဟာကြီး က အိုကြီးအိုမ ငါတို့လို အိုနာကျိုးကန်း သက်ကျားကြီးတွေကိုကျမှပဲ ဇွတ်ချည်း အမေ့ လာစွပ်နေရသလားကွ။ ချီး ... တဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ကံလို့ ပြောနေရတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်လက်မခံချင်ပေတဲ့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငုတ်တုတ်ပစ် လက်ခံလိုက်ရ၊ ကိုယ်က လက်ခံလိုက်ချင်ပေတဲ့လည်း လက်ခံခွင့် မကြုံရဘူးဆိုရင် အဲဒါကံပဲ ဝဋ်ပဲပေါ့ကွ။ ခံလိုက်ရုံရှိတော့တာပေါ့”

“ဒါဆို ... လူဆိုတာ၊ လူ့ဘဝဆိုတာက ဘာကြီးတုံးကွာ”

“မသိဘူး ... ဟေ့ကောင်ရေ။ အဲဒါတွေကို ငါမသိဘူး။ သိချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ သိဖို့လည်း မကြိုးစားခဲ့ဖူးဘူး။ ကံကလည်း သူ့ကံအလုပ်ကို သူ့ဘာသာ သူလုပ်။ ငမိုးကလည်း ငမိုးအလုပ်။ ဒါပဲ။ ကိုင်း ... အိပ်တော့”

“....”

မိုးက တဖြောက်ဖြောက် တအိအိ အသံပေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း သည်းလာသည်။

ညသည်ပင် မိုးသည်းသည်းကြီးထဲမှာ စိုစိုရွှဲရွဲနေ၏။

အဘမိုးက ဟိုတစ်ဖက် ကြိုးတိုက်နံရံကို မျက်နှာပြုလျက် ကွေးကွေးကလေး။ ဘအေးဖေသည်လည်း ကြိုးတိုက်ခန်းတံခါးဖက်ကို တစောင်းကလေးလှဲလျက် စွေမိုးကြိုးပြုသမျှကို ညနှင့်အတူ မလှုပ်မယှက်ကြီး ငြိမ်ခံနေ၏။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်၏ မချီတင်ကဲ ရင်ဖွင့်သံတွေက တမင်ဟောက်သံပေးလျက် မိုးရွာနားထောင်နေခဲ့သည့် ရန်နိုင်ကြီးလည်း အိပ်ရှာပြီ။ စေ့စေ့ပိတ်ထားသည့် သူ့မျက်လုံးထောင့်စွန်း၌မူ မခြောက်တခြောက် မစို့တစို့မျက်ရည်စတိုက်က အလင်းမှုန်မှုန်မှာ သဲ့သဲ့ထင်နေဆဲ။

[၅]

မိုးရင်တိုင်

“လူ့ဘဝသည် လေထဲသို့ပစ်လိုက်သော ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှင့်တူသည်။ အကယ်၍ ... ကျောက်တုံးသည် အသက်ရှိပါက သူသည် လိမ့်လိုရာကို သူ့ဘာသာလိမ့်သွားလိမ့်မည်။ စင်စစ်၌မူ ကျောက်တုံးလိမ့်သွားရာလမ်းသည် ကျောက်တုံးကို ပစ်လိုက်သည့်အရှိန်၊ လေထု၏အလျင်၊ ကျောက်တုံး၏အရွယ် ပမာဏ ပုံသဏ္ဍာန် စသည်တို့အပေါ်မူတည်၍ ကျောက်တုံး၏လားရာသည် ပြဋ္ဌာန်းစီရင်ပြီး ဖြစ်၏”

သူ့ဆရာ ထောင်မှူးကြီးဦးထန်ဒီလန်းက စိတ်လိုလက်ရ ပြေး၍ဖတ်ထားရသည့် စာမျက်နှာထက်မှ မှင်နီတွေ ရဲပလောင်းခတ်နေအောင် မျဉ်းသားထားသော စာပိုဒ်ကို ဖတ်ခဲ့မိသည့် တစ်ခဏ၊ တစ်လိုက်တစ်ခုန် ရှိချင်ချင် သူ့ရင်နှင့် သူ့စိတ်အနေကို သတိရလိုက်သည်။ ပြဋ္ဌာန်းစီရင်ပြီး ဝါဒ (Determinism) တဲ့လာ။ ထိထိခိုက်ခိုက်၊ မှတ်မှတ်သားသား ခံစားရ၏။

“လူဆိုတာ ... လူ့ဘဝဆိုတာ ကံတရားရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းစီရင်ပြီး ဘောင်ထဲက ပုံစံကျ သက်သေပြစရာ ပြယုဂ်သက်သက်တွေပဲတဲ့လာ။ “ဟုတ်အံ့မထင်၊ ဗုဒ္ဓနှင့်

ဗုဒ္ဓဝါဒက တိတိပပ လင်းပြနေသည့် ကံနှင့်ကမ္မဇလ၊ ကံနှင့် ကံ၏အကျိုး၊ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်စေအပ်သောအကျိုး၊ အကျိုးကိုဖြစ်စေခဲ့သည့် အကြောင်းကံတွေ။ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု၊ ရလဒ်အဖြေတစ်ခုအတွက် ထိုအဖြေကို ရစေနိုင်တန်ရာသည့် ဆက်ဆက်နွယ်နွယ် အသင့်ယုတ္တိတွေ တစ်ခုထက်မက ကဲလွန်၍ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး နက်နက်နဲနဲ ရှိနေနိုင်တတ်သေးသည်တဲ့။

“ကံသာအဓိ၊ ကံသာအဖ” ဟု မြတ်ဘုရား အပ်ချမှတ်ချ ဟောကြားခဲ့သည်။ ထိုဓမ္မစကား၌ သည်ထက်သည်အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ ထွေပြားစုံလင်တန်ရာသေးသည်။ သူက သည်သို့ယုံချင်သည်။ မဟုတ်၊ ယုံထားနှင့်ခဲ့သည်။

“Of the Penel code and sentence them to be hanged by their neck until they are dead. လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ မသေမချင်း ‘ကြိုးဒဏ်စီရင်စေ’ဆိုသည်က ဘာလဲ။ ‘သေဒဏ်’ဆိုသည်မှာ သတ်မှတ်ထားပြီးသည့် ‘ကံ’က ပြဋ္ဌာန်းစီရင်ပေးထားပြီး လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ် တချို့တလေကို သဘာဝအတိုင်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ မုန်တိုင်းခြွေသလို ‘အစိမ်းခြွေ’ ခြွေပစ်ရသည့် ယန္တရားတစ်ခု သက်သက်ပေလား။

“လား”

“လား”

“လား”

“လားတွေထပ်” လျက် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲမူးရီလာတော့သည်။

“ဆရာ”

“ဟေ ... ဘာလဲ မောင်ထွန်းရင်”

“ဆရာ့ကို မေးခွန်းလေးတစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“အောင်မလေး ... မောင်ထွန်းရင်ရယ်၊ မင်းနဲ့ငါ နေလာခဲ့တာ ဒါလောက်ကြာလာမှပဲ။ မေးချင်တာများ စကားပလ္လင်တွေ ဘာတွေခံနေရသေးတယ်လို့။ ဘာမေးမှာလဲ။ မေးပေါ့ကွ”

“ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူတွေမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကြကြီးစဉ်ရာကွာ ... မင်းနှယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ရန်သူတွေ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ ရှိခဲ့ဖူးတာလည်း မဟုတ်”

“ဆရာ ... ပြောသလို ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိဖူးတဲ့။ ရန်သူလည်းမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်မနက် ကြိုးပေးသတ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ဆရာရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိချင်တာ”

ဆရာကြီးဦးရန်အောင်မောင်မောင်က စကားဆိုတိုင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တိတိလင်းလင်း မဖြေနိုင်တတ်ခဲ့သည့်မေးခွန်းတဲ့။ ပင်စင်သာယူ၊ အငြိမ်းစားသာယူ၍ သွားရော့။ သူ့ဘာသာသူပင် သဘာဝကျကျ လက်ခံနိုင်လောက်သည့်အဖြေကို ရှာမတွေ့ခဲ့တဲ့။

ဟုတ်သည်။

လူနှင့်လူချင်းကိုလူ့ဘဝဖြစ်တည်ခွင့် ရပ်စဲအောင် ပြုရစ်ရင်ရမည့်ကိစ္စ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ တည့်တည့်မှာပင် လူကောင်အရှင်လိုက်ကြီး လတ်လတ်ကို သွေးအေးအေးဖြင့် အသက်ဖိစိန်ခြွေပစ်ရမည် ယန္တရားဆန်ဆန်အလုပ်။

“ဘယ်လိုနှလုံးသားဖြင့် လုပ်မည်လဲ”

ကဲ ... ရက်တွေ၊ လတွေချီကာ သံယောဇဉ်ထုံးဖွဲ့မိခဲ့လေသည် ဘိုးမိုးတို့လို၊ ဘအေးဖေတို့လို ဘဘိုးအိုကြီးတွေကို ...။

ဆက်မတွေးချင်။ မတွေးရက်တော့။

ပစ္စက္ခဘဝကို ယာယီမေ့ထားလိုက်ချင်စိတ်တွေကသာ လှိုက်၍လှိုက်၍။

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ ... ကိုရင်ရယ်။ ကျုပ်က အဒိန္နဒါနာကံနဲ့ သူရာမေရိယကံ နှစ်ပါးကိုသာ ကြုံရင် ကြုံသလို နည်းနည်းကလေး ချိုးချင်ဖောက်ချင် ရှိခဲ့မိတာပါ။ ကျန်တဲ့ကံသုံးပါးကိုတော့ဖြင့် တကယ်ဝေရာမထီခဲ့တဲ့ သူပါမောင်ရာ။ ပြစ်မှားဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

“ဒါဆို ... အခု အဘမိုးတို့ ကိစ္စကြီးက”

“ရော ... ပြောခဲ့ပြီကော။ ဘယ်လိုမှကို မဘယ်လိုခဲ့မိတဲ့ဟာကြီးပါဆို နေမှ”

“ဒါဖြင့် ... လက်သည်တရားခံက ဘယ်သူလဲ ... ကဲ ...”

“ဟောဗျာ ... နက်ဖြန်သဘက်ပဲ စက်တိုင်မှာ မျက်လုံးပြူး လျှာထွက်မာလက်တော့မယ့် အဘိုးအိုကြီးတွေကို ဘယ်နှယ့်ပုလိပ်စစ် လာစစ်နေတာပါလိမ့်။ ကိုရင်နယ် ... အဲသလိုကြီးများ သိခဲ့မှဖြင့် ကျုပ်တို့အိုကြီးအိုမ သင်္ချိုင်းခြေတစ်ဖက်ချပြီးသား သက်ကြားကြီးနှစ်ကောင်က ဒီလိုငုတ်တုတ်ပစ်ကြီး ဘယ်သေဒဏ်အချခံခဲ့မှာတဲ့တုံး။ စက္ကန့်တောင် မဆိုင်းဘူးဗျာ။ ရဲကို ပစ်စလက်ခတ် လက်ညှိုးထိုးခဲ့ပြီးတာ ကြာပေါ့”

“တကယ်”

“ခက်ပါ ကိုရင်ရာ ... တကယ်ပဲ ... ဟ”

“ကျုပ်တော့ မယုံဘူးဗျာ”

၁၆၄ ဂေယျမင်းသျှင်

“ဘယ်လို”

“မယ့်ဘူး ... လို့”

“ဘာကြောင့်”

“သေတဲ့မိန်းကလေးက အဘတို့ရင်နဲ့ လွယ်မမွေးခဲ့ရုံတမယ် သားသမီးလို ကိုယ့်မျက်စိအောက်တင်ကြီးလာတဲ့ကလေး။ သူ့ရည်းစား ‘ရင်မောင်’ ဆိုတာကလည်း အဘတို့ကို မိလိုဖလို ဒုပေနာပေခံပြီး နေလာတဲ့ကောင်ကလေး။ ဒီကလေးနှစ်ယောက် နေ့တိုင်းနီးပါး အဘတို့ သံလမ်းတွေဖြုတ်တဲ့ တောစပ်နားမှာ တွေ့တွေ့နေကြတာလည်း အဘတို့အသိ”

“အင်း ... အဲဒီတော့”

“အဲဒီ လေးယောက်သားကြားမှာ သေတဲ့မိန်းကလေးကို ဖယ်လိုက်ရင် သတ်တဲ့သူဟာ အဘတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဟုတ်ရင် ရင်မောင်ပဲ။ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့များ”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ရင်မောင်တော့ဖြင့် မဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးရဲ့ စိတ်အခံကို ချေးခါးအူမ ငါတို့သိပြီးသား။ အဲဒီနေ့ကလည်း ရင်မောင်ကို ငါတို့ပဲ ကျင်စိန်တို့ အီစမံအင်တို့ဆီ လွှတ်ခဲ့တာ။ အဲဒီသံလမ်းဖြုတ်ခငွေတွေ ရှင်းပြီးရင် သူတို့ကို လက်ဖွဲ့ဖို့ သူတို့ကို မင်္ဂလာဆောင်စရိတ်ပေးဖို့”

“ရင်မောင်မဟုတ်ရင် အဘတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်”

“ချီးတဲ့မှ ... မင်းဟာ ရေငုပ်ပြီး ချီးပါသလို ချီးတုံးက ခေါင်းပေါ်မှာပဲ တဝဲရယ်တဲ့ တလည်လည်ဖြစ်နေပြီ ချီး။ အေးဖေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုမှပဲ ကံ”

“ဒါဆို”

“ဟာ ... အဲဒါသိမှဖြင့် ငါတို့က အချောင်မသာ အဖြစ်ခံချင်ခဲ့ပါ့မလားကွ။ တို့လည်း အဲဒါကိုပဲ သိချင်နေတာ။ မသေသေးခင် အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒကို ပြောခဲ့ဦးဆိုရင် အဲဒီမုဒိမ်းကောင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ကံသေကံမ သိသွားခဲ့ချင်တာ တစ်ခုပဲ”

“အဘတို့ဟာက ကရွတ်ပေါ် ကင်းလျှောက်သလို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒုဝေဝေဖြစ်နေပေါ့”

“အေးပါဆို”

“အဘတို့မဟုတ်တာ ဒီလောက်သေချာနေတာတောင်မှ ဒီလိုသံဝေမျှကို ရောက်ခဲ့ရသေးတယ်လို့ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟကောင်ရ... မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး တရားထဲကလို ‘သူများပါးစပ် ဖျားမှာ လမ်းဆုံးရတာ’ ပေါ့ဟ။ လောကသစ္စာဆိုတာ သမုတိသစ္စာ ‘အများညီ ဤကဲ့သို့’တဲ့ သစ္စာမျိုးပဲဟ။ လောကသဘောဆိုတာကလည်း ‘သံဃာအား ဘုရားမဆန်သာ’တဲ့ ... ငါ့ကောင်ရ။ ဘဝ ဘဝ သံသရာကြွေး အပြီးရှင်းလိုက် ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့တယ်”

“နေပါဦး... ဒီတစ်ချို့ ကြိုးစင်ဆင်၊ ဆေးစစ်၊ ကိုယ်အလေးချိန် စသည် ဖြင့် သေပန်းပွင့်တဲ့ လက္ခဏာတွေ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပြနေလို့ နေ့လားညလား တစ်ယောက်ယောက် ကိစ္စချောတော့မဟုတ်ဆိုတာ အသိသာကြီးမို့ ထားလိုက်ပါ တော့။ အဘတို့နှစ်ယောက်ပဲရယ်လို့တော့ ဘယ်လိုကြောင့် တပ်အပ်ကြီး သေချာ နေကြရတာတုံးဗျ”

“တောကျွဲကြီးရယ်... မင်းမလည်း အပါ။ ဘယ်တော့မဆို ကြိုးသမား ကို ‘ခင်ဗျားကို ကြိုးပေးပြီး သတ်တော့မယ်ဗျို့’လို့ တင်တင်ကူးကူး ကြိုတင် အသိပေးရိုးထုံးစံရှိဖူးလို့လားဟ။ (၂၄)နာရီထက် ပိုစောပြီး သိဖူးခဲ့ကြလို့လား”

“အင်းလေ... အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့”

“စိတ်ကွ... ရန်နိုင်ရ၊ စိတ်... စိတ်... သိပြီလား။ ဟောဒီရင်ဘတ် ကြီးထဲက သူ့အလိုလို အာရုံတန်းပြီး ထင်လာမြင်လာ သိလာတဲ့စိတ်... ဟ”

“ဗျာ”

ကိုရန်နိုင်ကြီးခမျာ ‘ဗျာ’တစ်လုံးထက် ပို၍ပြောရန် စကားမရှိ။ နတ္ထိ။ သူတို့ကြိုးတိုက်ခန်းကလေးထဲသို့ အကြည့်ရောက်လိုက်သည်နှင့် ထင် ထားသည်ထက်ပို၍ သုံးလေးနှစ်စာ အိုမင်းချိုးကျသွားသည့် မျက်နှာခွမ်းများကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် တွေ့သည်။

“သေရမှာကို တကယ်ကြောက်လာပြီဆိုမှ ဘဝကို တကယ်ခင်တွယ် တတ်လာတာ ဆရာရဲ့” ဆိုသည့် မကြာမတင်မီက ကြိုးဒဏ်စီရင်ခံခဲ့ရသည့် ဝင်း မြင့်ကောင်ကလေး၏စကားသံကို အပြေးကလေး စိတ်မှာကြား၏။

“လူဆိုတာ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ သေရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်တတ်ကြဘူးတဲ့။ အဲ... တို့ဘဝတွေကျတော့လည်း တစ်မျိုး။ ကြက်သတ်သမားရဲ့ ကြိမ်ခြင်းထဲက ကြက်တွေလို နွားသတ်ရုံထဲက နွားတွေလို ကိုယ့်ကို ဖိစိန်ခြွေဖို့ ဓားသွေးနေတာကို ထိုင်ကြည့်ရင်း အသက်ရှင် နေကြရတာ။ ကိုယ်ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေရမှာလဲဆိုတာကို ရှားတောင့်ရှားပါး ၂၄ နာရီစောပြီး ကြိုသိရတဲ့ဘဝ။ အဲဒီ

၂၄ နာရီကြီးကို ဘယ်လိုနေကြမလဲ။ ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမလဲ။ ဟား ... မလွယ်
လိုက်တာများကွာ” ဟု အုန်းထွန်း (ခ) ငရမန်ကန်းကို ကြီးပေးစီရင်ဖို့ ကြိုးစင်နှင့်
နီးသည့် ကြိုးတိုက်ခန်းသို့ ပြောင်းဖို့အသိပေးခဲ့စဉ်က သူ့အခန်းဖော်စိုးတင့်နှင့်
လှမောင်တို့ကို အုန်းထွန်းပြောခဲ့သည့်စကားတွေ။ ရေပေါ်မှာ ဆီဝေ့သလို တဝေ့
ဝဲဝဲပေါ်လာနေသည်။

“ဟော ... ဆရာလေး ... လာထိုင်”

ကိုရန်နိုင်ကြီးက မျက်နှာနေ ခပ်အိုအိုဖြင့် ကြိုရှာ၏။ ဘဖိုးအိုနှစ်ယောက်
လည်း ခေါင်းကြီးတွေ ငုံ့လျက်သားရှိနေကြရာမှ စွေခနဲ ထောင်လာကြသည်။

“အဘမိုး ... ငြိမ်လှချည်လား။ အဘဦးအေးဖေ ... ထမဗျို့ ... ထမဗျို့။
ရွာက အမေအလည်လာရင်း တိုရေရှားရေ ပါလာတဲ့ ကြောင်သားဟင်းတွေဗျ။
စားရင်းစားရင်း မျိုမကျလွန်းလို့ ဒီမှာပဲ အတူစားပါတော့မလေဆိုပြီး ယူလာခဲ့တာ။
ကိုင်း .. ဆွဲလိုက်ကြရအောင်၊ မနက်စာ ထမင်းမစားကြရသေးဘူးမဟုတ်လား”

သူထိုင်သာအောင် နေရာပြင်ရွှေ့ပေးလိုက်ကြသော်လည်း စကားတုံ့ပြန်
သံမထွက်။ မလှုပ်မချောက်ကြီးတွေ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှ၏။

“ကဲ ... ကိုရန်နိုင်ရေ ... ဒီမှာ ဟင်းချိုင့်။ ပဒတ်ထောင်းကြော်တွေ
ရော၊ မြေပဲပင်ပေါက်သုပ်ရော ပါသေးတယ်။ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပေတော့”

ကိုရန်နိုင်က အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ဆီသို့ ကွက်ခနဲကြည့်ရင်း ပုံစံပုဆိုး
ဟောင်းတစ်ထည်နှင့် အုပ်ထားသည့် သူတို့ ထောင်ပုံစံထမင်း၊ ဟင်းပန်းကန်
ကလေးတွေကို မရွံ့မရှာ ထုတ်လာသည်။

“ဆရာလေး ... ”

“ဗျာ ... ”

“ခုနေခါ ကျုပ်တို့ကများ တစ်ခုခုအကူအညီတောင်းခဲ့ရင် ပေးမှာလား”

“အိုး ... အဘမိုးကြီးစကားက အဆန်းပါလား။ ကဲ ... ဆိုပါဦး”

“ဆရာလေး လုပ်ပေးနိုင်မယ့်ကိစ္စပါ။ အလုပ်ကိုလည်း မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး”

“အင်းပါ ... ပြောကြည့်ပါဦး။ အဘမိုးရဲ့ အဘဦးအေးဖေတို့ ကြည့်ရ
တာ စိတ်အိုက်လွန်းလို့”

“အေးဖေ ... မင်းပြောလိုက်ကွာ”

“ဟော ... လုပ်ပြီ ... မင်းက။ ကျွန်ုပ်ငယ်ရာ အဆစ်ပါတယ် လုပ်ချင်
တတ်တဲ့ကောင်”

“ငါ့ရင်ထဲ ဆို့နေလို့ကွာ”

“အော် ... ငါကတော့ ကချင်ခုန်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်ပြီး ပျော်နေသပေါ့
လေ ... ဟုတ်စ”

“ကဲပါ ... အဘ ဦးအေးဖေရယ်။ အဘကပဲ ပြောပါတော့။ ဟင်းတွေ
အေးကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒီလို ... ဆရာရေ၊ ဒီလို အကယ်၍များ ... အကယ်၍များ ပြောတာ
နော်။ ကျုပ်တို့ သက်ကျားအိုကြီးနှစ်ယောက်ကို ကြီးပေးဖို့များ ကြိုလာခဲ့ရင် ကျုပ်
တို့ ... ကျုပ်တို့ မြေကျသပိတ်ကလေး သက်ပျောက်သပိတ်ကလေးကိုတော့ဖြင့်
မပျက်မကွက် လှူပေးစေချင်တာပါဗျာ။ အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်တို့ ဖိုးကြီးအိုနှစ်
ယောက်နဲ့ လုံမလေးရယ်။ ကောင်ကလေးရင်မောင်ရယ်ကို ရောက်ရာဘုံဘဝဆီ
ရည်မှန်းပြီး အမျှဝေပေးပါလို့။ ကျုပ်တို့ သာဓုခေါ်စမ်းပါရစေ။ ကျုပ်အဘွားကြီး
ကလည်း မလာနိုင် ... ဆွေရင်းမျိုးရင်းကလည်း မနီးဆိုတော့”

သည့်ထက်ပို၍ စကားမဆက်။

ကြားရသခိုက် ရင်၌ ဆို့ကျင်မွန်းကြပ်၊ ကိုရင်နိုင်ကြီးက မျက်နှာကြီးတွေ
ရဲတက်လာကာ ကြိုးတိုက်နံရံဘက် မျက်နှာလွှဲလျက် မျက်ရည်တွေကျနေသည်။

“ရင်မောင် ... ဆိုတာက”

“လုံမလေးနဲ့ ယူကြမယ် ကျုပ်တို့ ဒူးမနာသားပဲ ဆိုကြပါစို့။ အဲဒီကံဆိုး
မိုးမှောင်ကုန်ရတဲ့ အမူအခင်းကြီးလည်းဖြစ်၊ လုံမလေးလည်း အရှက်တကွဲ အကျိုး
နည်းဘဝနဲ့ဆုံး ကျုပ်တို့ ဖိုးကြီးအိုနှစ်ယောက်လည်း ‘ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်’ အမူ
ပတ်ပြီး အချုပ်ထဲ တန်းထဲရောက်၊ နဂိုကမှ ယောက်ျားဖြစ်ရက်နဲ့ စိတ်ကနုနု
အသည်းကနုနုကောင်ဆိုတော့ ဝါအေးတွေသောက်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာသွားသလေ။
ကျုပ်တို့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး နောက်နေ့ ဆုံးရှာတာပဲ”

“ဟောဗျာ ...”

ကြားရသမျှက ရင်နှင့်ဖွယ်ချည်း။ စိတ်တစ်ရွေစာမျှပင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး
ချင်စရာမရှိ။

“အဲဒါ ... ဆရာလေး ကျုပ်တို့ပြောတာကို”

“မလိုတော့ပါဘူးခင်ဗျာ ... စကားပြောတာကြီးရပ်ပြီး ထမင်းကိုသာ
မြိန်မြိန်စားကြပါတော့”

“ဗျို ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့”

“တိုင်းရေးပြည်ရေး အခြေအနေတွေက အကဲမရဘူးတဲ့။ မန္တလေးမြို့
ထဲမှာရော ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာရော သိပ်မငြိမ်လှဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် အရေးကြီး

၁၆၈ ဂေယျမင်းသျှင်

ကိစ္စဖြစ်တဲ့ ကြီးဒဏ်အတည်ပြု စီရင်တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေကို ထောင်လုံခြုံရေးဌဲပြီး ဆိုင်းငံ့ထားဦးမတဲ့။ ညွန့်မှူးကြီးက ညွန့်ချုပ်ရုံးကို အမိန့်တောင်းထားခဲ့တာ မနက်ကပဲ ရခဲ့ပြီတဲ့”

“တကယ် ... တကယ် ... အဟုတ်လား ... ဆရာလေး”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ဗျာ”

“ဟာ ... စောစောက မပြောဘူး ဆရာလေးကလဲ။ ကျုပ်တို့မှာ ကြောင်သားဟင်းတွေ၊ ပဒတ်ကြော်တွေ အသံကြား အနံ့ရှူနေရတာကိုတောင် သွားရည်တစ်စက် မကျနိုင်အားဘူး။ သေမင်းငင်နေရတာနဲ့ ... ဟုတ်ပ”

“ရှူး ... ရှူး။ ဒါလည်း လျှို့ဝှက်ချက် ဘိုးတော်ရေ။ လေထဲက စကား လေထဲတင်ပျောက် ... ဟုတ်လား”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... ရန်နိုင်ရေ ... လုပ်ဟ။ လက်ဆေးရေ ဆရာလေးကို အရင်ပေး။ ဟင်းလေးတွေ ပူတုန်း လျှို့ဝှက်တုန်းတဲ့သူ ကုသိုလ်ရအောင် ပါရမီဖြည့်လိုက်ကြဦးစို့”

“အင် ... ငမိုးကတော့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ။ သေချင်စော်နံ့နေတာလေးမှ အနံ့မပြယ်ချင်သေးဘူး။ ငတ်ကြီးက ကျပြီ”

“ပြောချင်တာသာ ပြောရော့ကွာ။ နေ့သေမလား ညသေမလား လောင်မီးကျနေလိုက်ရတာများ ရေတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မျိုမကျချင်ဘူး။ ငတ်ခွဲလိုက်ရပုံများနယ် ... အခုမှပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“အော် ... ဒါနဲ့ ဆရာလေး ကျုပ် စပ်စုလိုက်ရဦးမယ်။ ဒီတစ်ချီ ကြီးစင်တွေ ထုတ်ဆင်တာ ကျုပ်တို့ ဘိုးကြီးအိုနှစ်ယောက်အတွက် မဟုတ်လား ... ဟုတ်လားဟင် ... ဆရာလေး”

“ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ညွန့်မှူးကြီးတို့ကလွဲပြီး ဘုရားပဲသိနိုင်မယ့်ကိစ္စ အဘမိုးရေ။ ကဲပါ ... ဘယ်သူ့အတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လောလောဆယ် ထမင်းစားဖို့ထက် ပိုအရေးကြီးတာ မရှိတော့ဘူးရယ်။ ကဲ ... ကဲ ... လှုပ်၊ စားဦးစားဖျားကလေး အရင်သုံးဆောင်လိုက်ဦး”

“သာဓုဗျာ ... သာဓု ... သာဓု”

“အံ့မယ်၊ သူခိုးငမိုးရယ် ... မင်းကများ ဘုန်းကြီးနဲ့ ဘီး၊ မိုးကြီးနဲ့ အီးသံ မဆီလေးရယ်တဲ့ အိုမဆိုင်လိုက်ပလေသာကွာ”

“အေးနော် ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

www.burmeseclassic.com

“ဟား ... ဟား”

မရဏရှင်သေမင်းကို အချိုသတ်လျက် ဟပ်ဖ်တိုင်း(Half Time) နှင့် ရပ်ဆိုင်းထားရစ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ သည်တစ်ချိန်ရယ်သံများက သည်းလှိုက်အူလှိုက် ရှိလှ၏။

ခုတစ်လော မိုးလေကင်းစင်သဖြင့် ကောင်းကင်ကလည်း ပြာပြာလွင်လွင်၊ ကြည်ကြည်သာသာ။

တစ်ခါတစ်ရံ လောကသည် လှချင်တတ်သား။

[၆]

မည်သို့ပင်ရှိစေ

၁၉၈၈ ခုနှစ်။

‘လှိုင်းကြီးလေထန်’ အရေးအခင်းကြီးက တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို သိမ်သိမ်တုန်အောင် အမြစ်အခြေမှဆွဲ၍ လှုပ်ခါပစ်လိုက်သလို ရှိသည်။

ပြန်မတွေးချင်တော့လောက်အောင်ပင် မုန်တိုင်းကြမ်းခဲ၊ လှိုင်းရမ်းခဲ၊ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းတွေ တခြံခြံခြံပစ်ခဲ၊ လောင်မီးတွေ ကျခဲ့သည့်ကာလများ။

သောကများကို ချခင်းလျက် တစ်ရက်ချင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည့် နေ့နေ့ညညများ။

“ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ” ... တဲ့။ ဟုတ်သယောင် ဖြေသိမ့်မှုတွေဖြင့် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်လျက် အသိ၊ သတိအတွင်းမှကန့်၍ ဖယ်ထုတ်ထားရတော့မလို အချည်းနှီးနေတွေ ရက်တွေ။

မုန်တိုင်းကြီးစဲခဲ့ပြီးနောက် ဝမ်းမြောက်ချင်စရာတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေး။ (၂၀-၇-၈၉) ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ထုတ်ပြန်ကြေငြာခဲ့သည့် (၄/၈၉) အမိန့်ကြော်ငြာစာအရ ‘လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်’ သည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ထောင်တံခါးတွေကို ဖွင့်ခဲ့၊ သေမင်း၏ နှုတ်ခမ်းဝမှ သေဒဏ်ကြိုးသမားတွေကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ... မနေ့တစ်နေ့ကလိုလိုနှင့် ကြာလေလှခဲ့ပြီ။ လေး
နွေးလေးမိုးပင်မကတော့ ...။

“ဟောဒီမှာ ဆရာရေ ... အဘမိုးနဲ့ အဘဦးအေးဖေတို့က ကိုရန်နိုင်
ကြီးနဲ့ တစ်ပါတည်း ပြန်လိုက်သွားကြတော့မလို့တဲ့။ ဘယ်လိုမှကို ပြောလို့မရဘူး။
အဘမိုးက ဖျားနေတုန်း ရှိသေးတာရယ်ကြီးကို”

တပည့်ကျော်မြတ်ကိုဦး၏ အော်ဟစ်တိုင်တန်းသံ ညံညံစာစာနှင့် မရှေး
မနှောင်း အိမ်တံခါးပြတင်းဝ၌ ဦးခေါင်းနှစ်လုံးက ပြူးခနဲပေါ်လာသည်။

“ဟော ... အဘမိုး .. အဘဦးအေးဖေ”

“ဟုတ်တယ် .. ဆရာလေး ... ကျုပ်တို့”

“ဘာလဲ ရွာပြန်ကြတော့မလို့လား။ နေကောင်းအောင် တစ်ပတ်ဆယ်ရက်
နားနားနေနေ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းပြီး အားမွေးကြပါဦးဆိုတာ ဘာတွေ
အရေးကြီးနေကြပြန်တာတုံး။ အဘမိုးဆို ထောင်က လွတ်တဲ့နေ့ကတည်းက
ဆေးခန်းပြနေရတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ အဖျားအနာ ရှင်းရှင်းပျောက်မှပဲ ကိုမြသန်း
ဖြစ်ဖြစ်၊ တက်နေဝင်းဖြစ်ဖြစ် အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ခိုင်းပေးပါမယ်နော်”

“ခုလည်း ... ရန်နိုင်ကြီးနဲ့ ကန့်ဘလူထိ သွားလို့ရတာပဲ ဆရာလေး
ရယ်။ ကန့်ဘလူရောက်မှဖြင့် ဟိုဘက် သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး”

“နေမကောင်းသေးလို့ ပြောနေတာ ... ခင်ဗျားရေ။ ဘာတုံး ... ကျွန်
တော့်ကို အားနာလို့လား။ ဒီတစ်သက် နောင်ကြိုချင်မှ ကြိုကြရတော့မှာ အဘမိုး
ရယ်။ နားနားနေနေ စားလိုက်သောက်လိုက် နေစေချင်သေးတာပေါ့”

“အင်း ... အားနာတာက တစ်ကြောင်းပလေ။ တကယ်တမ်းက အမှာ
ဗျ။ ကျုပ်တို့မှာ လက်စသတ်စရာ အလုပ်ကလေးက ကျန်နေသေးလို့ ဆရာလေး
ရဲ့။ ဒီတစ်ဘဝ မျက်စိမမှိတ်ခင် အဲဒီကြွေးဟောင်း မြီးဟောင်းလေးကို ရှင်းပစ်
ခဲ့ချင်သေးတာ”

အဘမိုးလေသံက အေးစက်စက်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက မဖြစ်စဖူး ထူး
ထူးခြားခြား တောက်တောက်လက်လက်။

“ဟော ... အရေးထဲမှာ ပဟေဠိလာဂုဏ်နေကြပြန်ပါပြီ။ ... အဲဒီ
အကြွေးတွေက ဘယ်လောက်များများနေလို့တုံး”

“များတယ် ... ဆရာလေး။ အဲဒီအကြွေးတွေ ရှင်းချင်သေးလို့ကို မနည်း
ကြီး အသက်အောင့်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ မသေထမင်း မသေဟင်းနဲ့ ရှင်အောင်မွေး
ထားခဲ့ရတာ”

အလို ... ဘိုးအေးဖေကြီးကပါ အတည်ပေါက်ကြီး ပြောနေပြန်တော့ သည်။ သိချင်စိတ်တွေ ဗျာများလာလျက် နားရွက်ခတ်လာပြီ။

“အင်း ... အင်း ... ဘာကြွေးတွေများတဲ့တုံး”

“အသက်ကြွေး”

“ဗျို”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေး၊ လုံမလေးနဲ့ ကျုပ်ကောင်လေး ရင်မောင်ရဲ့ နှစ်သက်စာ အသက်ကြွေး။ ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့ ငမိုးတို့အိုကြီးအိုမ ထောင်ထဲမှာ နေသေမလို ညသေမလို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ကြီး မဲသေမရှင်နေခဲ့ရတဲ့ (၁၁)နှစ်က ဘဝကြွေး”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... အဘအေးဖေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာလေး၊ ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းတဲ့အချိန် လုံမအလောင်း ကို ထည့်ထားတဲ့ ဂုန်နီအိတ်က ကုလားကြီး ‘ရာမနုဂျန်’ တို့ ဘဲခြံကနေ ဘဲငန်းကြီး သုံးကောင်ကို ကျုပ် ခိုးပြီး အိစမံအင်နဲ့ ကျင်စိန်ကို ဟင်းစားရောင်းလိုက်တုန်းက ပါသွားခဲ့တဲ့အိတ်။ ပြီးတော့ လုံမလေးရဲ့ အလောင်းမှာ သိသိသာသာ စွဲကျန်နေ ရစ်ခဲ့တဲ့ အရက်နဲ့တွေ့က ကျုပ်တို့သောက်နေကျ တောချက်အရက်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ရယ်။ မြို့သားတွေသောက်တဲ့ အကောင်းစားအရက်နဲ့ပျ။ ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်း သိခဲ့ကြတယ်”

ဘုရား ... ဘုရား။ သည်လိုကြီးသိနေကြမှဖြင့် မည်သို့ကြောင့် မြို့သိပ် ကြိတ်မှိတ်ပြီး နေခဲ့ကြသည်ပါလိမ့်။ မတော် ... ‘ဆယ်ရေးတစ်ရေ၊ ကိုးရေးတစ် ရာ’ သေများ သေသွားခဲ့ကြမှဖြင့် ...

“ဒါနဲ့များ အဘရယ် ... ရဲကိုပြောပြီး ဖွင့်ချလိုက်ခဲ့ကြရောပေါ့။ အဘ တို့ဟာက မထိတ်သာမလန့်သာကြီး”

“မဖြစ်ဘူး ဆရာလေး ... မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းကတည်းက နှုတ်က ဖွင့် မတိုင်ပင်မိခဲ့ပေတဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲမှာကြိတ်ပြီး တုံးတုံးချထားခဲ့ကြ ပြီးသားရယ်။ ဒီအကြွေးတွေက ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် အဲဒီအယုတ်တမာတစ်ရှဉ်းနဲ့ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် သူတင်ကိုယ်တင် ရှင်းရမှာ။ ရဲက ဖော်နိုင်လို့ သင်းတို့ ကြီးကျ ခဲ့လည်း ကျုပ်တို့ရင်ထဲမှာ သေတဲ့အထိ စလုံးစုကြီး အစိုင်အခဲဖြစ် ကျန်နေရစ်ခဲ့ဦး မှာ။ ခုတော့ ဒီအကြွေးတွေကို ပြန်ပြီး ရှင်းဖို့ လင်းဖို့ အခွင့်အရေးရခဲ့ပြီလေ”

“ကျွန်တော်တော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း။ ကိုင်း ... ကြိုးပေးခံပြီး အကျိုးမဲ့အချည်းနီး သေသွားခဲ့ကြရင် ဘယ် နယ်လုပ်ပ”

“အဲဒါကတော့ ... ဆရာလေး။ ကြက်ကန်းနဲ့ ခွပ်လည်းဝိုင်းလုံးကျွတ် နိုင်” တတ်သတဲ့။ ကျုပ်တို့ ကြက်သမား စကားပြောရိုးရှိတယ်။ ဖဲဘယ်လောက် သေသေ တစ်လက်တော့ ထမြူးတတ်သေးရဲ့တဲ့။ ဒါလည်း ဖဲသမားထုံးစံအပြော လေ့တဲ့ ဖဲလေ့ပဲ။ ဒီတော့လည်း စွန့်ကြည့်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ ကိုယ်သေရင် သေ ကိုယ်မသေရင် သူသေ”

“ဗုဒ္ဓေါ ...”

“ပြီးတော့ ဆရာလေးကို အခုမှပဲ အသိပေးလိုက်ရဦးမယ်။ ငမိုးက နယ်ကျော်ရပ်ကျော် နာမည်ကြီး နယ်လွဲသူခိုးဖြစ်ခဲ့သလို ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်တို့ နယ် စစ်ကိုင်းတစ်ခွင်တစ်ကြောမှာတော့ “ကြေးမရှောင် လူမရှောင်” ခဲ့တဲ့ ကြက် သမား ဖဲသမား အကြီးစားထဲကပဲ ဆရာလေးရဲ့။ ကျုပ်တစ်သက် ကျုပ်က ဘယ် လို လောင်းကစားမျိုးကိုပဲ လုပ်လုပ် ရှုံးခဲ့တယ်။ ဒါလည်း ကျုပ်ကံပဲဆိုပါတော့။ ကျုပ်စိတ်ထဲ တန်းလိုက်ရင် လွဲခဲ့သာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကံကို ကျုပ်ယုံတယ်။ ယုံတဲ့အတိုင်းလည်း သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်တစ် သက် ကြေးအကြီးဆုံး လောင်းကစားပွဲရဲ့ နိုင်ကြေးကိုဖြင့် ကျုပ် ပြန်ယူရလိမ့် မယ် ဆရာလေး။ ကျုပ်တို့ အသက်တွေလည်း ဒီထက်ထိ မကြီးသေးခင် အသေက မဦးသေးခင်”

ပြောတော့ ပြောနေသည်။

သူတို့ ဘာတွေပဲပြောပြော၊ သူတို့ တကယ်ပြန်ဖြစ်ကြ၍ သူတို့နောက် ကျောတွေ မှန်ပျံဖြင့် ဝေး၍ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်အထိ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆန်လျက် ပွက်ပွက်ဟိန်းညံ့နေသည့် အဖြေနတ္ထိမေးခွန်းတွေ ခုခုခံခံ ရင်တွင်းပဋိပက္ခတွေက ပိတ်ပိတ်သည်းသည်း ဆို့ကျပ်နေခဲ့သဖြင့် ဘာကိုမျှလည်း သိသိမှတ်မှတ် မကြားခဲ့နိုင်။

ဤသို့ဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် ...။

“ဘဝမှာ အဓိကကျတဲ့ တချို့မေးခွန်းတွေဟာ ဘယ်လိုမှ မေးလို့မဖြစ် နိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါပဲကလား”

မေတ္တာဖြင့်
ရေယျမင်းသျှင်

www.burmeseclassic.com
www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ရွာက သယံဇာတကုန်ကြီးရွာ။ ရွာလယ်မှာ လူကြီးသုံးဖက်စာ
 လောက်ရှိတဲ့ အဓိကရ သယံဇာတကုန်ကြီး ရှိလို့ပဲ။ ပြည်လမ်းကုန်းမြင့်ပေါ်က မျှော်
 ကြည့်ရင်ဘဲ သယံဇာတကုန်ကြီးကို မြင်နိုင်လောက်ပါတယ်။ တကယ်တမ်းတော့
 ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းနဲ့ သုံးလေးမိုင်ကျော် ဝေးပါလိမ့်မယ်။ မင်္ဂလာဒုံဘက်ကလာ
 ရင် ကျိုက္ကလို့ ကျိုက္ကလဲ့ ဘုရားနှစ်ဆူ၊ ဝါယာလက်၊ ငွေယားတောင်၊ နွယ်ခွေပေါက်၊
 ပျဉ်းမပင်၊ ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံပေါ့။ အဲဒါတွေက လက်ယာဘက်မှာရှိတာ။

လက်ဝဲဘက်မှာတော့ ကန်တွင်းတောလို့ခေါ်တဲ့ လှော်ကားကန်။ (သာဓု
 ကန်) တောကြီးက တစ်လျှောက်လုံးရှိနေတာ။ တောကြီးက ပဲခူးရိုးမနဲ့ ဆက်
 နေတာ။ အလွန်နက်ရှိုင်းပြီး တောပြန့်က ကြီးကျယ်တယ်။ ကျွန်၊ ပျဉ်းကတို၊
 တောင်သရက်၊ ယမနေ၊ အင်၊ ကညင်တိုင်သစ်၊ ခပေါင်း၊ ခအောင်း၊ မျောက်ချော၊
 ဒီးဒူး၊ သပြေ၊ မြယာ၊ ဆီးဖြူ၊ ဖန်ခါး စတဲ့ သစ်မျိုးစုံအပြင် ဝါးနက်၊ ဝါးဘိုး
 ကြခတ်၊ ကြသောင်း မျှင်ဝါး၊ ဝါးဖြူ စသဖြင့် ဝါးမျိုးစုံ အလွန်ပေါ့တယ်။

စားပင်သီးပင်တွေ အနေနဲ့လည်း ဖီးဖြူ၊ ဖန်ခါး၊ ချွန်ပြွန်၊ ဥသျှစ်
 သပြေ၊ သရက်၊ တောရှောက်နဲ့ ရာသီပေါ်သီးနဲ့၊ ဖလံတောင်ဝေ့၊ ဝါးသောင်းချဉ်၊
 မျှစ်အမျိုးမျိုး၊ ဇရစ်ရိုးနဲ့ မှိုအမျိုးမျိုးလည်း အလွန်ပေါ့တာ။ အကောင်ပလောင်
 အနေနဲ့လည်း တောကြက်၊ ရစ်ကြက်နဲ့ ငှက်အမျိုးမျိုး တောယုန်၊ ချေ၊ စိုင်း
 ဆတ်၊ သမင်၊ ဖွတ်၊ ပဒတ်၊ ဆင်၊ ကျား၊ ဝက်ဝံ၊ ကြံသူတော်၊ မြေအမျိုးမျိုးလည်း

အလွန်ပေါ့ပါတယ်။ မျောက်တွေကတော့ မျောက်ညို၊ မျောက်လွဲကျော်၊ မျောက်ဖင်နီ၊ မျောက်မောင်းမ၊ မျောက်ပင့်ကျူ၊ မျောက်လေပွေကအစ အလွန်ပေါ့တယ်။ ပြောရရင်တော့ ပဒေသာပင်တောကြီးပါပဲ။ တောင်သူလယ်သမားတွေအတွက်တော့ မရှိမဖြစ် အလွန်အရေးပါတဲ့ တောကြီးပေါ့။ လိုတာ အကုန်ရတယ်လေ။

တောရွာများလေ့ မိုးကျခါနီးတာနဲ့ အိမ်တွေ အမိုးအကာပြင်ရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာလည်း လေးရွာအုပ်သူကြီးအိမ်ရှိပေမဲ့ လယ်ယာလုပ်တဲ့ လယ်သမားရွာသာဖြစ်လို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ နည်းပါတယ်။ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားများပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုတိုင်း အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ပါ။ အိမ်ပိုင်ဆိုတာက တဲကိုပြောတာပါ။ တဲဆောက်ဖို့ ဝန်၊ ဝါး၊ မျောတိုင်တော့ လိုတာပေါ့။ အဲဒါကလည်း ကန်တွင်းတောကြီးတစ်ခုလုံးရှိတော့ ပူစရာမလိုပါဘူး။ ရွာမှာလည်း အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဆိုလို့ ရွာတောင်ပိုင်းနဲ့ ရွာမြောက်ပိုင်းက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှစ်ကျောင်း၊ ရေပိရယ်၊ သိမ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ရွာသူကြီးအိမ်ရယ်၊ အချို့ချမ်းသာတဲ့ တောသူဌေးအိမ် သုံးလေးအိမ်လောက်ပဲ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်တွေ။ ကျန်တာတွေက မြေစိုက်တဲချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် မိုးကျခါနီး တပေါင်းလမှာ သစ်ဝါးစုဆောင်းပြီး မိုးမကျခင် တန်ခူးလမှာ တဲအိမ်တွေပြင်ဆောက်ကြရတာ နှစ်စဉ်ပဲလေ။

ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးက ရွာသူကြီးမျိုးရိုး။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက အဘိုးက လေးရွာအုပ်သူကြီး။ အင်္ဂလိပ်မင်းချီးမြှင့်တဲ့ ရွှေစလွယ်နဲ့ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ရှိတယ်။ အစဉ်အဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မျိုးရိုး။ လယ်ကေရာကျော်နဲ့ ဝန်ခြံများစွာပိုင်တယ်။ ငမိုးရိပ်ချောင်းတစ်လျှောက် စစ်ပင်၊ ပေါက်တလောက်၊ ထားဝယ်ချောင်း၊ မဒ၊ ဆင်ဖုန်ရွာတွေမှာ ဝန်ခြံကြီးတွေရှိတယ်။ ဝန်ခြံက ရေငံဝင်တဲ့ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ စိုက်ရတာ၊ ရေချို၊ ရေငံစပ်ကို အလွန်ကြိုက်တယ်။ လယ်ယာရိတ်သိမ်းပြီးတာနဲ့ ဝန်ရာသီစတာပဲ။ ဒါကြောင့် အဖေတို့မှာ လယ်ယာလုပ်သားနဲ့ ဝန်ခြံလုပ်သားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဖေတို့ကို မှီနေရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က လယ်ပိုင်ယာပိုင်မရှိကြပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ မဆင်းရဲကြပါဘူး။ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေကြပါတယ်။ ရောင့်ရောင်းတိမ်တတ်သူတွေဆိုတော့ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံရင် ပြီးတာပါပဲ။ ရှေးလူတွေက လောဘလည်း နည်းကြတယ်။ ငါးပါးသီလလည်း မြဲကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ခွဲသူ၊ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် မရှိသူ၊ တစ်ရွာက ပြောင်းလာသူတွေကို ရွာသူကြီးအစီအစဉ်နဲ့ မြေနေရာပေးပြီး တဲဆောက်ပေးရတာ ဖုံးစံဖြစ်နေပါပြီ။ ကျေးရွာစည်ကားသာယာရေးအတွက် ရွာသူကြီးမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ဘာဏာက အပြည့်အဝရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လေးရွာအုပ်သူကြီး နေထိုင်

၁၇၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တဲ့ သယံဇာတကျွန်းကြီးရွာဟာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကနေ၊ ဂျပန်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ပြန်ရောက်ပြီး လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အထိ တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုစည်ကားတဲ့ရွာကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ သယံဇာတကျွန်းကြီးရွာဟာ ငမိုးရိပ်ချောင်းနဲ့လည်းလှမ်းပြီး ရန်ကုန် ပြည်ကားလမ်းမကြီးနဲ့လည်း အတန်ငယ်ဝေးတာကြောင့် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်နဲ့တော့ တိုက်ရိုက် မခံစားခဲ့ရပါဘူး။ အင်းစိန်၊ ဝါယာလက်၊ ထောက်ကြန့်နေရာတွေက တော့ စစ်မီးလျှံတစ်ဝန်းဝန်းနဲ့ တောက်လောင်ပြီး ပြည်သူပြည်သားတွေ သေကြေ ပျက်စီးခဲ့ရတာ အများအပြားပါပဲ။

အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သယံဇာတကျွန်းကြီး ရွာကြီး စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်မကျပေမဲ့ လှည်းချောဆွဲ၊ လူချောဆွဲတော့ ခံခဲ့ရသတဲ့။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မပီပါဘူး။ မိဘတွေ ပြန်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်က လွတ်လပ်ရေး ရပြီး (၁၉၄၉) ခုနှစ်မှ မွေးတာပါ။ အဖေကိုယ်တိုင် ဂျပန်ချွေးတပ်ဆွဲတာမှာ ပါခဲ့ ပြီး သံဖြူဇရပ်က ယိုးဒယားမြန်မာ သေမင်းတမန်လမ်းမကြီး ဖောက်ခဲ့တုန်းက ပါဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ အမှန်ကတော့ အဖေက သူကြီးရဲ့ညီအရင်းပဲ။ မလိုက်ဘဲ နေလို့ ရပါတယ်။ အဘသူကြီးက အင်္ဂလိပ်ခေတ်က သူကြီး၊ ဂျပန်ခေတ်မှာလည်း သူကြီး ပြန်ခန့်တော့ ချွေးတပ်ဆွဲရာမှာ လူစုပေးရုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေက လူစုပေးရာမှာ အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါသွားတော့ စိတ်မချတာတစ်ကြောင်း။ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဒေသသန္တရ ဗဟုသုတရအောင် တမင်လိုက်သွားတာပါ။ ဂျပန်တွေ ကလည်း သူကြီးရဲ့ညီ လူစုပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် တက်တက်ကြွကြွ သွက်သွက် လက်လက်နဲ့ လိုက်တာမို့ အလွန်သဘောကျပြီး ခေါင်းဆောင်ခန့်တယ်။ ဂျပန်လို ဘွန်ချိုတဲ့လေ။ တပ်စိပ်မှူးလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့။ လမ်းခရီး လုံခြုံရေး၊ စားရေး၊ သောက် ရေး၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အဖေက ထိန်းရတာ။ အလုပ်စခန်းကျတော့လည်း အဖေက စည်းကမ်းရှိပြီး ဂျပန်တွေနဲ့ တညီအောင်ပေါင်းတယ်။ ကြီးလည်း ကြီးစား တော့ ဘွန်ဟိုက်ချိုဆိုပြီး တပ်ခွဲမှူးရာထူး တိုးမြှင့်ခန့်ပေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖေ ဟာ လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်းရ၊ ဂျပန်စကားလည်း ပြောတတ်ပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက ပွဲကျောင်းထွက်၊ ဆရာတော် ဦးပညာဝံသရဲ့ တဖဏ္ဍရင်းဖြစ်ခဲ့တာမို့ သိုင်းမျိုးစုံနဲ့ ကိုယ်လုံပညာလည်း တတ်ကျွမ်းတယ်လေ။ ငယ်စဉ်က ချီသူနာအလျောက် ကန်တွင်းတောထဲမှာ အမဲလိုက်ခဲ့တာမို့ လက်နက်မျိုးစုံလည်း ပစ်တတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဂျပန်တွေစစ်ရှုံးလို့ ဆုတ်ခွာခါနီးမှာ ဂျပန်လက်နက်တိုက် ကို ခေါင်းဆောင်ဝင်စီးပြီး ချွေးတပ်သားတွေနဲ့ ဆုတ်ခွာခဲ့တာ။ လမ်းခရီးမှာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပေမဲ့ မြန်မာ့တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေနဲ့ တွေ့ပြီး အကူအညီရခဲ့ တယ်။ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းနဲ့ စစ်သားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သံဖြူဇရပ် ချွေးတပ်

www.burmeseclassic.com

စခန်းကနေ ရွာပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်၊ ခြေလျင်တစ်လှည့်ပို့
 လမ်းခရီးမှာ (၆)လလောက် ကြာခဲ့တယ်။ ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်ပြန်အဝင်မှာ
 အဖေတို့ တော်လှန်ရေးတပ်နဲ့ပေါင်းပြီး တိုက်ရပြန်တယ်။ ကံကောင်းထောက်မ
 စွာ အဖေတို့ ကန်တွင်းတောထဲက အင်္ဂလိပ်အပြေး မြှုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ လက်နက်တိုက်
 ကို တွေ့ရလို့ အဖေတို့အဖွဲ့ လက်နက်အင်အား တောင့်တင်းသွားတယ်။ အဲဒီ
 အချိန်က လက်နက်တွေက ဒသမ ၃၀၃ အင်္ဂလိပ်ခေါင်းတိုရှိင်ဖယ်၊ စက်သေနတ်ကြီး
 နဲ့ ကာဘိုင်သေနတ်တွေ။ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ လက်ပစ်ခုံးတွေပါ။ ကျည်ဆန်မျိုးစုံလည်း
 သေတ္တာမျိုးစုံနဲ့ စနစ်တကျ မြှုပ်နှံထားတာ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးတော့ အဖေ
 တို့ လက်နက်ကိုပြန်အပ်ရာမှာ ဂျပန်သေနတ်တွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်သေနတ် အစုတ်
 အပြတ်တွေကိုသာ ပြန်အပ်ခဲ့တယ်။ သေနတ်အကောင်းတွေကိုတော့ ရွာလယ်က
 သင်္ဃန်းပင်ကြီးအနီးမှာ လုံခြုံစွာ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်။ သင်္ဃန်းပင် စောင့်အာဖိုးကို
 လည်း အပ်နှံထားတယ်။ အရေးပေါ်လိုအပ်ရင် သုံးရအောင်လို့လေ။

[၂]

အဖေ့နဲ့ရပ်ရွာလူကြီးတွေ အတွေးအခေါ် မှန်သွားပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ပြန်
 ဝင်ပြီး ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှာ လွတ်လပ်ရေးရတော့ တော်လှန်ရေးရဲဘော်အချင်းချင်း
 အယူဝါဒကွဲပြီး လမ်းခွဲကြတော့ ရောင်စုံသူပုန်ခေတ် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်
 မှာ လက်နက်မရှိ၊ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းမရှိတဲ့ ရွာတွေကတော့
 ရောင်စုံသူပုန်အဖွဲ့တွေရဲ့ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ဆက်ကြေးကောက်တာ၊ ဓားပြတိုက်တာ
 တွေကို အလူးအလဲခံကြရတယ်။ အဖေတို့ရွာကတော့ အဖေတို့ ကြိုတင်မြှုပ်နှံ
 ထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်နက်တွေကို ဖော်ပြီး တစ်ရွာလုံးက ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့
 ယောက်ျားမိန်းမတိုင်းကို လက်နက်ငယ်သင်တန်းပေးပြီး လက်နက်တပ်ဆင်ပေး
 တယ်။ ရွာကိုလည်း ညအချိန် ကင်းတိုကင်းရှည်ပတ်ပြီး စောင့်ရှောက်ကာကွယ်

တယ်။ ဒါကြောင့် သယ်န်းကျွန်းကြီးရွာဟာ ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်မှာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ခံတပ်ရွာကြီးဖြစ်လာတယ်။

ရွာတစ်ရွာလုံးလည်း တပ်စည်းရိုးက ခိုင်ခန့်တယ်။ ရွာပတ်လည်ခြုံတွေ့ ကို ရှင်းပြီး မီးရှို့ထားတော့ မြင်ကွင်းရှင်းတယ်။ ညအချိန်တောင် အကာအကွယ်မဲ့ လို့ တော်ရုံရန်သူ ကပ်မလာရဲဘူး။ ဒါကြောင့် ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်ကြီးထဲမှာ နီးစပ်ရာရွာတွေက စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေ ခိုလှုံပြေးဝင်လာကြလို့ အဖေတို့ရွာကြီး အလွန်စည်ကားကြီးကျယ်လာတယ်။ အဖေတို့ သတိထားရတာက အတွင်းဝင်ပြီး သစ္စာဖောက်၊ သူလျှို့လုပ်မယ့်သူတွေကိုပဲ။ သတိထားရတယ်။ ရောင်စုံသူပုန် တွေနဲ့ တိုက်ပွဲကြီးလေးငါးခါဖြစ်ဖူးတယ်။ အဖေတို့ဘက်က စက်သေနတ်ကြီးတွေ နဲ့ ကာဘိုင်သေနတ်တွေ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေပါရှိပြီး စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံရှိသူတွေ ဦးစီး တာမို့ ရန်သူတွေ ရွာခြေတောင် မကပ်နိုင်ကြဘူး။ အရုံးနဲ့ ဆုတ်ပြေးရတာချည်း ပဲ။ ဒါကြောင့် သယ်န်းကျွန်းကြီးရွာသားဆိုရင် အဲဒီအခေတ်က အလွန်လေးစား ကြတယ်။ အဖေတို့ မျက်နှာပွင့်တဲ့ခေတ်ပေါ့။

ရောင်စုံသူပုန်ခေတ်က အတော်ရှည်လျားပါတယ်။ ဦးနုအစိုးရတက် တော့ ကျွန်တော့်အသက် (၇)နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အဖေက သူငယ်စဉ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ သေနတ်ကစပြီး သေနတ်ပစ်သင်ပေးတာ။ နောက်ကာဘိုင်သေနတ်ကို သင်ပေးပြီး လက်ဖြောင့်တော့မှ အသက်(၁၀)ကျော်မှာ ဒသမ ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီး တွေကို အပစ်သင်ပေးတယ်။ တွန်းကန်အားများလို့ အတော် သတိထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာဘိုင်သေနတ်ကို နိုင်နင်းတဲ့ ကျွန်တော် အလွန်လက်တွေ့လာတယ်။ သေနတ်ပစ်ကွင်းကတော့ ကန်တွင်းတောကြီးပေါ့။

တစ်နေ့ ၁၉၆၂ ခုနှစ်လောက်ပေါ့။ တော်လှန်ရေးအစိုးရ တက်လာ တယ်။ ရောင်စုံသူပုန်တွေ ငြိမ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်နဲ့အဖေတို့အဖွဲ့ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကန်တွင်းတောကို ဝါးခုတ်ရင်း အမဲရှာရင်း လှည်း(၁၀)စီး နဲ့ ရွာက မနက်စောစောထွက်ခဲ့ကြတယ်။ လက်နက်တွေကိုတော့ လှည်းအသီးသီးမှာ ကောက်ရိုးခင်းနဲ့ပွဲပြီး ပွက်ယူခဲ့ကြတာ။ ပြည်လမ်းပေါ်ရောက်ခါနီးတော့ စစ်တပ် က စစ်ကားကြီးတွေ အမြောက်တင်ကားကြီးတွေ ကင်းလှည့်နေတာ တွေ့ကြရ တယ်။ ဒါကြောင့် အဖေက သေနတ်တွေကို လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ပွက်ထားခဲ့ပြီး ကန်တွင်းတောကိုဝင်တယ်။ ထင်လဲ့အတိုင်းပဲ တောစပ်မှာ စစ်တပ်ချထားလို့ အစစ်

အဆေးခံရတယ်။ အရှာအဖွေခံရတယ်။ သစ်ခုတ်စားမနဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စားတွေ ကိုပဲတွေ့လို့ လွှတ်ပေးပေမဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ အဖေတို့အဖွဲ့ကလည်း တကယ်လိုအပ်လို့ခုတ်တာမို့ အစောင့်အရှောက်အကာအကွယ်တောင် ရသေးဆိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး သစ်ဝါးခုတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကလေးပီပီ ဟိုသွား သည်ဆော့ ကစားနေတာပေါ့။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ကန်တွင်းတောထဲရောက်တိုင်း ကစားနေကျ နေရာ တစ်ခုရှိတယ်။ ငွေယားတောင်သိုက်ဆိုတဲ့ နေရာပဲ။ အဲဒီနေရာက အခုအထိ ရှိပါတယ်။ သာဓုကန်တောအဝင် ပြည်လမ်းဘက်က တောင်ကုန်းလေးပါ။ ခု တော့ ငွေယားခွက်တွေ မရှိတော့ပါဘူး။ အလိုအလျောက် ပျောက်ကွယ်သွား တာပါ။ အဲဒီတုန်းက ငွေယားဆိုတာတွေက လူကြီးလက်ဖဝါးလောက်ရှိတဲ့ ငွေသား အစစ်တွေပါ။ အပြားတွေမှာ ဒေါင်းပန်း အမှတ်အသား တစ်စုံတစ်ရာ မပါပါ ဘူး။ ပြောင်ချောကြီးတွေပါ။ ရာသီမိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်ကြောင့် မျက်နှာပြင်က တော့ ကြမ်းပါတယ်။ ကန်တွင်းတောထဲမှာ မြေကြီးထဲကထွက်ပြီး အပုံလိုက် ပေးနေတာ။ အဲဒီနေရာကို ငွေယားတောင်လို့ ခေါ်တာပါ။ နေရာမှာတင် ကြိုက် သလို ကိုင်လို့ရတယ်။ မယားဘူး။

ကျွန်တော်ဆိုရင် ကန်တွင်းတောထဲရောက်တိုင်း ငွေယားပြားတွေကို ဆော့ကစားပြီး တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကို ပစ်လွှတ်တာ ဝိုးခနဲလည်ပြီး ပန်းကန်ပြားပျံလို ပျံတက်သွားတာ။ အလွန်ကြည့်ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် တောထဲရောက်တိုင်း ပစ်ကစားတာ ရာနဲ့ချီနေတာပဲ။ အဲ ... ထူးဆန်းတာက တော့ ကျွန်တော်ပစ်တဲ့နေရာတွေမှာ ငွေယားပြားတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပြန်ကျ နေပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်ရင် အဲဒီနေရာတွေမှာ ငွေပြားတွေ မရှိတော့ ဘူး။ နဂိုနေရာမှာပဲ ပြန်စုပြုံပြီး ပြန်ရောက်နေတတ်တယ်။ အတော်ကို ထူးဆန်း တယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ လိုချင်တပ်မက်မှုနဲ့ အိမ်ကိုတော့ ယူမသွား နဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ပြောင်ပြီးလည်း အိတ်ထဲလည်း မထည့်လိုက် စေနဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကြက်သီးထပြီး တစ်အိမ်လုံး ယားကြ တာ။ ကိုယ်တွေ့ပဲ။ အမြန် သူ့နေရာကိုပြန်ပို့မှ အယားပျောက်တယ်။

ကျွန်တော် ပစ်ကစားလွန်းတော့ အဖေက သတိပေးတယ်။

“ငါ့သားရယ် ... ငွေယားတွေနဲ့ ကစားချင်ရင်လည်း သူ့နေရာသူပဲ ကစားပါကွာ။ မင်းက ဟိုလျှောက်ပစ်၊ သည်လျှောက်ပစ်တော့ ငွေယားတောင် အစောင့်အရှောက်တွေ လိုက်သိမ်းရတော့ အလုပ်များတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါ မကျေနပ် လို့ မင်းကို နတ်ကိုင်ရင် မင်း ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်’

လို့ သတိပေးပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်က ...

“အဖေရယ် ... မပူပါနဲ့။ အစောင့်အရှောက်တွေက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တွေပါ။ သူတို့ ခွင့်ပြုလို့ ကျွန်တော် ကစားတာပါ။ ကျွန်တော် ပစ်တမ်းကစားတာ နှစ်နဲ့ချီနေပါပြီ။ အခုအထိ ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး”

လို့ ပြန်ပြောတော့ အဖေငြိမ်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်ဘက်က အပိုင်ပြောနိုင်တာလည်း ကျွန်တော်တို့ တောဝင် တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်က ရွာအိမ်ကနေ မုန့်ဖြစ်စေ၊ အသီးအနှံဖြစ်စေ နောက်ဆုံး ဘာမျှပါမလာရင်တောင် ထမင်းဦးပေါင်းဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်က ငွေယား တောင်အစောင့်ကို ပူဇော်ပသ အမှုဝေခွင့်တောင်းပြီးမှ ကစားတာပါ။ ကျွန်တော် ကို ခွင့်ပြုတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်တာပါ။ အဲဒါကို မသိလို့ အဖေက စိုးရိမ်ပြီး သတိပေးတာပါ။

အဲ...တစ်ခုတော့ထူးသဗျ။ ရွာက ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေပါလာပြီး ကျွန်တော် ပစ်ကစားသလို ကစားရင်တော့ အစောင့်တွေ ဟာ ကြိုက်ဟန်မတူဘူးဗျ။ အဲဒီ ပစ်ကစားသူတွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော်ခေါ်ရင် ကန်တွင်းတောထဲ မလိုက်ကြဘူး။ လိုက်ခဲ့ရင်လည်း ငွေယားတွေကို မကိုင်းကြဘူး။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အဖေတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့တာ။ လှည်း (၁၀)စီးအပြည့် သစ်၊ ဝါးခုတ်ရမှာဖြစ်လို့ (၃)ညအိပ်၊ (၃)ရက်တော့ ကြာမှာ အသေအချာပါပဲ။ လှည်းစခန်းရောက်တာနဲ့ အဖေတို့ သစ်ဝါးခုတ်ဖို့ အစုခွဲနေတုန်း ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် ခါးပိုက်ထောင်မှာ အဆာပြေစားဖို့ ငှက်ပျော သီး၊ ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ဖက်ရွက်တွေခွာပြီး ငွေယားတောင်ခြေက တောင် ကမူကလေးပေါ် တင်လိုက်ပြီး ...

“ငွေယားတောင်အစောင့်အရှောက်များ သုံးဆောင်ကြပါခင်ဗျား။ ကျွန် တော့်ကိုလည်း စိတ်ကြိုက် ကစားခွင့်ပြုပါ။ အဖေနဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း အန္တရာယ်ကင်းအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါခင်ဗျား”

ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့ပု၊ သပူဇော်ပြီးမှ ငွေယားတောင်စောင်း အမြဲအရွက် မကြောသော ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးအောက်တွင်ထိုင်၍ ကျန်ရှိနေသော ကောက်ညှင်း တစ်ထုပ်ကို ကျွန်တော် စားပါသည်။ ထိုနေရာကလေးမှာ အမြဲတမ်း ကျွန်တော် ထိုင်နေကျ အရိပ်ကောင်းသဖြင့် မြေကြီးက ပြောင်ချောနေပြီး မာနေသည်။ ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ကုန်အောင်စားပြီးတော့ ပါလာသည့်ရေပုလင်းမှ ရေကို အဝ သောက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းစသည်။

ငွေယားများအား စိတ်ကြိုက်ယူ၍ တစ်ခုချင်း အဝေးသို့ ပစ်လွှတ်တမ်း ကစားခြင်း၊ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ထူဆန်းနေသည်မှာ ငွေယားပြားကြီးများကို ကျွန်တော် စိတ်ထင်တိုင်း နေရာအနှံ့ ပစ်လွှတ်သော်လည်း တစ်နေရာတည်းတွင် သွားစု၍ ပုံနေခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေယားပြားများက နေရာအနှံ့မှ လိမ့်ဆင်းလာပြီး တစ်နေရာတည်းတွင် စုပုံနေသည်။

ထိုနေရာက လျှို့ဝှက်အနီး၊ ကုန်းကမူကလေးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ အနိမ့် ပိုင်းမဟုတ်၍ ငွေယားပြားများ အထပ်လိုက်စုပုံနေရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ထူးဆန်း လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် ထိုနေရာကို သွားကြည့်သည်။ ငွေယားများစုပုံနေသည့် ကုန်းကမူကလေးအနီးတွင် ခြတောင်ပို့အသစ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ညကမှ အသစ် ဆောက်လုပ်ထားဟန်ရှိသည်။ ရွှံ့မြေများပင် မခြောက်တတ်သေးပါ။ ထိုခြံလောင်းပို့ ထိပ်တည့်တည့်တွင် နီရဲနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးသဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်

၁၈၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော် အဆိပ်ရှိသော မြွေမျက်လုံးအမှတ်ဖြင့် ထခုန်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အတန်ကြာသော်လည်း မလှုပ်မရှားငြိမ်သက်နေ၍ ကျွန်တော် အနီးတွင်တွေ့ရသော ဝါးစိမ်းတုတ်ကလေးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ တောင်ပိုအထဲမှ ပတ္တမြားကျောက်ဖြင့် ကွင်းထားသော မောင်းကွင်းလက်စွပ်ခေါ် ရွှေလက်စွပ်နှစ်ကွင်း ထွက်လာသည်။ ပတ္တမြားအရည်ကောင်း လုံးချောကျောက်ကို ရွှေဖြင့် ကွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ကွင်း တစ်ကျပ်သားစီခန့်ရှိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ခြံတောင်ပိုအား ဆက်ဖြိုရန် ကြံရွယ်သော်လည်း မဖြိုရဲသဖြင့် အဖေ့ကို လိုက်ရှာရသည်။ အဖေကလည်း ယခုအခေါက် သေနတ်များလမ်းတွင် အရေးပေါ် ဝှက်ခွဲရသဖြင့် လက်နက်များမပါလာသောကြောင့် အမဲမလည်ဖြစ်ဘဲ ယာယီစခန်းချရာတွင် ထမင်းချက်သမားများဖြင့် နေ့လယ်စာ စီစဉ်ချက်ပြုတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က အဖေအနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောပြီးခေါ်ခဲ့ရာ အဖေက တောထဲဝင်လျှင် အမြဲတမ်းဆောင်ထားသော အမဲလိုက်ဓားဖြင့် ခြံတောင်ပိုအသစ်အား ဖြိုချလိုက်ရာ တောင်ပိုသစ်အတွင်းမှ ဒေါင်းဘယက်လည်ဆွဲကြီးတစ်ကုံးနှင့် ရှေးဟောင်း ကျားခေါင်းလက်ကောက်တစ်ရံ၊ ပန်းတစ်လိပ်နန်းတစ်လိပ်၊ ရွှေဘီးကြီးတစ်ချောင်း ထွက်လာပြန်သည်။ ခြံတောင်ပိုအသစ်အား အဆုံးအထိ ဖြိုချလိုက်တော့ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် စိန်နားကပ်တစ်ရံ၊ အောက်ခြေတွင် ခြံတောင်ပိုအဟောင်းသာ ရှိတော့သည်။ အဖေက ဆက်တူးလိုသော်လည်း ကျွန်တော်က တားရသည်။

“အဖေ တော်ပါတော့ ဒီလောက်ပဲ ပေးတယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟေ ... ရတနာတွင်းကြီးကွ ... ဆက်တူးရမယ်”

“အဖေ အောက်မှာ ခြံတောင်ပိုအဟောင်း ခြဘုရင်အကြီးရှိလိမ့်မယ်။ ခြတွေလည်း ရှိလိမ့်မယ်။ ငရဲကြီးပါတယ် ... အဖေရာ မတူးပါနဲ့တော့ဗျာ။ သူတို့ပေးသလောက်ပဲ ယူပါ”

“ဪ ... ငါ့သားက တယ်လောဘနည်းတာကိုး။ အေးပါ ... အဖေ ဆက်မတူးတော့ပါဘူး။ ငါတို့မိသားစုအတွက်လည်း ပြည့်စုံပါပြီ။ မင်းအမေတော့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိမ့်မလဲ မသိဘူး။ သူ့အတွက်က အပြည့်အစုံပဲလေ”

“ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားတွေပဲ ... အဖေရယ် လက်စွပ်တစ်ကွင်းစီ ရရင် တော်ရောပေါ့။ အမေ့အတွက်ကတော့ အပြည့်အစုံပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့ လက်စွပ်နှစ်ကွင်းအား ဝတ်ကြည့်ရာ တိုင်းထားသလို သားအဖနှစ်ဦးလုံးအတွက် အတော်ပင်ဖြစ်သည်။ အဖေက ရတနာပစ္စည်းများအား သူ၏အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲထည့်ပြီး ...

www.burmeseclassic.com

“သားရေ... ပတ္တမြားဆန်ကျို၊ အဖိုးပြည်တန်တဲ့ အဖေတို့လက်စွပ်က ပတ္တမြားတွေကလည်း အရည်ကောင်းပြီး အနာအဆာလွတ် လုံးချောတွေ။ ဂေါ်ကြိုးတွေပါ ပါတော့ အဖိုးအလွန်တန်လိမ့်မယ်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မဝတ်နဲ့ဦး။ အဖေတို့ သိမ်းထားပေးမယ်။ သား အရွယ်ရောက်မှ ဝတ်ပေါ့ကွယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

[၄]

ထိုနေ့က တဲစခန်းပြန်၍ နေ့လယ်စာ စားကြပြီး ကျွန်တော်က အိပ်သည်။ နေ့လယ်နေခင်းကြီး မြင်မက်သော အိပ်မက်က ထူးဆန်းလှသည်။ အိပ်မက်ထဲ တွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့သည်။

“လူကလေး... အဘိုးပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သဘောကျရဲ့လား”

“ခင်ဗျာ...”

ကျွန်တော် အံ့ဩတွေဝေနေစဉ် အဘိုးက...

“မနက်က မင်းတို့ရတဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေလေကွယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ အဲဒါတွေက အဘိုးပေးတာလား”

“အေးလကွဲ့... မင်းတို့ မိသားစုအတွက် အဘိုးကပေးတာ။ မင်းအဖေက ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းပြီး အဘိုးတို့နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတော့ ပြည့်စုံအောင် ထားပေးရတာ။ ငါ့မြေးနဲ့ မင်းအဖေက လူမှုရေးတော့ ကူညီလုပ်ကိုင်ကြပါရဲ့။ ဘာသာရေးလုပ်တာ အားနည်းတော့ ပေးရကမ်းရတာ အားမရပါဘူး။ ငါ့မြေးကြီး ငါးပါး သီလမြဲအောင်လုပ်ပါ။ အဘိုး စောင်မကြည့်ရှုပါမယ်”

“အဘိုး... ငါးပါးသီလမှာ ကျွန်တော် ပါဏာတိပါတကံကလွဲရင် ကျန်ကံလေးပါးကို လုံပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်း စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းထားပြီမို့ သေနတ်လည်း မကိုင်ရဲတော့ပါဘူး။ ကံငါးပါးစလုံး မြဲတော့မှာပါ။ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ပါ။ စောင့်ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

“အေး ... အေး ... ငါ့မြေး ကတီပေးရင် အဘိုးက သိုက်နန်းထဲကို အလည်ခေါ်မယ်။ မင်းအစ်မတွေကလည်း မင်းကို ချစ်ကြ၊ ခင်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ကန်တွင်းတောထဲရောက်လို့ ငွေယားပြားတွေကို ဟိုပစ်သည်ပစ် ကစားတာ ကို ခွင့်ပြုထားတာ။ ယက္ခညီနောင်ကတော့ နေ့တိုင်း အမှိုက်သိမ်းသလို ကောက် ကြရတယ်။ မင်းအစ်မတော်တွေက မြန်မာမုန့်များကို အလွန်ကြိုက်ကြတာ။ နောက်တစ်ခါလာရင် များများယူခဲ့ ကြားလား ... လူကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘိုး”

ညနေစောင်း အဖေတို့ ပြန်ရောက်သံကြားမှ ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုး သည်။ ဗိုက်ထဲ အလွန်ဆာသဖြင့် အမေထည့်ပေးလိုက်သော ရိက္ခာတောင်းထဲ တွင် ရှာဖွေရာ မြေပဲ၊ ထန်းလျက်နှင့် ပဲကြီးလှော်များအပြင် လက်ဖက်သုပ်စားရန် လည်း အမယ်စုံပါသဖြင့် ထမင်းချက်တဲ့ ဦးပြားကြီးအား သုပ်ခိုင်းရတော့သည်။ ရေခွေးကြမ်းလည်း ရသည်နှင့် စစ်သုံးမတ်ခွက်ကြီး အထဲတွင် လက်ဖက်ခြောက် နှင့် ရေခွေးခတ်ပြီး လက်ဖက်စုံသုပ်ပန်းကန်ကိုယူကာ ငွေယားတောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ယာယီတဲစခန်းဖြင့် မဝေးသဖြင့် အဖေကလည်း မတားပါ။ လှမ်း တော့ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် ငွေယားတောင်ခြေ၊ မြေပြောင်ပြောင်တွင် လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်နှင့် ရေခွေးကြမ်း မတ်ခွက်ကို ဖက်ရွက်ခင်း၍ ချထားပြီး ..

“အဘိုးနှင့် အစ်မတော်များ ... သုံးဆောင်တော်မူပါ။ ယက္ခညီနောင် အတွက်လည်း နောင်တစ်ခါလာလျှင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူဆောင်လာပါ မည်။ ကျွန်တော် ငွေယားပြားများအား ပစ်လွှတ်ခြင်းအတွက်လည်း စိတ်မဆိုးကြ ပါရန် တောင်းပန်ပါသည်”

ဟု နှုတ်က ထိုသို့ဆို၍ တင်မြှောက်ပ,သပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်မက် ထဲမှ အဘိုးမျက်နှာနှင့် အစ်မတော်များမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ အဘိုး မျက်နှာကို မှတ်မိသော်လည်း အစ်မတော်များ မျက်နှာကို မှန်းဆ၍မရပါ။ ထို့အတူ ယက္ခညီနောင်ဆိုသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုလှပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဇမတ္တာ ထားကြလျှင် ကြောက်စရာကောင်းလှမည်တော့ မဟုတ်ပါ။

လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ပေါ်သို့ တောပုရွက်ဆိတ်များ တက်လာမှ ကျွန် တော် စွန့်၍စားသည်။ ရေခွေးမတ်ခွက်ကတော့ ပူတုန်းမို့ ပုရွက်များ အနားမကပ် ကြပါ။ နေဝင်ခါနီးမှ ကျွန်တော် တဲစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ညတွင် ညစာကို မြန်ယုက်စွာ စားသောက်ပြီး ကျွန်တော် အဖေအိမ်ရာ နားတွင် ကပ်အိပ်သည်။ တဲစခန်းရှေ့တွင် မီးပုံကြီးဖိုထားသော်လည်း ကင်းစောင့်

www.burmeseclassic.com

များတွင် သေနတ်မရှိပါ။ စားမများ ကိုင်၍စောင့်နေကြရသည်။ တစ်ကင်းက တော အစပ်တွင် ဖြန့်ချထားသဖြင့် လုံခြုံရေး စိတ်ချရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေတို့ စောစောအိပ်ရာဝင်ကြသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သည်နှင့် အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ် လိုလို အထင်အရှားမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငွေယားတောင်ခြေတွင် ငွေပြား များဖြင့် ဆော့ကစားနေစဉ် အဘိုးရောက်လာသည်။

“ငါ့မြေး ... တစ်ယောက်တည်းကစားရတာ မပျင်းဘူးလား။ လာပါ ကွယ် ... အဘိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်းအစ်မတော်တွေလည်း မျှော်နေကြတယ်”

“အဘိုး ... ကျွန်တော်က ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“သိုက်နန်းထဲကိုလေကွယ် ... မင်းကို ကျွေးဖို့ မင်းအစ်မတော်တွေ ပျားရည်မုန့်တွေလည်း လုပ်ထားပါရဲ့ ... လာလကွယ်”

“ဝေးသလား အဘိုး၊ ကျွန်တော် အဖေ့ကို ခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“လာပါကွယ် ... ဒီအနားတင် ခဏပါ”

ကျွန်တော်တို့ ငွေယားတောင်မှ တောင်အောက်သို့ဆင်းခဲ့ရာ ကျွန် တော် မရောက်ဖူးသေးသော လျှို့ဝှက်အတွင်း ရောက်ပြီးနောက် အဘိုးက ချုံနွယ်များအား ဖယ်ရှားလိုက်ရာ ကျောက်တံခါးကြီးတစ်ခုပေါ် ပေါ်လာပါသည်။

အဘိုး မည်ကဲ့သို့ လုပ်လိုက်သည်မသိ။ ကျောက်တံခါးကြီး တကျွီကျွီ မြည်၍ ပွင့်သွားသည်။ အထဲတွင်ကျယ်ဝန်းသော ဂူကြီးတစ်ခု။ ဖန်မီးဆိုင်းများ ဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။ ဂူတွင် ဘုရားခန်းကြီးက အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနား သည်။ ဘုရားဆောင်တွင် ရွှေဘုရား၊ စိန်ဘုရား၊ မြဘုရား၊ ဘုရားသုံးဆူအား သစ်သီးဝလံ၊ ပန်းများ၊ အမွှေးနံ့သာတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ထားရာ တစ်ခန်းလုံး စန္ဒကူးနံ့သာနံ့ဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသည်။ ရွှေချထားသော ဖယောင်းတိုင်ကြီးသုံးတိုင် အား ထွန်း၍ပူဇော်ထားရာ လင်းချင်းနေပါသည်။ အဘိုးက ...

“ငါ့မြေး ... ရိုသေစွာ ပူဇော်ကွယ်။ ဖူးရခဲတယ်။ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ ရင်ငွေ့လှုံ ရုပ်ပွားတော်တွေပဲ။ နောင်ပွင့်လာမယ့် အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင် အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ”

ကျွန်တော် ပျပ်တုတ်ကျိုး၍ ရိုသေစွာ ပူဇော်ကန်တော့ပါသည်။ ပြီး မှ အဘိုးက အတွင်းစကြိုလမ်းအဝသို့ ခေါ်သွားပြီး ရွှေပြန့်ချထားသော ပန်းကနုတ် များဖော်ပြီး ကျောက်များစီချယ်ထားသည့် စင်မြင့်တစ်ခုပေါ်ရှိ ဆင်စွယ်တွင် ချိတ်ဆွဲ ထားသော ရွှေမောင်းကလေးအား တဒုဒု တီးခတ်လိုက်သည်နှင့် စကြိုတံခါးပွင့် သွားသည်။ အတွင်းမှ လွန်စွာချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေးများ ထွက်လာ ကြပြီး ...

၁၈၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“မောင်လေး... ကြွပါ။ အစ်မတော်တို့နဲ့ မုန့်ချိုများ သုံးဆောင်ရအောင်ပါ”

စကြိုလမ်းမကြီးက ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ထိန်လင်းနေသည်။ စကြိုအပေါ်နံရံပေါ်၌ မီးပန်းဆိုင်များ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လှမ်းဝင်လာကြရာ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးထဲအရောက် လေအေးစက်တပ်ဆင်ထားသလို စိမ့်သွားသည်။ အခန်းကြီးထဲတွင် ကျောက်စိမ်းစားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထားသည်။

ကျောက်စိမ်းစားပွဲကြီးအပေါ်တွင် ရွှေလင်ပန်း၊ ငွေလင်ပန်းများဖြင့် ရွှေငှက်ပျောသီး၊ ငွေငှက်ပျောသီး မှည့်ဝင်းနေသော သရက်သီး၊ သကြားသီး၊ သြဇာသီး၊ ဒူးရင်းသီး၊ မင်းဂွတ်သီး၊ ကြက်မောက်သီးများအပြင် ပျားရည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပြန်မာမုန့်မျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရပြီး တစ်ခန်းလုံး သစ်သီးအနံ့၊ ပျားရည်မုန့်ရနံ့များဖြင့် မွှေးကြိုင်သင်းယုံနေသည်။

“မောင်တော်လေး... အားပါးတရ သုံးဆောင်ပါကွယ်”

“အဘိုးသုံးဆောင်ပြီးမှ ကျွန်တော် စားပါရစေခင်ဗျား”

“အဘိုး... သုံးဆောင်ပြီးပါပြီကွယ်။ ဒါတွေက ငါ့မြေးအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ပေးထားတာပါ”

“ကျွန်တော်က အဖော်ရှိမှ စားတတ်ပါတယ်။ အစ်မတော်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်း စားရအောင်ပါခင်ဗျား”

“အေး... အေး... ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြကွယ်။ အဘိုးတော့ နိစ္စဘတ် ပုတီးဝတ်ကလေးကျန်သေးလို့ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ဦးမကွယ်”

အဘိုး ဘုရားခန်းဘက်ပြန်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ အသီးအနှံနှင့် မုန့်ပဲသရေစာများအား မြိန်ရှက်စွာ စားကြပါသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ငှဲ့ပေးထားသော ရေတကောင်းထဲမှ သောက်ရေမှလည်း အေးချိုပြီး မွှေးနေသည်။ ပျားရည်မုန့်များကလည်း အလွန်အရသာရှိသည်။ စားပြီး၍ နောက်ဆုံးတွင် ရွှေငှက်ပျော၊ ငွေငှက်ပျောသီးများအား ကျွေးမွေးပြန်ရာ ချိုမွှေးပြီး အရသာရှိလွန်းလှသည်။ နတ်သုဒ္ဓါဆိုသည်မှာ ဤသည်များပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

[၅]

စားသောက်ပြီးတော့ ညီအစ်မလေးဖော်အထဲမှ အကြီးဆုံးဖြစ်ဟန်တူသူက ...

“မောင်လေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံးကွယ့်”

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်မောင်စံပါ။ အားလုံးက မောင်မောင်လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်”

“အေး ... အစ်မတို့လည်း မောင်မောင်လို့ပဲ ခေါ်ပါမယ်။ အစ်မကြီးနာမည်က မြမြ၊ အလတ်တွေက လှလှနဲ့ ပပ၊ အငယ်ဆုံးက ဝတီတဲ့ ... မှတ်ထားနော် မောင်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံး ဝတီဆိုသူဘက် ငေးကြည့်မိသည်။ အငယ်ဆုံး၊ အချောဆုံး၊ ကျွန်တော့်ထက်တော့ အသက်(၂)နှစ်ခန့် ကြီးပေလိမ့်မည်။

“ကဲ ... လာ ... မောင်မောင် အစ်မတို့ ပြစရာရှိသေးတယ်။ ဒီပွဲက နှုတ်ဆက်ပွဲလို့ ခေါ်ရမယ်ထင်တယ်။ မမတို့သိုက်နန်းက ကားလမ်းနဲ့ အလွန်နီးလာတော့ မလုံခြုံတော့ဘူး။ လူသိလည်း အလွန်များလာပြီဆိုတော့ အထက်အမိန့်အရ ပြောင်းရွှေ့ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မောင်ကို အမှတ်တရ ခင်လို့ မင်လို့ ခေါ်ပြတာပါ”

ကျွန်တော့်အား ညီအစ်မလေးယောက် ခြံရံလျှက် စကြံလမ်းအတိုင်း ခေါ်သွားရာ လမ်းတွင် အခန်းပေါင်းများစွာအား ဖြတ်သန်းပြီး စကြံအစွန်ဆုံးခန်းမ ကြီးရောက်တော့ အခန်းဝတွင် ဘီလူးညီနောင် တင်းပုတ်ထမ်းထားသော ရုပ်နှစ် ရုပ်ကို တွေ့ရသည်။ အစ်မကြီးက တံခါးနီကြီးအား လက်နှင့်ပုတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်နှင့် တံခါးနီကြီးက အလိုအလျောက် ပွင့်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲတွင် အုတ်နီခဲများ စီထား ပြီး ရွှေတုံးများကို စနစ်တကျ စီပုံထားသည်။ အစွန်ဆုံးခန်းအနီးတွင် ကျွန်တော် ပစ်ပေါက်ကစားခဲ့သော ငွေခွက်များပုံစံ ရွှေခွက်များမှာ အပုံလိုက်ရှိရာမှ အထက် အမိုးကိုပင် ပေါက်ထွက်နေသည်။

“အစ်မမြမြ... ဒီရွှေခွက်တွေက အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဆော့ကစားခဲ့တဲ့ ငွေခွက်တွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းတူတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါ... မောင်မောင်ရယ်။ မောင်မောင်ပစ်ကစားခဲ့တာလည်း ငွေ ခွက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေခွက်တွေပါပဲ။ လူတွေ အမြင်ကို ပြောင်းထားတာ ပါ။ အိမ်ကိုယူသွားရင် ယားယံစေတာကတော့ ဘုရားလှူမယ့်ပစ္စည်းတွေမို့ အလို အလျောက် သိဒ္ဓိဝင်နေတာပါ။ ကဲ... မောင်မောင် ဘာလိုချင်သလဲပြောပါ။ မမတို့ ပေးနိုင်ခွင့်ရှိတာ ပေးလို့ရပါတယ်”

“ဘုရားလှူမယ့်ပစ္စည်းတွေမို့ ကျွန်တော် မယူချင်ပါဘူး မမ။ နောက် ပြီး ကျွန်တော်တို့က ရွာမှာ သူကြီးမျိုး၊ ချမ်းသာပါတယ်”

“အဲဒါတွေ သိပါတယ်... မောင်လေး။ မမတို့ကလည်း အများကြီး မပေး နိုင်ပါဘူး။ အမှတ်တရပဲ ပေးနိုင်မှာပါ”

“ကဲ... ဝတီ ယူလာခဲ့”

အငယ်ဆုံးမဝတီက ရွှေသလွန်ညောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရွှေကလပ် ဖြင့် တင်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ မှန်အုပ်ဆောင်း ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ရွှေကြုတ်တစ်ခု ထွက်လာသည်။ ထိုပစ္စည်းကို ကျွန်တော့်အား လက်ဆောင်ပေးသည်။

“မောင်မောင့်အတွက် အဘိုးစီရင်ပြီး ပေးခိုင်းတာပါ။ ဖွင့်ကြည့်ပါ မောင်မောင်”

အနီးကပ်ကြည့်မှ အငယ်ဆုံးမ ဝတီက တော်တော်ချောမောလှပ ပါ သည်။ အကြီးဆုံးအစ်မကြီးများ ဖြစ်ကြသော မြမြ၊ လှလှနှင့် ပပတို့မှာလည်း လှပချောမောကြသော်လည်း ဝတီက ငယ်ဂုဏ်ဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြား နေသည်။ ကျွန်တော် အကဲခတ်နေသည်ကိုသိသော အစ်မကြီးမြမြက... ”

www.burmeseclassic.com

“မောင်လေး... အငယ်ဆုံးဝတီက အစ်မကြီးနဲ့ အသက် (၁၀)နှစ်ကွာ တယ်ကွယ်။ ညီမလတ်တွေက အစ်မကြီးနဲ့ သုံးနှစ်ကွာပြီး သူတို့ချင်း နှစ်နှစ်စီ ကွာကြတယ်ကွယ်။ ဝတီက မောင်လေးနဲ့ အသက်မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... အစ်မကြီးခင်ဗျား”

သိုက်နန်းအတွင်းရောက်ခါမှာ ကျွန်တော်အနေအထားမှာ လိုချင်တပ်မက် မှုမရှိ အံ့ဩမှုနှင့် စိုးရိမ်မှုသာရှိပါသည်။ ထိုသည်ကို ရိပ်မိသော အစ်မကြီးပြောက...

“မောင်လေး စိတ်ထိန်းနိုင်တာ မမတို့ အံ့ဩပါတယ်။ သိုက်နန်းအတွက် တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်။ မမတို့မှာ မောင်လေး မမြင်နိုင်တဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ယကွညီနောင်ကတော့ အဓိကပဲ။ သိုက်ဆရာတွေလည်း လာကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယကွညီနောင်ကိုတောင် မကျော်နိုင်ကြပါဘူး။ အစ်မတော် တို့မှာ တခြားအစောင့်အရှောက်တွေလည်း အမြောက်အမြား ရှိပါသေးတယ်”

ကျွန်တော် ရွှေကြူတ်ကလေးအား ဖွင့်ကြည့်တော့ ဝင်းအိနေသော ရွှေလည်ဆွဲတွင် အမည်းရောင်သတ္တုဖြင့် လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသော ဘီလူးနှစ်ကောင်ကနေသည့် အရုပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“အဲဒါ ယကွညီနောင်လည်ဆွဲပဲ... မောင်လေး။ ကြီးကလည်း အခေါက် ရွှေ၊ ဘီလူးညီနောင်အရုပ်က ခြသံနဲ့ အဘိုးကိုယ်တိုင် စီရင်ထားတာ။ ပယောဂ၊ အောက်လမ်း။ စုန်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သရဲတစ္ဆေ၊ မြေဖုတ်ဘီလူး အားလုံးကို နိုင်တယ်။ အဲဒီလည်ဆွဲကို အရေးကြုံရင် ပွတ်ပြီး အဘိုးကို တ,လိုက်တာနဲ့ ယကွညီနောင် ချက်ချင်းရောက်လာလိမ့်မယ်။ မောင်လေး အလိုရှိရာ ခိုင်းပေရော။ သတိထားရမှာ ကတော့ ဒီလည်ဆွဲအကြောင်း အမိအဘကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး။ အပြင်လူကို မပြန့် မကိုင်စေနဲ့။ မပျောက်စေနဲ့။ သတိထားပါ။ ဒီအဆောင် လည်စွဲဟာ ငွေယားတောင်သိုက်ကို ဖွင့်စေတဲ့ သော့တစ်ချောင်းဆိုတာလည်း မမေ့ပါနဲ့ကွယ်”

“အစ်မကြီးရယ်... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်တော့်ကိုမှ ယုံကြည်ပြီးအပ်နဲ့တာဟာ ကောင်းပါ့မလား စဉ်းစားပါဦး”

“အဘိုးက အဘက်ဘက်က စဉ်းစားပြီးပါပြီကွယ်။ လိုအပ်လို့ ဆိုပါ တော့ကွယ်”

ကျွန်တော်တို့ သိုက်အတွင်းစကြန်လမ်းက ပြန်ထွက်လာစဉ် ကျွန်တော် က...

“အစ်မကြီး.. အစ်မကြီးတို့မယ်တော်တွေကိုလည်း မတွေ့ရပါလား”

“ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်က သိုက်နန်းရွှေပြောင်းဖို့ကိစ္စနဲ့ သိုက်နန်း အသစ်နေရာအတွက် အပြင်သွားနေကြပါတယ်”

၁၉၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့ စကြိုအပြင် ဘုရားခန်းရှေ့ရောက်တော့ အားလုံး ရိုသေစွာ ထိုင်၍ ဝတ်ပြုကြသည်။ အဘိုးကလည်း ဝတ်ပြုခြင်းကို အပြီးသတ်ပြီး နေရာမှ ထလာပါသည်။

“လာ ... ငါ့မြေး၊ အဘိုး ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရာ အဘိုးက ဂူပေါက်အား ပြန်ပိတ်ပြီး လက်ဖြင့်သပ်ချရာ ချုံနွယ်ပင်များ သဘာဝကျစွာ ဂူပေါက်အား ပြန်လည်ပိတ်ဆိုသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လျှို့အတွင်းမှ ပြန်တက်ခဲ့ကြပြီး ငွေယားတောင်ပေါ်ပြန်ရောက်တော့ အဘိုးက ...

“ကဲ ... ငါ့မြေးကြီး ပြန်တော့။ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပါစေကွယ်။ မှာတာတွေကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့။ ငါးပါးသီလ မြဲပါစေကွယ်”

[၆]

ထိုနေ့ထိုရက်ကစ၍ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်မကိုင်တော့ပါ။

လက်နက်များအား ရွာအနောက်ဘက် သယ်န်းပင်ကြီးခြေရင်းတွင် လုံခြုံစွာ မြှုပ်နှံထားလိုက်ပါသည်။ အမဲမလိုက်သေနတ်မကိုင်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် ငါးပါးသီလမြဲပါသည်။ စစ်အစိုးရလက်ထက်ဖြစ်သဖြင့် သူပုန်သူကန်များလည်း ငြိမ်သွားရာ ရပ်ရွာလုံခြုံရေးလည်း ကောင်းမွန်လာပါသည်။

ထူးဆန်းသည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်နက်များ သိုဝှက်ထားသည့် သယ်န်းပင်ကြီးအနီးတွင် လွန်စွာသန်စွမ်းသော သယ်န်းပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါက်လာရာ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးထွားလာပါသည်။ ကျွန်တော့်အားလည်း အဘိုးက သယ်န်းပင်ကြီးပတ်လည်တစ်ကေခန့်ကို ကျွန်တော်တို့အပိုင်ဝယ်၍ ငါးပင်များ၊ စိုက်ထားရန် အိပ်မက်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော့်အမေအား ပူဆာ၍ နဂိုပူပိုင်ရှင်

www.burmeseclassic.com

ထံမှ ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ခြံစည်းရိုးတွင် ဝါးယားပင်များစိုက်ထားရာ တစ်နှစ်အတွင်း ဝါးတောကြီးဖြစ်သွားသည်။

ထိုသို့ ခြံစည်းရိုး လုံခြုံသွားသောအချိန်တွင် ထိုနေရာသို့ အသွားအလာ နည်းပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့်အကြာ ကျွန်တော်ရောက်သောအချိန်တွင် နောက်ပေါက်သော သစ်ပင်ကြီးမှာ ပထမရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးနှင့်အပြိုင် ဆိုဒီတူရွယ်တူ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရာရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝါးခုတ်ရန် ကန်တွင်းတောသို့ နောက်တစ်လတွင် ရောက် တော့ တောအတွင်းဝင်ရန် လုံခြုံရေးဂိတ်ချထားသည်။ သစ်မျော မခုတ်ရတော့။ ဝါးခုတ်ရန်တော့ ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော် အခွန်ဆောင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ် စတည်းချသော တဲစခန်းအနီးရှိ ငွေယားပုံကြီးများမှာ တစ်ချပ်မှမရှိတော့။ စစ်တပ် ကပင် သိမ်းသွားသလား မသိပါ။ ကျွန်တော် အဘိုးခေါ်သွားသွားသည့် ငွေယား တောင်ခြေလျှိုအတွင်းရှိ လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းကြည့်ပါသည်။ တောချုံများ ထူထပ်စွာဖုံးအုပ်နေပြီး ဂူဝဘယ်နေရာမှန်း မသိတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ရွာ အနောက်ဘက် သစ်ပင်ကြီးနေရာမှာ တောကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေရာတွင်ပေါက်သော ဝါးပင်နှင့် သစ်ပင်များမှာ အလွန်အကြီးမြန် သည်။ ထို့ကြောင့် တောကြီးဖြစ်နေသည်။ ခြံစည်းရိုးဝါးပင်များက ဖုံးလွှမ်းထားပြီး လူသူအသွားအလာ မရှိသဖြင့် တောရိုင်းကြီးပမာပင်။ (၂) နှစ်ခန့်အကြာမှ အဘိုး က အိပ်မက်ပေးသည်။ သူတို့ ငွေယားတောင်သိုက်မှာ သစ်ပင်ညီနောင်သိုက်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ် ကန်တွင်းတောသို့သွားရန် မလို တော့ဘဲ။ ဤတော၌ပင် ကိုယ်ပိုင်သစ်တောအဖြစ် ခုတ်ခွင့်ပြုကြောင်း အသိပေး ပါသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ရတော့သည်။ ငွေယား တောင်သိုက်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘဝဟောင်းက ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိပုံရပါသည်။ သစ်ဝါး များမှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သုံးနိုင်သည်ထက် ပိုလှုံ့နေပါသေးသည်။

တောကြီးကြီးသိန်းဝင်း

ဝေဟန
မင်း

[၁]

ကျွန်မ ရေဆေးတောင်ကုန်းပေါ်ကနေ ဟိုးအဝေးဆီကို လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဟိုးတစ်နေရာဆီမှ မှုန်ပျံ့လှမ်းမြင်နေရသည့် ပေါင်းလောင်ကန်ကြီးရယ်။ ဂေါက်ကွင်းရယ် လှပသည့်တောင်တန်းတွေကို လှမ်းမြင်နေရလို့ပဲ။

သည်လိုလှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းအလှအပများကို မျက်စိပသာဒမြင်အောင် ငေးမောခံစားကြည့်ရင်း သာယာကြည်နူးမှုကို ခံစားနေရတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်ကနေကြည့်လေရာရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေ ပတ်ပတ်လည်ပိုင်းရံနေလို့ပါပဲ။

ခုလိုလှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းအလှအပများကို ငေးမောကာ ကြည့်နေရင်း စိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွလာနေတယ်။ ကျွန်မအဖို့ကတော့ အလုပ်အားလပ်ခွင့်ရသည့် အခိုက်အတန့်အချိန်လေးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဘဝအမောတွေကို ပြေပျောက်စေဖို့ အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းပါ။

အားလပ်ရက်တွေမှာ ငါးရက်တစ်ဈေးတို့၊ ပျဉ်မနားဈေးထဲတို့ကို လျှောက်ပတ်လည်မတ်နေဘဲ ဒီတောင်ကုန်းလေးပေါ်လာပြီး အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့တာပါ။ စိတ်ညစ်ညူးမွန်းကြပ်လာသည့်အချိန်မှာ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်ကိုလာပြီး ပတ်လန်းကျင် အလှအပများကို ခံစားကြည့်ရင်း စိတ်အပန်းဖြေနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မလိုပဲ အလုပ်စခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသည့် အကျဉ်းသူတွေလည်း ဒီလို လှပသာယာသည့် ရှုခင်းမျိုးကို တခုတရ ကြည့်ချင်ရှာကြမှာပေါ့။ ခုတော့ သူတို့ ဘဝတွေက မိမိတို့ ကျူးလွန်လာခဲ့သည့် ပြစ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသည့် ရာဇဝတ်သားဘဝ ဖြစ်နေကြလို့ပဲ သိတယ်မဟုတ်လား။ ထောင်ဆိုတာမျိုးက မလွတ်လပ်သည့် ရပ်ဝန်းနယ်မြေပဲ။

ဒါပေမဲ့ထောင်ထဲမှာ နေရတာထက်စာရင်စခန်းဆိုတာမျိုးက လွတ်လပ်မှု ရှိတာပေါ့။ တောင်ပေါ်ဒေသလို နေရာမျိုးမှာ ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နေကြရပေမဲ့ လေကောင်းလေသန့်ကို တစ်ဝကြီး ရှူသွင်းနိုင်တယ်လေ။

အလုပ်စခန်းဆိုတာမျိုးက ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဒဏ်တွေ ရှိနေခဲ့ပေမဲ့ ခံစားရမည့် အကျိုးကျေးဇူးက ထောင်လျှော့ရက်တွေပိုပြီး ခံစားကြရလို့ပဲ။ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ အလဟဿအချိန်တွေကို ကုန်နေမယ့်အစား ဒီလိုအလုပ်စခန်းတွေကိုထွက်ပြီး ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနှင့်ပေးဆပ်ကြတာမှ မိမိတို့ဘဝ လွတ်မြောက်ရှင်သန်နိုင်မယ်။

တချို့ကတော့ အလုပ်စခန်းလိုနေရာမျိုးကို ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာကြောက်လို့ မလိုက်ချင်ကြဘူး။ တကယ်ဆို အလုပ်စခန်းရောက်ပြီး ပြင်ပဗဟုသုတတွေလည်း တိုးပွားမယ်။ အတွေ့အကြုံတွေလည်း ရနိုင်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်သစ်နှင့် သာယာကြည်နူးစရာဘဝမျိုးကို မခံစားတတ်လို့ပဲ။

ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းဘဝဆိုတာမျိုးကတော့ ထောင်မှာတာဝန်ထမ်းဆောင်နေလျှင် မွန်းကြပ်လှောင်အိုက်သည့် ဝေဒနာဆိုးကို မြင်တွေ့နေရမယ်။ ကျွန်မကတော့ ကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်းမှာ တာဝန်ကျနေရတာကိုပဲ ပိုပြီးနှစ်သက်တယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်မတို့လို ဝန်ထမ်းဘဝက ထူးမခြားနားပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာ နေရတော့လည်း အကျဉ်းသူတွေအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရတာပဲ။ ခုလိုစခန်းကိုရောက်လာပြန်တော့လည်း အကျဉ်းသူတွေနဲ့ပဲ ဒွေးရောယှက်တင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေရတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ပျော်ရာမှာမနေ တော်ရာမှာနေရမယ်ဆိုသည့် စကားကို သဘောကျတယ်။

ဒီကျောက်စခန်းကို ပြောင်းရွှေ့လာရကတည်းက ထိုယ့်နဲ့သင့်တော်မည်ထင်လို့ အထက်အမိန့်အရ ပြောင်းရွှေ့လာရတော့လည်း ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ပျော်အောင်နေ၊ တွေ့တဲ့လူနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းရမှာပဲ မဟုတ်ပါလားရှင်။

ကိုယ့်ရပ်ဌာနေ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ စိတ်သစ်လှသစ်နဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းရမှာပဲပေါ့။ အထက်က တာဝန်ပေးလာတော့လည်း အမိန့်တာဝန်ကို ဦးလည်မသုံ ထမ်းရွက်မှာပဲလေ။

www.burmeseclassic.com

အစကနဦးရောက်စ အချိန်မှာတော့ ပျင်းရိခြောက်သွေ့လွန်းလှသည် ဒီအရပ်ဒေသကို ရောက်ကတည်းက စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိတယ်။ နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း နေသားကျသွားတော့လည်း ပျော်လာတာပါပဲ။

ကျွန်မအဖို့တော့ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသကိုပဲရောက်ရောက် နေတတ်အောင်နေဖို့ပဲအရေးကြီးတယ်။ ကျွန်မတာဝန်ကျသည့် နေရာမှာ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲလိုပါတယ်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်မ ဒီအလုပ်စခန်းလေးဆီ အရာရှိမဘဝနဲ့ ရောက်လာရတော့ ကိုယ့်အောက်လက်ငယ်သားတွေနှင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေခဲ့ရတာပဲ။

စခန်းတာဝန်ခံကတော့ ကျွန်မကို ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ချထားတော့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်အောင် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူနေရတယ်။ ထောင်မှူးမတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကလည်း ကြီးလေးတော့ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေရတယ်။ ကျောက်ထုတ်စခန်းထဲက အကျဉ်းသူတွေရဲ့ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်တွေကို စိစစ်ပြီး လျှော့ရက်ပေးသင့်တာ ပေးနိုင်အောင် စခန်းတာဝန်ခံထံ တင်ပြပေးရတယ်။

[၂]

ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အကျဉ်းသူများက ကျောက်ထုခွဲနေကြတယ်။ ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ကျောက်ထုခွဲနေသံ တတောက်တောက် ပြည်နေတယ်။

ကျွန်မလည်း အယူခံတင်မည့် အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံနေတယ်။ ကျောက်ထုသည့်ဘုတ်မှ အကျဉ်းသူခင်းဝေနှင့် တွေ့ခဲ့တယ်။

သူမက ထောင်မှာ အချိန်မမီ၍ အယူခံတင်ပေးရန် ထောင်ပိုင်တန်းစီမှာ တင်ပြထားခဲ့တာကြောင့် လာရောက် တွေ့ဆုံမေးမြန်းနေခဲ့တယ်။

“နှင်းဝေ .. နှင့်အယူခံရက်က သိပ်မရှိတော့ မြန်မြန်တင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ။ ကျွန်မကို တရားရုံးကနေ အမိန့်ချပြီး ထောင်ဖို့ လိုက်တယ်။ ထောင်ကလည်း ရဲဘက်စခန်းထုတ်တော့ ကျွန်မပါလာခဲ့တာပဲ”

“ဒါဆိုရင် နှင် အလုပ်အားတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ရုံးခန်းကို လာခဲ့။ နှင့်အမှုကိစ္စ အယူခံရေးနိုင်ဖို့ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ”

ဒီလိုပဲပဲ ထောင်ထဲရောက်လာပြီဆို အယူခံကိစ္စဝင်ချင်ကြသူ အကျဉ်းသူ တွေအတွက် အယူခံအချိန်မီတင်သွင်းနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးရပြန်တယ်။ ကျွန်မအဖို့ တော့ အကျဉ်းသူတွေ၏ လုပ်ငန်းကိစ္စသာမက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေရတယ်။

နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်လောက်မှာ ခင်နှင်းဝေ ရုံးခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မ ရုံးချုပ်ကိုတစ်ပြရမယ့် စီမံချက်ရေးဆွဲနေသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ထောင် မှာလို စခန်းမှာလည်း လုံခြုံရေးစီမံချက်တွေကို ရေးဆွဲတင်ပြခဲ့ရတယ်။

ဒီလုံခြုံရေး စီမံချက်ဆိုတာကလည်း ကြိုတင်ဆွဲထားမှလည်း နောင် ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရင် ပြင်ဆင်လို့ရအောင် ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်ထားတယ်။ မီးဘေးလုံခြုံရေး စီမံချက်တို့ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်လာလျှင် ကြိုတင် စီမံနိုင်အောင် စီမံချက်ဆွဲပြီး စီစဉ်ထားရတယ်။

“အေးလာ ... ခင်နှင်းဝေ”

ကျွန်မလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးကျွန်မစားပွဲရှေ့ ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ခင်နှင်းဝေ ကတော့ ကျောက်ထုခွဲလာရလို့ထင်ပါတယ်။ ပါးပေါ်မှာ ကွက်ထားတဲ့ သနပ်ခါးပါ၊ ကွက်ကြားမှာ ချွေးစီးကြောင်းတွေ ထင်နေတယ်။

“နှင့်အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မထိန်ချန်ဘဲ ငါ့ကို အမှန် အတိုင်း ပြောပြပါ။ ဒါမှ အမှုဖြစ်စဉ်အပေါ် ကြည့်ပြီး အယူခံရေးပေးလို့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ။ ကျွန်မက လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ် ကျလာခဲ့တာပါ။ အမှုစဖြစ်တာက ဒီလို ...”

ဟု အစချီလျက် သူမကျူးလွန်လာခဲ့သော အမှုဖြစ်စဉ်ကို အောက်ပါ အတိုင်း ဆက်လက်ပြောပြနေတယ်။ ကျွန်မလည်း အယူခံတင်သွင်းနိုင်ဖို့ စီရင်ထုံ၊ များကို ကိုးကားဖော်ပြနိုင်ရန် နားထောင်မှတ်သားနေရတယ်။ ခင်နှင်းဝေတစ် ယောက်သူမဘဝမှာ နောက်မှအရိပ်မည်းကြီးက ခြောက်လှန့်နေဟန်တူသည်။

မောင်နှင့် ကျွန်မက သမီးရည်စားဘဝတည်းက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာ မျှဝေလို့ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ။ ကျွန်မကလည်း မိဘများဆုံးပါးသွားလို့ အဒေါ် အိမ်က ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တယ်။

အဒေါ်အိမ်ဆိုင်လေးကို ဝိုင်းကူရောင်းပေးပြီး ဘဝဝမ်းစာရုန်းကန်နေတာ ပါ။ အဒေါ်မှာလည်း သားသမီးမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးပါ။ ကျွန်မမိဘဆုံးပါး သွားတော့ အမေညီအစ်မရင်းအဒေါ်ကပဲ ခေါ်ယူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေတယ်။

အဲ့ဒီလို အဒေါ်အိမ်ဆိုင်လေးမှာ ဈေးကူညီရောင်းပေးနေရင်း မောင်နဲ့ ဆုံခဲ့ကြတာပါ။ မောင်က ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်တယ်ဆိုတာ တိတိပပမသိပေ မဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် သွားလာနေတာပဲ တွေ့မြင်ခဲ့တယ်။

မောင့်မိဘတွေကလည်း ကုန်သည်မျိုးရိုးမို့ စီးပွားရေး ချောင်လည်ဟန် တူပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆိုင်လေးမှာ ဈေးဝယ်ဝင်ထွက်သွားလာရင်း မောင်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်သူတွေဘဝရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မ ညနေခင်း အားလပ်ချိန်မှာ မောင့်ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် လျှောက် လည်ပတ်နေခဲ့တယ်။ အဒေါ်ကလည်း ကျွန်မကို ကောင်းစားစေချင်လို့ မသိကျိုးကျွံ ပြုနေပါတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချစ်သက်တမ်းသုံးနှစ်အကြာမှာ လက်ထပ်ထိမ်းမြား ခဲ့ကြတယ်။ မောင်နဲ့ ခုလို တင့်တောင့်တင့်တယ်နေရတော့ ကျွန်မ သိပ်ပျော်ခဲ့တာ ပေါ့။ မောင်ဟာလည်း ကျွန်မကို တော်တော်ချစ်ရှာပါတယ်။ ကျွန်မအလိုကျ အကုန်

ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ မောင့်မိဘတွေက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်အိုးတစ်အိမ် သီးခြားထူထောင်ပေးတယ်။ မောင်နဲ့ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေးနှင့် သီးသန့်ခွဲနေကြ တယ်။

မောင်နဲ့ကျွန်မ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ငါးနှစ်ကျော်လောက်မှာ မောင်ဟာ ဗွေဖောက်လာတယ်။ အိမ်ကို အချိန်မှန်မှန် မပြန်ဘဲ ဘီလီယက်ခုံမှာပဲ အချိန်ဖြုန်း နေတယ်။ ထမင်းစားချိန်တောင် အချိန်မီအိမ်ကို ပြန်မလာဘဲ ဘီလီယက်ခုံမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်တယ်။

ကျွန်မမှာတော့ ထမင်းစားချိန်ရောက်လို့ မောင်ပြန်လာမလားဆိုပြီး ထမင်းပွဲပြင်စောင့်နေခဲ့ပေမဲ့ မောင်က ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒီလို မောင်ရဲ့ ပျက် ကွက်မှုတွေ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဖြစ်လာနေတော့ ကျွန်မလည်း လျစ်လျူရှုထား လိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ တစ်နေ့မှာ မောင်ဟာ ဘီလီယက်ခုံကနေ အိမ်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပြန်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ခေါင်းအုံပြီး သိပ်နေမကောင်းချင်တော့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေခဲ့တယ်။

ခုလို ရုတ်တရက် မောင်ရောက်လာမယ်မှန်းလည်းပဲ ကိုယ်မှမသိတာ။ ခါတိုင်းလိုပဲ စားချိန်အိပ်ချိန်မမှန်သူဆိုတော့ ပြန်လာလိမ့်မယ်လည်း မထင်မိဘူး လေ။ ဒါကို မောင်က သူပြန်လာတာ ဂရုမစိုက်ရကောင်းလားဆိုပြီး ဆူပူမာန်မဲ ကြိမ်းမောင်းနေတယ်။ သူ့ဘာသာ ဘီလီယက်ထိုးနေရာက ထမင်းဆာလာလို့ အိမ် ပြန်လာတာ ထမင်းခူးမကျွေးရကောင်းလားဆိုပြီးတော့ ပြဿနာရှာနေခဲ့တယ်။

ကျွန်မလည်း အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်မဖြစ်ချင်လို့ အိပ်ရာထဲက ထပြီး ထမင်းခူးကျွေးတယ်။ ဒါကို မကျေနပ်နိုင်ဘဲ မြည်တွန်တောက်တီး ဆူပူ နေလို့ ကျွန်မလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်လှန်ပြောဆိုရာက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မလည်း မောင် ထမင်းစားရင်းသောက်ဖို့ ရေခွေးအိုးကို မီးသွေးမီးဖို ပြီး တည်နေတယ်။ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲမှာ မီးသွေးမွှေး၊ ရေခွေးတည်မလို့ လုပ်နေတုန်း မောင်က မကျေနပ် ပွစိပွစိလုပ်နေလို့ စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြန်အော်ပြော နေမိတယ်။ ဒီမှာတင် မောင်ဟာ ဒေါသဆူပွက်လာပြီး ထမင်းစားလက်စာစားလန်း နဲ့ ကျွန်မကို လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးနဲ့ ကောက်ပေါက်တော့ ဒေါသပေါက်ကွဲ သွားပြီး ကြောင်အိမ်နားမှာ ထောင်ထားတဲ့ပုလင်းနဲ့ ပြန်ပေါက်လိုက်တယ်။

ပုလင်းထဲမှာ ဓာတ်ဆီတွေပါနေမှန်း မသိလို့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆွဲပေါက် လိုက်မိတာ ဓာတ်ဆီတွေက မောင့်ကိုယ်မှာ စိုရွဲသွားတော့တယ်။

ဒီဓာတ်ဆီပုလင်းဟာ မောင်ဆိုင်ကယ်ထဲကိုထည့်ဖို့ဝယ်ထားတဲ့ ဓာတ်ဆီပုလင်းဖြစ်နေတယ်။ မောင်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်ဆီတွေနဲ့ ပေပွကုန်ပြီး ထမင်းပန်းကန်ထဲပါ ကျကုန်တော့ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားပြီး ကျွန်မကို ရိုက်ဖို့ ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာတယ်။

ကျွန်မကလည်း မီးမွှေးနေချိန် မီးသွေးမီးဖိုထဲက မီးကျီခဲတွေ တောက်လာနေတုန်း ရေခွေးအိုးထဲ ရေထည့်တည်မလို့ ထိုင်နေရာက အထမှာ မောင်က ကျွန်မကို ပြေးဝင်ရိုက်လာလို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်စဉ် မီးဖိုမှာတောက်နေတဲ့ မီးညွန့်တွေက မောင်ကိုယ်ပေါ်က ဓာတ်ဆီတွေနဲ့ ဟပ်မိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မီးစွဲလောင်ပါလေရော။ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်မှင်သက်မိပြီး ကြောင်ကြည့်နေရာက မောင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ မီးစွဲလောင်နေတာမြင်မှ ကြောက်ကြောက်နှင့် ရေနဲ့ ပက်လောင်း၊ မီးငြိမ်းသတ်နေပေမယ့် မီးလောင်အား ပြင်းနေတယ်။

“လာကြပါဦး... ဒီမှာ မီးလောင်နေတယ်”

လို့ အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ချိန်မှာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အများအပြားရောက်လာပြီး မီးကို ဝိုင်းကူငြိမ်းပေးနေခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ မောင့်ခမျာ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေရာက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လွန်းလို့ လူးလို့မ့်အော်ဟစ် ညည်းတွားနေတယ်။ ဘေးကလူတွေက ဆေးရုံဆီကို ကားနဲ့ သယ်ပို့ပေးခဲ့တယ်။

သို့သော်လည်း မောင်ဟာ ဆေးရုံရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေနှင့် ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ သေဆုံးသွားတော့တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မလည်း ကျွန်မရဲ့ မဆင်မခြင်ပြုမူမိခဲ့တဲ့အမှားကို ယူကြူးမရစွာနှင့် ခံစားငိုကြွေးနေခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မအပေါ် မီးလောင်သေဆုံးမှုဖြစ်ပေါ်အောင် သေကြောင်းကြံစည်မှုနှင့် အရေးယူခြင်းခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မလည်း အခင်းဖြစ်ပွားချိန်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကတောက်ကဆဖြစ်ကြရင်း ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ တရားဥပဒေကတော့ လူတစ်ယောက်လုံး အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်သည်ထိ လွန်လွန်ကျူးကျူးပြုမူခဲ့တာကြောင့် ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ် ချမှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်မနဲ့ မောင်ဟာ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေ ဖြစ်ပါလျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အနိုင်အထက် စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့ကြရာက ရန်မီးပွား လွင့်စဉ်သွားခဲ့ကြလို့ မောင် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ထိ အခြေအနေက ဆိုးဝါးသွားလို့ပဲ။ ကျွန်မရဲ့အမှားကြောင့် မောင်သေဆုံးသွားခဲ့တာ ဖြစ်တာကြောင့် ခုလို ထောင်ကျလာခဲ့တာပဲ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ... နင်အယူခံရက်က ကျွန်သေးတော့ အချိန် မီအောင် တင်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မလည်း ဒေါသဖြစ်နေချိန် ဘာကို မှ စဉ်းစားဆင်ခြင်တိုင်းထွာနိုင်စွမ်းမရှိတာကြောင့် ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲကိုင်ပေါက်လိုက် တာကံဆိုးချင်တော့လည်း ကျွန်မပစ်ပေါက်လိုက်မိတဲ့ပုလင်းက ဓာတ်ဆီပုလင်းဖြစ် နေတယ်”

“အဲဒါပေါ့ ... ချစ်သော်သက်နန်း မုန်းသော်ရန်သူဆိုတာလို့၊ နင်တို့ တွေဟာ ချစ်တုန်းကလည်း အရှူးအမူး၊ မုန်းတော့လုံးလုံး မဆင်မခြင်လုပ်ခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမ၊ ဒါဟာ ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ ကျွန်မ ရဲ့အပြစ်ပါပဲ”

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတော့ အကျဉ်းသူခင်နှင်းဝေ ပြောပြနေသည့် ဇာတ်လမ်း လေးတစ်ပုဒ်ကို ကြားသိလိုက်ရမယ့် လောကမှာ ချစ်တိုင်းမညား၊ ညားတိုင်း မချစ်ဆိုသည့်စကားမှန်ပါလားလို့ တွေးခဲ့မိတော့တယ်။

ဟိုတုန်းက ချစ်စခင်စ ကြင်နာစမှာ ကြာလေ သွေးတောင်ဝေးတယ် ထင်နေကြသူတွေ ဘာမဟုတ်တဲ့ အပြစ်ကလေးတစ်ခုကို ဇာချဲ့ခဲ့ကြလို့ မဖြစ် သင့်မဖြစ်ထိုဆိုက်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရတာပဲ။

ခုတော့ တစ်ဦးကသေ တစ်ဦးကထောင်ကျနဲ့ ဘဝမှာ သေကွဲ ကွဲသွား ကြရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဒါဟာ ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရမှာလား။ ကိုယ် ဖြစ်ကိုယ်ခံဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာတရားနဲ့ပဲ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရမလားဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင် အောင်ပါပဲ။

“ဟဲ့ ... မြခက် ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်မ ... ဘုတ်တိုက်ကြည့်ချင်လို့ပါ ... ဆရာမကြီး”

“နင်က ထောင်ဘယ်လောက်ကျလို့လဲ”

“သုံးနှစ်ပါ ... ဆရာမကြီး”

“ခု ထောင်ကျနေတဲ့နေ့သားက ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်”

“အေး ... နေဦး၊ ငါ ဝါရမ်းယူကြည့်ပေးမယ်”

ကျွန်မ ထောင်ကျရုံးအလုပ်တွေ လုပ်နေတုန်းမှာ အကျဉ်းသူ မြခက် တစ်ယောက် ရုံးခန်းပေါက်မှာ ပြုတစ်ပြုတစ်လာလုပ်နေလို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ သူမက သူမ၏လွတ်ရက်ကို သိချင်သဖြင့် ရုံးခန်းထဲဝင်ရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေဟန် ဖြင့် ရုံးခန်းပေါက်ဝက လာချောင်းကြည့်နေ၍ လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မ ထောင်ကျဝါရမ်းဗီရိုသော့ကိုယူပြီး ဗီရိုကြီးထဲမှာ သိမ်းဆည်းထား သည့် ထောင်ကျဝါရမ်းများကို ထုတ်ကြည့်စစ်ဆေးနေခဲ့သည်။

“မြခက် (အဘ) ဦးအောင်ခက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမကြီး”

“ဟင် ... နင်က လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်သုံးနှစ် ကျခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ ... ထိုင်ဦး၊ နင့်လျော့ရက်ကတ်ပြား ကြည့်ပေးမယ်”

ကျွန်မ မြခက်ရဲ့ ထောင်ကျဝါရမ်းထဲက လျော့ရက်ကတ်ပြားလေးကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တယ်။ လိုအပ်နေသည့် လျော့ရက်များကို ဖြည့်ဆည်းထည့်ပေး နေတယ်။ ဒီတော့မှ မြခက်ရဲ့ အနီးစပ်ဆုံး လျော့ရက်ပေါ်လာတယ်။ ဘာလိုလိုနဲ့ မြခက်က လွတ်တော့မှာပါလား။

“မြခက် ... နင့် လျော့ရက်တွေအားလုံး ဖြည့်ထည့်ပေးလိုက်ပြီးပြီ”

“နင် ... ရှေ့လဆန်းမှာ လွတ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ ... ဆရာမကြီးရယ်”

“ဒါနဲ့ ... နေစမ်းပါဦး။ နင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘယ် လိုကြောင့် လူသတ်မှုဖြစ်လာရတာလဲ”

၂၀၂ ❀ ထောင်မှူးမမ

“ဒီလိုပါ ... ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မတို့ ရက်ကန်းရုံပိုင်ရှင်က ကျွန်မကို မတော်မတရားလုပ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့လို့ ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တာပါ”

“အင်း ... နင်က တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ အေးပေါ့လေ ငါတို့မိန်းမသားဆိုတာ အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲကြတော့ ဒီလို မတရားလုပ်တိုင်း ဘယ်ခေါင်းငုံ့ခံမလဲ။ ဒါနဲ့ နင့်အမှုဖြစ်ပုံလေး ကြုံတုန်းပြောပြစမ်းပါဦးဟယ်”

“ကျွန်မ အမှုဖြစ်တာက မြစ်ကြီးနားမှာပါ။ အဲဒီကနေ ရဲဘက်စခန်း ပို့လိုက်တာပဲ ကျွန်မအမှုက ဒီလို”

မြခက်က သူမ၏အမှုဖြစ်ပွားလာပုံကို ရှင်းပြနေတယ်။ ကျွန်မလည်း မြခက်ကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိတော့မှ ကချင်သွေးပါလို့ ထင်တယ်။ ပါးကလေးတွေက ရဲနေတာပဲ။

မြခက် အသက်ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံလောက်ပဲ ရှိမယ်။ ကိုယ်လုံး ပေါက်က တုတ်တုတ်ခဲခဲလေး။ အသားအရည်က ဖြူဝင်းလဲ့လို့နေတယ်။ သူမရဲ့ ဖြူဝင်းမွတ်နေသည့် အသားအရည်နှင့် မျက်နှာသွင်ပြင်အလှအပကြောင့်များ တစ်ဖက်သားအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်သွားဟန်တူတယ်။ မြခက်က သူမ အကြောင်းကို စိတ်အေးလက်အေးနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြနေတယ်။

[၅]

“လက်ခတ်သံ * * * မလေးလက်ခတ်သံ * * * လက်ခတ်သံ * * * ရွှေဘိုသား * * * သောင်းတိုင်ကကြားစေသား”

ရက်ကန်းရုံလေးထဲတွင် ရက်ကန်းခတ်နေသံများဖြင့် ဆူညံနေတယ်။ ဒီ ကြားထဲမှ ရက်ကန်းခတ်နေသံများကို ထွင်းဖောက်ပြီး ထွက်ပေါ်လာနေသော ဆွတ်ပျံ့နာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အထက်ပါတေးသီချင်းသံလေးက ထွင်းဖောက် ထွက်လာတယ်။

မြခက်တစ်ယောက် ရက်ကန်းစင်လေးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ချည်စများကို တစ်ဖက်ကဆွဲ တစ်ဖက်က ရက်ကန်းလွန်းအိမ်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲရင်း နှုတ်မှ သီချင်းလေးကို သီဆိုကျူးရင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုသီချင်းလေး သီဆိုနိုင်အောင် မိမိနှင့်အတူ ရက်ကန်းခတ်သမများက ပွဲတောင်းနေ၍ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့စဉ် ရက်ကန်းရုံထဲမှာ မြခက်၏ သီချင်းသံလေးကို နေ့စဉ်သီဆိုနေကြမို့ အားလုံးက ဝိုင်းဩဘာပေးနေ၍ သီဆိုနေခြင်းဖြစ်တယ်။

မြခက်ကလည်း မညည်းမညူတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ရက်ကန်းခတ်နေရင်း သီဆိုပေးနေတယ်။ မြခက်အသံလေးက ကြည်ကြည်လင်လင် ပီပီသသလေးဆိုတော့ ကြားရသူနားဝင်မှာ ချိုမြိန်နေလို့ပါပဲ။

“ဟဲ့ ...မြခက်၊ နင်မှာထားတဲ့ ဝွမ်းစောင်တွေ ရောက်နေပြီလေ။ လာကြည့်လှည့်ဦး”

ရက်ကန်းရုံတံခါးဝမှ ရက်ကန်းရုံပိုင်ရှင်ဦးကျော်ကြီးဆိုသူမှ လာအသိပေးပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ မြခက်လည်း သီချင်းသီဆိုနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ချည်ရွေးအဖွဲ့မှ အစ်မဖြစ်သူ မြခင်ထံ ထသွားခဲ့တယ်။

မြခက်၏ အစ်မဖြစ်သူ မြခင်မှာ ရက်ကန်းရုံတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ အိမ်ထောင်ရက်သားပင် ကျလို့ သားကလေးတစ်ယောက်မွေးတာ အခါလည်ကျော်နေပြီ။ မြခက်က အစ်မဖြစ်သူကို အဖော်လိုက်ခဲ့ဖို့ လာစပ်ခြင်းဖြစ်တယ်။

“အစ်မမြခင် ... ကျွန်မနဲ့ အဖော်ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပေးပါ။ ကျွန်မမှာ ထားတဲ့ ဝွမ်းစောင်တွေ ရောက်နေတယ်လို့၊ ဦးကျော်ကြီးက လာပြောသွားတယ်”

“နေစမ်းပါဦး ... မြခက်ရယ်။ ကလေးကို နို့တိုက်ရင်း တစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာတောင် မဖြောင့်ရတဲ့အထဲတော်”

“လာပါ ... အစ်မရယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလို့ အစ်မကို အဖော်စပ်ရတာပါ။ လိုက်ခဲ့ပါ အစ်မရယ် ... နော် ... နော်”

မြခက်၏ နားပူနားဆာလုပ်နေမှုကြောင့် မြခင်ခမျာမှာလည်း ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကိုပွေ့ချီပြီး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်လျက် နောက်မှ ထလိုက်သွားခဲ့ရတယ်။ မြခက်က ခြံကြီးနောက်ဖေးရှိ ရက်ကန်းရုံကြီးအနောက်ဖက် စတိုခန်းဂတွင် ရပ်စောင့်နေသော ဦးကျော်ကြီးထံ လျှောက်သွားနေတယ်။

“လာ ...လာ ... မြခက် ... ဟောဒီထဲမှာ နင်မှာထားတဲ့ ဝမ်းစောင်တွေ မန္တလေးက ပို့လိုက်တာရောက်နေပြီ။ အထဲဝင်ရွေးချည့်”

ဦးကျော်ကြီး ညွှန်ပြနေသည့် ဂိုဒေါင်အခန်းထဲကို မြခက်က အသာ ဝင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှ ခုတင်ပေါ်တွင် ဝမ်းစောင်(၁၀)ထည် ခန့်ထပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။

မြခက်က မြခင်၏လက်ကို အသာအယာဆွဲပြီး ဂိုဒေါင်ကြီးထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဝမ်းစောင်တွေက အရောင်အသွေးအမျိုးမျိုး ရှိနေတာကြောင့် အရောင်ရွေးဖို့ အနားကပ်သွားတယ်။

နောက်ဝမ်းစောင်ပုံထဲမှ မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်လေးကို ဝမ်းစောင်ပုံထဲမှ ဆွဲထုတ်ယူကာ ဖြန့်ကြည့်နေတယ်။ ဦးကျော်ကြီးက မြခက် ဝမ်းစောင်တွေရွေးနေတာကို အသာအယာ ရပ်ကြည့်နေတယ်။

“ဦးကျော်ကြီး ... တစ်ထည် ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“တစ်ထည် ငါးရာကျပ်တဲ့ ငါ့ဖောက်သည်ကပေးတဲ့ ဈေးအတိုင်း နင့်မို့ပေးတာနော်”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို ဟောဒီနှစ်ထည်ယူမယ်နော်။ ပိုက်ဆံကိုတော့ လုပ်ခထဲက ဖြတ်နော်”

“အေးပါ ... မြခက်သဘော ... သဘော”

ယင်းသို့ မြခက်နှင့် ဦးကျော်ကြီးတို့နှစ်ယောက် ဂိုဒေါင်ကြီးထဲတွင် ဝမ်းစောင်ရွေးရင်း ဈေးစကားပြောနေကြစဉ် မြခင်မှာ ကလေးက ဂျီတိုက်နေ၍ ဂိုဒေါင်ဝမှာ နို့ထိုင်တိုက်နေတယ်။

ခုတင်ပေါ်မှ ဝမ်းစောင်များကို မြခက်က ကုန်းပြီး စိထပ်နေစဉ် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပွေ့ဖက်မှုအထိအတွေ့ကြောင့် လန့်ဖျတ်သွားခဲ့တယ်။ ဦးကျော်ကြီးက အနောက်ဖက်မှ သိမ်းဖက်ပွေ့ချီလိုက်သလို မြခက် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီလျက် ခုတင်ပေါ်သို့ မတင်လှဲချနေတယ်။

မြခက်မှာ ဒီတော့မှ အန္တရာယ်ကို သတိပြုမိသွားတယ်။ မြခက်လည်း ကျောချမှားပြမှန်း သိဆိုသလို ရုတ်တရက် ဦးကျော်ကြီး၏ ပြုမူလိုက်ပုံကို မြင်တွေ့မှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ...

“ဦးကျော်ကြီး ... ကျွန်မကို ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ ယုတ်မာမယ်တော့ မကြန့်နော်။ အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်”

မြခက်က ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရာမှ အပေါ်မှအုပ်မိုးပြီး ကာမဘိဇ္ဇာစီးနေသော ဦးကျော်ကြီးကို လက်ဖြင့် အတင်းတွန်းလွှတ်ကာကွယ်ရင်း ရှမ်းယွက်

ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဦးကျော်ကြီးကတော့ စားနေကျ ကြောင်ဖားပီပီ အချောအလှ မြခက်လေးကို ကျောရရုံကြိဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ငါနင့်ကို ချစ်လို့ပါ ... မြခက်ရယ်”

“အို ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မမှာ လင်ကြီးငုတ်တုတ်ရှိနေတာ ရှင် သိသားနဲ့။ မယုတ်မာနဲ့နော် ... ဖယ် ... ဖယ် ... ခုဖယ်စမ်း”

မြခက်က အောက်မှနေ တတွတ်တွတ်ပြောဆိုရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားနေ တယ်။ မည်မျှပင်တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသော်လည်း ယောက်ျားအားနှင့် မိန်းမအား မမျှသလိုဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

ဦးကျော်ကြီးကတော့ မိမိပါးစပ်နားရောက်လုရောက်ခင် သားကောင်ကို လက်ခုပ်ထဲမှ ရေပမာ အပိုင်ကြစည်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ မြခက်မှာလည်း မိမိ အပေါ် မတော်မတရားကြစည်မည်ကို ရိပ်မိသိရှိလာကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တွန်းထိုး ရုန်းကန်တားဆီးနေသည့်ကြားမှ ခြေထောက်ဖြင့်ပါ ကန်ကြောက်ပစ်နေတယ်။

မြခက်မှာ ဦးကျော်ကြီးလက်ခုပ်ထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်အောင် ခြေထောက် များဖြင့်ပါ ကန်ကြောက်ရုန်းကန်နေရသဖြင့် ခါးမှ ထဘီစလေးမှာလည်း ပေါင်လယ် ထိ လွင့်ပါးသွားကာ ပေါင်သားဖွေးဖွေးလေးများပါ အထင်းသား ပေါ်လာတယ်။

ထိုစဉ် ဦးကျော်ကြီးများလည်း မြခက်၏ ကိုယ်ပေါ်ခွစီးကာ ရင်ဘတ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဇွတ်ဖြုတ်ဆွဲဖယ်နေသဖြင့် ရင်ဘတ်အင်္ကျီကြယ်သီးများပါ ပြုတ် ထွက်ကုန်တယ်။ မြခက်၏ ရင်သားနှစ်မြွှာကလည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်ထွက် လာနေတယ်။

ဦးကျော်ကြီးကတော့ ရမ္မက်ဇောတွေ ထန်လာနေသောကြောင့် လက် တစ်ဖက်က မြခက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသလို လက်တစ်ဖက်မှလည်း ဆွဲဖယ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ မြခက်မှာတော့ ကူသူကယ်သူမဲ့သလို အခြေအနေမှာ ရောက်လို့နေတယ်။ အဖော်ခေါ်လာသည့် အစ်မမြခင်ကို သတိရလာသဖြင့် ဟစ်အော်ခေါ်ရန် အသံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်လိုက်တယ်။

“ဟောဒီမှာ ... ကျွန်မကို ဦးကျော်ကြီး မတရားပြုကျင့်ဖို့ ကြံစည် နေပါတယ်။ လာကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး”

လို့ အော်ဟစ်လိုက်ချိန်မှာ အခန်းအပြင်ဘက် နို့တိုက်နေသော အစ်မ ဖြစ်သူ မမြခင်သည် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံကြောင့် ကလေးကိုချီလျက် အခန်းတွင်း ပြေးဝင်လာတော့တယ်။

ညီမဖြစ်သူ မြခက်၏အပေါ်မှ ဦးကျော်ကြီး ခွစီးဖိထားကာ မတရားပြု ကျင့်ရန် ကြံရွယ်နေသည်ကို ရိုသမျှအင်အားဖြင့် အတင်းတွန်းဖယ်လိုက်တယ်။

ဤကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ဘေးမှဆောင့်တွန်းချလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ကြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘေးသို့လည်ထွက်သွားစဉ် မြခက်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အောက်မှ လူးလဲကျိုးထနိုင်တော့တယ်။

မြခက်လည်း ပြုတ်ထွက်နေသော အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ကပျာကယာ ကောက်တတ်ပြီး မြခင်လက်ကိုဆွဲလို့ နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှာနေ ပြေးထွက် လာခဲ့ကြတယ်။

မိမိတို့ ရက်ကန်းခတ်သော ရက်ကန်းရုံဆီရောက်တော့မှပဲ ရွှေရင်ဖိုဖိုဖြင့် နှလုံးခုန်နေရသည့်အဖြစ်ကို အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုနယ် မြင်မက်ကာ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေရသည်။

ဦးကျော်ကြီးကတော့ စားရမည့်ထမင်းတစ်လုပ် ပါးစပ်နားရောက်ခါမှ ပုတ်ချခံလိုက်ရသည်ကို မချင့်မချစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ မခံချိုမခံ သာဖြစ်ပြီး တအံ့နွေးနွေး စိတ်ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာကို ဖြေဖျောက်စေသောငှာ အရက်တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သောက်နေတယ်။

နောက်ဖေးဘက်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် စားပွဲတစ်လုံးချကာ အမြည်းအဖြစ် ပန်းသီးတစ်လုံးကို စားဖြင့် ခွဲစိတ်မြည်းနေတယ်။

မကြာမီ မြခက်တစ်ယောက် အိမ်သာဆီသို့ အပေါ့သွားရန် ရက်ကန်း ရုံထဲက ထွက်လာတယ်။ နောက်ဖေးအိမ်သာဆီသို့သွားရာ လမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီး အောက်မှာ အရက်ထိုင်သောက်နေသော ဦးကျော်ကြီးကို လှမ်းမြင်တယ်။

မြခက်စိတ်ထဲမှာ စောစောပိုင်းလေးက ဖြစ်ပွားသွားသော ပူပူနွေးနွေး အဖြစ်အပျက်အား ထပ်မံစော်ကား မကျူးလွန်ဝံ့ဘူးထင်သော အတွေးဖြင့် အိမ်သာ ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

ဦးကျော်ကြီး အရက်ထိုင်သောက်နေသော ကုလားထိုင်နားမှ ဖြတ် အလျှောက်တွင် ရုတ်တရက် ခြေထိုးခံလိုက်ရတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ယခုလို ခြေထိုး ခံလိုက်သောကြောင့် ရှေ့ကို အားလွန်ကာ မှောက်ခုံလဲကျသွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဦးကျော်ကြီးကလည်း အကြံသမားပီပီ ထိုင်နေရာက လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ပြီး မြခက်၏ ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်နေသော ~~အပေါ်~~သို့ ဝမ်း လျားမှောက်ပြီး ဖိကပ်လာတယ်။

မြခက်လည်း တစ်ခါကြုံဖူးထားသောကြောင့် အနီးကို ကပ်လာစဉ် ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ဦးကျော်ကြီးမှာလည်း မထင်မှတ်ဘဲ မြခက်၏ ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် နောက်သို့ ယိုင်လဲထွက်သွားတယ်။

မြခက်လည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ပစ်လိုက်လို့ ထဘီ အောက်နားစပါ ကွဲထွက်သွားတယ်။ ဦးကျော်ကြီးမှာ အရက်ကလည်း မူးနေ၊ မြခက်ရဲ့ ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် ယိုင်ထွက်သွားရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်ပြီး မြခက် အနီး ထပ်မံတိုးကပ်လာနေတယ်။ မြခက်လည်း ဘာဘာညာညာ တွေးမနေ အားတော့ဘဲ ဦးကျော်ကြီးလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းကို ကြံဆနေစဉ် စားပွဲပေါ်မှစားလေးတစ်ချောင်းကို မြင်တွေ့ခဲ့တယ်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးကျော်ကြီးမှာ အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာပြီး မြခက်ကိုယ်လုံး လေးကို သိမ်းကျုံးဖက်ပွေ့ရန် ကြံရွယ်စဉ်မှာ မြခက်ကိုယ်ကို ယုံကာရှောင်လိုက် ပြီး စားပွဲပေါ်မှ စားကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။

အရက်မူးနေသော ဦးကျော်ကြီးမှာ မိမိအန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ မြခက် ကို ဆွဲအပွေ့မှာ မြခက်လက်ထဲက စားချွန်မှ ရင်ဝတည့်တည့်ဆီ ချိန်ရွယ်ထိုးစိုက် ချလိုက်တယ်။

“အား ...”

ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီး အဆုံးဝယ် ဦးကျော်ကြီးမှာ သွေး အိုင်ထဲ လဲကျသေဆုံးသွားတော့တယ်။ မြခက်မှာတော့ ဦးကျော်ကြီး၏အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကြက်သေ သေသွားတယ်။

နောက်မှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး လက်ထဲမှ စားကိုင်လျက် အရှေ့ဘက်ကို ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်လာတယ်။ အဲဒီလို ဦးကျော်ကြီးကို စားဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့မှုကြောင့် ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ် ချမှတ်ခံရခြင်း ဖြစ်တယ်။

“အင်း ... နင့်အမှုကို ကြားရတာ ရင်တုန်ပမ်းတုန်နိုင်လှတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမ၊ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်အရှက်ကို ကာကွယ် ဖို့ ခုလိုစားနှင့်ထိုးသတ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်တယ်”

ဒီလိုပါပဲ... ထောင်ထဲကိုရောက်လာကြသည့် အမျိုးသမီးလေးအချို့မှာ လူမဆန်စွာ ပြုမူကျင့်ကြံချင်ကြသူများကို သတ္တိရှိရှိဖြင့် ပြန်လည်ခုခံ ကာကွယ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မဖြင့် မြခက်လို မိန်းမစားမျိုးကိုကြည့်ပြီးတော့ စိတ်နှလုံးအိမ်မှာ သောကဗျာပါဒတွေ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့တယ်။ မြခက်ကတော့ သူမဘဝ လုံခြုံရေး အတွက် စားဖြင့်ဖြေရှင်းလိုက်ရသည်ကို ရင်ထဲမှာတော့ တအံ့နွေးနွေး ခံစားဖြစ်ပေါ် နေတယ်။

[၆]

အကျဉ်းထောင်ရပ်ဝန်းမှာလို မွမ်းကြပ်လှောင်ပိတ်နေတဲ့ ရပ်ဝန်းဒေသ မဟုတ်တဲ့ ရေဆင်းအမျိုးသမီးကျောက်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းလေးဟာ အေးချမ်းသာယာလို့ နေပါတယ်။ ပြင်ပအလုပ်စခန်းနေရာဖြစ်လို့လည်း တာဝန်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ထမ်းဆောင်နေရတယ်။

ညနေထောင်ပိတ်ချိန် နီးကပ်နေပြီမို့ ကျွန်မလည်း နောက်တန်းကျန်ဘုတ်တွေ အချိန်မီအလုပ်သိမ်းနိုင်အောင် လှည့်လည်စစ်ဆေးကြည့်နေတယ်။ ရေထမ်းဘုတ်အဖွဲ့တွေကတော့ အရာရှိလိုင်းခန်းက အိမ်တွေ ရေလိုက်ဖြည့်ပေးတာ ပြီးစီးသွားလို့ ရေထမ်းပုံးတွေ သိမ်းပြီး ဘုတ်သိမ်းနေတယ်။

တောင်ယာစိုက်ခင်းတွေဘက်ဆီ ညနေလေအေးအေးမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်သလို သွားကြည့်ခဲ့တယ်။ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် သာသာယာယာ တောင်ယာစိုက်ခင်းထဲမှာ ချဉ်ပေါင်၊ ခရမ်း၊ ရုံးပတီ၊ မုန်လာ၊ ဟင်းနုနွယ်၊ စပါးလင်ပင်များကို စိုက်ခင်းဘောင်ပေါ်မှာ အစီအရိစိုက်ပျိုးထားတာကို တွေ့နေရတယ်။

တောင်ယာဘုတ်အဖွဲ့မှာ လက်စမသတ်နိုင်သေးဟန် တူပါတယ်။ တောင်ယာစိုက်ခင်းထဲက မြေနေရာလွတ်မှာ စိုက်ခင်းဘောင်ဖော်နေကြဟုန်ပဲ ရှိသေးတယ်။

www.burmeseclassic.com

တချို့အကျဉ်းသူတွေကတော့ တောင်ယာထဲက ရေကန်မှာ ရေချိုးနေ တုန်းပဲ ရှိတယ်။ တောင်ယာစိုက်ခင်းထဲက တောင်ယာတဲမှာ ဘုတ်ကိုင်နှင့် အကျဉ်းသူနှစ်ယောက် ဟင်းချက်နေကြတယ်။

ဒီလိုပါပဲ အပြင်အလုပ်စခန်းတွေမှာက လွတ်လပ်တော့ မီးမွှေးပြီး ချက် ပြုတ်စားသောက်နေထိုင်လို့ ရတယ်။ တောင်ယာထဲကထွက်တဲ့ အသီးအနှံနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ခူးဆွတ်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချက်ပြုတ်စားရတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။

“ဟဲ့ ... လူကုန်ကူးမ ... နင်တို့တောင်ယာဘုတ်တွေ ခုထိမသိမ်းကြ သေးဘူးလား။ ထောင်ပိတ်တော့မယ်နော်”

ကျွန်မဘုတ်ကိုင်ဖြစ်သူ မသိတာကို လှမ်းအော်မေးနေတယ်။ သူ့ကို စခန်း တစ်ခုလုံးက လူကုန်ကူးမအဖြစ် သိထားကြလို့လေ။ ဒါကြောင့်လည်း နာမည် အရင်းတောင် မခေါ်ကြတော့ဘဲ လူကုန်ကူးမရယ်လို့ဘဲ လူသိများတယ်။

“သိမ်းတော့မယ် ... ဆရာမ၊ နက်ဖြန်စိုက်မယ့် ငရုတ်သီးစိမ်းပင် ဘောင်တွေပြီးအောင် ခိုင်းနေလို့ပါ။ ခုပဲ သိမ်းမှာပါ”

“အေး ... အေး ... မြန်မြန်လုပ်ခိုင်း၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ၊ ဟဲ့ ... မြင့်ကြည် ဘောင်ဖော်နေတဲ့ ကောင်မ တွေ သိမ်းခဲ့ကြတော့လို့ သွားပြောချေစမ်း”

ဘုတ်ကိုင်မသိတာက ဟင်းချက်နေသည့်နားမှ အကျဉ်းသူကို ခိုင်းနေ တယ်။ တချို့ရေချိုးပြီးသွားသူတွေကလည်း သနပ်ခါးကိုယ်စီလိမ်းလို့ အိပ်ဆောင် ပိတ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ဖိးလိမ်းထားကြတယ်။

“ဟဲ့ ... သိတာ၊ နင် ဒီဘုတ်ကိုရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်နှစ်လောက်ရှိရော့မယ်၊ အရင်ဘုတ်ကိုင် လွတ်သွားလို့၊ ကျွန်မ ဒီဘုတ်ကို ရောက်လာတပါ”

“အေး ... အေး ... လူဟောင်းဆိုလို့ ညည်းတို့လို နှစ်သက်ရှည်ကြာ တဲ့ လူတွေပဲကျန်တာ။ ညည်းက ဆယ်နှစ်ကျနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... လူကုန်ကူးမှု စီမံချက်နဲ့တိုးလို့ ကျသွားတာပါ”

“အင်း ... ညည်းတို့ လူကုန်ကူးအဖွဲ့တွေကလည်း မလွယ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်နိုင်ငံက မသိနားမလည်တဲ့ မိန်းကလေးငယ်ငယ်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ရောင်းစားရတယ်လို့”

“ဒါကလည်း ဆရာမရယ်၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံကိုမှ အထင်ကြီးချင်တဲ့ လူမျိုး တွေကို သွားအလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကလည်း ပွဲခမြတ်မြတ်လေး ရတော့ လုပ်ကြတာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းတို့က အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်မှာ ဘယ်လို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး ခေါ်သွားကြတာလဲ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်။ ပွဲစားတွေကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ခေါ်ရတာ တချို့ မိန်းကလေးတွေဆို အိမ်ဖော်လုပ်ချင်လို့ဆိုပြီး ပွဲစားကနေတစ်ဆင့် ဆက်သွယ် ကြတယ်။ အစကတော့ ပွဲစားကလည်း နယ်ကနေခေါ်လာပြီး ရန်ကုန်က လူကုန်က အိမ်တွေမှာ အိမ်ဖော်အဖြစ် လခတစ်လစာဖြတ်ပြီး ပို့ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ က အဲဒီပွဲစားလိုဟာတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးတော့ နိုင်ငံခြား သွားလုပ်ရင် တစ်လ နှစ်သိန်း သုံးသိန်းရမယ်ဆိုပြီး မက်လုံးပေး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရတာပေါ့”

“အေးဟယ် ... နင်တို့ လူကုန်ကူးအဖွဲ့တွေကလည်း ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရောဆိုပြီး ရက်ရက်စက်စက် လုပ်စားတာပဲ။ လုပ်စမ်းပါဦး ... ညည်းတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံလေး ပြောပြစမ်းပါဟယ်။ ဗဟုသုတ ရအောင်လို့ပါ”

ကျွန်မရဲ့ တောင်းဆိုစကားကိုကြားတော့ မသိတာက သူမတို့ လူကုန်ကူး အဖွဲ့များ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို ဖောက်သည်ချ ပြောပြနေတယ်။ ကျွန်မ လည်း ထောင်မပိတ်ခင် အချိန်လေးမှာ သူမတို့ လူကုန်ကူးသမားများ၏ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ထားပုံကို သိချင်သောကြောင့် ယခုလို တောင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

[၇]

မသိတာဆိုသော အမျိုးသမီးလေးသည် အစပထမပိုင်းမှာတော့ မိမိ နိုင်ငံတွင်းမှာ ရိုးသားစွာ စက်ချုပ်စားနေသော အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ မိမိဝမ်းစာရေးအတွက် ကောင်းမွန်သော သမ္မာအာဇီဝ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းကိုပဲ ဇောက်ချလုပ်ကိုင်နေတယ်။

အမေအိုကြီးတစ်ယောက်တည်းကိုလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသဖြင့် သားအမိ နှစ်ဦးအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်ပေသည်။ သို့သော်လည်း သစ်ငုပ်များတောင် နဲ့ပါများတော့ ယိမ်းယိုင်ခဲ့သေးတာ။ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်မှာ ရိုးရိုးသား သားနေထိုင်လုပ်ကိုင်စားသောက်နေပါလျက် တစ်ဖက်လူ၏ မက်လုံးပေးစကားများ ဖြင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ပြောဆိုဖန်များလာသောအခါ စိတ်ကပါချင်ချင်ရယ်။

“ဟဲ့ ... သီတာရယ်၊ ငါ ပြောနေသားပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ... ညည်းမှာ တကုတ်ကုတ်နဲ့ စက်ချုပ်စားနေရတာ ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်အေ။ ဟိုမှာဆို ညည်းလိုစက်ချုပ်ကျွမ်းကျင်ပုံမျိုးနဲ့ဆို အထည်ချုပ်စက်ရုံကြီးထဲမှာ ဝင်လုပ်ရင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း သိန်းချီစုဆောင်းမိမှာ မလွဲဘူး”

“တော်ပါတော့ ... မအေမီရယ်။ ကျွန်မတို့မှာက ပြေးကြည့်မှ ဒီ သားအမိနှစ်ဦးထဲရယ်။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးဝရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ ဒီထက်လည်း မချမ်းသာချင်ပါဘူး ... အစ်မရယ်”

“အို ... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲအေ။ လူဆိုတာ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြာဆို တဲ့ စကားလိုပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရမှာပေါ့။ ဘာလုပ်မှာလဲ ... ခုလိုသာ တစ်နေ့ကုန် စက်ချုပ်နေရရင် နှင့်ဘဝက သေသွားမှာပေါ့။ လောကမှာ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် နေနိုင်အောင်လို့ စွန့်စားသင့် စွန့်စားရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မလည်း မအေမီပြောသလို လှပချမ်းသာချင် ကြတဲ့ လူချည်းပဲ။ မချမ်းသာချင်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဘာ ... ဒါပေမဲ့လဲ”

“ဟိုလေ ... အမေက ရှိသေးတယ်။ အမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲထားခဲ့ရမှာဆိုတော့ နောက်ဆံတင်းပြီး စိတ်မချနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး အဖေ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ဒီအမွေအိမ်လေးကိုလည်း အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်ချင်လို့ ငွေကလည်း ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်တော့ အခက်တွေ့နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတယ်”

မသီတာ၏ အားလျော့ညည်းညူနေသော စကားသံကို နားထောင်ရင်း မအေမီက မိမိပြောစကားစိတ်ပါဝင်စားလာအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလျှင် ရနိုင်ကောင်းမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။

“သီတာရယ် ... တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလက ဘာကြာတာလိုက်လို့။ ဖင်လှည့်ခေါင်းလှည့်နဲ့ ပြည့်သွားမှာပဲ။ ဟော ... တစ်နှစ်အတွင်းမှာ လုပ်လို့ ကိုင်လို့ရမယ့် ငွေအရင်းအနှီးက နှင်မြင်ချင်တဲ့အိမ်လေး အသာလေးဆောက်နိုင်ပါတယ်”

“အင်း ... ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိနဲ့ ဦးနှောက်တော်တော်ခြောက်နေပြီ။ မအေမီဆီကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်တော့ အကြောင်းပြန်ပါမယ်နော်”

“အေး ... အေး ... ဒီလိုမှပေါ့အေ။ သိပ်လည်း အချိန်မကြာစေနဲ့။ ငါက လူကြိုနေတုန်းမို့ နင့်ကို သွားစေချင်လို့ ကူညီပေးတာ။ နင့်အမေကိုတော့ ငါနဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် သွားမလို့ဆိုပြီးတော့ ကြည့်ပြောထားလိုက်ပေါ့အေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်မ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်”
သည်လိုနှင့် မသီတာတစ်ယောက် မိမိဘဝရှေ့ရေးအတွက် တိုးတက်
လာမည့် အစီအမံများကို စိတ်ကူးယဉ်ကာ လေထဲမှာ တိုက်အိမ်ဆောက်ချင်သည့်
စိတ်ကူးများကို ပုံဖော်ကြည့်နေတယ်။

လောလောဆယ် အမေ့ကို စည်းရုံးနားချ သိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့ပဲ လိုအပ်
တယ်။ အမေသာ အဖြစ်မှန်ကိုသိလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်နေတယ်။

“အမေရယ် ... သမီးလည်း အလုပ်ပြောင်းပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်
ကြည့်မလားလို့ပါ။ ရှိတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေကို ထုခွဲရင်းနှီးလိုက်ရင်
အမြတ်အစွန်းတွေရလာတော့ အိမ်လေးလည်း ပြန်ပြင်ဆောက်နိုင်တာပေါ့။ ဒါမှ
အမေလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်လို့ရမယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... မိသီတာရယ်။ ထိုင်နေအကောင်းသား။ တော်
ကြာ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဆိုသလို ဖြစ်ကုန်ရင် ခက်မယ်။ ညည်းပြောနေ
တာ ငှက်ပျောသီးအခွံနွာသလို သိပ်လွယ်လွန်းတယ်။ အမေကတော့ စဉ်းစဉ်း
စားစားလုပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်”

“အို ... အမေထင်သလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်လာနိုင်ပါဘူး။ အစ်မ
အေမီက သမီးအပေါ် ညီအစ်မလိုချစ်နေတော့ သမီးကောင်းစားလာအောင် အကူ
အညီ လာပေးပြောတာပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... အမေရယ်”

“အေးလေ ... ပြောမရဆိုမရဘူးဆိုတော့လည်း ညည်းသဘောပဲ။
အမေကတော့ သမီးကို စိတ်မချနိုင်လို့ မျက်စိအောက်မှာ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ် စက်ချုပ်
နေတာပဲ။ သဘောကျပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေနိုင်မှ တော်ရုံကျမယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အမေရယ်။ သမီးလည်း သမီးကိုယ်သမီး ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ သမီးအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့။ စိတ်ချပြီးသာ နေပါ။
သမီးမရှိခင်အချိန်မှာ အမေသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာအောင်ဂရုစိုက်နေနော်”

ဤသို့ဖြင့် မသီတာတစ်ယောက် မိမိထံ အမျိုးမျိုး ဖြောင့်ဆိုနားချနေ
သော မအေမီ၏စကားများကို ယုံကြည်ကိုးစားကာ ခရီးထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး မအေမီ၏ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြောဆိုလာသော စကားများ
အပေါ် ယုံကြည်သက်ဝင်ကာ စိတ်ဒုံးဒုံးချကာ လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်။

မအေမီက မသီတာအပါအဝင် အခြားအမျိုးသမီးနှစ်ဦးပါ အတူတကွ

www.burmeseclassic.com

ခေါ်ဆောင်ကာ ရန်ကုန်မြို့မှ ကော့သောင်းမြို့ဆီ ဟားခါးသင်္ဘောကြီးစီးကာ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြတယ်။

ကော့သောင်းမြို့မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံ ရနောင်းမြို့ဆီ ပဲ့ချိတ်လှေငယ် ဖြင့်ကူးကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်။ ရနောင်းဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ထောင်ကယ်တစ်ဦးဆီ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ ထိုင်းဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆို ဆက်ဆံနေခဲ့ကြတယ်။ ယင်းနောက် ထောင်ကယ်ထံမှ ပို့ဆောင်ခငွေအဖြစ် တောင်းခံကာ မသိတာတို့အဖွဲ့အား ထားရစ်ခဲ့ပြီး ပြန်လစ်သွားခဲ့တယ်။

မသိတာနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှာ သူဌေးက ထားစေခဲ့ပြီး ရေမိုးချိုးအနားယူခိုင်းထားတယ်။ မသိတာတို့ သုံးယောက်စလုံး အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာ ရေချိုးပြီး အနားယူနေကြတယ်။

မကြာမီ ထိုင်းလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး မသိတာတို့သုံးယောက် ထဲမှ မစမ်းစမ်းဆိုသူ အမျိုးသမီးလေးကို တစ်ဦးတည်းလာခေါ်သွားတယ်။ အောက် ထပ်အိပ်ခန်းထဲသို့ သွင်းပြီး ထိုင်းလုပ်ငန်းရှင်နှင့်အတူ ဆက်ဆံခိုင်းနေတယ်။

ထိုအကြောင်းကို မသိတာတို့ ကြားသိရသောအခါမှပဲ မိမိတို့ သုံးယောက် ကို မအေမီမှ ရောင်းစားခဲ့မှန်း သိသွားကြတယ်။ မိမိတို့မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ရန် လိုက် လာခဲ့ကြကြောင်း ရှင်းပြပြောဆိုသော်လည်း ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလို့မရနိုင်ဘဲ ကိုယ့် စကား သူနားမလည်၊ သူ့စကား ကိုယ်နားမလည်နှင့် အခက်ကြုံနေတယ်။

၎င်းတို့ကို ထွက်မပြေးနိုင်ရန် ထောင်ကယ်သူဌေး၏ လူယုံများက အခန်း ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားပြီး စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြတယ်။ မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အဖျက်အဆီးမခံနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆန်ပြောဆိုရာမှ ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခြင်း ကို အလူးအလဲခံနေကြရတယ်။

နောက်ဆုံးအပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းများထဲမှာ တစ်ဦးစီခွဲပြီးထားကာ ပြင်ပမှ လူများကိုခေါ်ဆောင်လာကာ အမျိုးမျိုး ဆက်ဆံခိုင်းနေကြတယ်။ သည်တော့မှ မသိတာတစ်ယောက် နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ ကိုယ်တိုင်ကြုံကြိုက်လာမှ မအေမီ၏ သားသမီးချင်း မစာနာလုပ်သွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိဆိုသလို နားလည်သဘောပေါက်လာကြတယ်။ မိမိတို့လို မိန်းကလေးများ၏ အပျိုရည်ဘဝ လေးများ ဆုံးပါးခံရမည့်အခြေအနေကို ကြုံနေကြရတော့တယ်။

“လွတ် လွတ် ... ခွေးမျိုးတွေ ... ခွေးကျင့်ခွေးကြုံ။ မကြံကြန့် ... ငါ မိကောင်းဖခင် သားသမီးဟဲ့။ ဒီလိုမတရားမလုပ်နဲ့၊ ဖယ် ဖယ် ... လွတ်စမ်း”

ယင်းသို့ မသိတာတစ်ယောက် တွန်းတိုးရုန်းကန်လျက် အကြောက် အကန် ငြင်းဆန်နေခဲ့ပေမဲ့ ရာဂဘီလူးကောင်တို့၏ လက်တွင်းဝယ် ပန်းကောင်း အညွန့်ကျိုးသည့်ဘဝ သက်ဆင်းသွားခဲ့ရတယ်။

“အမေရယ် ... သမီးကို ကယ်ပါဦး။ သမီး အမေ့စကား နားမထောင် ခဲ့လို့ လူပေါင်းမှားပြီး ဒုက္ခပေါင်းစုံ ကြုံတွေ့နေရပြီ ... အီး ... ဟီး ... ”

လို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးငိုကြွေးနေခဲ့ပေမဲ့ အလာကောင်းသော်လည်း အခါ နှောင်းခဲ့လေတယ်။ မိမိမြေ၊ မိမိဇာတိကို ပစ်ပယ်မိပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံအပေါ် အထင်ကြီးလေးစားမိခဲ့သော ပိုးဖလံဘဝမျိုးနွယ် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရတော့မှ ခလုတ် ထိမှ အမိတနေသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သွားတယ်။

သည်လိုနှင့်ပဲ မသိတာနှင့် မစမ်းစမ်းဆိုသူ အမျိုးသမီးလေးနှစ်ဦးမှာ တံလျှပ်ကို ရေထင်ရွှေသမင်အလိုက်မှားမိခဲ့သောကြောင့် မှောရုံတောမှာ လွမ်း အောင်ဖန်စရာ ကြေကွဲရင်နှင့်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရတော့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မိမိတို့ဘဝ ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရပြီမို့ မထူးဇာတ်ခင်းကာ ပြည့်တန်ဆာဘဝဖြင့် ကျင်လည်ကျက်စားနေရတယ်။ ထိုသို့ မလှမပသော မိမိ တို့၏ ဘဝအနှစ်ပန်းလေးများ ကြေမှုပျက်စီးခဲ့ရသော ဒုက္ခပဲသံသရာမှ ရှစ်လ ကျော်ခန့် ကြာညောင်းသွားခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ စာနာတတ်သူတစ်ဦး၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် ပြည့်တန်ဆာဖိမ်ခေါင်းအိမ်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် လာနိုင်ခဲ့တော့တယ်။

သို့သော်လည်း မိခင်ကြီးဖြစ်သူမှာတော့ သမီးမိုက်၏ ဖြစ်ပျက်ပုံ ရင်နာ စရာ၊ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်သနစ်တွေကို သိရှိမသွားနိုင်ခဲ့တော့ပဲ သမီးကို ပူပင် ကြောင့်ကျစ်တ်များဖြင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေကာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့် ကတည်းမှ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့ရှာတယ်။

မိမိ ဒုက္ခတွင်းက လွတ်မြောက်လာခဲ့သောအချိန်မှာ အမေကား ကွယ်လွန် သွားနှင့်ပြီဖြစ်တယ်။ ဒီတော့မှ ယူကျုံးမရစ်တ်ဖြစ်ပေါ်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေ သော်လည်း အခါနှောင်းသွားပြီဖြစ်တယ်။

ယခုလို မသိတာ၏ ဘဝက မြေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံးဘဝမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတယ်။ မိမိဘဝကို အဖတ်ဆည်မရနိုင်လောက်အောင် ဘဝ အခြေပျက် ယိုင်လဲသွားခဲ့တော့တယ်။

သည်တော့လည်း လေလွင့်ရွက်ဝါဘဝနယ် ဘဝကိုရေစုန်ရှေးရှေး ခိုကိုး ရာမဲ့သည့်အခြေအနေ ရောက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး မွေးရပ်မြေကို စွန့်ခွာကာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တကာမှာ လှည့်လည်ကျက်စားနေရင်း ခန္ဓာကိုယ် ကို ရင်းလို့ဘဝပျက်သော အခြေဆိုက်သွားတယ်။

သည်လိုတစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာဘဝဖြင့် လေလွင့်လိပ်ပြာဘဝနယ် ရောက်ရှိသွားတယ်။ ထို့နောက် မိမိ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့လေ သူ မအေမိကို

တုံ့ပြန်လက်စားချေရန် လိုက်လံစုံစမ်းရှာဖွေနေခဲ့သော်လည်း လုံးဝအစအန စုံစမ်းမရနိုင်ဘဲ ပျောက်ကွယ်နေတယ်။

ထိုအခါ မိမိဘဝမှာလည်း သားသမင်၏ ကျားဘုရင်ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ ယင်းမှာ မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရသလို နိုင်ငံခြားကိုမှ အထင်ကြီးလေးစားချင်နေကြသော မိန်းကလေးများကို လိုက်လံစည်းရုံးကာ အားကျချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် မက်လုံးများပြောပြကာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့တယ်။

မိမိကိုယ်တိုင် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံများကို ဖွင့်ဟပြောပြပြီး အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရှိနေကြောင်းဖြင့် မစားရဝခမန်းတစ်စိပ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ကာ စည်းရုံးပြောဆိုခဲ့တယ်။

“အရမ်းပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာတွေကို မင်းတို့တွေ ရောက်သွားရင် အရမ်းပျော်မှာ။ ဒီနေရာဒီဒေသအခြေအနေထက် အဆတစ်ရာသာတယ်။ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေပေါ်က လှပတဲ့အရောင်အသွေးစုံ အထည်အလိပ်တွေကို ဝယ်မလား၊ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအားလုံး ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေတယ်”

“ဒါဆို ... အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်။ မမ ပြောနေတာနဲ့တင် သွားရေကျစရာကြီးပဲ”

“အေးပေါ့အေး ... မမကိုယ်တိုင် ရောက်ဖူးခဲ့တော့ ညည်းတို့လေးတွေ ဟိုဘက်ရောက်သွားတာနဲ့ လက်တွေ့မျက်မြင်တွေ့မှ ငါပြောတာ ဟုတ်ပါလားလို့ ကျေးဇူးတင်ခံဦးမယ်”

“အဲဒီကို ကျွန်မတို့ သွားချင်လိုက်တာ ... အစ်မရယ်။ ငွေဘယ်လောက် ကုန်မလဲဟင်”

“သိပ်မများပါဘူး။ သွားစရိတ် လာစရိတ်နဲ့ဆို တစ်ယောက်ကို နှစ်သိန်းလောက်ပဲ ကုန်မှာ။ ဟိုဖက်ရောက်သွားလို့ အလုပ်ဝင်တာနဲ့ ဒီငွေက ခဏလေးကြေပါတယ်”

“အဲဒါဆို ကျွန်မတို့သွားမယ် ... အစ်မရယ်။ အိမ်ကိုတော့ အခြေအနေ ကြည့်ပြောပြီး လစ်ကြမယ်”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ငါလေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ထားလို့ရအောင် ကြိုတင်စရံငွေ ရှာပေးကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမ”

သည်လိုနှင့် မသိတာ၏ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့မှုကြောင့်လည်း မအေးအေးမာနှင့် တင်လေးဝေဆိုသူ (၁၇)နှစ်အရွယ် ပျိုမျစ်နုနယ်သူ အမျိုးကောင်းသားလေးနှစ်ဦးကို စည်းရုံး၍ ရလာတယ်။

မိန်းမငယ်လေးများမှာလည်း မသိတာ၏ အပြောကောင်းမှုကြောင့် ငါးစာကိုသာ မြင်ပြီး ငါးမျှားချိတ်ကို မမြင်ခဲ့ကြပေ။ မိမိတို့ သွားချင်လိုစိတ်ကိုသာ အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေကြတယ်။

သို့သော်လည်း မသိတာတို့လို လူလည်ပန်ကာများ၏ ကောက်ကျစ်လိမ်ညှာမှုကို မိုးနတ်မင်းကြီးကပဲ မမြင်လို၊ မရှုစိမ့်ဖြစ်လာသလား မသိတော့ပေ။ တာဝန်သိလုပ်သားပြည်သူတစ်ဦး၏တာဝန်သိစိတ်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့သတင်းပေးပို့မှုကြောင့် တာချီလိတ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်ရန် လေဆိပ်မှာ လေယာဉ်ပေါ်တက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခြင်း ခံခဲ့ရတော့တယ်။

တကယ်တော့ မသိတာ၏ ဘဝက ဘယ်သူမပြုမိမိမှုဆိုသလို ကိုယ်က ကျူး၍ ကိုယ်ဒူးကိုတောင် မယုံရသည့်ဘဝအခြေအနေမှာ သူ တစ်ဖက်သားကို ယုံကြည်ကိုးစားမိသည့် ပျော့ညံ့သည့်စိတ်ကြောင့် မိမိဘဝပျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ယခုလို ကိုယ့်ဘဝ ပျက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်သနစ်ကို သင်ခန်းစာယူကာ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်မွေးပြီး မိမိလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံတွေ့ရလေအောင် ရိုင်းပင်းကူညီသင့်ပါလျက် မိမိဘဝပျက်ခဲ့သလို သူများဘဝတွေကိုပါ ဖျက်ဆီးလိုသော မစ္စရီယစ်တ်မွေးခဲ့သဖြင့်တူသော အကျိုးပေးခံရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုတော့ အပျံသင်စဉ်ငယ်လေးများ၏ မသိနားမလည်သည့်စိတ်ကို ခုတုံးလုပ်ကာ အားကျယုံကြည်ကိုးစားလာအောင် ဇာချဲ့ပြောဆိုခဲ့ခြင်းအပေါ်မှာ ရွှေသမင်အလိုက်မှားမိသော အမျိုးကောင်းသားသမီးလေးများ၏ ဘဝကို ဖျက်ဆီးလိုသည့် သဘောကြောင့် နောက်ဆုံးထောင်နန်းစံခံရပြီး ဘဝအဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်။

“ညည်းအဖြစ်ကလည်း တကယ်ရင်မောစရာပါလား။ အမှန်တကယ်ဆို မသိနားမလည်သေးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့ထံမှာ ဖွင့်ထုတ်ပြီး လူကုန်ကူးမှုအန္တရာယ်က တားဆီးနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ ... ညည်းကပါ ထပ်ပြီးလူကုန်ကူးမှုကို ကျူးလွန်တော့ ဘဝပိုနစ်မွန်းသွားခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မ အတွေးချော်သွားခဲ့တာပါ။ ကျွန်မဘဝကိုပျက်စီးအောင် ဖန်တီးခံခဲ့ရတာကို မကျေနပ်လို့ တမင်အရွဲ့တိုက်ခဲ့တာပါ”

“အဲဒါ မှားတာပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝဖျက်ဆီးခံခဲ့ရတာနဲ့ တစ်ပါးသူတွေရဲ့ ဘဝကို မဖျက်ဆီးသင့်ဖူးလေ။ ကိုယ်က ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်မွေးပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်”

“ကဲ ... ထောင်လည်း ပိတ်ချိန်နီးနေပြီဆိုတော့ ဘုတ်သိမ်းပြီး အထဲဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့”

ကျွန်မ သတိပေးစကားကိုကြားတော့ တောင်ယာဘုတ်မှ အကျဉ်းသူ များသည် တောင်ယာပစ္စည်းများကို စနစ်တကျသိမ်းဆည်းပြီးတော့ အလုပ်စခန်း ထဲဝင်ရန် ထွက်သွားကြတယ်။

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ မသိတာလို လူကုန်ကူးမှု ကျူးလွန်ခဲ့သူတစ် ယောက်အနေနှင့် အဖြစ်မှန်ကို အများသိအောင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး အတုခိုး မမှားကြစေဖို့ သင်ခန်းစာယူနိုင်အောင် ထောက်မပြုတတ်တော့၊ ကိုယ်တိုင် လူကုန် ကူးမှုကို ကျူးလွန်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။

[၈]

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

ဆိုတဲ့ ထောင်ပိတ်တော့မည့် သံချောင်းခေါက်သတိပေးသံကို ကြား လိုက်ရမှ အတွေးစဖြတ်ပြီး ဒီနေ့ မိမိတာဝန်မှူး ကျနေပါလားဆိုသည့် အသိစိတ် ဝင်လာတော့တယ်။

ရေဆင်းကျောက်ထုတ်စခန်းဝင်းလေးထဲက အိပ်ဆောင်အသီးသီးမှာ အကျဉ်းသူအားလုံးအဆင်သင့်နေရာယူနေကြတယ်။ မကြာမီ ထောင်ပိတ် လူပေါင်း စာရင်းကောက်တော့မှာမို့ ဘားတိုက်အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ပုံစံထိုင်နေကြတယ်။

ထောင်ပိတ်တာဝန်ကျနေသည့်အဖွဲ့မှ ထောင်မှူးမတစ်ဦးက အခြား အဆင့်ဝန်ထမ်းများခြံရံကာ အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်ချင်းစီ လူဦးရေစာရင်း လိုက် ကောက်ယူနေကြတယ်။

နောက် ကျွန်မ ထောင်ပိတ်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေသော ဘူးဝတ်ခါးဆီ အိပ်ဆောင်လူပေါင်းစာရင်းကို အိပ်ဆောင်အလိုက် လာဖို့တယ်။ ကျွန်မလည်း ထောင်ပိတ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ပေါ်မှာ အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်ချင်း လူပေါင်းစာရင်း ရေးမှတ်ပြီး ထောင်ပိတ်နေတယ်။

မကြာမီမှာ လူပေါင်းစာရင်း ကိုက်ညီသွားသောကြောင့် ထောင်ပိတ် သံချောင်း ခေါက်စေခဲ့တယ်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

ယခုလို အေးအေးချမ်းချမ်း ပြဿနာမရှိဘဲ ထောင်ပိတ်ပြီးစီးသွားခဲ့တယ်။ နေ့တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းအားလုံး မိမိတို့ ပစ္စည်းလေးတွေယူပြီး မိမိတို့ အိမ်ဆီ အသီးသီးပြန်သွားခဲ့ကြတယ်။

“သမီး ... ထောင်ပိတ်ပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ... အမေ”

“အင်း ... ညည်းတို့ထောင်အလုပ်ကလည်း မလွယ်ပါလားနော်”

“ဟုတ်တယ် ... အမေ၊ သမီးတာဝန်က မပြီးသေးဘူးအမေ။ ဒီနေ့တာဝန်မှူးကျနေတော့ ထောင်ထဲမှာ ညပြန်အိပ်ရဦးမယ်”

“ဟင် ... ညည်းအလုပ်ကလည်း ပြီးပဲမပြီးနိုင်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အမေ၊ ဒီနေ့ တာဝန်မှူးဆိုတော့ ညဘက်ပိုင်း အကျဉ်းသူတွေရဲ့ လုံခြုံရေးကို စောင့်ကြပ်ရဦးမယ်လေ။ အခု ... ထောင်ပိတ်ပြီးသွားလို့ အိမ်ပြန်ထမင်းလာစားတာ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း သမီးကြိုက်တဲ့ ငါးဖယ်ဟင်းချက်ထားတယ်။ နေ့လယ်က ဈေးသည်လာရောင်းလို့ အမေ ဝယ်ချက်ထားတယ်။ ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားဖို့လုပ်”

ကျွန်မအမေနှင့် စကားပြောဆိုနေရာမှ ကျွန်မ အခန်းထဲဝင်ပြီး ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေရတယ်။ ကျွန်မတို့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ဘဝက ဒီလိုပါပဲ။ နံနက်က မိုးချုပ်ထိ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တာဝန်ယူနေကြရတော့လည်း လွတ်လပ်မှုအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းနေတယ်။

နံနက်တာဝန်ပြီး ပြန်တော့ တာဝန်မှူးတာဝန်ကျနေတော့ ညဘက် စခန်းလုံခြုံရေးအတွက် ဆူးကြိုးတံခါးထဲဝင်ပြီး ညအိပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရေဆင်းညချမ်းဟာ လေတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသည့် တောင်ကုန်းကြီးပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတာကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိလှပါတယ်။ ညဘက် လေတိုက်လျှင် အေးနေမှာစိုးလို့ အနွေးထည်လေးထပ် ဝတ်ရတယ်။ ပြီးမှ ... အမေအသင့်ခူးထားသည့် ထမင်းပိုင်းမှာ အမေနှင့်အတူ ထမင်းစားနေခဲ့တယ်။

ညဘက် ဆူးကြိုးထောင်ဝင်းထဲရောက်ပြန်တော့ ညကင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့တွေ နီးကြားဖျတ်လတ်မှု ရှိ၊ မရှိ စခန်းဝင်းထဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတိုးကြည့်ပြီး လှည့်လည်စစ်ဆေးနေရတယ်။

အမျိုးသမီးအကျဉ်းသူများချည်း စုဝေးထားသည့် အလုပ်စခန်းဖြစ်လာကြောင့် ဘားတိုက်အိပ်ဆောင်များမှာ တံခါးမရှိဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ထောင်ထဲမှာဆို အိပ်ဆောင်တံခါးတွေကို ညဘက် သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို ကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်း ရဲဘက်စခန်းမှာတော့ အိပ်ဆောင်တွေ ကို ထရံကာထားပြီး ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်နေရာကို တံခါးမထားဘဲ ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖွင့်ထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ ညရေးညတာကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ အိပ်ဆောင်ထဲ က အကျဉ်းသူတွေ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးကြမှာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျစိတ်နှင့် အိပ်မပျော်ရဘဲ ကင်းလှည့်စစ်ဆေးနေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“တောက် ... တောက် ... တောက်”

ဆိုသည့် အိပ်ဆောင်ညကင်း ဗာရာများ၏ ဝါးဆစ်ကို တုတ်ချောင်းနှင့် ခေါက်ကာ ညကင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြောင်း အချက်ပေးသံကို နားစွင့် ထောင်နေရတယ်။ ညကင်းဗာရာအုပ်စုတွေကတော့ ကင်းအချိန်အလိုက် ကူး ပြောင်းပြီး ညကင်းဗာရာတာဝန်ကို တစ်ညလုံး ထမ်းဆောင်နေကြတယ်။

ကျွန်မ ကင်းလှည့်စစ်ဆေးနေရင်း နေ့လယ်တုန်းက ကျွန်မနှင့် တွေ့ဆုံ ခဲ့ကြသည့် အကျဉ်းသူလေးများ၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို နားထဲမှ ပြန်လည်ကြားယောင်နေရင်း ကံကြမ္မာဖန်တီးလာလို့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် သူမတို့ဘဝအကြောင်းလေးများက တဝဲလည်လည်တွေးကြည့်နေမိပါတော့တယ်။

လူ့ဘဝကြီးဟာ ဆန်းကြယ်လှပါလားလို့ တွေးနေမိတယ်။ လူတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးတည်ဆောက်နေကြပေမဲ့ ကံကြမ္မာဖန်တီး လာပြီဆို ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။

ကျွန်မ အတွေးတွေ ချာချာလည်ရင်း စခန်းဝင်းလေးထဲမှာ ကင်းလှည့် လည်စစ်ဆေးနေတယ်။ အိပ်ဆောင်ဘားတိုက်တွေထဲမှာတော့ အကျဉ်းသူတစ်သိုက် အိပ်ချိန်မပေးသေးချိန်မို့ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်။

အကျဉ်းသူလေးတွေရဲ့ စိတ်အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်မှာတော့ မိမိတို့ အပြင်မှာ ကျန်ရစ်နေမယ့် လင်ယောက်ျားနှင့် မိသားစုတွေကို ဘယ်လောက် သတိရလွမ်း နေကြမလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာနေမိတယ်။

မိမိတို့ဘဝတွေက အလုပ်စခန်းထဲမှာ ပြစ်မှုကြွေးကို ပေးဆပ်ဖို့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကိုသာ အချုပ်အနှောင်ခံထားရပေမယ့် လွတ်လပ်တဲ့ စိတ်အတွေး ဝက်ပါမှာ တော့ အိမ်ဆီကိုပဲ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေကြမှာ မလွဲကေန်ပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မတာဝန်က ညကင်းလုံခြုံရေးကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြပ်နေရတာမို့ သူတို့ စိတ်တေလေအတွေးတွေကို ဂရုမပြုနိုင် ဘဲ ကိုယ့်ထမင်းအိုးလေးမကွဲအောင်သာ သတိထားနေရတယ်။

ဒါကြောင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လေတဟူးဟူး တိုက်နေသည့်ကြားက ချမ်းချမ်းအေးအေး ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည့် စိတ်ကို အံ့ကြိုက်တင်းလို့ လေတိုက်ခတ် နေသည့်ကြားမှ အိပ်ဆောင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်စစ်ဆေးနေခဲ့ရတယ်။ အိပ်ဆောင်တွေထဲက အကျဉ်းသူတွေကတော့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ဒဏ်ကို မခံစား ရဘဲ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေကြတယ်။

“ဆရာမ ... အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ဖျားနေလို့”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်အဆောင်မှာလဲ”

ကျွန်မ ကင်းစစ်ဆေးနေတုန်းမှာ ညကင်းဗာရာတစ်ယောက်က လာ ရောက်သတင်းပို့နေလို့ ယင်းအကျဉ်းသူအိပ်ထောင်ဆီ အလျင်အမြန် လိုက်ကြည့်ခဲ့ ရတယ်။

“ဘယ်လိုနေလဲ ... တန်းစီး”

“နူးလယ်က နေပူကြီးထဲမှာ အလုပ်ထိုင်လုပ်နေပြီး ညနေအလုပ်သိမ်း ချိန်မှာ ရေချိုးလိုက်တာ အပူရှုပ်ပြီးဖျားတာ ထင်ပါတယ်”

“ခု ... ဘာဆေးတိုက်ထားလဲ”

“ဘာဆေးမှ မတိုက်ထားပါဘူး”

“ဒါဆို ... ဆေးမှူးကို သွားနှိုးခိုင်းပြီး အမြန်ဆုံးလာကြည့်ခိုင်းလိုက်”

ကျွန်မ ညကင်းဗာရာတစ်ယောက်ကို တံခါးမှာ တာဝန်ကျနေသည့် ည တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းကို ဆေးမှူးအိမ်သွားခေါ်ခိုင်းဖို့ စေလွှတ်ခိုင်းရတယ်။

ဒီလိုပါပဲ အလုပ်စခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသည့် အကျဉ်းသူအားလုံး၏ နေရေး ထိုင်ရေးမှအစ ကျန်းမာရေးအဆုံး အစစအရာရာ ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းတွေမှာပဲ တာဝန်ရှိနေတော့ ဂရုတစိုက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေရတယ်။

သည်လို ထောင်သံသရာဝဲဩဇာကြီးထဲမှာ ကျင်လည်နေရသမျှ ကာလ ပတ်လုံး အကျဉ်းသူများ၏ ဘဝဒုက္ခအပေါင်းကို ပြေပျောက်စေဖို့ ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးနေရမှာက ကျွန်မတို့ တာဝန်ပဲလေ။ ဒီဝဲဩဇာသံသရာထဲက ရုန်း မထွက်နိုင်သေးသမျှတော့ ဒီဒုက္ခအပေါင်းကို ခါးစည်းခံနေကြရဦးမှာ မလွဲကေန် ပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

